

SÜEDA ÜNDAR

Satırlar Arasındaki Hikâyemiz

KEDİ KİTABEVİ

MEMPHIS

Âşık iki kalp birbirini etkiler.

Biri atarken diğeri de atar ama biri durduysa diğeri de durmaya mahkûmdur.

Esım, başa çıkamadığı sorunlar yüzünden geçmişinden kaçarken duygularını ve kalbini dondurmıştır. Fakat Aslı Gerçek isimle yazdığı çoksatan kitaplar, seneler önce terk ettiği sevgilisi Çağlar tarafından bulunmasına sebep olur.

Yarım kalan hikâyeleri böylece tekrardan yazılmaya başlar. Rosa'nın planı sayesinde birlikte çalışmak zorunda kalan Esım ve Çağlar, soru işaretlerine yanıt bulmaya, geçmişin gizemini öğrenmeye ve duygularını yeniden keşfetmeye çalışırlar.

Bu heyecanlı öyküyü okurken yüreğiniz sıkışacak, kalbiniz pır pır atacak.

@memphisdukkani

memphisyayinlari

THG
0857188
URA

Roman

Romantik

Dram

Süeda ÜNDAR
Satırlar Arasındaki Hikâyemiz

İmtiyaz Sahibi: Kerime Şimşek - Yasemin Eser Dayıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yasemin Eser Dayıoğlu
Editör: Elif Ünal
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Kapak Tasarım: Tuğçe Delen
Mizanpaj: Burhan Kocağa

1.Baskı: Nisan 2023
ISBN: 978-605-72024-5-1

Düzenleme
Ny.ozlem

Kategori / Roman 5

© Memphis Yayınları | Nisan 2023
© Süeda ÜNDAR | Nisan 2023

Yayıncı Sertifika No: 33967

Bu kitabın yayın hakkı Memphis Yayınları'na aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Memphis Yayınları™ Memphis Yayınları Tic. Ltd. Şti'in tescilli markasıdır.

İstanbul Outlet Park AVM Kat:2 No:374/64 Cumhuriyet Mah. D-100
Karayolu Caddesi Büyükçekmece/ İstanbul

Tel: 0212 979 10 34

web: www.memphisyayinlari.com

e-posta: memphisyayinlari@gmail.com

İç Baskı & Cilt: Repro Bir Matbaacılık
Kağ. Rekl. Tasarım Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 47381

SÜEDA ÜNDAR

SATIRLAR
ARASINDAKİ
HİKÂYEMİZ

Kitapları hayatında önemli bir yere koyan herkese ...

ESİM

“Son zamanlarda Aslı Gerçek adıyla tanınan yazarın *Yarım Kalan Hikâyemiz* adlı kitabı çok satanlar listesinden düşmüyor.

Okuyucuların çoğu kitabı çok sevdi ancak isminin neden *Yarım Kalan Hikâyemiz* olduğu konusunda kafaları karışmış durumda. Bu da tüm gözlerin gizemli yazarımıza çevrilmesine neden oluyor. Yazdığı kitaplarla okurların kalbini kazanan yazarımızın neden gerçek ismini kullanmadığı da merak edilen bir diğer konu. Ayrıca yoğun istek olmasına rağmen imza etkinliği düzenlememesi de sevenlerini üzüyor.”

“Ah Rosa, bana şu haberleri okumaktan asla bıkmayacaksın değil mi?”

“Seni ikna edene kadar asla!”

Rosa, benim canım arkadaşım yine bildiğim gibiydi. Beni bıktırıp imza gününe çıkarana kadar asla susmayacaktı.

“Kimse kitabın ismine anlam veremiyor. Sana demiştim, başka bir isim bulmalıydın.”

“Neden o ismi verdiğimi gayet iyi biliyorsun, lütfen bu konuyu bir daha tartışmayalım.” Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalışıyordum. Ne zaman bu konu açılrsa ya da onu hatırlatacak en ufak bir şey olsa kalbim sıkışıyordu; bir

daha asla nefes alamayacakmış ve içimdeki acı sonsuza dek dinmeyecekmiş gibi hissediyordum.

“Evet, affedersin.”

Rosa ev arkadaşımı ve ailesinden kalan villada birlikte yaşıyorduk. Annesi ve babası emeklilik hayatı yaşama hayaliyle yanıp tutuştukları için onların deyimiyle “huzura ermek” için Antalya’ya taşınmışlardı. Rosa, kocaman evde yalnız yaşamaktan şikâyet ederek bana ev arkadaşlığı teklif etmişti. Normalde kabul etmezdim ama annemle birlikte geçirdiğim son birkaç yıl beni tüketmişti. Ona her baktığımda yaşadığım tatsız olaylar canlanıyordu gözümde. Suçlu tam olarak o olmasa da yine de kötü hissetmeme sebep oluyordu işte. Ben de bu yüzden arkadaşımın teklifini çok düşünmeden kabul etmiştim.

Anaokulunun ilk gününden beri tanıyorduk birbirimizi. Onu gördüğüm ilk anı hatırlıyorum. Pembeli beyazlı elbisesi ve iki yana toplamış olduğu atkuyruğu saçlarıyla çok sevimliydi. Ama beni etkileyen o güzel elbisesi değildi. Sınıfta duran ve boyumuz kadar olan kitaplıktan bir kitabı eline alıp kısık sesle yavaşça okuyordu. Küçük adımlarla ona yaklaşmışım, ne okuduğunu merak etmiştim. Yanına giderek o yazıları nasıl okuyabildiğini sormuştum. Kitap okumaya dalmış olan Rosa, benim sesimle birden irkilmişti. Biraz çekingendi o zamanlar. Bana annesinin bir kitap fabrikası olduğunu, evlerinde çok fazla kitabın bulunduğunu ve annesinin ona okumayı öğrettiğini anlatmıştı. O günden beri de ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Hatta son birkaç senedir yapışık ikizler gibiydik. Aynı evde yaşıyoruz, aynı şirkette çalışıyoruz, birlikte yemek yiyip boş zamanlarımızı beraber geçiriyoruz.

Başta onların yayınevinde sadece bir yazardım ama babamın hoşlanmadığım bir sürpriz yapmasıyla şirkete ortak olmuştum. Her ne kadar işimi sevsem de bunu bana babamın sağlamış olmasını istemezdim. Ondan gelecek olan iyilikten de kötülükten de hoşlanmıyordum.

Yayınevinin ortağı olmama rağmen evrak işleriyle pek ilgilenemedim söylenemezdi. Genelde odamda ya da uygun bulduğum herhangi bir ortamda bir köşeye çekilir, kulaklıklarımı takıp klasik müzik eşliğinde kitabımı yazardım.

Bu sabah da her sabah olduğu gibi Rosa erkenden kalkmış, sporunu yapmış ve hazırlanmıştı. Ben hazırlanırken de odama gelip yeni bulduğu yazıları bana okuyordu. Haber sitesi olsun, blog sayfası olsun -hiç fark etmez- hepsini okurdu. Bugünkü yazı ise kitabımdan ya da yayınevimizden ziyade beni sorgular nitelikteydi. Bu tarz yazılardan hoşlanmıyordum.

“Mavi taşlı küpem sende mi? Şu kutuda bir türlü bulamadım.”

Ellerini yukarı kaldırdı. “Onlara dokunmayacağımı biliyorsun.”

Elbette biliyordum ama sormazsam içim rahat etmezdi.

“Hem ayrıca onları takmayı ciddiye bırakmalısın. Kulağını yara yapıp duruyorsun. Birkaç gün çıkartıp iyileşmesini bekliyorsun, sonra tekrar takmaya devam ediyorsun. Senin için önemli olduğunun farkındayım ama takmasan da sadece bir kutuda saklasan?”

“Bence bugün hiç girmemen gereken konulara giriyorsun.”

Eliyle ağzına fermuar hareketi yaptı. Mavi küpelerim çekmece kenarına düşmüştü. Onları hemen avucuma aldım ve rahatladım. Bazı şeylerden kolay kolay vazgeçemiyordum. Hele ki ‘onun’ hatıralarıyla dolu olan şeylerden ...

Ben avucumda küpeleri sıkarken Rosa da odadan hışımla çıktı ve elinde küçük bir kutuyla hızlıca geri döndü.

“Bunların artık düzgün bir kutuya ihtiyacı vardı.” dedi elindeki kutuyu uzatırken. Kutuyu alarak teşekkür ettim. Rosa sandalyemde beni biraz kaydırıp yanıma oturdu. Bir elini omzuma sardı.

“Bazen çok seviyor olsak bile bazı şeyleri yanımızda tutamayız. Onu sevmeyi ve hatırlamayı bırakamayız ama bir yerlerde iyi olduğunu biliriz. Kimi zaman insana bu kadarı bile yeter.” Elimdeki

küpeleri alarak az önce masanın üstüne bıraktığım kutuya koydu, kapağını kapattı ve bana uzattı. “Daha önce yapmıştın, şimdi de yapabilirsin.”

Kutuyu alıp bir müddet bakakaldım. Rosa’nın dedikleri kafamın içinde dönüyordu. Bir kere yapmıştım, tekrar yapabiliyordum. Derin bir nefes verdim ve çekmeceyi açarak kutuyu içine koydum. Gözlerim dolmaya başlamıştı ama ağlamak istemiyordum. Zamanında fazlasıyla ağlamıştım. Artık gözyaşı yoktu.

Rosa, hâlimin farkında olacak ki hemen bana sarıldı. Sonra birden ayaklandı.

“Hadi bakalım uyuşuk, aşağı inip kahvaltı edelim artık. Midedeki kurt, bütün iç organlarımı sırasıyla yemeye başlayacak yoksa.”

Hızlıca kahvaltımızı edip yayınevine gelmiştik. Artık senelerdir aşına olduğum binanın önündeydik: *Rosa Kitap*.

Liliana tabii ki de şirkete kızının adını vermişti. Küçükken ara sıra buraya getirirdi beni. Rosa, kitap fabrikası dediğinde aklımda canlanan yer tam olarak böyle bir yer değildi tabii ama çocuk aklı işte.

Okumayı söktüğüm gün Liliana; beni ve Rosa’yı kolumuzdan tutarak buraya getirmişti. O zaman yaşıma uygun olan bir sürü kitap hediye etmişti bana. Okumak hoşuma gidiyordu ve Liliana da bunu fark edince annemle haberleşerek kitaplarım her bittiğinde yayınevine götürüyordu beni. Her seferinde elime birkaç kitap tutuşturmadan duramazdı.

Bana, benim nadir olduğumu söylemişti. Çocukların kitap okumayı sıkıcı bir aktivite olarak gördüklerinden ve bunun yerine oyun oynamayı tercih ettiklerinden bahsetmişti. Oysaki ben kitapları tercih ediyordum. Benim için her kitap başka bir serüven, başka bir bilinmezlik, değişik dünyalar ve farklı karakterler tanımak demekti. Bir kitabın dünyasına dalmak, oradaki karakterleri

tanımak, hayatımda belki de hiç yaşayamayacağım şeyleri satırların arasından deneyimlemek harika ve tarif edilemez bir histi.

“Bugün yine sadece kitap yazmayı mı planlıyorsun?”

“Evet, ne oldu ki?”

“Toplantıyı unutaymı deme. Zaten iki saat sonra. Yazarken ne kadar odaklandığını ve dikkatinin bozulmasını istemediğini biliyorum. O yüzden bence iki saatlik izin yap ya da ayarlamak istersen yayın takvimimize falan bir göz at. Nasıl beceriyorsun bilmiyorum ama senin yaptığın planlar cidden tıkırında ilerliyor. Şahsen senin düzenlemeni isterim.”

“Tamam, tabii ki bakarım ama birkaç günümü buna ayırmam gerekecek. Kitabı yazacağım zamanı da ona göre ayarlarım öyleyse.”

“Olur, sana ne uygun geliyorsa.” Tam odasına doğru gitmek üzereydi ki kafasını geri çevirdi.

“Ha, unutmadan. Lütfen haberlerde ve blog hesaplarında yazılanlara bir bak çünkü toplantıda bu konuya da değineceğiz.” Göz kırpıp odasına doğru yürümeye devam etti. Rosa göz kırpıyorsa beni fena darlayacak demekti.

Odama girdiğimde ilk işim biraz rastgele hazırlanmış olan gelecek yılın yayım programına bir göz atıp ufak tefek değişiklikler yapmak oldu. Plan yapmayı seviyordum ve elimden geldiğince yaptığım planlara uymak için çaba sarf ediyordum çünkü hayatım programladığım şekilde ilerlemeyince sarpa saracakmış gibi geliyordu.

Her ne kadar hoşlanmasam da Rosa toplantıda zorla bu konuyu konuşacağı için birkaç yazıyı okumaya mecbur kaldım. Son çıkan kitabımın raflara girmesinden bu yana bir ay geçmişti. Buna rağmen büyük ilgi görmeye ve ilk günkü heyecanını sürdürmeye devam ediyordu. Ama birkaç gündür kitap yerine benim kim olduğum sorusu daha fazla ilgi çeker olmuştu. Kitaplarım için açtığım sosyal medya hesaplarından da fazlasıyla

soru yağmuruna tutuluyordum. Önceden yayımladığım toplam on yedi kitabım vardı ve hepsinin de sosyal medya hesapları bulunuyordu. Sadece *Yarım Kalan Hikâyemiz* için bir hesap açmamıştım, açamamıştım. Seneler sonra bu hikâyenin bütün kitapçıların raflarında olması bile benim için yeterince zordu.

Yazılanlar benim açımdan hiç de iyi değildi. Okuduğum her bir yorumla ve her bir satırla daha da kötü hissettim.

-Yarım Kalan Hikâyemiz kitabının ismini nereden aldığı merak konusu.

-Acaba ikinci kitap geleceği için mi bu ismi vermiş?

-Evet, kesinlikle ikinci kitap olacak.

-Ama bu ilişki mutlu bir sonla bitmiş.

-Yazar, satışları iyi olduğu için seri hâline getirecek ve hikâyeyi mahvedecek.

-Yan karakterler için ayrı bir kitap yazacak olabilir mi acaba?

-Bence bir satış taktiği, bu kadar kafa yormayın.

-Gizem oluşturup ilgiyi üstünde tutmak istiyor işte. Neresini anlamadınız?

Hem yazılan haberleri ve kitap incelemelerini hem de onların altına yazılan yorumları okumuştum. Güzelce eleştiren, inceleyen, ölçüp biçen ve kitabı hayatında bir yere koyan insanlar vardı. Bunun yanında sadece isminin ayrıntısına takılmış olan birçok kişi de vardı. İyi yorumların yanında kötü yorumlara, uydurma haberlere de alışmıştım artık. Senelerdir bu işin içindeydim ve kötü şeylere karşı bağışıklık kazanmıştım. Beni rahatsız eden tek şey özelimin sorgulanmasıydı. Yaklaşık bir saattir yorumları inceliyordum ve birçoğu beni rahatsız etmişti. Ama bir tanesi içimde bir yerlerde bir şeyin kırılmasına, kopmasına sebep olmuştu.

-Bence yazar kendi hayatının tamamlanamamış bir parçasını anlatmış ve adını da o yüzden bu şekilde seçmiş.

Kanım çekilmişti, kimsenin aklına gelmez sanmıştım.

O anda içimi büyük bir endişe kapladı. Nefes alamıyordum. Olabilecek bütün kötü senaryolar zihnime birer birer dolmaya başladı. Bir kozanın içinde korumaya çalıştığım hayatımın ve duygularımın nasıl paramparça olabileceğini düşündüm.

Olabilecek felaketleri kafamda listelerken bir anda Rosa oda-ya girdi. Hâlâ şoktaydım, Rosa'nın dediklerini anlamakta güçlük çekiyordum.

“Hey, sana diyorum Esim. Ne oldu, neyin var? Gözlerin pörtlemiş, cildin bembeyaz kesilmiş.” Rosa endişeyle yanıma yaklaştı. Donup kaldığım sandalyemden kaldırdı ve her zaman beni sakinleştirmek için yaptığı o sarılmayı yaparak sırtımı sıvazladı.

“Ben bittim Rosa, ben bittim!” Geri çekilerek yüzüme baktı, anlamaya çalışıyordu.

“Neler olduğunu bana açıkça anlatabilirsin.”

“Bana dediğin gibi kitabım hakkında yazılanları okumaya başlamıştım. Başta sorun yoktu ama sonra bir yorum gördüm. Birisi bunun, benim hayatımın bir parçası olduğunu tahmin edebilmiş. Sen haklıydın, kitaba bu ismi vermemeliydim. Hikâyenin olay örgüsüne veya detaylarına uygun bir isim verseydim kimse bu konunun üstüne konuşmayacaktı, kimse hayatım hakkında tahminde bulunmayacaktı.” Odanın içinde panikle bir o yana bir bu yana yürümeye başlamıştım.

“Esim, lütfen sakın ol. Kimsenin bir şey çözmediği yok. Ayrıca diyelim ki böyle bir varsayımda bulunuldu. Bu neyi değiştirir ki? Aslı Gerçek'in asıl kimliğine dair etrafta herhangi bir bilgi yok.”

“Hayır, hayır. Bir olay çözüldüğü zaman gerisi çorap söküğü gibi gelir. Ya bunları görür ve izimi bulursa o zaman ne olacak? Ona ne açıklama yapacağım? Beni anlayamayacağını biliyorum. Bana birçok sorusu vardır belki ama benim ona yapabileceğim bir açıklamam bile yok. Neden öyle davrandığımı kendime bile açıklayabilmiş değilim, ona ne diyebilirim ki?” Endişeden elim

ayağım titremeye başlamıştı, bacaklarımda güç yoktu. Sanki her an yere devrilecekmiş gibi hissediyordum. Farkında olmadan tırnaklarımı yemeye başlamıştım yine.

Rosa, tırnaklarımı yemek için ağızma götürdüğüm elimi bir hışımla çekti. Beni omuzlarımdan sıkıca tuttu ve sarstı.

“Ne hâlde olduğunun farkında bile değilsin, değil mi? Toparlanman lazım, yaşananların üstünden çok sular geçti, şimdi panik yapmanın sırası değil. Ayrıca panik yapman için geçerli bir sebep bile yok ortada.”

“Sen de anlamıyorsun beni. Ama hayatım belirlediğim sınırların dışına çıkarsa bunun en büyük sorumlusu sensin. Ben demiştim! O kitabı yayımlamamız gerektiğini sana söylemiştim. Nedenini anlayabilmiş değilim ama çok ısrar etmiştin. Evet, kabul ediyorum diğer kitaplarıma oranla daha büyük bir başarı elde ettik. Sen işini, yayınevini, markanı düşündün ve bu yüzden bunun basılmasını istedin. Ama o, benim için çok özeldi. Kimseyle paylaşmamam gereken narin, buruk ve yarım kalmış özel bir hikâyeydi. Senin bencilliğin, hırsların uğruna özelimi açtım insanlara. Üstelik sahte bir mutlu sonla bitirdiğim hâlde.” Gözyaşlarım kontrolden çıkınca derin bir nefes aldım ve titrek sesimle bu sefer bağırmadan, küçük harflerle konuştum. “Canımı yakmasına rağmen.”

Ona sinirle bağırdığım sırada ellerinden kurtulmuştum.

“Şu an tedirginsin ve korkuların var, anlıyorum. Ama beni suçlayamazsın. Kabul, sana birkaç defa bunu bastırmamız gerektiğini söylemiştim. Çünkü çok güzel bir hikâyeye sahipti. Kitaplara hiçbir zaman sadece para gözü ile bakmadığımı sen de biliyorsun. Evet gelirlerimiz önemli, sonuçta o kadar işçi çalıştırıyoruz, insanlara maaş veriyoruz. Ama asıl önemsedğim kısım, kitapların insanlara farklı hayatlar göstermesi. Senin kitabın da dünyanın pisliklerinden arınmıştı. Masum ve güzeldi. İnsanın kalbini pırpır ettiriyordu. Karakterlerin birbirlerini sevme biçimleri, birbirlerine verdikleri değeri gösterme şekilleri çok güzeldi.

İnsanlar bu tarz bir hayatı da okusun istedim. Ayrıca düşüncelerinin ve hayallerinin farkında değilmiş gibi davranıyorsun. Kendini bile kandırabilirsin ama beni kandıramazsın Esim. Senelerdir arkadaşız ve artık kendimden daha iyi tanıyorum seni. Aklına koymadığın, istemediğin ve sana zorla dayatılan bir şeyi ne olursa olsun yapmazsın. Bu kitabı neden yayımladığını ikimiz de biliyoruz bence. Artık salağa yatmamıza gerek yok. Bazı şeyleri kendine bile itiraf edebilmiş değilsin ama zamanla, zamanla her şey düzelecek.”

Haklı mıydı? Gerçekten de böyle miydi? O an kafam çok karıştı. Hayatımda bazı durumları bilerek inkâr etmiştim ama bu... Bilemiyordum.

Dengemi kaybediyorken Rosa beni kolumdan tuttu ve sandalyeye oturttu. Hemen bir bardağa su doldurdu ve bana uzattı. Sadece birkaç yudum geçebilmişti boğazımdan.

“Daha iyi misin?”

Bardağı masaya koydum. “Evet, şimdilik bu olanlara kafa yormak istemiyorum. Toplantı vakti yaklaştı, özel meseleler sonra konuşulur.”

“Ah, işte ben de tam o yüzden buraya gelmiştim. Gitsek iyi olacak.”

“Rosa.”

Tam kapı eşiğindeyken durdu ve bana baktı “Özür dilerim, öyle demek istememiştim. Sadece gerginlikten kurdum o cümleleri.”

Hafifçe ve anlayışlı bir biçimde gülümsedi. “Önemli değil Esim.”

Toplantı odasına girdiğimizde herkes çoktan oradaydı ve yerlerini almışlardı. Ben panikatak geçirmenin kıyısından dönmüşken kim bilir ne kadar zaman geçmişti.

Rosa yerini aldı, ben de onun hemen yanına oturdum. İlk olarak benim düzenlemeye çalıştığım yayın programından bahsettik biraz. Henüz üstünde çok çalışmadığım için kısa sürmüştü. Sonra Rosa, bir toplantı klasiği olarak imza günü konusunu açtı.

“Senelerdir bir sürü kitap çıkardın ve hepsi ayrı ayrı çok sevildi. Çok fazla istek olmasına rağmen ne bir imza günü ne de bir söyleşi yaptın. İnsanlar seni kitabınla seviyor ama yine o insanlar seni çok merak ediyorlar. Yazarın kim olduğunu öğrenmek istiyorlar. Başta bu gizem işleri bizim için bir nevi reklam çalışmasıydı ama şimdi işler değişti. Artık insanlar daha meraklı ve sabırsız. İnternet sitelerindeki satışlar için bugüne kadar binlerce kitap imzaladın ama bunu birebir imza günü ile aynı kefeye koyamayız. İnsanlar ve gençler okudukları kitabın yazarıyla daha gerçekçi bir bağ istiyor artık. İçine işleyen satırların, benimsediği karakterlerin kim tarafından yazıldığını öğrenmek istiyorlar. Biliyorum, bunu her toplantıda defalarca dile getirdim ama bu sefer bir daha düşünmeni istiyorum. Ayrıca önceden söylediklerimi de unutma. Neden imza günü veya ona benzer bir etkinlik yapmak istemediğini biliyorum, beni kandıramazsın.” Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu, ‘anladın mı?’ dercesine. Hafifçe titrek bir nefes verip gülümsedim.

“Ağzın iyi laf yapıyor.”

“Öyle derler.” Ben dâhil odadaki herkesten bastırılmaya çalışılan kıkırtılar geliyordu.

“Bugünkü toplantımız sanırım bu kadardı Rosa, eğer bittiyse benim hemen gidip kitabımın başına dönmem gerekiyor.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bugünlük bu kadar değildi. Son olarak sizinle paylaşmak istediğim bir konu var. Büyük bir sürprizim var!”

Bütün meraklı gözler Rosa’nın üstündeydi artık.

“Hazırsanız, heyecandan yerinizde durabilecekseniz söylüyorum.” Küçük oyuncu, beklenti yaratmaya bayılıyordu.

“Yayınevimizin bünyesine kendi matbaamızı dâhil ediyoruz. Ve...” Herkes büyük bir şok ve mutlulukla Rosa’nın cümlesinin devamını bekliyordu.

“Ve taşınıyoruz.” Kimisi alkışladı, kimisi ıslık çaldı. Onlar sevinç hareketleri sergilerken ben ise donup kalmıştım. Mutluydum tabii ama bana daha önce bundan hiç bahsetmediği için fazlasıyla şaşırmıştım.

Rosa’ya biraz yaklaşarak “Seninle sonra konuşacağız!” dedim. O ise sırtarak göz kırptı bana.

Grafik tasarımcılar, çizerler hemen aralarında konuşmaya başlamışlardı bile. Matbaa makinelerinin özellikleri ne olacak, hangi tür baskılar yapılabilecek? Bunların hepsi merak ve tartışma konusu olmuştu.

“Birçok sorunuz var, farkındayım ama bu matbaa konusu için ayrı bir toplantı yapacağız ve ayrıntıları orada konuşacağız. Şimdi ise gündelik işlerimize dönebiliriz, toplantı bitmiştir.” Rosa konuşmasını bitirmiş, defterlerini toplamış, tam yerinden kalkmak üzereyken editörüm Mercan, bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi.

“Bugüne kadar sizlerle, hepinizle çok güzel zamanlar geçirdim. Bir arkadaş grubu, bir aile olduk.” Bana dönüp konuşmasına devam etmişti. “Özellikle sen Esim, senelerdir birlikte çalışıyoruz ve çok güzel işler başardık. Kimi zaman sen bana kimi zaman ben sana çok çektirdik ama hepsine değdi. Sabaha karşı saat dört civarı arayıp yazmakta olduğun bölüm hakkında bana danıştığın günler daha geçen gün gibi aklımda. A, sahi o cidden geçen gündü.” Kahkahalar birbirine karıştı. “Makarayı bir kenara bırakırsak seninle cidden iyi çalıştık ve güzel başarılar yakaladık. Seni ve aniden çıkagelen ilham perilerini seviyorum.” Ufak bir öpücük yolladım ona.

Rosa da dâhil olmak üzere birçok kişiden daha bahsetti. Bu işin sonu hayra çıkmayacaktı belli.

“Hepinize çok alıştım senelerdir. Sizleri ve işimi çok seviyorum ama ...”

“Mercan, ne oluyor? Çıkarsan mı acaba ağzındaki baklayı? Bugün de herkesi cümlelerini yarım bırakma merakı sarmış.” Gerilmeye başladığımdan çenemi tutamamıştım.

“Ben yurt dışındaki bir yayıneviyle görüşüyordum bir süredir. Özel olarak konuşmadan önce de hepinize haber vermek istedim.” Odayı sessizlik sarmıştı. Oysaki daha beş dakika önce bir kısmımız mutluluktan göbek atabilecek durumdaydı.

Senelerdir neredeyse tamamen aynı kadro ile çalışıyorduk ve çok yakın arkadaş olmuştuk. Aramızdan birinin gidecek olması çok büyük bir üzüntüydü.

Diğerleri toplantı odasından çıktıktan sonra sadece Mercan, Rosa ve ben kalmıştık. İlk kitabımın yazım aşamasından itibaren hep Mercan vardı yanımda. Emegi azımsanamayacak kadar çoktu. İnatçı hâllerimden ve tavırlarımdan çok çekmişti. Onun, işine olan aşkı çok hoşuma gidiyordu. Sıkılmadan, söylenmeden kitaplar üzerinde çalışırdı. Ona veda etmek çok zor olacaktı.

“Evet Mercan, sanırım ayrıntıları duymanın vakti geldi.” Hangi yayınevinden ne şekilde teklif geldiğini anlattı.

Merakına yenik düşen bu sefer ben olmuşum. “Ne zaman gidiyorsun peki?” diye sordum.

Tırnaklarının etrafındaki deriyle oynamaya başlamıştı. “Bir ay sonra.”

“Ne?” İşler fena karışacaktı.

“Biliyorum, çok üzgünüm ama durumlar böyle gelişti.”

“Ama ben kitabımı bir ay içinde yazıp bitiremem ki.”

Keyifsiz gözüküyordu. “Çok üzgünüm, seninle çalışmayı gerçekten çok seviyorum ama bana ayrılan süre bu kadar. İşlerimi yarım bırakmaktan hoşlanmam ama başımızda koskoca Rosa var, o senin için çok iyi bir editör ayarlar. Ayrıca bir şey danışmak istediğinde dilediğin zaman arayabilirsin. Yanında olmakla bir

değil, farkındayım ama ben yine de ufak tefek de olsa sana yardım etmek isterim.” Bir bana bir Rosa’ya baktı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Tam tekrar konuşmaya başlayacakken gözünde biriken yaşlardan bir damla yanağından aşağıya düştü. Hemen yanma gidip ona sarıldım.

“Sensiz zor olacak Mercan ama umarım yeni hayatında, yeni işinde çok mutlu ve başarılı olursun. Öyle mutlu ol ki bizi hatırladığın zaman çok üzülme.” Gülüyordum ama bu gülümseme mutluluktan değildi. Ağlamanın eşiğine gelmiş titrek bir gülümsemeydi.

Rosa da yerinden kalkıp bizim sarılmamıza eşlik etti.

“Özür dilerim Esim, kitabının çıkış zamanı burada olamayacağım. Matbaaya verilmeden önce oturup beraber saatlerce okuyamayacağız.” Yine gözlerinden birkaç damla süzölmüştü.

“Sorun değil, bir şekilde hallederim ben. Ayrıca gittiğinde seni hiç darlamayacağımı zannetme, nefesim hep ensende olacak. Senin iş azmine senelerdir şahit olmuş biri olarak iyi yerlere gelmeni en başta ben isterim. Lütfen şimdi daha fazla üzölme, tamam mı? Hem daha önümüzde bir ay var. Neden yarın gidecekmişsin gibi davranıyorsun?”

Mercan ve Rosa birlikte çıkarak daha ciddi ayrıntıları konuşmak için onun odasına gittiler. Ben de bu darmadağın kafam ile odama birkaç şey karalamaya gittim.

Birkaç saat sonra ...

Yazamıyordum. Resmen tek bir kelime bile yazamıyordum. Çok fazla olay üst üste gelmişti ve beynimin içinde bin tane ses dönüyordu. O seslerin arasında ilham perilerime ulaşmak pek de kolay değildi. Uzun bir süre bilgisayardaki boş sayfaya bakıp, durduktan sonra dayanamayıp odamdan dışarı attım kendimi. Ofisimizin küçük mutfağında iki kahve hazırlayarak Rosa’nın odasına gittim. Kapıyı tıklatıp açtım.

“Mercan ile konuşmanız bitmiş anlaşılan.”

“Evet, bitti.”

“Müsait misin peki, çok işin var mı?” Eliyle sandalyeyi işaret etti.

“Geçsene, müsait sayılırım.”

“Yok ben geçmeyeyim, sen terasa gel.” Ellerimdeki kahve bardaklarını havaya kaldırdım. “Birer kahve içeriz diye düşündüm.”

“Çok iyi düşünmüşsün, ihtiyacım vardı gerçekten.” Rosa masasından kalkarak yanıma geldi ve sol elimdeki kahveyi aldı. Ardından birlikte terasa çıktık.

Bütün ekiple beraber burayı süsleyip güzel bir mekâna dönüştürmüştük. Çok farklı bir havası vardı. Bir yanda çeşit çeşit bitkiler, sarmaşıklar, diğer yanda puflarımız, minderlerimiz, salıncığımız vardı.

Rosa en sevdiği köşesi olan puflara otururken ben de tek kişilik olan salıncakta yerimi almıştım.

“Program çok karıştı, nasıl halledeceğim bilemiyorum. Mercan’ın gitmesi çok ani oldu. Ama buna da şükür, gitmeden birkaç gün önce de haber verebilirdi. Şimdi ise bir ayımız var.”

“Aynen öyle. Benim için de başka biriyle çalışmak çok zor olacak.”

“Söz, senin için çok iyi bir editör bulacağım. Gerçi sen editör olmadan bile çok iyi iş çıkarabilecek kapasiteye sahipsin.”

“İltifatın için teşekkürler ama tek başına olmuyor.”

“Doğru.” Uzun bir sessizlik oldu. Aklımızdaki düşüncelerle manzarayı izlemeye dalmıştık.

“Sana çok kırgın ve kızgınım Rosa.”

Aniden kafasını bana çevirdi. Eliyle kendini işaret etti. “Bana mı? Niye ki?” Nedenini anlamamıştı, sahiden de aklından çıkmıştı.

“Şu matbaa ve taşınma mevzusu. Bana neden daha önce söylemedin?” Ağzından küçük bir “ha” sesi çıktı. “Son ana kadar saklamak istedim. Hem sürpriz yapmak adına hem de işlemler

tamamen onaylanıp ben emin oluncaya kadar. Diğer türlü söyleseydim ve işler yolunda gitmeseydi hevesimiz kırılacaktı. En iyi yazarımın kafasının bozuk olmasını istemem.” dedi.

İkimiz de gülmüştük bu son lafına.

“Yeni iş yerimiz için mekân bakmaya başladın mı peki? Onu da kararlaştırdım deme şuracıkta kalp krizi geçiririm.”

“Sakin ol, sakin ol. Henüz hiçbir yer bakabilmiş değilim. Bütün problemler üst üste bindi şu sıralar. Hangi birini halledeceğimi şaşırdım artık. Mekân bulmam, matbaa için makineleri ve çalışanları ayarlamam lazım. Ofisin tasarımını ve eşyalarını belirlemeliyim. Biliyorsun buradakiler kırk yıllık.” Gözlerini devirdi ve devam etti: “Yeni bir editör işe almalıyım, birkaç yabancı kitap için telif haklarıyla uğraşıyorum. Neyse işte öyle öyle bin tane problemle uğraşıyorum. Senin işler nasıl gidiyor? Yazabildin mi bugün?”

“Nerede... Bugün tek kelime bile yazabileceğimi sanmıyorum, kafam aşırı dolu. Hem sabahki olay hem de Mercan’ın gitmesi derken kafa kalmadı bende.”

Bir hafta sonra...

“Hadi Esim, geç kalıyoruz.” Rosa her zaman olduğu gibi çoktan hazırlanmış, aşağı kattan bana sesleniyordu. Bugün büyük gündü. Nihayetinde yeni bir ofis arayışına çıkıyorduk. Ceketimi de giyinerek hemen merdivenlerden indim.

“Yine çok dakiksin canım arkadaşım.” Bana dil çıkarmıştı, suratı çok komik görünüyordu.

“Sakin ol, tamam mı, gerilecek yer arama. Bugün gezeriz, görürüz, olmadı yarın tekrar bakarız. Olmazsa da daha bir sürü günümüz var. Sakın telaş yapayım deme.” Derin bir nefes alıp vermişti. Ayakkabılarımızı giyip hemen evden çıkmıştık.

Sabahın dokuzundan öğlen saat ikiye kadar oradan oraya gidip bir sürü binayı gezmiştik. Maalesef ki şimdiye kadar gördüklerimizin hiçbirisi içimize sinmemişti. Hepsinde bir sorun-

la karşılaştık. Kimisi yeterince büyük değildi, kimisi yıkıntı durumundaydı, kimisinin kirası bütçemizi bir hayli aşırıyordu.

Yedi saattir bir o mekân bir bu mekân derken öğle yemeği yememiştik ve çok acıkmıştık. Kendimizi yakınlarda bulduğumuz rastgele bir restorana atmıştık.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra Rosa'nın işle ilgili birkaç görüşme yapması gerekti. O sırada ben de telefonumda oyalandım biraz. Kitaplarım için oluşturduğum hesaplarımda gezindim, gönderilere gelen yorumları okudum. Son çıkan kitabıma bir hesap oluşturmadığım için sahte isimle kullandığım hesabıma girdim ve paylaşmak için önceden hazırladığım alıntıyı hikâyeme ekledim. Ardından da mesaj kutuma bakındım. Birkaç mesaja cevap vermiş, tam telefonu kapatmak üzereydim ki son attığım hikâyeme gelen cevap buna engel oldu. Mesaj @dogrupalavra isimli kullanıcıdan geliyordu. İsmi ilgimi çekmişti ama isminden ziyade yazdıkları daha da çok ilgimi çekmişti.

-Gerçekte sonu ayrılık olan bu hikâyeyi, neden yalanlarla sarıp sarmaladın?

ÇAĞLAR

Bir hafta önce...

“Teoman, hadi be oğlum nerede kaldın?”

“Geldim abi geldim, biliyorsun yeni bir iş aldık ve bayağı yoğunuz. Sen kafeye geç, ben geliyorum.”

Teoman lise zamanlarından, dershaneden arkadaşımdaydı. Senelerdir can dostuyduk. Güzel anlarımda da yıkıldığım, üzüldüğüm anlarımda da hep o vardı yanımda. Aşk hikâyemi binlerce kez bıkmadan, usanmadan dinlemişliği vardı. Ama kendisinin pek anlatacağı bir şey yok. Hayatı iş üzerine kurulu, bir de kitaplar... Çok sayıda takipçiye sahip bir kitap bloğu var. Benim de işim kitaplar üzerine olduğundan Teoman ile kafalarımız fazlasıyla uyuşur. Her hafta olduğu gibi bu hafta da önce bir kafede buluşmak, ardından da kitapçıları gezmek için sözleşmiştik ama beni hiç şaşırtmayarak yine bekletiyordu. İşine çok düşküncü ve bunun karşılığını alıyordu. Çok iyi işleyen bir iç mimarlık şirketinin ortaklarındandı.

Ben kafede oturmuş kahvemi bitirmek üzereyken Teoman geldi. Saatimi göstererek “Bu sefer fazla uzadı sanki.” dedim.

“Kusura bakma Çağlar, biliyorsun. İşleri kendim halletmeyince içime sinmiyor.”

Omzuna vurdum. “Tamam hadi hadi, bu sefer de sorun etmiyorum.”

Gülüştük. Biraz kafede oturup çay içtik ve tatlı yiyip kalktık. Tatlı yeme alışkanlığını bırakamamıştım. Aslında pek sevmezdim tatlıyı. Ta ki hayatımdaki en önemli, en sevdiğim, tatlı canavarı insan; beni her hafta birbirinden güzel tatlılar yapan farklı farklı kafelere, pastanelere götürmeye başlayana kadar.

Alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu. Alışkanlığın üzerine bir de umut eklenince daha da zor oluyordu. Acaba gittiğim pastanede ona rastlayabilir miyim? Tatlı yerken yüzünün o hâlini yeniden görebilir miyim?

Favori tatlım çikolata soslu ağlayan pasta ama onun ellerinden yapılmış olan. Dersler yüzünden veya diğer sebeplerden ötürü stresli olduğu zamanlarda mutfağa girerdi ve harikalar yaratırdı. Sonraki gün yaptıklarını okula getirir, herkese yetirerek dağıtmaya çalışırdı ama bir tek ağlayan pastayı kimseye vermezdi. O bana özeldi. Yıllardır birçok farklı yerde birçok pasta yemiştim ama hâlâ onun yaptığı gibi lezzetli olanı bulamamıştım. Muhtemelen bulamayacaktım da. Tabii bir gün onu tekrardan bulamazsam.

“Evet Çağlar, bugün hangi kitapçıya gidelim?” Teoman normalde böyle bir soru sormazdı. Blog hesabı olan o olduğu için genelde hep ben ona uyardım. Bu soruyu yalnızca senenin bir günü bana sorardı, her sene aynı gün.

“Senenin o günü geldi bile.”

Kedi Kitabevi. Onunla ilk tanıştığımız, arkadaş olduğumuz yer. Lisenin ilk yılının yaz tatilinde beraber çalıştığımız kitabevi.

Kedi Kitabevi’nden her bahsedişimizde olduğu gibi anılar yine zihnimde canlanmaya başladı.

İşe başladığım ilk gün pek konuşmamıştık. Ama neredeyse bütün günüm onu izlemekle geçmişti. Gelen müşteriler kitap

önerisi istediklerinde onları hemen sevdiği kitapların olduğu raflara götürüp kitabı eline alıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle büyük bir heyecan ve coşkuyla kitabı anlatıyordu. Hareketlerine hayran olmuşum. O öyle konuşurken gözlerimi ondan alamamıştım, çok samimi ve içten bir enerjisi vardı. Yeni birisiyle tanışırken ne kadar soğuksa kitaplar hakkında konuştuğu insanlara karşı o kadar sıcaktı.

Beraber ilk iş günümüzü pek konuşmadan bitirmiştik. Genelde o müşterilerle ilgilenmiş, bu sırada ben onu hayran hayran izlemiştim. Müşterilerin ardından rafları düzenlemiş ve temizlik yapmışım.

İkinci gün ondan erken gelmişim. Yeni gelen kitapları raflara yerleştirirken hiç farkında olmadığım bir anda arkamdan seslenmişti. “Kitap okumayı sever misin?” Yüzümde dehşete kapılmış gibi bir ifade olacak ki korkuttuğu için özür diledi. Elini uzattı. “Merhaba, dün tanışmaya pek fırsatımız olmamıştı, ben Esim.” İlk gün adını bile sormadığım o an dank etmişti kafama.

Ben de hemen elimi uzatmışım. “Çağlar.” Biraz heyecanlandığımı itiraf ediyorum. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. O zaman ilk soruma dönüyorum. Kitap okumayı sever misin?” Ne diyeceğimi şaşırmışım.

“Seviyorum ama senin kadar değil sanırım.” Kaşlarını çatmıştı.

“O da ne demek şimdi?” Önceki günkü hâlleri aklıma gelince ister istemez sırtmışım ve o da bunun üstüne kaşlarını daha da çatmış, bana dik dik bakmaya devam etmişti.

“Dün seni gördüm. Müşterilere kitap anlatırken hâlini, her bir kitabı eline aldığı anda onu sanki dünyadaki en önemli mücevhermiş gibi tutuşunu, yeni basılmış olanların kokusunu içine çekişini... Senin kitap sevgin yanında benimkisi biraz sönük kalır.” Kaşları artık çatık değildi, havaya kalkmıştı. Biraz çekimser ve çokça şaşkın duruyordu.

“Dün sürekli beni mi gözetledin?” Bu doğrudu ama yanlış anlaşılacak istememiştim.

“Hayır, sadece baktığım zaman bu anlara denk geldim.”

“İyi öyleyse. En sevdiğin tür ne peki?”

Bunun için fazla düşünmeme gerek yoktu. “Bilim kurgu ve epik fantastik. Ya senin?” Yüzünde yine kitaplar hakkında konuşmaya başladığı zamanki gülümsemesi belirmişti.

“Fantastik ve romantik komedi. Özellikle fantastik kitabın içinde aşk varsa ona daha da çok bayılırım.”

Böylece uzun bir konuşmaya başlamıştı. Ben okuyup beğendiğim kitapları söyledikçe o da bana bir sürü yeni kitap önermişti. Bu kadar çok kitap bilmesine şaşırmıştım, üstelik türü fark etmeksizin. Müşteriler gelene kadar sohbet etmiştik, ardından da görevlerimize dönmüştük.

Kitapçıda çalıştığımız o yaz neredeyse bütün günlerimiz aynı düzen üzerine kuruluydu. Konuştukça daha da yakın arkadaş olmuştuk ve artık kitaplar dışındaki konulardan da bahsetmiştik. Samimi oldukça izin günlerimizde dışarıda da buluşmaya başlamıştık. Onun sayesinde daha çok kitap okur olmuştum. Hiç alışkanlığım olmamasına rağmen beğendiğim cümlelerin altını çizmeye, sayfaları işaretlemeye başlamıştım.

Yaz bittiğinde ise ayrı kalacağımız için üzülmüştük çünkü okullarımız farklıydı ve evlerimiz uzaktı. Yazın annemler köydeki tarlalarımızla ilgilenmeye gittiklerinden ben de teyzemde kalırdım. Teyzemin eviyle bizim ev de bir hayli uzaktı. Koca İstanbul’da bir uçtan bir uca. O yüzden okul başlayınca Esim’i çok nadir görebileceğim düşüncesi beni üzmüştü.

Ama gelin görün ki kaderin cilvesi bana gülmüştü. Ailem okulumdan ve öğretmenlerimden memnun olmadıkları için -keza ben de memnun değildim- okulumu değiştirme kararı almışlardı. Geçiş yapabileceğim ve hakkında en iyi yorumların yapıldığı okula aldırılmışlardı beni. Üstelik yeni okulum, babamın

yeni iş yerine de yakındı. Bu yüzden kesin taşınma kararı alınmıştı. Kaderin cilvesi bana ikinci kez güldüğünde Esim ile aynı sınıfa düşmüştüm.

Onun okuluna gideceğimi biliyordum ve yakın olabileceğimiz için çok mutlu olmuştum ama aynı sınıfa düşmeyi beklemiyordum.

O anı hatırlıyorum. Sınıfa girdiğimde öğretmen masasının başında, etrafındaki kız arkadaşlarıyla konuşuyordu. Kahkaha atıyor, arkadaşının anlattığı konuyu hevesle dinliyordu. Sonra sınıfın arka kısmından biri yüksek sesle “Yeni sınıf arkadaşımız gelmiş gençler!” diye bağırmıştı. Bütün sınıf susmuş, uğraştığı işi bırakmış, bana bakmıştı. Tepkisini en çok merak ettiğim kişi bana sırtı dönük duruyordu.

Bağırın çocuğun sesiyle irkilip sarsakça arkasına dönmüştü. Beni gördüğünde ilk birkaç saniye idrak edememiş, etrafa göz atmıştı. Belki de yeni öğrenci hakkında yanıldığını düşünmüştü ve başkası var mı diye bakınmıştı. Sınıfı taraması bittikten sonra gözleri yine benimkilerle buluşmuştu.

Hayretler içinde “Çağlar!” demişti. Yüzünde soru soran bir ifade vardı. Masaya koymuş olduğu eli bir an boşluğuna denk gelip kaymıştı. Ben bir şey olacak korkusuyla bir adım öne atılmıştım ki hemen kendini toparlamıştı. Sonradan isminin Ege olduğunu öğrendiğim çocuk hemen ortaya atılmıştı.

“Esim, siz tanışıyor musunuz?” Esim, ne diyeceğini bilemez hâldeydi.

Bu durum kafamı karıştırmıştı. Beni gördüğü için sevinmiş miydi, sevinmemiş miydi, emin olamamıştım. Yanındaki arkadaşlarından uzun, sarı saçları olan kız Esim’i dürtmüştü. Biraz olsun kendine gelmişti ve bir bana bir Ege denen çocuğa bakmıştı. Kafasını silkeleyerek yüzüne o hayranı olduğum gülümsemesini takınıp tekrar bakmıştı bana.

Mutluydu ama aynı zamanda biraz tedirgindi.

“Çağlar, senin ne işin var burada?”

“Bu okula geçiş yaptım. Şansımıza aynı sınıftayız.” Başta tereddüt eder gibi olmuştu ama sonra gelip hafifçe sarılmıştı bana.

Sarılmayı bırakıp geri çekildiğinde bir süre yüzüme bakmış, sonra hiç beklemediğim bir anda suratını düşürüp koluma sertçe bir yumruk geçirmişti. Refleks olarak diğer elim vurduğu koluma gitmişti.

“Bu neydi şimdi Esim?”

“Ne olacak, benden bir şey gizlemenin bedeli. O kadar zaman görüştük, yazıştık. Ya daha dün akşam mesajlaştık. Bana hiçbir şey çaktırmadın, tek kelime dahi etmedin. Gizli kapaklı işlerden hoşlanmam.” Sınıftan fısıltılar yükselmeye başlamıştı. Kimisi de açık açık ıslık çalıyor, kendilerince bizle kafa buluyorlardı.

Esim, sınıf arkadaşlarına şöyle bir bakıp gözlerini devirmişti.

“Durun, şimdi sizinle uğraşamam. Önce bu meseleyi öğrenmeliyim.” Bana dönmüştü. “Anlat!” Eliyle çabuk işareti yapıyordu.

“Okul değişikliği son anda gelişti, ufak bir sürpriz olur diye düşünmüştüm ama birkaç dakika öncesine kadar seninle aynı sınıfta olacağımı ben de bilmiyordum.” Bakışlarıyla beni oymak üzereydi. Kollarımı havaya kaldırmıştım. “Cidden bu kadar.”

İfadesi yumuşamıştı. Arkasını dönüp etrafına bakarak işaret parmağını sallamıştı.

“Fısıldaşmalarınızı duymadım sanmayın, sizinle sonra görüşeceğiz canım arkadaşlarım.” Çok sevecen olan bu kızı ilk defa bu kadar tehditkâr bir hâlde görmüştüm. Sevimli bir tehditkâr.

Ege tam bir şey söylemek üzereydi ki hoca sınıfa girmişti ve kapıyı biraz sertçe kapatmıştı.

“Neler oluyor burada arkadaşlar, nedir bu hâliniz?”

“Yeni öğrenci gelmiş hocam.” Konuşanın kim olduğunu görmemiştim.

“Öyle mi? Hepiniz yerlerinize geçerseniz ben de tanışmak isterim yeni öğrencimle.” Dedi kırklarının ortasında gibi duran, hafif göbekli, saçları kısa tıraş edilmiş olan adam. Öğrencilerin yerlerine geçmesiyle benim yanıma geldi. Matematik hocası olduğunu ders programı sayesinde biliyordum.

Benden kendimi tanıtmamı istemiş, ardından da bulduğum boş bir yere oturmamı söylemişti. Esim’in arka sırasında Ege’nin yanı boştu, oraya geçmiştim. Oturduğum anda Ege bir şeyler homurdandı ama pek de sesini çıkaramamıştı çünkü tek boş yer onun yanıydı. Benden neden hoşlanmadığını anlayamamıştım. Onun kokusu da sonradan çıkmıştı.

Ege bir önceki senenin sonlarına yakın Esim’e çıkma teklifi etmiş ama Esim, onun diretmelerine rağmen hiçbir zaman kabul etmemiş. Sınıfa gittiğim gün bizi öyle yakın görünce sinir olmuş bana ama işin çok farklı bir yönü varmış aslında.

Esim, yazın da görmüş olduğum üzere her boş anında kitap okuyan birisi. Bu durum sınıfta da böyleymiş. Ders çalışmadığı ya da arkadaşlarıyla muhabbet etmediği her an kitap okurmuş.

Ege, gereksiz arkadaşları sayesinde saçma sapan bir iddiaya girmiş. Bir muhabbet arasında Esim’in kimseye bakmadığı, kitapların daha çok ilgisini çektiğini konuşmuşlar. Ege bu konu hakkında bir şey söylemeyince onun üstüne oynamışlar biraz.

“Esim, kitapları sana bile tercih eder. O kız asla seninle çıkmaz. Bize bile bakmıyor, sana niye baksın?” tarzı cümlelerle Ege’yi sinirlendirmişler. O da bu lafların üstüne bir iddiaya girmiş. Eğer Esim ile çıkmayı başarıp iddiayı kazanırsa Furkan, hocayla konuşup futbol kaptanlığını ona devredecekmiş. Kaptanlığı duyan Ege daha da hırslanmış ve Esim’in onu her reddedişinde tekrar tekrar teklifte bulunmuş.

Ne kadar da klişe. Bu insanların hiçbiri gençlik kitabı okumamış veya gençlik dizisi izlememiş mi yani? Ya da çok fazla izlediklerinden mi böyle bir olaya kalkışmışlar?

Benim onların okuluna geçtiğim sene, Ege'nin arkadaşları da başka bir okula geçmiş. Dolayısıyla ortada iddia falan da kalmadığı için Ege bu işi bırakmış. Ne onun ne de benim pek arkadaşı olunca, yan yana da oturmamızla beraber zamanla ister istemez arkadaş olmuştuk.

O senenin ortalarına doğru geldiğimizde Esim'den hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuştu. Dürüstçe cevap vermiştim. O ise sınıftaki dedikoducuların ağzının boş durmadığını biliyordu ve önceki sene ikisi arasındaki olayın farkında olduğumu bildiği için benimle açık açık konuşmuştu. Esim'e âşık olmadığını, bunların bir iddiadan ibaret olduğunu anlatmıştı. Aslında çok iyi bir insandı ama arkadaş sandığı kişilerin gazına gelmişti. Bana, gerçekten seviyorsam hemen söylemem gerektiğini çünkü Esim'i ilk defa böyle gördüğünü söylemişti.

“Esim, iyi ve sevecen birisidir ama genelde çok ilgisini çeken bir konu olmadıkça dinlemez, konuşmaz, kitaplarından kaldırmaz kafasını. Okuduğu kitapların dünyası daha ilgi çekici gelir ona. Ama bu sene ilk defa bir istisna oldu. Sen sınıfa girip sıraya oturduğun zaman kitabını kapatıp sırasının altına koyuyor ve dönüp seninle konuşuyor. İster istemez sürekli sırtıyıyor, ara sıra fazla heyecanlı konuşuyor. Onu en yakın arkadaşı Rosa'yla bile bu şekilde görmedim. Bence hislerini söylemek için erken değil dostum. Onun da gönlü sende belli.”

Bu söylediklerine sevinmiştim ama onu bu kadar tanıması ve incelemesi kuskanmama sebep olmuştu. Girdikleri iddiayı kazanabilmek için Esim'e bir şekilde yanaşması gerekiyormuş ve bu yüzden onu fazlasıyla gözlemlemiş. Bu durumu böyle açıklasa da sinir olmadığını söylersem yalan olurdu.

Önceki sene Esim'e yaşattıklarından dolayı pişman olduğunu söylemişti bana. Ona sürekli rahatsızlık verdiğinin farkındaymış ama kaptanlığı da istiyormuş. Vicdanı rahat olmadığı için olup biteni anlatıp özür dilemeye karar verdiğini söylemişti bana. Bir öğle arası onu arka bahçeye çağırmıştı. Esim'in endişesini

gözlerinden okumuştum. Kendisini sürekli rahatsız eden çocuk, konuşmak için arka bahçeye çağırıyordu onu. Aklından neler geçtiğini tahmin edebilmişim. Gitmemek için diretmişti. Ege ise benden yardım etmemi istemişti.

Öğlen olunca o hemen arka bahçeye fırlamıştı. Ben de Esim'in yanına oturup gitmesi ve dinlemesi için ikna etmişim. Bir şartla kabul edeceğini söylemişti. Benim de onunla gitmem koşuluyla. El mahkûm kabul etmişim. Gerçekten çok ısrarcı birisiydi.

Ege beni görünce kaşlarını çatmıştı. Yüz ifadesini gören Esim hemen atılmıştı.

"Gelmesini ben istedim, bir suçu yok."

"Ama seninle özel konuşmam gereken konular var."

"Çağlar duysa sıkıntı olmaz. Neden hâlâ bunu yapıyorsun anlamış değilim ama ne söyleyeceğini bilir gibiyim ve bu durumdan cidden sıkıldım." Ege ellerini hayır anlamında sallayıp durmuştu.

"Sandığın şeyi söylemeyeceğim veya sormayacağım, bu tamamen farklı." Esim'in çatık kaşlarından kuşkulandığı belliydi.

"Ben en iyisi sizi yalnız bırakayım. Merak etme çok uzaklaşmam, şu köşede sizi bekliyor olacağım." Duraksamıştı ama olur der gibi kafasını sallamıştı. Çok uzaklaşmış sayılmazdım, onları biraz duyabiliyordum.

"Evet Ege, seni dinliyorum. Ama baştan söyleyeyim, geçen seneki şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum. Çok aptalcaydı."

"Biliyorum, farkındayım. Ben de tam bu yüzden seninle konuşmak istiyordum. Bütün olayları, neden öyle davrandığımı sana açıklayacağım. Bana kızmaktan çok korkuyorum ama normal iki arkadaş gibi hayatımıza devam etmemiz için bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Senin de artık rahatsız olmanı istemiyorum. Açıkçası bencilce bir sebebi daha var: vicdanımı rahatlatmak. Senin kadar ben de rahatsızım bu durumdan. Geçen sene gözüm kör olmuş gibiydi, senin farkına hiç varamadım

ama bu sene görüyorum gözlerindeki endişeyi ve çekimserliği.” Bulunduğum noktada ikisinin yüzünü de rahatça görebiliyordum. Esim’in çatık kaşları yerini bir rahatlamaya bırakmıştı.

Ege olayı ve iddia meselesini kısaca anlatmıştı.

“Senin ne hissedeceğini ya da ne düşüneceğini umursamadım, aklıma bile gelmedi. İddiayı kabul ettim. Sana gerçekten âşık değildim veya senden o anlamda hoşlanmıyordum, hâlâ da değişmedi bu durum. Hem kendime eziyet çektirdim hem de sana rahatsızlık vermiş oldum. O anları hiç yaşamamış olmayı dilerdim ama yapılan hata geri alınamıyor maalesef. Sen de ben de rahatlayalım diye anlatmak istedim. Umarım beni yanlış anlamaz ve affedersin.” Esim, derin bir nefes alıp vermişti. Bir eliyle Ege’nin omzuna dokunmuştu.

“Nihayet.”

Üstünden bir yük kalkmış gibiydi. Ege ise şaşkındı.

“Anlayamadım.”

Esim, gözlerini yere çevirmiş, iki elini birbirine kenetlemişti. Bu sefer o gergin görünüyordu.

“Ben... Ben biliyordum.”

“Hâlâ anlayamıyorum. Neyi biliyordun?”

Gözlerini yerden kaldırıp suratına bakmıştı. “İddia yüzünden böyle davrandığını, bu yüzden bana çıkma teklifi edip durduğunu biliyordum. Ama bu rahatsız olduğum gerçeğini değiştirmez tabii.”

Ege zorla yutkunuyor gibi gözüküyordu ve biraz kızarmıştı. “Nereden öğrendin bunu?”

“Bana üçüncü ya da dördüncü çıkma teklifi edişindi sanırım. Bahçede banklarda oturuyorken yanıma gelmiştin yine. Ben de seni bir kere daha reddetmiş sınıfa dönüyordum. Tam kapıdan girmek üzereydim ki senin o ‘can arkadaşlarının’ konuşmalarına kulak misafiri oldum. Bizden bahsediyorlardı, sizin girdiğiniz iddiadan bahsediyorlardı. Kaptanlığı asla sana devretmeyeceğini söylüyordu Furkan.”

“Nasıl yani, tüm bunları bilmene rağmen bana bir şey söylemedin ve teklifimi yalandan da olsa kabul etmedin mi yani?”

Esim, sinirlenmişti. “Arkadaşlarınla saçma sapan bir işe girmiş sensin, sana ne söylememi bekliyordun ki? Kendin zaten rezil bir durumun içindeydin. Ben de bunu yüzüne vurmak istemedim. Ayrıca bu durumda bana nasıl sinirlenebiliyorsun anlamış değilim.”

Ege utançtan boğulacak gibiydi. “Haklısın, özür dilerim.”

“Bak gördün mü, bu sene kaptan sensin. İnsanlarla uğraşmadığın hâlde. Hak eden yerini illaki buluyor. Bu tarz zahmetlere girmeye gerek yok. Takım kaptanlığın hayırlı olsun bu arada, umarım çokça maç kazanırsınız.”

“Teşekkürler ve tekrardan özür dilerim. Beni pek affetmiş gibi durmuyorsun. İçimden tekrar söylemek geldi.”

“Merak etme, affettim seni. Sadece arkadaşlarına dikkat etmelisin. Çağlar’la iyi gibisiniz. O güvenilir ve düzgün birisidir.” dedi.

Artık ikisi de bütün bunları yaşamamış iki normal arkadaş gibiydi. Ege’nin yüzünde hınzır bir sırıtış belirmişti konuşmaya başlamadan önce. “Siz de Çağlar’la iyi gibisiniz.”

“Hı hı, öyleyiz. Yazın aynı kitapçıda çalışmıştık da.”

“Daha yakın arkadaş olabilirsiniz bence. Herhangi bir tarafın benim gibi zorlama yapmaya gerek duymayacağı bir arkadaşlık.”

“Bu dediğinde bir alt metin aramalı mıyım?”

“İstediyini yapmakta özgürsün. Ama şu an bizi izliyor ve duyduğundan da eminim.”

Esim, tek bir kelime daha etmemişti bundan sonra. Bu konuşmanın ardından aramızdaki ilişki biraz daha değişmişti. Zaman geçtikçe daha yakın olmuştuk. Birbirimizin kalbinde yerlerimizi bulmuştuk.

Kısa lise hayatımızda çok fazla şey yaşamıştık, çok fazla anı biriktirmiştik. Hepsinin geride kaldığını hissetmek acı veriyordu

yüreğime. Yıllardır ona ulaşma çabalarım başarısız olduğça ümidim giderek tükeniyordu. Nerede yaşıyor, ne yapıyor, hayatı güzel mi ve kendime sormaktan en çok korktuğum soru: Birisini seviyor mu? Bu bilinmezlikler beni yoruyordu. Sonumuzun böyle olduğunu kabul etmek istemiyordum. İlişkimiz o kadar iyi giderken neden bir anda benden ayrıldığını anlayamıyordum. Senelerdir buna bir cevap bulamamak beni sinirlendiriyordu.

Kafeden çıktıktan birkaç dakika sonra Kedi Kitabevi'nin önündeydik. Yol boyunca Teoman ile tek kelime konuşmamıştık. Benim bu hâlime alışkındı, aklımdan neler geçtiğini biliyordu.

Bu sene de yine burada olmayacağını biliyordum. Alışmıştım artık onu görememeye ama o küçük *belki* sözcüğüne engel olmıyordu zihnim.

Karşımdaki tabelaya, köşedeki sandalyeye, kasanın olduğu masaya baktım. Her ne kadar bazı eşyalar değişmiş olsa da ortamın havası bile yetiyordu beni eskilere götürmeye. Bu anılar çok güzeldi ama güzel olduğu kadar acı da veriyorlardı. Yüzüm tebessüm ediyorken kalbimin parçalandığını, içimin kan ağladığını hissedebiliyordum.

Beni bu karanlık çukurun dibinden yukarı çeken Fikret Amca'nın sesi olmuştu. Depodan çıkıp kapıyı kapatmak üzereyken görmüştü bizi. Gür sesiyle sıcak bir *hoş geldiniz* demişti.

“Çağlar oğlum, çok özlemişim seni. Daha sık gelmelisin.”

Daha sık gelemezdim. Bu sadece senenin bu gününe özgüydü. Burası bana zaten fazlasıyla acı veriyordu, daha fazlasına katlanamazdım.

Fikret Amca hemen sarıldı bana. Onunla çalışmaya başladığımız yazdan beri Esim'i kendi kızı, beni de kendi oğlu gibi severdi. Çok müşterimiz olup çok çalıştığımız zamanlarda bize hediye olarak kitap verirdi. Sevecen bir adamdı. Neden burada olduğum aklına gelmiş olacak ki ifadesini bir ciddiyet kapladı.

“24 Temmuz ha! Yine bir sene olmuş bile, zaman çok hızlı geçiyor. Yaşlandıkça zaman kavramını daha da tüketmeye başladım.”

“Olur mu Fikret Amca, daha o kadar yaşlı değilsin.”

Elini omzuma koydu. “Yaşlandım evladım, yaşlandım.” Dükkânın arka tarafında sandalyelerin ve masaların olduğu yeri işaret etti. “Geçin bakalım şöyle. Müşteri gibi sizi ayakta dikecek hâlim yok ya.” Biz masaya ilerlerken o da yan taraftaki küçük tezgâhta çay doldurdu bize. Kendisi tam bir tiryakiydi, evde de dükkânda da çayı asla eksik olmazdı, sürekli sıcak olarak bulunurdu.

Bardaklara doldurduğu çayları masaya koydu. “Soğumadan için bakalım. Teoman sen de hoş geldin evladım.”

“Hoş buldum Fikret Amca. Beni biraz geç fark ettin sanki. Normalde darılırdım ama bugün onun günü.” Bunları söylerken beni işaret ediyordu.

Kısa bir sessizlik oldu, dükkândaki bütün ses yutulmuştu sanki. Sonra bir ses duydum, bir kadın sesi. “Fikret Amca!” diye seslendi.

Kalbim atmayı bıraktı, içim sıkıştı. O şaşkınlıkla sesi ayırt edemedim bile ama umutlanmama ve heyecanlanmama engel olamamıştım.

Fikret Amca seslendi. “Arka taraftayız kızım, gel.” Merak içinde kimin geleceğini bekliyordum.

Bir kere daha hayal kırıklığına uğramaktan kaçamamıştım. İçeri giren Esim değildi, Melisa’ydı. Fikret Amca’nın torunu. Dede demiyordu çünkü aile içinde alışlagelmiş bir şeydi bu. Esnafın arasında da hep amca diye geçerdi adı. Üstüne yapışmıştı bir kere.

Gelen kişinin Esim olmasını isterdim ama aynı zamanda durup düşününce de kafam karışıyordu. Onu bir anda karşımda bulsam ne yapardım? Bunun cevabı için kafa patlatmamıştım, sadece onu tekrar görebilme düşüncesine odaklanmıştım bunca sene.

Doğrulduğum sandalyede tekrar arkama yaslanmış, öfke ve hayal kırıklığıyla derin bir nefes vermiştim. Teoman beni dikkatlice izliyordu, neler olduğunun farkındaydı.

“Çayın soğuyor, iç hadi.” Ben tam bardağı elime almış içmek üzereyken Melisa ellerinde poşetlerle içeri girdi. Bunu beklemiyordum. Uzun zaman önce görmüştüm onu, o zamandan şimdiye çok değişmişti. Bir çocuk değil, bir genç kızdı artık. Beni şaşırtan onun görünüşü olmuştu. Uzun, kahverengi dalgalı saçları, kusursuz burnu, pembe dudakları ve minik elleriyle Esim’in başka bir versiyonu gibiydi. Bu benzerlik beni dehşete düşürmüştü. Ya Melisa gerçekten Esim’e benziyordu ya da ben baktığım her yerde onu görmeye başlamıştım.

“Çağlar abi!” Yanıma gelince ben de ayağa kalkıp sarıldım ona. “Çok uzun zaman oldu, koca adam olmuşsun. Neredeyse tanıyamayacaktım seni.”

Saçlarını karıştırdım. “Sen de çok güzel bir genç kız olmuşsun Melisa. Seni gördüğüme sevindim.”

Fikret Amca duramayıp araya girdi. “Çağlar’ı benden daha çok özlemiş gibisin Melisa.”

Hemen dedesinin boynuna atladı. “Hiç olur mu öyle şey dedeciğim. Yalnızca uzun zaman sonra görünce şaşırdım ve sevindim.”

Gönlünü almak istediği zamanlarda ona “dedeciğim” diye seslenirdi, bu da Fikret Amca’nın hoşuna giderdi.

“İyi öyle olsun bakalım seni tarla faresi.”

“O elindekiler de ne kızım?”

Melisa elindeki ağır görünen torbaları kaldırıp masaya koydu. “Annem konserve falan yapmış, sana da getirmem için yolladı beni. Bir de bugünkü öğle ve akşam yemeğinde içinde, haberin olsun. Az yemeye başlamışsın Fikret Amca’m, dikkat etmelisin kendine.”

“Ben yeterince yiyorum, annen asıl sana baksın. Sıskacık kalmışsın, kemiklerini sayabiliyorum.”

Melisa oflayarak sandalyeyi çekip oturdu, bakışları bana takılmıştı. “Ne oldu Çağlar abi, çalıştığın yerden kovulup işsiz kaldın da dedemden iş istemeye mi geldin?”

Benden küçüktü ama bana takılmaya bayılırdı.

“Komik kız seni. Merak etme, gayet iyi bir işe sahibim. Asıl senin okul nasıl gidiyor? Fikret Amca’dan duyduğuma göre gastronomi okuyormuşsun. İyi işler çıkarabiliyor musun bakalım?”

“Sen de hiç merak etme, okul ve dersler gayet iyi gidiyor.” Teoman’a kaydı bakışları. “Esim abla nerede? Yeni sevgili mi yaptın kendine?”

“Bazı şakaların hiç komik olmuyor küçük cadı.” Elimi kalbime götürdüm. “Kalbimi parçaladın.” Ona takılıyor gibiydim ama aslında gerçeği şakaya vurarak söylüyordum.

“Esim kızım da burada olsaydı keşke. Ne güzel olurdu ama senelerdir uğramıyor.” Fikret Amca hemen kapmıştı sözü.

Melisa bana baktı, dedesinin söylediklerini düşündü kafasında. Gözlerindeki o aydınlanmaya şahit oldum.

“Ben özür dilerim, eğer bilseydim bu şekilde konuşmazdım.” Gerçekten huzursuz görünüyordu.

“Önemli değil Melisa, ne de olsa bilmiyordun.”

“Sana çok fazla sorum var ama sanırım bunları şimdi sormamam lazım.”

Kafamı salladım. “Hiç çekinme. Üstesinden geldim diyemem ama çok zaman geçti ve ben buna alıştım. Ondan bahsetmek acı vermiyor, aksine onu hatırladıkça içimde bir mutluluk belirliyor, nasıl oluyor ben de anlamıyorum ama öyle işte.”

Düşünceli bir şekilde salladı kafasını. “Tam olarak kaç sene oldu peki ayrılalı?”

“Dokuz sene.”

“Ne!” Bu kadar şaşırmasını beklemiyordum. “Neden ayrıldınız ki? İkiniz harika bir çifttiniz. Çocukluk düşüncelerim bana kalmalı ama dayanamayacağım, söyleyeceğim. Büyüyünce hep sizinki gibi bir ilişkim olsun istemiştim. Televizyonda o kadar kötü ilişki gördükten sonra sizinkisi masalımsı geliyordu bana.”

Fikret Amca Melisa’nın sırtına hafiften vurdu. “Küçükken ne diye o kadar televizyon izlersiniz ki anlamıyorum. Anneni hep uyarıyordum ama beni dinleyen kim. Kurt kocayınca tabii...” Melisa’nın söyledikleri içimi ısıtmıştı ama bu sorunun cevabı bende bile yokken ona cevap veremezdim.

Dedesiyile aralarında geçen ufak bir tartışmanın ardından tekrar bana döndü, cevap bekliyordu. Kafamı iki yana salladım.

“Özelse söylemeyebilirsin, anlarım.” Ondan saklayacağımı düşünüyordu.

“İnan ki elimde buna cevap verebileceğim bir yanıtlımın olmasını ben de çok isterdim.”

“Nasıl yani, ayrılma sebebinizi bilmiyor musun? Saçmalık. İnsanlar sebepsiz yere ayrılmazlar. Dediğim gibi söylemek zorunda değilsin ama en azında yalan söyleme.” Ona gerçekten de yalan söylediğimi sanıp sinirlenmişti.

Dümdüz bir şekilde baktım ona, yüzümde bir ifade olmadan. Gülmedim ya da surat asmadım, sadece dümdüz bakmak geldi içimden.

“Sen ciddisin!” Kafası daha da karışmıştı. Gözleri aydınlanmanın etkisiyle açılırken dudaklarını asmıştı. Üzülmüştü bizim için. “Bu durumda senden ayrılan Esim abla olmalı. İyi de neden? Nasıl ayrıldı senden?”

Fikret Amca Melisa’yı dürtükledi. “Büyüklerin özeline burununu sokma kızım, ayıp.”

“Sorun değil Fikret Amca, birbirimize yabancı değiliz ya sonuçta.”

“Çok karıştıysam özür dilerim.”

Elimi hayır anlamında salladım. “Sadece ayrılmak istediğini söyledi ve öylece bitti. Ayrıldığımız günden beri bir kere bile karşılaşmadım onunla. Bazen içimi bir korku kaplıyor, acaba başına bir şey mi geldi diye. Ama içten içe biliyorum ki bir yerlerde düzgün bir şekilde hayatına devam ediyor.”

“Ona ulaşmayı hiç denemedin mi?” Saçma bir soruydu.

“Elbette denedim, binlerce kez.” Sözüme devam etmemi bekler gibiydi ama göğsüme çoktan bir yumru oturmuştu ve kelimelerimi tıkıyordu. Konuşmaya zorladım kendimi. “İlk olarak onu aramayı denedim, yüzlerce defa aradım ama hiçbirini açmadı. Bir ara özel numaradan aramayı denedim, açtı.” Ağzımdan soluk, cansız, kısa bir kıkırtı sesi çıkmıştı.

“Hemen yüzüme kapatmasın diye hiç konuşmadım, sadece sesini duymak yetmişti. İlk aramamda çok panik olmuştu. Sonraki aramalarımda ise sinirli bir hâle bürünmüştü. O güne kadar onun ağzından hiç duymadığım küfürleri saydırmıştı bana ki normalde asla küfür eden biri değildir.” Duraksadım, yıkıldığım kısma gelmek üzereydim.

“Bir gün tekrar aradım, yine özel numaradan ama açmadı. Günlerce denedim, bir gün özel numaraları engellediğini anladım. Hemen Esim’de telefon numarasının kayıtlı olmadığından emin olduğum bir arkadaşımın telefonundan aradım onu. O gün her şeyin tamamen bittiğini anladım. Numarayı kapatmıştı. Beni hayatından tamamen uzaklaştırmıştı.”

Melisa anlattıklarına anlam vermeye çalışıyordu, düşünüyordu. “Evlerine gitmedin mi?”

Sandalyede doğruldum biraz. “Gittim ama hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Ev bomboştu, bütün eşyaları alınmış, perdeleri sökülmüş, balkon duvarına ise satılık yazısı asılmıştı. Aradan çok zaman geçmemişti, benden ayrıldıktan bir hafta sonra gitmiştim evlerine. İlk başta o sessiz aramalar, ardından

numarayı kapattığını anlayınca ertesi gün evlerinde bulmuştum kendimi. Komşusuna sorduğumdaysa yaklaşık bir ay önce taşındıklarını söylemişti. Neler olduğunu kavrayamamıştım. Daha bir iki hafta öncesine kadar okula aynı yoldan birlikte giderken nasıl olmuştu da taşındıklarını fark edememiştim. Gözden kaçırdığım şeyler olduğunu anlamıştım ama artık çok geçti. Onun izini kaybetmiştim. Ne yaşamıştı da benden bile saklamıştı bunları?

Delirme seviyesine gelecek kadar düşündüğümde yakaladım bazı ayrıntıları. Son haftalar hep durgundu, bazen gözleri uzaklara dalıp gidiyordu, yiyip içmesi azalmıştı, keyifsizdi. Sınav yaklaştığı için stresinin daha da arttığını sanmıştım ve üstünde çok durmamıştım ama sanırım asıl sorun sınav değildi.”

Melisa’dan bir soru daha bekledim ama gelmedi, sormak istediği çok belliydi ama beni üzmeyi istemediğini biliyordum. Her ne kadar hüznün verici anılar olsalar da Esim’le ilgiliydiler ve Esim’in içinde bulunduğu her şey beni bir nebze de olsa mutlu edebiliyordu. Onu hayatımdan tamamen silemiyordum, bir kenara atamıyordum, kendimi başka birisiyle düşünemiyordum. Onunla birlikte kurmuştuk gelecek hayallerimizi, onsuz bir gelecek istemiyordum.

O kadar anlatmamın üstüne geri kalanını da anlatmak istedim.

“Sosyal medyaya baktığımda hesabını kapatmış olduğunu gördüm. İzine hiç rastlayamadım. Arkadaşlarına ulaştım, onlar da neler olup bittiğini bilmiyorlardı ve Esim ile konuşmamışlardı. Yaşananları bilebilecek tek kişi olan Esim’in en yakın arkadaşı Rosa’ya ulaştım ama o da Esim’in nerede olduğunu bilmediğini, kendisinin de endişeli olduğunu söyledi. Defalarca sordum aynı soruları ama her seferinde aynı cevapları veriyordu. Günün birinde benden sıkılmış olacak ki her yerden engelledi.”

Aklımın bir köşesinde o felaket tellalı iç sesimle savaşıyorum bazen. Gerçekleri öğrenmekten korktuğum zamanlar oluyor. Ya umduğumdan, olmasını istediğimden kötü bir sonuçla karşılaşsam?

Kimi zaman kötü gerçeklerdense ufak bir umut kırıntısına tutunmayı yeğliyor insan. Belki de yeterince çabalamadım, daha fazla uğraşsam becerebilirdim belki. Kafamdaki sesleri ben bile anlayamıyorum artık. Ne yaptığımdan ne yapmak istediğimden emin değilim.

Teoman teselli edercesine omzuma dokundu.

“Ne bakıyorsunuz öyle, hikâye zamanı bitti.” Zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

Fikret Amca derin bir iç geçirdi. Bunu benden ilk dinleyişi değildi, üstelik bana yardım etmeye de çalışmıştı. Esim’e ulaşmak için o da çok uğraşmıştı ama başarılı olamamıştı. Melisa’nın ifadesinden artık hiçbir sorusu olmadığını anlayabiliyordum, sadece üzgün ve endişeliydi.

Fikret Amca ayaklandı, cüzdanından biraz para çıkartıp Melisa’ya uzattı.

“Haydi kızım, bir koşu simit al bize de hep beraber yiyelim.” Melisa parayı alıp hemen çıktı. Fikret Amca telefon görüşmesi yaparken bir müşteri geldi. “Bakar mısınız?” diye seslendi. Fikret Amca bana el etti, Teoman da omzuma vurdu. “Mademki eski günleri yâd etme günün geldi, o zaman kalk da çalış biraz.” Ne olduğunu bile anlamadan müşterinin yanında bulmuştum kendimi. Bir kitap arıyordu. Rafların düzeni seneler öncesiyle aynı olduğundan bulmam zor olmadı. Kitabı raftan alıp kadına uzattım sadece. Esim’in bu kitabı okuduğunu biliyordum. Şimdi burada olsaydı yine heyecanlı heyecanlı kitaptan bahsetmeye, kadına sorular sormaya başlardı. Teoman yanımda durup konuşmaya başlayıncaya kadar gülümsediğimi fark etmemiştim bile.

“Anılara daldın değil mi?”

“Bugün olmayacaksa hangi gün olacak?”

Birlikte tekrar masaya geçmiştik. Fikret Amca telefon görüşmesini bitirmişken Melisa elleri dolu döndü. Ben çaylarımızı tazeleyenken Teoman da masayı hazırladı. Teoman burada çalışmamıştı

hiç, dershaneden arkadaşlık sadece ama benim yüzümden dokuz senedir buranın bir parçası olmuştu.

Ben senede bir, o ise kafasına estiğinde geliyordu. Ne de olsa benim gibi kayıp anılara bağlı değildi. Fikret Amca'yla benden biraz daha samimi olmuşlardı. Buna bozulmuyor değildim ama yılda bir kez geldiğimde de onu umursamaz, hep benimle ilgilenirdi. Teoman da bozuntuya vermezdi çünkü sebebini biliyordu ama arada şakayla karışık sitem edebiliyordu.

Birlikte yedik, içtik, sohbet ettik, arada gelen müşterilerle sırayla ilgilendik derken saat geç olmuştu, artık eve dönmem gerekiyordu. Masayı toparlarken bir müşteri daha geldi, sıra yine bendeydi. O da bugünkü diğer birçok müşteri gibi aynı kitabı almıştı. Bu durum dikkatimi çekti. Kitap, hâliyle çok satanlar rafında duruyordu. Benim tarzım olmadığı belliydi. Genç kurguya benziyordu. Teoman yanıma geldi ve kitabı elimden alarak inceledi. Arkamı dönüp baktığımda masayı toparlamışlardı. Melisa ve Fikret Amca bulaşıklarla uğraşıyordu. Fikret Amca mutfağına karışılmasından pek hoşlanmazdı. O yüzden bizi böyle işlere sokmazdı.

“Sanırım artık bu kitabı almalıyım.”

“Neden ki?”

Bana ters bir bakış attı. “Kitap okumayı sevdiğimi ve bir kitap bloğumun olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Sonuç olarak?”

“Bu kitap haftalardır çok satanlardan düşmüyor, resmen bütün kitap hesaplarının dilinde. Sanırım bir ben kaldım okumayan. Çok satanlarda bu kadar uzun süre kalması da meraklanma sebep oluyor. Tam olarak benim tarzım olduğunu düşünmem de yine de okuyacağım. Tür ayırt etmeksizin okuduğumu biliyorsun.”

Teoman evinin bir odasını kitaplarına ayırmıştı, kocaman bir odasını hem de. Odanın bütün duvarları baştan aşağı kitaplıklar-

la kaplıydı ve buna rağmen kitapları sığdırmakta zorluk çekiyordu, her geçen gün kitap sayısı daha da artıyordu.

“Hatta hazır aklıma gelmişken buradan alayım kitabı. Sen de al istersen, belki sen de beğenirsin. Bu kitabı merak etmemin aslında başka bir sebebi daha var.”

“Nedir o sebep?”

Düşünceli bir şekilde kitabı elinde çevirdi. “Yazar bundan önce de bir sürü kitap yazmış ve birçoğu büyük beğeni toplamış ama gerçek adını senelerdir saklı tutuyormuş, okurların isteğine rağmen asla imza günü veya bir benzeri etkinlik düzenlemiyormuş. Yani yazarın kim olduğunu bilen kimse yok. Aslı Gerçek, yazarın gerçek ismi bile değilmiş. Bunlar genel olarak bilinmeyenlerdi. Bu kitapla ilgili spesifik nokta ise kitabın isminin kitapla alakası olmayışymış. Bu konu hakkında çokça teori var. Ben de okuyup sebebini bulabilecek miyim merak ediyorum. Çok üstünde duracağımı sanmam ama tamamen diğer hesapların etkisi altında kalmış durumdayım.” Raftan bir tane de alıp bana uzattı.

“Kitaptan zarar gelmez, al hadi sen de.” Teoman’ın anlattıkları ilgimi biraz çekmişti ama bu genel bir meraktı, daha kitabın konusunu bile bilmiyordum fakat bir anlık boşluğuma geldi ve almış bulundum.

Fikret Amca ve Melisa işlerini halletmiş yanımıza geliyorlardı.

“Ne o Çağlar, seneler sonra benden kitap almaya mı karar verdin.” Teoman atıldı hemen.

“İkimiz de alıyoruz Fikret Amca.”

Bize hediye etmek için directti ama buna müsaade etmedik. “İyi bakalım öyle olsun sizi sıpalar. Daha sık uğrayın, özletmeyin kendinizi.”

“Beni biliyorsun Fikret Amca, yılda bir kereden fazlasını kalbim kaldırmaz ama Teoman daimî ziyaretçin zaten. Olmadığımda arkamdan beni çekiştirirsiniz.”

“Öyle olsun bakalım.”

Sarıldık, tokalaştık ve vedalaştık Fikret Amca’yla. Melisa hemen kollarını kocaman açıp beni kucakladı. Bir hoşça kal ve bir teselli sarılmasıydı bu.

“Kendine iyi bak.” dedi samimi ve içten bir şekilde.

İkisine de veda etmemizin ardından kitapçıdan çıktık. Köşedeki dondurmacıdan dondurma aldık. Bu da senenin sadece bugününe özeldi. Bazı akşamlar iş çıkışı Esim’le buradan dondurma alıp eve doğru yürürdük birlikte. Bu sokak anılarla doluydu, baktığım her köşede bizi birlikte görebiliyordum.

Teoman arabasına atlayıp gitti, evi uzaktı ve yarın erkenden işe gitmesi gerekiyordu. Onu zorla yanımda tutamazdım. Ayrıca yalnız kalmak, şu an beni memnun edecek en iyi şeydi.

Biraz daha yürüdüm, eski mahallemize doğru adım adım ilerledim. Birlikte geçtiğimiz yollardan tek başıma geçiyordum şimdi. Eksik ve hüzünlü hissettiriyordu. Kafamı yerden kaldırıp düşüncelerden kurtulduğumda çoktan onların evinin önüne geldiğimi fark ettim. Ayaklarım ezberlemişlerdi artık bu yolu, bulmam için etrafa bakınmama gerek bile yoktu. Üçüncü katta oturuyorlardı, kafamı kaldırıp oraya baktım.

Eve baktığımda içerden sızan bir ışık gördüm. Anlık gelen o heyecana karşı koyamadım ve belki birini görebilirim diye bakınmaya devam ettim. Ne kadar zaman geçti farkında bile değildim ama sonunda balkonun ışığını açmıştı biri. Perdeleri çekip dışarıya çıktı. Tam olarak ne bekledim emin değilim ama gördüğüm manzara karşısında sinirlenmiştim. Bir kadındı balkona çıkan. Ardından tiz bir kız çocuğu sesi geldi. “Anne!” diye bağırarak kadının arkasından balkona fırladı. Kadın onu kollarının arasına alıp sarıldı, öptü. Küçük kız bir şeylerden şikâyet ediyordu ama söyledikleri annesinin pek umurunda gibi görünmüyordu. Kadın, kızına sadece sevgi dolu gözlerle bakıyordu ve onu seviyordu.

Ayaklarım geri geri gitmek üzereyken durdum. Balkona birisi daha çıkmıştı. İri yapılı, hafif sakallı bir adam. İkisi de yirmilerin sonunda gibi duruyorlardı. Küçük kız ise yaklaşık üç-dört yaşlarında vardı yoktu. Karısını da kızını da kucakladı. “Yatma vakti geldi.” diyerek kızını annesinin kucağından alıp omuzlarına koydu ve içeriye taşıdı. Kadın ise yüzünde kocaman bir sırıtişla onların içeri gidişini izledi ve ardından o da içeri girdi. Mutlu bir aile tablosu.

Uzun bir müddet boş kalmıştı ev, aynı benim hayatımdaki dokuz sene gibi. Ama sonra mutlu bir ailenin yuvasına dönüşmüştü. Onları kıskandım.

Düşünmeden edemedim, ya her şey daha farklı olsaydı, ya biz ayrılmasaydık. O zaman şimdiki hayatımız nasıl olurdu? Onlar gibi mutlu bir aile olabilir miydik? İki kişiden daha fazla bir aile olur muyduk? Birlikte kurduğumuz hayallerimizi gerçekleştirmiş olur muyduk?

Hüzünlenmişim aynı zamanda. Sevdığım kızın bir anda yok olduğu bu evde artık başkaları yaşıyordu.

Balkon ışığı sönünce bir müddet takılı kaldım orada. Sanki ayakkabılarımın altına biri tutkal sürmüş gibiydi. Beynim gitmem için yalvarıyordu ama ayaklarım hareket etmiyordu. Yanımdan iki genç geçti, el ele tutuşuyorlardı. Esim’le kendimi anımsadım. Bu mahalleden kaç kere böyle geçmiştik acaba. İlerlerken bana tuhaf tuhaf bakmaya devam ettiler. Ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Kendimi toparladım ve adım atmaya zorladım. Bir müddet geri geri ilerledim, ta ki eski evleri görüş alanımdan çıkıncaya kadar. Daha fazla yürüyemeyecek ya da daha fazla insanın içinde bulunamayacak gibi hissedince hemen bir taksi çağırdım.

Eve vardığımda üstümden tır geçmiş gibi hissettim. En yakınımıdaki koltuğa attım kendimi. Elimde tuttuğum poşeti o an hatırladım. Kitabı poşetten çıkarıp sehpanın üstüne koydum.

Duş alacak gücü bulamadım kendimde, o yüzden sadece üstümü değiştirip yatağa girdim. İki saat boyunca bir sağa bir sola dönüp durdum ama uyku bana hiç uğramadı. Sıkıntı basınca kalkıp su içmek için mutfağa doğru yöneldim. Suyu içince zaten gelmeyen uykumun tamamen kaçtığını fark ettim. Temiz hava almak için balkona çıktım. Bir süre öylece boş sokağı izledim. Soğuk havayı tenimde hissetmek iyi gelmişti, canlı hissettiriyordu.

İçeri girdiğimde koltuğa uzanarak televizyonu açtım. Bazen uyuyamadığım günlerde televizyonun karşısına geçerdim ve uyuyakalırdım. Bu gece gözümü kapatabileceğimden oldukça şüpheliydim ama elimdeki tek seçenek buydu. Yarın işe dingin bir kafayla gitmem gerekiyordu.

Televizyonu açıp kanalları gezmeye başladım ancak bu saatte izlemeye değer hiçbir dizi ya da film bulamadım. Kanal gezinmekten sıkıldığımda ekranda kalan kanalı açık bıraktım. Ne olduğuna dikkat etmemiştim bile. Ellerimi kafamın altında birleştirip gözlerimi kapadım. Bundan da sıkıntı gelince koltukta doğrudum. Masanın üstünde parlayan şeye kaydđ gözüm. Başta ne olduğunu anlayamamıştım. Yeni aldığım şu gizemli kitap olduğunu hatırladım sonra. Elime aldım, kapağına bakındım. Hoş ve sade bir tasarımı vardı. Şömizinde kabartmalar ve parlak alanlar vardı. Kitabın hiçbir yerinde yazara dair bir bilgi yoktu. Sadece şömizinin arkasında bir Instagram hesabı vardı ama o da adından anladığım üzere kişisel hesabı değildi.

Sonra tekrar kitabın ön yüzünü çevirdim. Yayınevinin ismi gözüme çarptı. *Rosa Kitap*. Benim bildiğimi sandığım yayınevi miydi bu? Rosa lisedeyken bahsetmişti biraz ama konuya tam olarak hâkim değilim. Annesinin bir yayınevi olduğunu söylemişti ve isminin de kendi ismi olduğunu. Kim bilir belki de Rosa geğmişti yayınevinin başına. Senelerdir konuşmadığımız için bilemiyordum.

İlk sayfasını açtım. “*Hayatın güzel anlarına tutunabilmiş herke-*se...” diye hitap ediyordu. O kısacık cümle içimdeki bir sürü duyguyu uyandırdı. Bir müddet o beş kelimenin içinde kayboldum.

Dalgınlıktan kurtulduğumda ilk bölümü açıp okumaya başladım. Bir sayfayı bitirdim öbürüne geçtim, onu bitirdim diğerine geçtim derken kitabın nasıl aktığını anlamadım. Âdeta içine çekiyordu ama ben kitabın yazım dilinin mükemmelliğinden ziyade hikâyedeki olaylara odaklandım.

Bunlar çok tanıdık, bunları biliyordum çünkü bunları ben yaşamıştım, Esim ile beraber. Bu hikâyeye bize aitti, bu kitap bizim anılarımızdan, bizim geçmişimizden oluşuyordu. Her bir sayfasında yaşadıklarımız tekrar tekrar canlanıyordu gözümde. Anılar neredeyse hiç bozulmadan yazılmıştı.

Bir anda kafama bir şey dank etti.

Onu bulmuştum.

Dokuz senenin ardından nihayet Esim'i bulmuştum. Bunu yazan kişi Esim dışında biri olamazdı, bu imkânsızdı.

Durumun farkına varmamın ardından merak ettim, ayrılma nedenimizi ileriki sayfalarda bulabilir miyim, onun düşüncelerini, aklından geçenleri, bana söylemediği şey her neyse buradan öğrenebilir miyim diye...

Saatler geçmişti okurken ve son sayfalarına geliyordum kitabın. Ama karakterlerin ilişkisi gayet güzel ilerliyordu, kimse kimseden ayrılmamıştı. Belki de aradığım cevabı bulamayacaktım. Biz gerçekte nasıl bittiysek bu kitapta öyle bitecekti belki. Açıklanmamış bir ayrılık ve devamı olmayan bir ilişki.

Ama düşündüğüm gibi olmadı, aksine hiç tahmin etmediğim bir şey oldu.

Mutlu son.

Karakterler asla ayrılmadılar, acı çekmediler, birbirlerinden bir şeyler gizlemediler veya yalan söylemediler. Sadece mutlu bir son.

Kitabın son sayfalarını defalarca okudum, neden böyle yaptığını anlamaya çalıştım. Bütün bunlar mantıksızdı, bir anlam

bulamadım. Son sayfayı bir kez daha okuyup kafamı kitaptan kaldırdığımda güneşin doğduğunu gördüm. Yeni bir gün bana merhaba diyordu.

Bütün gece uyumayıp kitap okumuştum. Gözlerimin bulanıklaştığını ve yanmaya başladığını yeni fark ediyordum.

Delirmek üzereyken kitabı sehpanın üstüne bıraktım ve ayağa kalktım. Önüme düşen saçlarımı elimle geriye itip derin bir nefes verdim. Temiz hava almak için balkona çıktım. Bu sabah hava biraz serindi. Bütün gece uyumadığım için iyi gelmişti, ayıltmıştı beni.

Kafamı toparlamam gerekiyordu ama her an kitabı düşünürken bu imkânsızdı.

Yüzlerce düşünce, cevaplanmasını senelerdir beklediğim her soru teker teker dönüyordu beynimde. Kendi içimde sıkışmış ve bundan asla kurtulamayacağımı hissetmeye başlamıştım.

Ne yapmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Bunu niye yazdı, niye yayımlattı? Hayır, asıl mesele bunlar değildi. O kadar çabalamama rağmen sonuç alamamıştım ve şimdi, seneler sonra bir kitapta bulmuştum onu. Ona ulaşabileceğimi düşündüğüm bir yolum vardı artık. Kitabın arkasındaki sosyal medya hesabı.

Ona hemen mesaj atmak istedim ama biraz düşününce bundan vazgeçtim. Yine uzaklaşırdı benden. Nasıl bir anda ortadan yok olup başka bir kimlikte var olduysa yine aynısını yapardı. Onu ikinci kez kaybedemezdim, buna dayanamazdım. Mantıklı düşünüp aceleci olmayarak doğru bir yol izlemem gerekiyordu ki elime geçen bu ilk fırsatı kaybetmeyeyim.

Sokak hareketlenmeye başladığında kendime geldim. Uzun bir süre balkonda düşüncelerimle savaşıyordum anlaşılan. Şehrin gürültüsüne katlanamayıp içeri girdim. Sehpanın üstündeki kitaba kaydı bakışlarım. Bir yanım onu tekrar elime alıp incelemek istiyordu, diğer yanımsa bu büyüünün bozulacağından korkuyordu. Sanki yazılanlar hiç orada değilmiş ve hepsini ben uydurmuşum gibi geliyordu. Gerçek dışı, hayal ürünü gibi.

Bir müddet öylece baktım kitaba. Sonra tekrar koltuğa oturup elime aldım. İsmine takıldı gözüm. Teoman, kitabın isminin büyük bir gizem olduğunu, kimsenin anlam veremediğini söylemişti. Diğerleri için anlamsız olan bu üç kelime benim için büyük bir anlama sahipti. Kasıtlı mı yaptı acaba diye düşündüm. Bilerek mi bu başlığı seçmişti? Arkasında bilerek mi iz bırakmıştı? Nihayet onu bulmamı mı istiyordu?

Yarım Kalan Hikâyemiz. Buradan tam olarak ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Esim, bulunmak istemiyorsa kendini çok iyi gizleyebiliyordu. Eğer kendini bu kadar belli ediyorsa artık saklanmaktan vazgeçtiği anlamına gelmiyor muydu bu?

İçimde bir rahatlama hissettim. Bu sadece onun izini bulmakla ilgili değildi. İyi olduğunu, yaşadığını da biliyordum. Uzun süre kafamdaki kötü düşüncelerle savaşmışım. “Ya...” düşüncesini aklımdan atamamıştım. Bir tarafım hep huzursuzdu. En nihayetinde artık bu düşüncelerden arınmışım.

Bir elime telefonumu bir elime kitabı aldım. Arkasında yazan kullanıcı adını arattım internette. Çok şükür ki hesap açıktı ve yakın zamanda paylaşım yapılmıştı. Bir an ona ulaşabileceğim tek yolun da kapanmış olabileceğini düşünmüştüm. O kadar başarısız girişimlerim olmuştu ki bunun da hüsrarla sonuçlanacağını zannetmekten alıkoyamamıştım kendimi. Alışlagelmiş başarısızlık duygusu işte!

Profilinde pek çok farklı kitabın paylaşımını yapmıştı ve hepsi de kendi yazdığı kitaplardı. Gurur duydum onunla. Hayallerini gerçekleştirebilmişti ve fazlasıyla başarılı olmuştu, hak ettiği gibi. Mesaj at kısmına tıklamak üzereydim ki aceleci davranmamam gerektiğini hatırladım.

Telefondaki ekranın değişip çalmaya başlamasıyla irkildim. Patronum arıyordu. Saate bakmayı o an akıl ettim. Yaklaşık on buçuğa geliyordu ve mesai saatimiz başlayalı epey olmuştu.

Daha fazla bekletmeden açtım telefonu. Açar açmaz kızgın bir sesle karşılaştım.

“Neredesin sen Çağlar, saatin farkında mısın? Şu sıralar işlerin aksamaması lazım, bunun için de herkesin işe zamanında gelmesi gerekiyor.” Ozan Bey çoğunlukla gergin ve sinirli olurdu. İşte bugün yine o günlerden biriydi.

“Merhaba Ozan Bey, kusura bakmayın...” Ne diyeceğimi şaşırmıştım bir anda. Gerçeği söyleyemezdim, bir yalana ihtiyacım vardı.

“Çağlar sen iyi misin? Sesin kötü geliyor.” O an çalışmayı bırakmış beynime, bu iyi bir bahaneymiş gibi gelmişti.

“Sanırım biraz üşüttüm Ozan Bey, pek iyi hissetmiyorum.”

Bir yalan, bir gerçek.

“Tamam tamam, geçmiş olsun. İyileşene kadar ofise gelme. Başka kimsenin hasta olup işlerin iyice sarkmasını istemem.” Bencilce bir geçmiş olsun dileği idi ama işime yaramıştı. Ayrıca inanması da hiç güç olmamıştı çünkü sesim gerçekten de hasta gibi çıkıyordu.

Telefonu kapatır kapatmaz ekran, Esim’in sayfasının olduğu kısıma geri döndü. On taneden fazla kitabı vardı ve birçoğu romantik tarzdaydı.

İçlerinde sorularımın cevabını bulacağım kitaplar mutlaka olmalıydı. Her yazar kitaplarına kendi hayatından bir şeyler katar. *Yarım Kalan Hikâyemiz* her ne kadar bizi konu alsa da cevaplarım orada değildi ama neden başka bir kitabın içinde gizli olmasındı ki? Eksik kalan parçalarımız diğer romanlarının satırları arasında saklıydı belki de.

Genelde kitapları internetten satın alırdım ama şu an bekleyebilecek durumda değildim, o yüzden bir koşu en yakınımındaki kitapçıya gittim. Rafları gezip teker teker buldum kitapları. Kasa gittiğimde kasiyer şaşkın şaşkın bakıyordu. Kitapçılardan bu kadar çok alışveriş yapan pek kimse olmuyordu artık. Artan kitap fiyatları yüzünden epey bir pahalıya mal oluyordu çün-

kü. Normalde bu fiyata çok canım sıkılırdı ama o an hiçbir şey önemli değildi. Etiket fiyatını ödemeye ilk defa takılmamıştım.

Hızlıca kitapçıdan çıktım, evimin olduğu sokağın köşesinden dönerken pastane gözüme çarptı. Saatlerdir tek lokma yemediğimi ve midemin kazınmaya başladığını pastaneyi görünce idrak ettim. Hemen iki tane simit alıp evin yolunu tuttum.

Esim geldi aklıma ki şu sıralar hiç çıkmıyordu zaten. Geç kalıp kahvaltı edemediğimiz zamanlar okula giderken simit alırdık. Hayatımın her anı hâlâ hatıralarımızla doluydu.

Eve vardığımda kitapları poşetlerin içinden çıkarıp sehpanın üstüne koydum. Hangisinden başlamam gerekiyordu? Karar vermek çok zordu çünkü hepsini deli gibi merak ediyordum.

Bir yandan simidimi kemirirken bir yandan da kitapları inceliyordum. Sonrasında iç sayfalarından yayım tarihine bakmak geldi aklıma. Pek çoğu birbiriyle bağlantılı değildi ama sırayla okumaya karar vermiştim.

Gözlerimi açtığımda oturma odamda koltukta uzanırken buldum kendimi ve her tarafım kitaplarla çevriliydi. En son okumakta olduğum kitap ise kaldığım sayfa açık bir şekilde üstümde duruyordu. Camdan dışarı baktığımda havanın karardığını gördüm. Hemen doğruldum ve saate bakmak için telefonuma uzandım. On bir olmuştu. Sanırım akşamüzeriydi uyuyakaldığımda, saati tam hatırlamıyorum. Çok uzun süre uykusuz kalınca sonuç bu olmuştu. Gözlerimi ovuştururken lavaboya gittim. Yüzüme birkaç defa su çarptım. Mutfaktan geçerken midemin guruldağını duydum. Kaç saattir doğru düzgün yemek yememişim. Hemen hızlıca bir şeyler hazırladım. Yemeği bitirdikten sonra tekrar kitapların başına geçtim.

Saymamıştım ama sanırım dördüncü veya beşinciye bitirmiştim. Okumakta olduğum kitap bitince yine güneşin doğduğunu gördüm.

Üç gün geçmişti aradan. Aldığım kitapların sonuncusunu da bitirdiğimde vakit gece yarısını geçmişti. Hiç dışarı çıkmadan, kimseyle konuşmadan, gelen telefonları açmadan, doğru düzgün yemeden, kitap okumak dışında hiçbir aktivite yapmadan geçen üç koca gün. Bu kadar çok kitabı bu kadar kısa sürede bitirdiğim olmamıştı, bu ilkti.

Esim'in oluşturduğu dünyalara dalmıştım. Hepsini birbirinden çok sevmiştim çünkü hepsi Esim'den bir parça taşıyordu. Satırların arasında, kelimelerin içinde buldum onu. Sanki yanımdaymış ve hiç gitmemiş gibi hissettim. Yaşadığımı hissettim, tekrardan nefes aldığımı.

Ama hayal kırıklığına uğradığım bir nokta vardı. Hiçbir cevap bulamamıştım. En ufak bir detaya bile rastlamamıştım bizim hakkımızda. İlk yayımlanan kitapları fantastikti. Hatta bir tanesini lisedeyken kurguladığını hatırladım.

Onuncu sınıftaydık, fizik dersinde sıkılmış, küçük bir not defterini açmış, bir şeyler karalıyordu sayfalara. Hiç sesimi çıkarmadan öylece izlemiştim onu arka sıradan. Dersin sonuna kadar onlarca sayfayı doldurmuştu. Kendini fazla kaptırmıştı ki tenefüs zili çalınca farkına bile varmamıştı.

Rosa kalkınca yanına oturup iyice yaklaşmıştım ona, bir anda irkilmişti. Aniden geri çekildiği için sıradan düşmek üzereydi ki kolundan yakalayıp çekmiştim. Bütün ders boyunca ne yaptığını sorunca yüzünde beliren kocaman gülümsemesiyle bir kitap yazmaya karar verdiğini ve bunun için kurgunun ana hatlarını oluşturmaya başladığını söylemişti. Defteri alıp okumaya yeltendiğimde hızlıca geri kapatmıştı defterini. Yayımlanmadan ya da en azından yayımlanmazsa yazmayı tamamen bitirmeden kimse-
nin okuyamayacağını söylemişti, benim bile. Benden ayrılana kadar sakladığı tek şey buydu sanırım. Ya da daha fazlası vardı ve o ustalıklı gizlemişti. Şu ana kadar kendini dünyadan yok etmeyi başardığı gibi.

Perilerle ilgili olduğundan bahsetmişti kısaca ve sanırım okuduğum kitaplardan biri de o gün bahsettiği kitaptı. Başarmıştı, tıpkı istediği gibi. O kitabı elime alınca bir hüznün dalgası kapladı bedenimi çünkü bana verdiği sözü hatırladım. Matbaadan çıkan ilk kitabı imzalı bir şekilde bana hediye edecekti. İlk kitabı ve ilk imzası benim için olacaktı.

Birçok hayale ortaklık ama çoğunu da gerçekleştirememiştik. O, kendine ait hayallerinin bir kısmını gerçekleştirirken ben onunla değildim, ondan uzaktım. Hayatından uzaklaştırmıştı beni.

Birkaç fantastik kitabın ardından tamamen romantik komediye ve genç yetişkin türüne yönelmişti. Ve hepsi de tozpembe hikâyelerdi. Ayrılık, aşk acısı, keder ve dram pek uğramamıştı bunlara. Hepsi mutlu sonla bitiyordu. Bizi konu aldığı hikâye bile mutlu sondu ama tek mutlu bitmeyen bizim gerçek sonumuzdu.

Hayır, lafımı geri alıyorum. Bizimki daha bitmemişti, o yüzden mutlu veya hüznü bir sondan bahsedemem. Yarım kalan hikâyemizi tamamlayacaktık. İçimde yeşeren umut kıvılcımı bunu fısıldamıştı bana.

Kitapları sehpaye kapakları görünecek şekilde özenle dizmiş, onları izliyordum ki bir anda karşımda Teoman'ı görünce irkil-dim.

“Ne yapıyorsun, neden sessiz sessiz giriyorsun içeri?” Elindeki laptop çantasını bırakıp yanıma oturdu ve derin bir nefes verdi.

“Endişelendim. Günlerdir sana ulaşamıyordum, telefonlarıma bakmıyordun. Sonunda dayanamayıp evine geldim. Az önce zile bastım ama zilin çalışmıyor. Sonra kapıya vurdum ama açmadın. Ben de bana verdiğin anahtarla içeri dalmak mecburiyetinde kaldım. Aklımdan neler geçtiğini bir bilsen. Seninle en son o gün görüşmüştük ve...”

Kendime zarar vermiş olabileceğim geçmişti aklımdan. Bunu asla yapmazdım. Her ne kadar kederli olsam da eksik hissetsem de hayatın devam ettiğinin bilincindeydim. Yüzüne bakınca kendime kızdım. Gerçekten korkmuş ve endişeli gözüküyordu. Ellerle yüzünü ovuşturdu.

“Ne yapıy...” Cümlesini bitiremeden sehpanın üstündeki kitapları fark etti. İsterik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

“Kitap okuyordum.” Sehpayaya yönelip şöyle bir baktı.

“Bütün bunlar da ne böyle, neden bu hâldesin? Solgun görünüyorsun. İşe gitmedin mi?” Anlatmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kitapları işaret ederek. “Bütün bunları sadece görüşmediğimiz şu son üç günde mi okudun?” Başımı salladım. “Neden yaptın bunu?”

Elime o gün zorla tutuşturduğu kitabı aldım. “Bu yüzden.”

Kafası karışmıştı. “Ne demek bunun yüzünden Çağlar? O, birlikte Fikret Amca’dan aldığımız kitap değil mi?”

“Evet, o.” Teoman’a büyük bir teşekkür ve minnet borçlu olduğumu fark ettim. O beni zorlamasa belki de asla almayacaktım.

Kitabı elimden çekip aldı ve diğerlerine yöneldi. Bir detayı fark edince gözleri büyüdü.

“Bunların hepsi aynı yazarın kitapları.” Bana bakınca onaylayıcı bir şekilde gözlerimi kırptım. “O kadar mı çok sevdiğin?” Bana takılıyordu ama bir gariplik olduğunun bilincindeydi.

“Sana büyük bir teşekkür borçluyum. Tahmin bile edemeyeceğin bir şeye vesile oldun.” Yanıma oturdu tekrardan. Kitabı incelerken anlamaya çalışıyordu.

“Neden teşekkür ettiğini anlamıyorum. Doğru düzgün açıklar mısın şu olayı.”

Kitabı elinden aldım ve sayfalarını çevirdim. “Bu Esim’in kitabı.” Bir kitaba bir bana baktı.

“Bu sonuca nasıl vardın?”

Kapağını kapatıp ona doğru döndürdüm.

“Çünkü bu, bizim hikâyemiz. Başkarakterler biziz. Bizim yaşadıklarımızla, bizim anılarımızla ve bizim hayallerimizle dolu bu sayfalar.”

Gözlerini kısmış bana bakıyordu. Onunla dalga geçtiğimi veya en sonunda delirdiğimi mi düşünüyordu.

“Kitabı okumadın değil mi?”

Başını iki yana salladı.

“Onu buldum.” Sinirlerim gevşemişti ve ağlamak üzereydim. Mutluluktan.

Teoman beni inceledi. “Sen ciddisin.” Öyleydim. “Peki nasıl oldu bu? Üç gündür ne yapıyordun?”

Ona, gece uyuyamayınca kitaba başladığımı ve karakterlerin biz olduğunu fark edince sabah diğer kitaplarını da almaya gittiğimi, işten hastalık izni kullandığımı ve üç gündür sabah akşam bunları okuyup bitirdiğimi, içlerinde cevaplar aradığımı anlattım.

“Dokuz senenin ardından artık ona ulaşabileceğin bir yola sahipsin yani.” Bunu bir başkasının ağzından duymak daha da heyecanlanmama sebep olmuştu.

“Ona mesaj atmadın mı hâlâ?”

“Atmadım.”

“Üç gün boyunca aralıksız kitaplarını okudun ve onunla iletişim kurabileceğin bir yol varken sen bunu yapmadın mı?”

Esim’i benim kadar tanımıyordu.

“Yapamam çünkü yine saklanır, kaybolur. Daha yeni bulmuşken onu, ikinci defa kaybetmeyi göze alamam.” Durup düşündü biraz.

“İyi de zaten eğer gerçekten gizlenmek ve bulunmamak isteseydi bu kitabı bastırmazdı.”

Benim düşündüğüm gibi düşünüyordu. Ama Esim'in bunu neden yaptığından tam olarak emin değildim. Belki de hiç okumayacağını düşünmüştü. Ama bu da mantıksızdı. Kitap okumayı sevdiğimi biliyordu. Her ne kadar sevdiğim tür romantik olmasa da yine de her kitabı ön yargısız okuyabileceğimi biliyordu. Belki de bilerek yapmıştı. Belki de bile isteye ona ulaşabileceğim bir yol açmıştı.

Ben kafamın içindeki seslerle boğuşurken Teoman'ın elini omzumda hissettim.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, çok hırpalamışsın kendini. Daha düşünecek bol bol zamanın olacak, o yüzden dinlen şimdi." Gözü mutfak tezgâhındaki bulaşıklara takılmıştı. Çok yemek yememiştim ancak hiçbirini yıkamadığım için üst üste yığılmış, çirkin bir görüntü oluşturmıştı bulaşıklar.

"Sorun değil, birazdan hallederim onları." Teoman ne yapacağım bilmez hâlde etrafına bakınıyordu.

"Saat geç oldu git artık sen, hem yarın işe gitmen lazım. Merak etme, eskisinden de iyiyim artık. Sırada sadece ona doğru bir şekilde yaklaşmak kaldı." Ayaklanıp kapıya doğru gitti, ben de onu geçirmek için gittim.

"Unutma, senin de bir işin var ve önünde sonunda gitmek zorundasın. Bu gece güzelce dinlen ve yarın işini aksatma."

Onu uğurladıktan sonra tekrar sehpanın önünde buldum kendimi. *Yarım Kalan Hikâyemiz*'i, kalemi ve film indexleri alıp balkona çıktım ve bir sandalye çekip oturdum. En başından başladım okumaya. Birçok yerin altını çizerek işaretlemiştim. Bu benim pek yaptığım bir şey değildi ama Esim yapardı bunu. Sevdiği cümlelerin altını çizirdi veya işaretlerdi. Sonrasında açıp tekrar tekrar sevdiği yerleri okumak hoşuna giderdi.

Tekrar son sayfayı da bitirdiğimde gökyüzündeki karanlık dağılmaya başlamıştı. Bir geceyi daha böylece sabah etmiştim.

Teoman haklıydı, artık işegitimem gerekiyordu. Huzur dolukısa bir uykunun ardından hazırlanıp işe gittim. Birkaç saat öncesine

göre daha iyi durumdaydım ama ne bedenim ne de gözlerim tam dinlenebilmiş değildi.

Ozan Bey, ofisin bizim için ayrılmış tarafına uğradı ve beni masamın başında görünce hemen yanıma geldi.

“Tam iyileşmiş gibi değilsin. Eğer gerekiyorsa birkaç gün daha izin kullanabilirsin. Yeter ki başka kimseye hastalık bulaştırma.” Yayın programımız çok yoğundu ve birçok yabancı, çok satan yazarlarla iş birliği sağlayabilmiştik bu ay. O yüzden işlerin aksamaması gerekiyordu. Satışlarımız artmıştı ve bu başarının durmadan daha da büyümesini istiyordu patronum.

“Merak etmeyin Ozan Bey, gayet iyiyim ve kimseye hastalık bulaştırmam.” Bulaştırabilecek bir hastalığım yokken tekrar boşu boşuna izin kullanamazdım. Bu doğru olmazdı.

Aksayan çalışma programım yüzünden önümüzdeki birkaç gün çok çalışmam gerekecekti. O yüzden hiç beklemeden işe koyuldum. Basım aşamasına yaklaşmış bir kitabın editörlüğünü yapıyordum ve birkaç gün içinde işi bitirmem lazımdı çünkü basım tarihi belirlenmişti.

Mesai saati bitmiş, herkes ofisten birer birer çıkarken ben kalmıştım. Geç saatlere kadar ve hatta gözlerim kan ağlayıncaya kadar çalıştım.

Dört gün boyunca uzun soluklu bir çalışmanın ardından bana ayrılan işi bitirmiştım. Yazarla birlikte fikir alışverişi yaparak tamamlamıştık. Geriye kapak ve tasarım işindeki birkaç ayrintı kalmıştı.

İşi bitirmemin vermiş olduğu rahatlıkla evime gittim. Dört gündür sadece yatmak için uğramıştım buraya. Gün boyu ofiste durup yemeklerimi de dışarıda yemiştım.

Bu süre zarfında Esim'e mesaj atmamıştım çünkü işleri bitirip rahata erince ona ulaşmaya karar vermiştim. Gün içinde kendime ayıracak vaktim bile olmamıştı.

Tamam tamam, aslında bunlar birer bahane. Yaşanabileceklerden endişe duyduğum için sürekli meşgul gibi davranmaya çalışmıştım.

Kitapları sehpanın üstünde görünce artık zamanın geldiğini biliyordum.

Kendi hesabımdan ona mesaj atamazdım, o yüzden sahte bir hesap açtım. Kitabın üstündeki isim dikkatimi çekti. Aslı Gerçek. Komik bir isim seçmişti. Benim de sahte hesap için bir kullanıcı adına ihtiyacım vardı. Bir anda kullanıcı adı kısmını doldururken buldum kendimi. @dogrupalavra. Gerçekçi bir hesap oluşturmaya çalışmamıştım, profil fotoğrafı koymamıştım ve onun hesabı hariç kimseyi takip etmemiştim.

Mesaj at kısmına tıklamak üzereydim ki ekranda saati gördüm. Epey geç olmuştu. Gecenin bir vaktinde yazmak istemediğim için yarın sabaha erteledim. Dokuz sene beklemiştim, birkaç saatin önemi yoktu.

Sabah telefonumun çalmasıyla uyandım. Matbaadan arıyorlardı. Son okuma ve diğer bütün işleri halletmiştik ama basımın bugün olacağını unutmuşum. Hızlıca hazırlanıp çıktım. Birkaç saat çalışmamın ardından nihayet sona gelmiştik.

Artık zamanı gelmişti. Mesaj kısmına tıklayıp açılan sayfada biraz duraksadım. Ne yazarak başlamalıydım?

Yarım Kalan Hikâyemiz'den bir alıntı paylaşmıştı hesabında, üstelik daha birkaç dakika olmuştu. Bunun üstüne parmaklarım hemen harekete geçtiler.

Göndere basmamın ardından okumuştum mesajı ve gerginlikten dolayı saçma bir cümle kurduğumu sonradan fark etmiştim. Ama sonuç olarak göndermiştim ve artık geri dönüşü yoktu.

-Gerçekte sonu ayrılık olan bu hikâyeyi, neden yalanlarla sarıp sarmaladın?

ESİM

Ekrana öylece bakakalmışken Rosa'nın dürtmesiyle kendime geldim.

“Esim ne oldu? İki dakikalığına yanından ayrıldım sadece. Nasıl bu hâle geldin?”

Gözlerim onunla telefonumun arasında gidip geliyordu. Telefonda bir şey olduğunu anlayınca hemen elimden çekip aldı. Alması hiç zor olmamıştı çünkü ellerim de dâhil bütün vücudum gücünü yitirmişti.

Birisi biliyordu. Birisi neler olduğunu gerçekten biliyordu. Rosa ekrandakileri okuyunca bakışlarını hızlıca bana çevirdi.

“Nasıl yani, ne demek oluyor bu?”

“Birisi biliyor, onca çabama rağmen fark etmiş.” Rosa, çoktan ayağa fırlamış olan beni tutup sandalyeye geri oturttu.

“Dur bir sakın ol. Mantılı düşünmemiz lazım.” Tekrardan ekrana baktı, bir yerlere tıkladı.

“Ne yapıyorsun?” Ekranda her neyle karşılaştıysa yüzü düştü.

“Hesap kime ait diye bakayım dedim ama resmen hayalet bir hesap. Ne takipçisi var ne profil fotoğrafı ne de herhangi bir paylaşımı.” Tedirginlik terleri dökmeye başlamıştım. Meraklanıp telefonu elinden kaptım.

“Ne yapmam lazım şimdi, kim bu?”

“O olamaz, değil mi?” Biraz düşündüm ama mantıklı gelmedi. Ya da öyle istedim.

“Sanmıyorum, bu tarz kitapları okumaz ki. Şu an her şey çok saçma.”

“Evet, bence de değildir. Bir durup düşününce bana da mantıklı gelmedi. O olsaydı sahte hesapla falan uğraşmazdı, direkt kendi hesabından yazardı. Senelerce seni nasıl aradığını biliyoruz sonuçta. Bununla uğraşmazdı.”

Senelerdir benim izimi sürdüğünü biliyordum. Kendimi görünmez ve ulaşılmaz yapmak, nerede olduğumu, neler yaptığımı bilen arkadaşlarımı susturmak çok zor olmuştu.

Onunla gittiğimiz yerlere gitmemiştim, birlikte yürüdüğümüz yollardan geçmemiştim. Anılarımızın olduğu her alanı zihnimde yavaş yavaş yitirmeye başlamıştım ama sırf onunla karşılaşırım diye kendimi bütün bunlardan mahrum bırakmayı seçmiştim.

Benimle karşılaşırса cevaplar isteyecek, tekrar tekrar görüşmek için bahaneler yaratacaktı çünkü biz henüz birbirimizden kopabilmiş değiliz. Görünmez kırmızı iplikler hâlâ parmaklarımıza dolanmış hâlde sanki. Bunu hissedebiliyorum. Bunu onun da hissedebildiğini biliyorum.

Hâlâ kalbimin bir köşesinde o var. Ama onu kalbimin derinliklerinden yüzeye çıkaramam, istediği cevapları veremem, versem bile nasıl bir tepki göstereceğini hayal edebiliyorum. “Hepsi bu muydu?” ifadesiyle dolu bakışlar, inanamama, hayal kırıklığı...

Bir insanın yaşadıklarını sadece o insan anlar. Bir başkası da aynı durumu yaşamış olsa bile ötekinin hâlinde anlayamaz çünkü duygular, hisler kişiseldir. Her insan içinde farklı şeyler yaşar, farklı düşünür.

Ayrıldığımızda, parmaklarımıza dolanmış olan kırmızı ip-likler kopar sandım ama hislerim bunun yanlış bir düşünce olduğunu âdeta haykırıyordu bana. Yapabileceğim tek şey ondan kaçmaktı ve dokuz senedir bunu gayet iyi beceriyordum.

Hayatımda başka hiç kimse olamaz ama o da olamaz. Çünkü biz birbirimizi yıpratırız. Çünkü ben onu yıpratırım.

“Esim, kendine gel.” Rosa’nın beni sarsmasıyla kurtulmuştum tüm bu düşüncelerden.

“Anlayamıyorum. Kim o zaman bu?” O da sandalyesine oturdu ve birlikte düşünmeye başladık.

“Liseden birisi mi acaba?”

Mantıklı gelmişti. “Yüksek ihtimalle lisedendir, yoksa nereden bilecek ki?”

“Dershane veya mahalleden biri de olabilir.”

Bu beni düşündürmüştü ama liseden olması daha olasıydı. “Sanmıyorum çünkü bu kadar detay bilmiyorlar. Ama sınıftakiler neredeyse her şeyi biliyorlardı.” Bir anda kafamın içinde bir şimşek çarpmışçasma irkildim.

“Ege olmasın sakın.” Ege ile başlarda anlaşılmamasak da olayların çözülmesiyle ve onun itirafıyla arkadaşlığımız düzelmişti ve iyileşmişti. Ayrıca Çağlar’ın da sınıftaki en yakın arkadaşı olmuştu. Hikâyenin gerçek olduğunu bilebilecek sayılı kişilerden biri oydu.

“Ege’nin ömrü boyunca eline tek bir kitap almışlığı var mıdır sence?” Rosa haklıydı, Ege kitap okumaktan nefret ederdi. Ama seneler insanları değiştirebilir, zamanla sevdiğimiz veya sevmediğimiz şeyler farklılık gösterebilir.

Beynim deli gibi düşünmekten çalışmayı durdurmak üzereydi. Ekranı bakıyordum hâlâ. Rosa bir anda telefonu elimden aldı ve ekranı kapattı.

“Tamam, duralım bir. Öncelikle paniklemeye gerek yok. Belki de biri öylesine yazdı. Seni konuşturmaya çalışıp şu gizemli

başlığı çözmek niyetindedir belki de sadece.” Biraz da olsa sakinleşebilmişim bu söylediklerinden sonra.

Kapattığı telefonu alarak çantamın içine koydum. “Haklısın belki de. Tamam, daha fazla kurcalamak yok.” Her ne kadar böyle söylesem de beynimin bir köşesinde dönüp duran düşünceleri susturamıyordum. Sadece iyi rol yapmayı öğretmişti bana bu hayat.

Bu konuyu kapatınca birer kahve daha söyledik. Rosa’nın gözleri pırıl pırıldı. Ben burada tedirginlik içinde mesaja bakarken o telefonda iyi bir konuşma yapmış olmalıydı. Küçük bir kedi yavrusu gibi bakıyordu gözlerimin içine. Sırıtmadan edemedim.

“Anlat hadi.”

Sandalyesinden doğruldu, dik durdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Önemli bir şey anlatacağı zaman hep bu pozisyona geçerdi.

“Az önce bir emlakçıyla görüştüm. Hani benim çok istediğim ama neredeyse sözleşmeyi imzalamak üzere oldukları birileri vardı ya...” Önemli noktaya geldiği için duraksamıştı. Elimi anlat hadi dercesine salladım.

“Onlar kiralamaktan vazgeçmişler, bir iki problemleri çıkmış. O yüzden yarın gidip binayı görebileceğiz.” Heyecandan ayaklanıp birbirimizin boynuna atlamıştık. Etraftakiler bize deliymişiz gibi bakıyorlardı ama şu an bunun hiçbir önemi yoktu.

Rosa’nın bahsettiği yer gerçekten çok güzeldi. Ferah, güneş alan, aydınlık, geniş ve küçük bir terası olan üç katlı bir binaydı. Çok büyük değildi ama bize fazlasıyla yeterdi. Onun gözü uzun zamandır o binadaymış ama bana söylemediği için bilmiyordum tabii. Taşınmaktan bahsettiği ilk gün göstermişti bana.

Bugün gezdiklerimiz de dâhil pek çok mekânı göstermişti ama neredeyse tutmak üzere olduğumuz binadan bahsederken çok hevesli duruyordu. Başkasıyla anlaşmak üzere olduklarını söyleyince ben de üzülmüştüm ama gel gör ki hayat bize gülmüş-

tü. Şimdi ise yarına kadar benim deli arkadaşımın başa çıkmam gerekiyordu. Heyecandan bir o tarafa bir bu tarafa koşturup duracaktı evde. İkide bir odamı basarak rastgele konulardan heyecanlı heyecanlı bahsetmeye başlayacaktı.

Kahvelerimizi içerken bir yandan da binanın fotoğraflarına tekrar baktık. Kendi odamı çoktan seçmiştim bile. Boydan boya camları vardı, fazla büyük değildi ama eşyalarım buraya az bile gelirdi.

İçeceklerimiz bitince kafeden kalktık. Bugün ben şoförlük yapıyordum. Rosa'nın aklının başında olmayacağını bildiğimden rahat etsin diye benimle gelmesini söylemiştim. Sabah ben arabayı sürerken o ise sürekli emlakçılarla ve bina sahipleriyle konuşup yazışmıştı. Şimdi ise dönüş yolundaydık ve ikimizden de ses çıkmıyordu. O tabletini açmış fotoğrafların üstüne notlar alıyordu, düzen oluşturmaya çalışıyordu. Bir anda çok heveslenmişti ama son ana kadar neyin nasıl olacağı bilinmezdi tabii. Eğer bu iş olmazsa Rosa çok üzülecekti ama onun da hevesini kırmak istemiyordum, o yüzden herhangi bir felaket tellallığı yapmaya yeltenmedim.

O tabletiyle uğraşırken benim gözüm çantama kaydı. Acaba başka bir mesaj gelmiş miydi? Bu kişiye cevap vermeli miydim yoksa engeli basmalı mıydım?

Eve vardığımızda Rosa, arabanın durduğunu bile fark etmemişti. Tableti elinden bir hışımla çekince hemen arabadan indi, benden geri alıp koştura koştura eve girdi. Arkasından kafa sallayıp güldüm. Bazen çok olgun olmasının yanı sıra çok çocuksu da olabiliyordu.

Eve hiç girmeden direkt bahçeden arka taraftaki havuza doğru yürüdüm. Hava çok güzeldi. Canım havuza girmek istemedi ama ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı suya soktum. Günün sıcaklığı ve koşuşturmasının ardından ferahlamak iyi gelmişti. Dalgın dalgın suyu izlerken bir anda aklımın orta yerine o mesaj düştü yine. Çantama uzandım ve telefonu çıkardım. Rosa tamamen

kapattığı için açılmasını bekledim. Aslında çok kısa bir süreydi ama bana bir ömürmüş gibi geldi. Hemen hesabıma girip başka mesaj atmış mı diye baktım ama atmamıştı. Rosa haklıydı belki de. Sadece benden laf almaya çalışan sıradan bir okuyucudan fazlası değildi.

Mesajı silsem mi, diye düşündüm bir müddet ama elim varmadı, yapamadım. Hemen telefonu bir kenara bıraktım ve gökyüzünü izlemeye başladım. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Güneş tamamen battığındaysa içeri girdim. Yemek yapma sırası bendeydi. Hiç geciktirmeden odama gidip hızlıca üstümü değiştirdim, günün ağırlığından kurtuldum. Çabucak merdivenlerden inip mutfığa doğru yol aldım. Mutfaktan yemek kokuları geliyordu, Rosa sırayı karıştırmıştı herhâlde. Her işi bölüşerek yapardık ki adalet sağlansın. Bir gün ben yemek yapardım, bulaşıkları yıkar-dım, çamaşırları asardım, toz alırdım; bir gün o bunları yapardı derken böylece iş yükünü eşit şekilde paylaşıyorduk.

Mutfığa girmek üzereyken seslendim.

“Rosa, bu kokular da neyin nesi böyle?” Mutfığı adımımı atar atmaz donakalmıştım. Fırında pizza pişiyordu, Rosa tezgâhta keki çırpıyordu, ocağın üstünde de çikolata sosu pişmiş, kekin üzerine dökülmek üzere bekliyordu.

“Nasıl? Sevindin mi?”

“Ne ara yaptın bunca şeyi.” Becerikliydi ve aynı zamanda eli de hızlıydı.

“Seni evin her yerinde aradım ama yoktun sonra arka bahçeye bir bakayım dedim, oradaydın. Uzaklara dalıp gitmiştin. Hatta bir kere kapının eşiğinden seslendim bile ama beni duymayacak hâlde olduğunu anlayınca daha da ses etmek istemedim. Beni biliyorsun, heyecanlandığım zaman yerimde duramıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ya temizlik yapacaktım -ki bundan nefret ederim- ya da mutfakta eğleyecektim kendimi. Mutfak daha iyi bir tercihmiş gibi geldiğinden kendimi burada buldum.

Benim pizzamı sevdiğini bildiğim için ondan yapayım dedim. Hem de bir ön kutlama yemeğimiz olsun istedim. Yarın sözleşmeyi imzalayabilirsek bütün ekibi dışarıda yemeğe çıkaracağım. Üstelik hızımı alamayınca da kek yapmaya giriştim. Canım da tatlı çekiyordu zaten. Öyle işte.” Bir nefeste anlatıvermişti hepsini.

“Ama bugün benim sıramdı.”

“Biliyorum. Ne olmuş yani?” Omzunu silkti. “Bugün içimden yapmak geldi. O yüzden yarın akşama sen yaparsın. Düzenin bozulmasını sevmediğini biliyorum ama bundan bir şey olmaz. Lütfen, uzatılacak bir konu değil.”

Kolumdan tutup mutfak masasının başına geçirdi beni ve sandalyeye oturttu. “Sen sadece burada oturup bekle, hiçbir şeye dokunmaya kalkma. Pizza birazdan pişmiş olur, onu çıkarınca da keki atarım fırına. Biz sofradan kalkana kadar da o pişmiş olur.” İki elimi de kafa hizama getirdim.

“Peki, tamam. Söz karışmıyorum, burada böylece oturuyorum.” Mutfakta bir o işe bir bu işe koşup durdu. Bulaşıkları yıkardı, tezgâhı sildi, kullanmadığı malzemeleri dolaplara yerleştirdi derken fırından ses geldi. Pizzalarımız pişmişti. Fırından çıkarıp dilimlere ayırdı ve tabaklarımıza koydu. Rosa kekin olduğu tepsiyi fırına koyarken ben de buzdolabından ayranları çıkardım.

Rosa’nın eli gerçekten çok lezzetliydi. Mutfağa her girmesinde harikalar yaratıyordu. Hiç nefes almadan yemeğimizin tadını çıkardık. Bitirdiğimizdeyse fazlaca şişmiştik. Bir koca tepsi pizza ikimizin de midesinde yerini bulmuştu.

Tam tabakları topluyorduk ki fırından bir ses daha geldi. Kekimiz de pişmişti artık. Rosa keki çıkarmaya giderken ben de tabakları toparlayıp eviyenin üstüne koydum. Tepsiyi alıp tezgâha koyduğu sırada biraz yaklaştım.

“Rosa seni üzme veya hayallerini yıkmak istemem ama sence de biraz fazla heyecanlı değil misin? Pozitif düşündüğünü biliyorum ama işin sonunda üzülmeyi de istemiyorum. Yarın o sözleş-

meyi imzalayamayabiliriz, binayı gözümüzle görünce beğenmeyebiliriz ya da ne bileyim daha farklı bir aksilik çıkabilir. Başta ne kadar çok sevinip kendini kaptırırsan sonunda da bir o kadar üzülürsün. Beni anlıyorsun değil mi? Yaptığım şey hevesini kırmaya çalışmak değil. Sadece her olasılığı göz önünde bulundurmamız gerek.” Yüzünde anlayışlı bir tebessümle dinlemişti beni.

“Merak etme, ben arkadaşımı gayet iyi tanıyorum. Amacının bu olmadığını, benim iyiliğimi düşündüğünü elbette ki biliyorum. Ama sanırım sen beni o kadar da iyi tanımıyorsun. Hayalperest davranmıyorum, sadece içimdeki mutluluğu dışarı vurma sevincini yaşıyorum.

Ben senin gibi değilim. Mutlu veya heyecanlı olduğumda fazlasıyla belli ederim, üzgün olduğumda kendimi tutmam, ağlarım, sinirlendiğimde bağırırım, elime ne geçerse fırlatırım. O an içimde ne yaşıyorsam dışımda da aynı şeyi yaşarım. Senin gibi içimde binbir fırtınalar koparken kendimi ifadesiz tutamam, hiçbir şey olamamış gibi davranamam. O kadar iyi rol yapamıyorum. Sadece anı yaşıyorum ve nasıl hissediyorsam öyle davranış sergiliyorum, hepsi bu.

Benim için endişelenme. Farkındayım, yarın o imzayı atamayabiliriz ama bırakalım da onu yarın düşünelim. Olmazsa üzülrüz, oturup ağlarız. Ama yarın, bugün değil.” Kocaman sarıldım ona, karşılığında ise kocaman bir kahkaha aldım.

“Tamam, ben de seni çok seviyorum ama beni kek, seni de bulaşıklar bekliyor.” Birbirimizden ayrılıp karnımız ağrıyana kadar güldük.

Mutfaktaki işlerimiz bittikten sonra Rosa bir film açtı ve onu izlemeye koyulduk. Film bittiğinde Rosa’nın uyuyakaldığını gördüm. Hiç ses etmedim çünkü bir kere uyandırırsam tekrar uymasının zor olacağını biliyordum. Sabahtan beri gezmediğimiz, gitmediğimiz yer kalmamıştı. Üstüne üstlük mutfakta da çok yormuştu kendini.

Televizyonu ve ışıkları kapatıp salondan çıktım. Kendi odama geldiğimde ilk işim çantama koşturmak oldu. Telefonu çıkarıp bakmak istedim ama şarjı bitmişti. Onu şarja takıp yatağa girdim. Bir sağa bir sola döndüm ama asla uyku tutmuyordu. Kafama bir şeyleri takınca rahat edemiyordum. Gece sıcaklığı da bir anda çökünce fenalaşıp kalktım yataktan.

Artık kaçınıcı defa okuduğumu bilmediğim *Jane Eyre*'i alıp balkona çıktım. Son sayfalarını okurken tekrardan ağladım. Ben onun gibi olamamıştım. Kaygılarım yüzünden korkakça kaçmayı ve dönmemeyi seçmiştim. Hayatım boyunca bu karar yüzünden pişmanlık duyacaktım. Biliyordum ki bizim son satırlarımız onlar gibi olamayacaktı çünkü bizim yazılmış cümlelerimiz çoktan tükenmişti, daha fazlası olmayacaktı.

Normalde kendimi çabucak toparlamayı başarırdım fakat bu gece o gecelerden değildi. Kitabın kapağını kapatmıştım ama orada öylece ağlıyordum. Bazen ağlamak istediğim ama ağlayamadığım zamanlar oluyordu, böyle anlarda beni ağlatacağını bildiğim bir kitabı elime alırdım hemen.

Kitaplarla her şey daha kolaydı benim için. O dünyaların içinde bulurdum mutluluğu ama yine o dünyaların içinde kahrolurdum, kaybolurdum.

Etraftan, diğer insanlardan saklamaya çalıştığım duygularımı kitaplardan saklamazdım. Çünkü kitaplar insanların aksine ağzı, dili olmayan çok iyi dostlardır. Size soru sormazlar, sizinle inatlaşmazlar. Sadece yanınızda olurlar.

Ne kadar orada öylece ağlayıp durdum bilmiyorum ama en sonunda yaşlarımın yanaklarımda kuruyup gözlerimin kaşındığını hissedince odama geçtim. Kitabı komodinin üstüne bırakırken gözüm telefona kaydı. Bana bir süre yetebilecek kadar şarj olmuştu. Telefonu alıp yatağıma geçtim, açılmasını bekledim. Kendimle baş başa kalmıştım ve kafamın içindeki sesler giderek yükseliyordu. Açılır açılmaz hemen hesaba giriş yapıp mesaj kısmına tıkladım. Aşağılarda kaldığı için bulmak zor olmuştu ama

sonuç olarak bulmuştum. Ya sadece mesajı silecektim ya hesabı engelleyecektim ya da cevap verecektim. Bu üç şık arasında dolaşırken ekranda başka bir yazı belirdi.

@dogrupalavra: Demek görüldü atıyorsun.

Kahretmesin! Son mesajının görüldüsünü de saniyesinde vermiştim. “Basıldım!” doğru bir tabir olur sanırım. Artık kaçış yok, mecbur cevap vereceğim.

İlk yazdığı mesajı alıntılıyıp cevap verdim.

Ben: Ne demek istiyorsun, anlayamadım.

Sonuna kadar bilmezden gelme ve inkâr etme yöntemini kullanmaya karar verdim.

@dogrupalavra: Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, anlamamış gibi davranma. İkimiz de bu kitabın gerçek olaylara dayandığını biliyoruz, yani en azından bir kısmının. Birbirimizi kandırmaya gerek yok.

Ben: Kimsin sen?

@dogrupalavra: Lisedeyken tanıdığın biri diyelim.

Ben: Bence sadece kafasında bir şeyler kuran ve canı sıkılan birisin.

@dogrupalavra: Canımın uzun süredir sıkkın olduğu doğrudur ama hiçbir şeyi kafamda kurmuyorum.

Ben: Sana neden inanayım ki?

@dogrupalavra: İnanmak zorunda değilsin.

Ben: Ne istiyorsun öyleyse?

@dogrupalavra: Sorumun cevabını.

Ben: Sana verebilecek bir cevabım yok.

@dogrupalavra: Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm.

Ben: Nasıl?

@dogrupalavra: Yok bir şey.

Ben: Sana cevap veremem çünkü ortada öyle bir durum yok.

@dogrupalavra: Yalan söylemek ayıptır.

Ben: Eğer ortada yalan yoksa ayıp da yoktur.

@dogrupalavra: Hep bu kadar kolay mı kandırırsın insanları?

Ben: Bilmem sen söyle, beni tanıyormuşsun ya hani.

@dogrupalavra: Zekisin ama yeterince dikkatli değilsin.

Ben: Alınmalı mıyım?

@dogrupalavra: Bilmem, alınmalı mısın?

Ben: Kes şunu.

@dogrupalavra: Tamam, pardon.

Ben: Cidden, kimsin sen?

@dogrupalavra: Benim soruma cevap verirsen ben de senin soruna cevap veririm.

Ben: Bizim sınıfta mıydın?

@dogrupalavra: Evet, aynı sınıftaydık.

Ben: Nedense sana bir türlü inanasım gelmiyor.

@dogrupalavra: İspatlayabilirim istersen.

Ben: Nasıl? İspatla öyleyse.

@dogrupalavra: Sınıfıla ilgili herhangi bir soruyu sorabilirsin mesela.

Ben: Tamam öyleyse. Sınıfın hangi tarafında otururdum?

@dogrupalavra: Çok genel bir soru oldu ama olsun. Cam kenarında otururdun, yani kaloriferlerin dibinde.

Ben: Sallamış olabilirsin. Rehberlik öğretmenimiz kimdi?

@dogrupalavra: Birincisi salladığım falan yok, ikincisiyse Semra Bodur.

Ben: İsmimi biliyorsun öyleyse.

@dogrupalavra: Tabii ki ismini biliyorum Esim.

Sorduğum her soruya doğru cevap verdikçe gerilmiştim ama ismimi ekranda okuyunca donakaldım. Beni gerçekten tanıyor-
du ve gerçekten liseden birisiydi. Bütün sınıf gözümün önüne
geldi ama hangisi olduğunu asla çıkaramıyordum. Bu imkânsız
gibi bir şeydi. Belki de birkaçı bir araya gelmiş benimle kafa bul-
maya çalışıyorlardı, kim bilir.

@dogrupalavra: İyi misin?

Ben: Neden olmayayım ki?

**@dogrupalavra: Bu kadar uzun süre kimliğini gizlemişken
birisinin seni fark etmesi endişelenmene neden olmuş olabilir
diye düşündüm.**

**Ben: Dediğin kişi değilim ben. İkinci ve üçüncü cevapların
yanlış.**

**@dogrupalavra: Numara yapmaya gerek yok. Birbirimizi
tanıyan iki insanız, daha fazla role gerek yok. Hakkında bildik-
lerim çok fazla değil ama yadsınamayacak kadar da az değil.**

**Ben: Peki, öyle olsun. Diyelim ki sana inandım, şimdi ne
olacak? Beni kimliğimi deşifre etmekle mi tehdit edeceksin?**

**@dogrupalavra: Asla, tehdit falan yok. Sadece tanıdığım
bir kişiyi merak ettim, hepsi bu. Endişelenme, kimliğini kimsey-
le paylaşma niyetinde falan değilim. Zaten amacım bu olsaydı
daha sana mesaj atmadan ortaya haberlerin çıkmış olurdu.**

Ben: İsteddiğin tek şey bir cevap yani?

@dogrupalavra: Evet, daha fazlasını istemiyorum.

Ben: Söylemezsem ne yapacaksın peki?

**@dogrupalavra: Hiç. Özgür biri olarak cevaplamak ya da
cevaplamamak tamamen sana kalmış. Sadece seni biraz fazla
rahatsız edebilirim o kadar."**

Ben: Seni engelleyebilirim.

**@dogrupalavra: İsteddiğim an bir şekilde sana ulaşabilirim.
Ama engellememeni tercih ederim. Şu an sadece kötü bir du-**

rumdayım ve eskilerden biriyle konuşup kafa dağıtmak iyi gelir diye düşündüm. Lütfen anla beni.

Ben: Yani sadece kafa dağıtmak istiyorsun.

@dogrupalavra: Evet. Hayır.

Ben: Neler karıştırıyorsun acaba?

@dogrupalavra: Ne oldu size, liseden sonra sizi hiç birlikte görmedim daha doğrusu seni hiç görmedim de diyebilirim.

Ben: Bir şey olduğu yok.

@dogrupalavra: Yalancı. Ayrıldınız mı?

Ben: Seni ilgilendirmez.

@dogrupalavra: Neden ayrıldınız ki? Siz okulun en iyi çiftiydiniz.

Ben: Ben yatıyorum, iyi geceler sana.

Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Çok fazla duyguyu aynı anda yaşıyordum. Korku, endişe, tedirginlik, rahatlama, hüznün, kızgınlık. Kim olduğunu bilmiyordum ama sanırım aklımdan ilk geçen kişi değildi. Çağlar değildi. Yazdıklarına bakılırsa bizi sadece dışarıdan gören bir gözdü. En çok korktuğum başıma gelmediği için rahatlamıştım ama tedirginliğim geçmemişti. Kimseye bahsetmeyeceğini söylemişti ama ona güvenemezdim, hayatımdaki kimseye güvenmezdim ben. En doğru şekilde başımdan defetmeliydim onu. Ama Rosa'nın bu akşam dediklerine uyacaktım. Şimdi sadece yatıp uyuyacaktım, bütün o yaşanması gereken duygular ve olaylar yarın yaşanacaktı, şimdi değil.

Kulaklarım Rosa'nın heyecanlı sesiyle dolarken gözlerimi açtım. Güneş, perdesini açık bıraktığım camdan direkt yüzüme vuruyordu ve gözlerimi kamaştırıyordu. Yatakta hemen diğer tarafa döndüm. Rosa'nın sesi giderek yaklaşıyordu derken kapım aniden açıldı ve odama dalıp yatakta yanıma uzandı.

"Sana da günaydın Rosa." Kıkırtısını durduramıyordu.

“Günaydın, canım arkadaşım.”

“Bugün pek bir keyiflisiniz hanımefendi.” Doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı.

“Öyleyim, içimde iyi bir his var, bu anlaşmanın sağlanacağına dair.” Onu böyle mutlu görmek çok güzeldi, insana kendi derdini unutturuyordu.

Dert demişken. O anda başımın çok büyük bir belada olduğunu hatırladım. Ne diye cevap vermişim ki sanki? İşler karışacaktı, bunu hissedebiliyordum. Bir tuş ve engelle, bu kadar basitti aslında ama o sırada başka seçeneğim yokmuş gibi gelmişti. Yani sanırım.

Yerin dibine girmek istiyordum ama bu mümkün olmadığından kafamı çarşafın altına gömmekle yetindim. Ağzımdan bir lanet okuma mırıltısı çıktı. Rosa hemen, sertçe yorganı benden çekti ve kaşları çatık bir şekilde bana dik dik bakmaya başladı. Bense sadece omuzlarımı silkmekle yetindim.

“Yine ne kaçırdım Esim?”

“Bir şey olduğu yok, merak etme.”

“İyi bir oyuncu olmanın yanı sıra aslında pek de iyi yalan söyleyemediğini biliyor muydun?” Haklıydı, çoğunlukla berbat bir yalancıydım.

“Tamam, birtakım şeyler oldu ama bunları daha sonra konuşalım olur mu? Şu an önceliğimiz olan bir kira sözleşmemiz var.” Onun çok üst düzeylerde olan hevesini kendi dertlerimle mahvetmek istemiyordum.

Bana biraz alınmış gibi baktı ama ardından yumuşadı. “Öyle olsun ama şu işi halleder halletmez bana anlatıyorsun.” Başımı salladım, o da ayaklanıp ellerini şaklattı. “Hadi bakalım, hazırlan da çıkalım.”

Rosa odadan çıkar çıkmaz gözüm komodinin üstündeki telefonuma kaydı. Uzanırken bir müddet elim öylece havada kaldı. Dün gece başımdan savıp uyuduğum gerginlik hissi tekrar nük-

setmişti içime. Midemin kasıldığını ve bir anda hâlsizleştiğimi hissettim. Telefonuma uzanmış olan elim titriyor muydu? Hemen kısa, gergin bir kahkaha atıp elimi çektim. Kendi kahkaham kulağıma gelince delirmişim hissini verdi. Seneler öncesini hatırlamaya çalıştım. Nefes al, ver ve kendini sakinleştir. Çok değilse bile bir şekilde yararı oluyordu.

Biraz sakinleşmeyi başarinca kendimde tereddüt etmeye fırsat bırakmadan telefonu kaptım. Bir sürü bildirim vardı ve aralarında onunki de var mıdır acaba diye bakmak çok zor olmuştu. Mesaj kutusunda rastgele bulamayacağımı anlayınca hesabının adını arattım. “*dogrupalavra*” isminin bana gönderme olduğunu anlamak zor değildi. Mesaj kısmına tıkladığımda yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

-İyi geceler...

Üç noktalı bir iyi geceler mesajı. Niye üç noktayı kullanmıştı. Tamam Esim, paranoyaklaşma. O kadar da önemli bir mesele değil.

Telefonumu bir kenara fırlatarak hazırlanmaya başladım. Hafif bir makyaj, sade bir elbise, üstüne ceket ve kısa topuklu bir ayakkabı, son olarak da parfüm. Elim bir an o kokuya gitti, onun sevdiği kokuya. Çok özel günler hariç kullanmıyordum. Beni eski, güzel anılarıma götürüyordu ve bu da daha çok acı çekmeme, kalbimdeki sızının tekrardan ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

Parfümü elime aldım ama sıkmadım, onun yerine çekmeceyi açıp derinliklerinde bir yere sakladım. Verdiğim kararlardan ben sorumluydum ve hayatımın sonuna kadar beni olumsuz yönde etkilemelerine izin veremezdim. Hemen elime geçen ilk parfümü sıktım ve çantamı da alarak odadan çıktım.

Aşağı indiğimde Rosa'nın salonda bir o yana bir bu yana yürüdüğünü gördüm. Bir elinde de telefon vardı. Muhtemelen mekânın fotoğraflarına tekrar tekrar bakıyordu. Ayak seslerimi duyunca hemen kafasını kaldırdı ve koşarak üstüme atladı.

Gülüşümü bastırıp konuşmaya çalıştım. “Sakin ol Rosa’m, sakin.” Tek kelime dahi etmeden beni kolumdan çekiştirerek arabaya doğru götürdü. Benim ısrarıma gerek kalmadan direkt yolcu koltuğuna bindi.

Yol boyunca ayağını sallayıp duran heyecanlı kız, arabadan iner inmez ciddi bir hâle büründü. Bu beni korkutmalı mıydı? Bana iyi rol yaptığımı söylemişti ama kendisi kesinlikle benden bin kat daha iyiydi bu konuda.

İsminin Mustafa olduğunu bildiğim emlakçı binanın girişinde bizi bekliyordu. Onlar Rosa ile birlikte önden giderlerken ben de arkalarından takip ettim. İtiraf etmem gerekiyordu ki fotoğraflar-dakinden daha güzeldi. Benim beklentimse tam tersi yönündey-di. İkisi sürekli bir şeyler hakkında konuşuyorlardı, Rosa’nın so-ruları asla bitmiyordu. Bu konular beni biraz sıktığından dolayı onlardan bağımsız gezinmeye başladım. Telefonumdan bildirim sesi gelince bulunduğum yere saplanmış gibi kaldım. Herhangi bir bildirim olamazdı, biliyordum çünkü sabah bütün bildirim-leri kapatıp sadece ondan gelecek mesajlar için bildirimleri açık bırakmıştım.

Meraklı tarafım hemen açıp okumamı söylüyordu, mantık-lı tarafım ise mesajı bile okumadan onu engellememi. Ama bu savaşı kazanan maalesef meraklı tarafım olmuştu. İşte bu hiç iyi değildi.

Hemen çantamdaki telefonumu çıkarıp mesajı açtım.

@dogrupalavra: Günaydın...

Yine o lanet üç nokta. Bu kişinin noktalama işaretleriyle so-runu olmalıydı.

Ben: Günaydın?

@dogrupalavra: Nasılsın?

Ben: Sayende berbat bir hâldeyim, teşekkürler.

@dogrupalavra: Böyle bir amacım yoktu. Özür dilerim.

Ben: Özür dilemek yerine baştan yapmamalıydın.

@dogrupalavra: Kendime engel olamadım. Cidden seni kötü hissettirmek istememiştim.

Ben: Neyse, önemi yok. Bu suçun tamamını sana yıkamam.

@dogrupalavra: Başka bir sorun mu var?

Ben: Ah! Ben başlı başına bir sorunum zaten. Çok kafaya takma.

@dogrupalavra: Senin için endişeliyim sadece.

Ben: Benim için endişelenmene gerek yok, kim olduğunu bilmediğim lise arkadaşım.

@dogrupalavra: Kabul ediyorsun yani.

Ben: Neyi?

@dogrupalavra: Esim olduğunu.

Hemen ardından göz kırpan emoji yolladı. Yakalandım. Üstelik kendi kendimi ele vermişim. Hani sonuna kadar inkâr edecektin, ne oldu Esim? Bir anda boşluğuma gelmişti. Çıkamayacağımı bildiğim bir bataklığın içinde debelenmemin bir manası yoktu, yoksa daha da batacağımı biliyordum.

Ben: Tamam, Esim benim. Ne olmuş yani?

@dogrupalavra: Buldum seni...

Kalbim teklemişti. Vücudumun yanmaya başladığını hissediyordum. Nefes almak için odadaki balkona çıktım. *Buldum seni.* Beni arayan tek kişi... Çağlar'dı. Ardından bir mesaj daha geldi.

@dogrupalavra: Hey! Nereye kayboldun?

Artık ona cevap veremezdim.

@dogrupalavra: Lisedeki kayıp arkadaşım Esim'i bulma sevinmem bu kadar kötü mü senin için?

Cesaretimi toplayıp parmaklarımı klavyenin üstünde hareket ettirdim.

Ben: Biz... Biz ne kadar yakındık?

@dogrupalavra: Öncelikle ilginç bir soru oldu. Cevabına gelecek olursak ne çok yakın ne çok uzak diyebilirim. Birkaç güzel anıya ortağız.

O değil, o değil! Ama beynimde çalan alarm zilleri aksını iddia ediyordu.

Ben: Kim olduğunu asla söylemeyeceksin, değil mi?

@dogrupalavra: Bir gün söyleyebilirim.

Ben: Bir gün?

@dogrupalavra: Ekrana öyle bakma.

Ben: Nasıl baktığımı nereden bilebilirsin ki?

@dogrupalavra: O delici bakışlarını ekranın ötesinden bile hissedebiliyorum...

Hiçbir şey yazamamıştım bunun üstüne. Ama o tekrar mesaj atmıştı.

@dogrupalavra: Şu an ne yapıyorsun?

Ben: Seni ilgilendirmez.

@dogrupalavra: Sadece merak etmiştim, pardon.

Ben: Çalışıyorum denebilir.

@dogrupalavra: Kitap mı yazıyorsun?

Ben: Hayır. Emlakçıyla birkaç işimiz var ve sen şu an işime engel oluyorsun.

@dogrupalavra: Tamam, sen işini hallet ama boş olduğunda bana mesaj at. Zaten sen atmazsan da ben atarım.

Ukala.

Telefon elimde manzaraya dalmışken arkamda birisinin olduğunu hissettim, hemen ardından da omzumda bir el.

“İyi misin Esim, neler oluyor?” Omzuma koyduğu elini sıktım.

“Sonra, sonra.” Yüzündeki engel olamadığı gülümsemesinden işlerin yolunda gittiği belliydi. “Hadi gidip imzaları atalım öyleyse.” Boynuma sarıldı ve sonrasında birlikte içeri girdik. Kira

sözleşmesi imzalandı. Rosa'nın halletmesi gereken birkaç evrak işi vardı o yüzden ben de sahilde bir yürüyüşe çıktım. Evrak peşinde koşturmayı sevmediğimi bildiğinden hiç ısrar etmemişti. Sonrasında kafede buluşmak için sözleşmiştik.

Deniz insana huzur veriyordu, etraftaki kalabalığa rağmen. Az ilerimde gördüğüm sokak simitçisinden bir tane simit aldım ve yürürken yavaş yavaş yedim.

Simit bittiğinde kendimi meşgul edecek bir şeyim kalmamıştı. İçimdeki ses her ne kadar yapmamamı söylese de ona mesaj attım.

-İşim bitti.

Dakikalar, ardından da saatler geçmişti ama cevap gelmemişti. Ne bekliyordum ki? Her an bana cevap vermeye müsait olacağını mı? Onun da çalıştığı bir işi ve sorumlulukları olmalıydı muhtemelen.

Hava kararmaya yakın telefonum çaldı. Arayan Rosa'ydı. İşlerini hallettiğini ama kafede oturamayacak kadar yorgun olduğunu söyledi. Beni olduğum yerden alacağını söylediğinde ben de sahilin ne tarafında olduğumu tarif ettim. Birkaç dakika sonra gelmişti. Arabaya biner binmez boynuma atladı. Bana sarılmış hâlde tepinirken yanlışlıkla kornaya bastı ve ikimiz de deli gibi gülmeye başladık. Aynadan gördüğüm, arka koltukta duran poşetler dikkatimi çekti.

"Bunlar da ne böyle?" Sırıttı.

"Bu akşam gerçek kutlama yemeği olarak hazır yeriz diye düşündüm, ardından da tatlı. Ha, bir de ikimize de hediye aldım."

"Yemekler tamam da hediyeye ne gerek vardı Rosa?" Omzunu silkti.

"Ne var yani, içimden geldi, aldım."

Eve vardığımızda ben hemen arka bahçedeki masayı hazırlamaya koyuldum. Gökyüzü çok güzeldi ve hava harikaydı. Kesinlikle içeri tıklılmanın anlamı yoktu.

Yemeklerimizi yerken Rosa'nın bakışlarından kaçamamıştım. Yemekten sonra sorularıyla baş başa kalacağım belliydi.

Bulaşıkları toparlayıp tatlılarımızı aldık ve tekrar bahçeye çıktık. Havuzun yanındaki şezlonglara uzandık. Ben tabağımdaki rulo pastayı çatalla didiklerken Rosa da bir lokma alıp ağzına attı. Hemen ardından yemekten beri tuttuğu çenesini açtı.

“Artık zamanı, dökül bakalım. Daha fazla kaçamazsın ben-den.”

Çatalımla mahvettiğim pastayı bir kenara bıraktım. Vereceği tepkiden biraz çekinerek anlatmaya başladım. Dün geceki ve bu sabahki yazışmalarımızı anlattım. Dikkatlice beni dinledi. Aklından bir şeyler geçiyordu ama bana söylemiyordu.

“Aklından neler geçiyor?”

Pastasından bir dilim daha alarak kenara koydu. Bana bakıp biraz duraksadı. “Onun Çağlar olabileceğini düşündün değil mi?” Şaka mıydı bu? Elbette düşünmüştüm, hatta tek düşünemediğim buydu.

“Evet, ama sence de bu işte bir tuhaflık yok mu? Yani o kendini gizlemeye çalışacak biri değil, beni bulduğu anda yanıma gelirdi. Bana hesap sorardı ya da... Ya da ne bileyim işte başka bir şey yapardı.”

“Esim, seni strese sokmak istemem ama benim aklıma başka birisi gelmiyor açıkçası.”

“Of biliyorum. Ama Ege de hâlâ bir seçenek. Sonuçta biz de ondan ne zamandır haber alamıyoruz. Ben mahvettim. İlişkimizi de arkadaş grubumuzu da ben mahvettim. Herkes benim yüzümden parçalandı. Çağlar'dan saklanabilmek için Ege'den de uzak durmam gerekiyordu, sonuçta onlar yakın arkadaştı. Sen ise beni saklayabilmek için arkadaşlarından uzak durdun. Yaşattıklarım için özür dilerim. Ben tahmin edememiştim, bu şekilde olmamalıydık.”

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı. Daha fazla durdukları yere sığamayınca yanağımdan aşağı akmaya başladılar. Rosa beni oturduğum yerde biraz itekleyip yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Ağlamam şiddetlenmiş, hıçkırıklarım bahçede yankılanmaya başlamıştı.

“Hiçbiri senin suçun değil, biz kendimiz seçtik bunu. Senin de hep dediğin gibi insan kendi seçimlerinden sorumludur. Sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Ne kadar yara aldığını, neler çektiğini ben biliyorum. On sekiz yaşındaki bir kızın yaşamaması gereken, hatta kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşadın, yara aldın. Bunda da suçlu sen değilsin. Bütün suçlu annen ve baban. Senin omzuna çok büyük bir yük yüklediler. Sonucunun ne olacağını bilmediğimiz olasılıkları düşünmemelisin.” Gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi ve bir müddet hiç konuşmadan öylece uzandık. Sonrasında sessizlik bozuldu.

“Sadece dikkatli ol, tamam mı? İstemediğin hiçbir şeyi yapma veya yazma. Öncelik kendi mutluluğun olmalı.”

“Çağlar olabilir değil mi? O...” Dudaklarını büküp biraz düşündü.

“Olabilir de olmayabilir de. Ne istediğini düşünüp öyle hareket et. Eğer oysa bile bunu devam ettirmek ve tekrar görüşmek istiyor musun? Bunu sor kendine ve cevabını bulmaya çalış ama gerçek cevabı! Senelerce susturup yerine inşa ettiğin sahte düşünceleri değil.” Yavaşça yanımdan kalktı ve içeri girdi.

Senelerce susturduğum ve yerine inşa ettiğim sahte düşünceler. Havuzdaki suyun yavaş hareketlerine dalmışken Rosa’nın dediklerini düşündüm. Kendime itiraf etmekten ne kadar korksam da onu seviyordum, o güzel anıları geri istiyordum ama yapmamalıydım. Ailemin yaşadıklarını yaşayamazdım. Aşk, korkutucu ve tehlikeliydi. Sizi iliğimize kadar çürütebilirdi, paramparça edebilirdi, sizin dışınızda başkalarına da büyük zararlar verebilirdi. Bunu istemiyordum, sakın ve dümdüz bir hayat istiyordum. Kimseye zarar vermediğim, kimsenin de bana zarar vermediği bir hayat.

İçim geçmiş, telefonumdan gelen bildirim sesiyle gözlerimi açmıştım. Telefonumun nerede olduğunu algılayamamıştım, hırkının cebinde tekrar titreşince çıkarıp baktım. Mesaj ondandı.

@dogrupalavra: Beni şaşırtıyorsun... Kendiliğinden yazmazsın sanmıştım.

Ben: Bir daha şaşırtmam öyleyse.

@dogrupalavra: Böyle bir isteğim yok. Aksine şaşırtsan daha da memnun olurum.

Ben: Ne istiyorsun?

@dogrupalavra: Sana ne olduğunu bilmek. Neden kayıplara karıştığını, neden Çağlar ile ayrıldığınızı, neden gerçek kimliğini saklayıp yazarlık yaptığını bilmek istiyorum. Bunları sana dün de söylemiştim zaten. Konuşmamız başa sarıp duruyor. Üstelik bir sonuca da ulaşamıyoruz.

Ben: Sen o kişinin değil mi?

@dogrupalavra: Çağlar'ı kastediyorsan eğer kendimin o olmadığına gayet eminim. Bunu daha kaç kere söylemem gerekecek? Onun yüzünden mi herkesten uzaklaştın?

Ben: Hayır, kendim yüzünden. Kimsenin zarar görmemesi için.

@dogrupalavra: Bence sadece korkaklık etmişsin. Ne saklıyorsun bilmiyorum ama bu kadar çabalamana gerek var mıydı cidden? Lisedeki diğer herkese ulaşabilmişken sadece sen kayıptın. Ama şans eseri seni de buldum. Çağlar seni bulur diye mi korkuyorsun?

Ben: Bunu da nereden çıkardın?

@dogrupalavra: Birkaç arkadaşımızdan böyle duyumlar aldım. Doğru mu yani? Ondan uzak durmak için mi bunca çaba?

Ben: Seni alakadar etmez.

@dogrupalavra: Ben cevabımı aldım. Ama hiç düşünmediğin ince detaylar var bence. Kaç yıl geçti? Yedi mi, sekiz mi? Bunca zamana rağmen neden hâlâ hiç var olmamış gibi yaşamaya

çalışıyorsun. Kendini özgür bırakıp istediğin gibi yaşamalısın hayatını. Ayrıca bunu yapmanın sebebi oysa –ki öyle olduğuna hemfikiriz bence– onun seni unutmuş olabileceğini, başka bir sevgilisi olduğunu veya evlendiğini düşünmedin mi hiç? Başkalarından ziyade kendi isteklerin ve hayallerin doğrultusunda yaşamalısın.”

Bunları bazen düşünüyordum ama bir yanımda hâlâ beni sevdiğini söylüyordu. Sanki aradan seneler geçmemişçesine. Sosyal medyada hesabı gizli değildi ama ben bakmıyordum çünkü bakarsam kendimi daha fazla uzak tutamamaktan korkuyordum. Fakat Rosa’nın baktığını biliyordum. Sevgilisi olsa veya evlense bana kesin söylerdi.

Ben: Nereye varmaya çalışıyorsun anlayamıyorum.

@dogrupalavra: Bu kadar sevilen bir yazarken kendini gerçekten saklamak istiyor musun? Bütün o imza günleri ve diğer etkinlikler, bunlarda bulunmak istemiyor musun? Bir derste hocamız gelecek hayallerimizden bahsetmemizi istediğinde senin verdiği cevabı hatırlıyorum çünkü diğerlerinden daha farklıydı. Herkes ya yurt dışına çıkmak istiyordu ya da çok başarılı birer iş insanı olmak istiyordu ama sen kitaplar yazmak ve imza günleri düzenlemek istediğini söylemiştin. Diğer tüm mevzuları hesaba katmadan sadece buna cevap ver. Bunları istemiyor musun?

Doğru ya, lisedeki hayallerim. Kendimi o kadar sıkışmışım ki gerçekten imza etkinliği düzenlemeyi ne kadar çok istediğimi unutmuştum yıllar içinde. Kafamdaki tek düşünce saklanmaktı.

Gerçekten de senelerimi boşuna mı ziyan etmiştim? Hayallerimi hangi ara yitirmiştim, ne zamandan beri onları hatırlamıyordum?

Ben: İstiyorum.

Parmaklarım bir anda bu kelimeyi yazıvermişti. Ne olmuştu senelerdir kendini tutan Esim’e?

@dogrupalavra: Öyleyse istediğini yap. Başkalarını veya geleceği düşünmeyi bırak. Yaşanacaklar elbet bir gün yaşanır, onlardan kaçış yok ama hayallerini bir hiç uğruna yitirme. Sadece şu anda ne istediğine odaklan, geri kalanı önemli değil.

Bu dediklerinden sonra kafama bir şimşek çaktı. Geçen gün Rosa da buna benzer şeyler söylemişti. Anı yaşamak ve hissettiğin gibi davranmak mevzu. Mesajlar hep Rosa benim yanımda olmadığı zamanlar geliyordu. Bu Rosa'ydı. Ama nasıl olabilir ki? Niye sürekli Çağlar ve lise konusunu açıyordu? Acaba ondan şüphelenmemem ve bir başkası sanmam için miydi bu sorular?

Hemen kalkıp sessizce Rosa'nın odasına doğru ilerledim. Bunu birlikte yaşadığımız onca sene hiç yapmamıştım ama şu an beni biraz mecbur bırakmıştı. Yaptığım utanç vericiydi ama arkadaşımın odasını gizlice gözetliyordum. Kapısını tam kapatmamıştı, azıcık açıktı ama onu göremediğim için biraz daha araladım. Cam kenarındaki berjere oturmuştu ve elinde telefonunu vardı, ekrana bakıp bakıp gülümsüyordu. Ekranda bir şeye daha dokunup telefonunu kapattı ve yatağına yattı. Kapıdan çekilip bahçeye doğru sessizce gittim. Oturduğumda ekrandaki bildirim gözüme çarptı.

-İyi geceler...

Mesaj bir dakika önce gelmişti. Ah! **@dogrupalavra** cidden Rosa'ydı. Bunu nasıl anlamamıştım.

Hırkama sarılıp söylediklerini tekrar kafamın içinde döndürdüm. Mutlu olmamı ve artık istediğim gibi yaşayabilmemi istiyordu. Benim için çabalamıştı ve asla çaktırmamıştı. Benim bile unutmuş olduğum hayallerimi bana hatırlatmıştı ve bunları gerçekleştirmem için bana bir oyun oynuyordu. Senelerdir söylediklerinin işe yaramadığını görünce böyle bir dalavereye gerek duymuştu demek.

Bütün gece düşündüm. En sonunda düşüncelerimin arasında uyuyakalmışım. Sabah güneşinin tenimi ısırmasıyla uyandım. Şezlongun üstünde uyumuştum. Rahat oldukları için sırtım pek

ağrımıyordu ama boynum tutulmuştu, sağa çeviremiyordum. Aksilikler peşimi bıraksa olmazdı zaten.

Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım ve bütün gün üstümde olan kıyafetleri değiştirdim. Dolaptan meyve suyu çıkarırken Rosa eve girdi.

“Günaydın hanımefendi.”

“Günaydın Esim. Hayırdır bir şey mi oldu, niye bana öyle bakıyorsun?”

“Hiç. Sadece her sabah istikrarlı bir şekilde spor yapman beni hâlâ şaşırtıyor.” Garipsemişti.

“Peki öyleyse, ben hemen kısa bir duş alıp geliyorum.”

Ah Rosa, kurnaz şeytan.

Kısa bir süre sonra tekrar mutfaktaydı. Erkenci ben olduğum için kahvaltıyı o duştayken hazırlamıştım. Ada tezgâhta kahvaltı etmek istemiştım bu sabah. O yüzden sofrayı oraya kurmuştuım. Her şeyin hazır olduğunu gören Rosa büyük bir keyifle yerine oturdu. Ben de çaylarımızı doldurduktan sonra yerime oturdum.

“Sana çok önemli bir haberim var.” derken boynumu oynatmamla “Ah!” diye inledim. Rosa hemen ayaklandı.

“Ne oldu iyi misin?” Elim boynuma gitti, gerçekten fena tutulmuştuım

“Şey, ben sağ tarafta otursam olur mu?”

“Boynun mu tutuldu?” Birden gülmeye başladı.

“Hiç komik değil, başkasının acısıyla dalga geçilmez, çok ayıp.” Gözlerinden gelen yaş sildi.

“Ne yapayım, boynu bükük çok komik duruyorsun. Nasıl becerdin bunu.”

“Bahçede uyuyakalmışım.” Gözlerini kocaman açtı.

“Bahçede mi?”

“Evet, oldu öyle bir şey. Yatağa bile gidemeyecek kadar dalgınlım şu sıralar.” Söylediklerimi üstüne alınmamıştı. Böyle oynuyorduk demek. Tamam, ben varım.

“Bana söyleyeceğin şu önemli mesele nedir?” dedi ve çayından bir yudum aldı.

“İmza günü yapacağım.” Öksürmeye başladı, boğazına kaçmıştı. Ben sırtına hafifçe vururken o da göğsüne doğru vuruyordu. Neyse ki çabucak düzelmişti. Son bir ufak öksürükten sonra bana döndü.

“Eğer bu şakaysa yemin ederim seni arkadaşlıktan reddederim.” Kafamı salladım ama canım acımişti.

“Kesinlikle şaka değil. Kararımı verdim, yapacağım.” Hâlâ inanamıyordu.

“Seni ikna eden ne oldu peki, üstelik bir anda. Ben senelerce sana dil döktüm ama beni dinlemedin.”

“Hani yazıştığım şu kim olduğunu bilmediğim kişi var ya, o benim biraz uyanmamı sağlamış olabilir.” Elindeki çay bardağını sertçe tabağına bıraktı.

“Vay canına, etkilendim. Benim ve tüm yayınevini başaramadığını, kim olduğu belli bile olmayan biri mi başardı yani. Kışkandım.” Biraz alınmış duruyordu ama çok da üsteliyor gibi değildi. Kesinlikle iyi bir oyuncuydu.

“Ne diyebilirim ki. Bir şekilde oldu işte. Sen etkinliği bir ara ayarlarsın.” Bir parça ekmeği ağzına tıkarak boynuma atladı.

“Dönmene sevindim arkadaşım, dönmene sevindim.” Evet, ben de heyecanlıydım ama şu an boynum felaket durumdaydı.

“Boynuma dikkat. Üstüme atlayacağın zaman lütfen önceden bildir de sakatlık çıkmasın.” Gülmemeye çalışıyordu ama burnundan çıkan soluğu duymuştum.

“Affedersin, bir anda fazla heyecanlandım. Ben şimdi çıkıyorum öyleyse, bunu herkese haber vermem lazım. Yılın büyük olayı resmen.”

“Dur beni de bekle, beraber çıkalım. Hem haberi de bizzat birinci ağızdan vermek istiyorum.”

Hızlıca sofrayı toparladık, Rosa'nın telaşı yüzünden bulaşıkları bile yıkayamamıştım, akşama kalmışlardı.

İkimiz de arabalarımıza binip şirkete gittik. Rosa herkesin toplantı salonunda toplanmasını söylemişti. Biz de odalarımıza gidip çantalarımızı ve ceketlerimizi bıraktık o sırada.

Ben odadan çıkmak üzereyken içeri girdi. "Hazır mısın?" Emin değildim, daha çok gergindim. Midem kasılıyordu ve avuçlarım terliyordu.

"Değilim ama bunu illaki duyurmamız gerekiyor, kaçış yok yani." Omzumu sıvazladı.

"Merak etme, çok güzel olacak." Buna inanmayı çok istiyordum.

Toplantı odasına girdik. Tüm ekip burada olduğu için aşırı kalabalıktı, hatta birkaç kişi ayakta kalmıştı.

"Biliyorum fazlasıyla aceleye gelen bir toplantı oldu ama çok güzel bir haberim var." Kafasını salladı. "Daha doğrusu iki çok güzel haber." Meraklı bakışlar odada gezinmeye başlamıştı.

"İlk olarak, muhteşem bir mekân kiraladık ve mümkün olan en kısa zamanda oraya taşınıyoruz." Odada alkışlar yankılandı. Benim alkışlarım da diğerlerinin içine karıştı.

"Daha asıl şok olacağınız habere gelmedim bile." Bana baktı ve göz kırptı. İnsanların merakı daha artmıştı. Pürdikkat Rosa'nın vereceği haberi bekliyorlardı.

"Biricik yazarımız Esim'in size vermek istediği harika bir haberi var." Evet, topu bana atmıştı. Birazdan gerginlikten bayılacaktım. Ona kendim haber vermek istediğimi söylemiştim. Ne diye böyle bir şey demiştim ki?

Daha fazla beklemeden hemen konuştum.

"İmza günü yapmaya karar verdim." Herkes beklediğimden daha da şaşkındı. Birbirleriyle bakıyorlardı. Bir süre sonra az öncekinden daha büyük olan alkışlar yükseldi.

Son dakika toplantımız bittiğinde odama geçip kendimi kol-tuğun üstüne bıraktım. Heyecandan ayaklarım tutmaz hâldeydi. Yüzümdeki gülümsemeyi ise silemiyordum. Başkası görse beni kesinlikle deli sanırdı. Kendime çekidüzen vermeye çalışıyordum ama başarılı olamamıştım. Tam o sırada Rosa içeri girdi. Kapıyı kapatıp sırtını yasladı ve kaşlarını kaldırdı.

“Sonunda mutlusun, buna sevindim. Senelerdir içten güldüğünü görememiştım.” Yanıma gelip oturdu.

“Evet, sanırım gerçekten mutluyum. Biraz garip hissettiriyor.” Yarım gülümsemesiyle bana baktı.

“Artık sadece içinde bulunduğun zamanı yaşıyorsun. Ne geçmiş ne de geleceği. Söz mü?” Başımı salladım.

“Söz.” Ayaklandı ve heyecanla kapıya doğru yürüdü.

“En yakın zamanda imza gününün detaylarını ve mekânı falan belirlemiş olurum. Her şey hazır olduğunda sana haber veririm.”

Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. Benim imza günüm olacaktı. Üstümden senelerin yükü kalmıştı da bulutlarda süzülüyordum sanki.

Bu yaşananların ardından iki gün geçmişti. Rosa terasa gelmemi söylemişti. Çıktığımda elinde iki kahveyle beni bekliyor olduğunu gördüm. Birisini bana uzattı ve oturmamı işaret etti.

“Çok güzel bir haberim var. Bu cumartesi için kitap fuarında imza gününü ayarladım.” Cumartesi kelimesi kulaklarımda çınılıyordu. Cumartesi. Yani iki gün sonra. İçimde bir sıkışıklık hissettim. Bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

“Esim, farkındayım beklediğinden biraz erken oldu ama önümüzdeki en uygun etkinlik buydu. Lütfen kabul ettiğini söyle.” Kedi yavrusu gibi gözümün içine bakıyordu.

“Bir kere bu işe girdim, kaçış yok değil mi? Tamam, sorun değil. Erken olmuş, geç olmuş ne önemi var.” Gerçek düşüncelerim elbette böyle değildi ama Rosa’yı kırmak istemedim. Benim mutluluğuma benden daha çok seviniyordu. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

İmza günü...

Rosa yatağında zıplamaya başlamıştı, ben ise daha gözlerimi bile açamamıştım.

“Kalkıp hazırlan uykucu, kendi imzanı kaçıracaksın yoksa. Ah, ne heyecanlı bir gün! Üstelik en yakın arkadaşın olarak sana eşlik edeceğim. İnanılır gibi değil, bir gün bunları söyleyeceğime olan inancımı yitirmiştım neredeyse. Her patron bunu yapmaz, kıymetimi bil ona göre.”

Uyku mahmuru bir sesle konuştum. “Arkadaşım olarak mı yoksa patronum olarak mı eşlik edeceksin bana. Bence bir karar vermelisin.” Yorganı tekrar kafama çektim.

“Tabii ki en yakın arkadaşın olarak. Sadece biraz havam olsun demiştım, sağ olasın onu da hemen söndürdün. Neyse, ciddiym artık kalkıp hazırlanman lazım.” Ben yorganımla savaşıp yataktan kalmaya çalışırken Rosa da odadan çıkmıştı.

Saate bakmak için telefonu elime aldığımda bir mesajım olduğunu gördüm. Günlerdir mesaj atmayan kişiden.

@dogrupalavra: İmza günün varmış ve sen bana söylemeye zahmet etmedin mi?

Ben: Sanki bilmiyorsun.

@dogrupalavra: Nereden bilebilirim ki? Yayınevinin hesabında dün akşam gördüm. İşler çok yoğundu şu sıralar, o yüzden telefonu elime pek alamamıştım. Zaten duyuru yapılalı da iki gün olmuş.

Ben: Ne diyebilirim ki... Oldu öyle bir şey.

@dogrupalavra: Fikrini değiştiren neydi? Benim bunda payım var mı?

Ben: Her seferinde cevabını vermek istemediğim sorular soruyorsun canım arkadaşım ama evet, senin payın var.

@dogrupalavra: Vay canına, kim olduğunu bilmediğin eski bir arkadaşına canım arkadaşım demek mi, işte bu çok ilginç.

Anlaşılan Rosa yakalandığının farkında değildi ve yakalanmak da istemiyordu. Ne zamana kadar bu oyunu devam ettireceğini merak ediyordum.

Ben: Benim hazırlanmam lazım, o yüzden imzada görüşürüz.

@dogrupalavra: Görüşürüz... Seninle tekrar karşılaşmak için can atıyorum.

Bu mesajdan Rosa'nın bana fuarda gerçekleri açıklayacağı izlemine kapıldım.

Telefonu yatağımın üstüne bıraktım ve hazırlanmaya başladım. Beyaz bol kesim yüksek belli jean ve üstüne de toz pembe kısa kollu bir bluz giydim. Her zamanki gibi kısa topuklu ayakkabılarım ve sade makyajımla hazırdım.

Merdivenlerden inerken elim ayağım titriyordu. Rosa koşturarak yanıma geldi ve koluma girdi.

Birlikte arabaya bindiğimizde heyecandan kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Bu defa Rosa şoförlük yapıyordu. Midemde garip kasılmalar olduğu için kahvaltı etmek istemedim ama Rosa beni zorla bir kafeye götürdü. O biraz atıştırmıştı ve bana da yemem için yalvarmıştı ama mümkün değildi. Zaten kusacak gibi hissediyordum bir de üstüne bir şeyler yersem... Kimsenin bu manzarayı hoş karşılayacağını düşünmüyordum.

Rosa, ağızma bir dilim bile sokmadığım için beni azarlarken çoktan fuarın önüne gelmiştik. İçeri girerken çok uzun bir sıra olduğunu fark ettim. Başka bir yazarın daha imzası vardı herhâlde.

Ben nereye gideceğimizi bilmez hâldeyken Rosa beni yayınevimizin olduğu standı doğru çekiştirdi. Orada birkaç kişiyle tanıştım. Fuarlara gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hep Çağlar ile gelirdik ve bir gün tekrar geldiğimde onunla karşılaşmaktan korkmuştum ve en sevdiğim yerlerden olan fuarlardan da uzaklaşmıştım. Çalışanları görünce eski günler geldi aklıma. Biz de ayrıldığımız o sene beraber çalışmıştık fuarda.

Hayır gözyaşları, şimdi sırası değil.

İlk imzalarımı stant çalışanlarından birkaçına vermiştim. Bu biraz gevšememi sağlamıştı. Sonra Rosa çantasından bir düzine kalem çıkarıp bana uzattı.

“Bunlara ihtiyacın olacak gibi görünüyor.”

“Kimsenin bu kadar kaleme ihtiyacı olmaz Rosa.” Bana çok kötü bir şey söylemişim gibi baktı.

“Sen az önceki sırayı görmedin herhâlde.”

Bir saniye o...

“O sıra benim imzam için değildi, değil mi? Bu imkânsız.” Şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından çıkacaktı.

“O sıra senin imzan için Esim.” Onaylarcasına gözlerini yumdu. Tamam, bu sefer şakasız bayılacaktım.

Beni kolumdan kaptığı gibi sürükledi yine. İmza saati gelmişti. Sandalyeme oturduğumda ilk sırada bekleyenleri gördüm. Onlar da en az benim kadar heyecanlı görünüyorlardı. Kimisinin elinde neredeyse tüm kitaplarım vardı ve zor taşıyorlardı, kimisindeyse bir veya iki kitabım.

Her yaştan, her cinsiyetten insan vardı. Kimisi sarılıyordu, kimisi fotoğraf çektiriyordu, kimisi de ağlamaya başlıyordu. Ben de onların karşısında gözyaşlarımı zor tutuyordum. Uzun zamandır bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Beni bu zamana kadar hiç görmemelerine rağmen sanki kırk senelik tanıdıklarıymışım gibi davranıyorlardı.

Kitapların gücünü yadsıyamazsınız veya küçümseyemezsiniz.

Beni sadece satırların arasından tanıyabildikleri kadar tanımışlardı ama sonuç olarak hâlimiz böyleydi. Ebedî arkadaşlar gibiydik. Bazıları merak ettiği soruları soruyordu. Bazen cevap verebiliyordum ama yine de bana özel kalması gereken konular bana özel kalıyordu.

Yarım saatin sonunda sıra bir milim bile azalmamıştı. Aksine giderek uzuyordu sanki. Hiç tanıdık bir yüzle karşılaşmamıştım. Bu iyi bir şeydi sanırım.

Rosa arada gelip bana içecek getiriyordu ama hiçbirini içemiyordum, midem almıyordu.

Bir saatin ardından bir felaket yaşandı. Başımın dönmesi durmuyordu, gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu. Sandalyeden kalkmaya çalışırken Rosa'ya seslendiğimi hatırlıyorum en son ve sonra yerdeyim.

Gözlerimi açtığımda hastanenin tavanına bakarken buldum kendimi ve koluma bir serum bağlanmıştı, yanımda da Rosa bekliyordu. Uyandığımı fark eder etmez hemen yatağın ucuna oturdu.

“Nasıl hissediyorsun, iyi misin?” Konuşmaya çalıştım ama dilim damağım kurumuştı. Rosa bana hemen bir bardak su uzattı, son damlasına kadar içtim.

“Sana bir şeyler yemen ve içmen gerektiğini söylemiştim. Üstüne bir de aşırı stres ve heyecan eklenince bayıldın doğal olarak.”

İmza günü...

Her şey mahvolmuştu.

“Sakin ol, aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum ama endişelenmene gerek yok. Bu ilk imzan olabilir ama son değildi, o yüzden lütfen rahatla. Ben istediğin zaman bir etkinlik daha organize ederim. Şimdi dinlenmene bak, ardından eve döndüğümüzde seni tıka basa doyuracağım.” Samimi bir gülümsemeyle yatağın ucundan kalkıp yan taraftaki koltuğa geçti.

Serum bitince hemşire gelip çıkardı ve eve gidebileceğimizi söyledi.

ÇAĞLAR

Yayınevinde yoğun bir çalışma vardı çünkü özel basım bir kitabın üstünde çalışıyorduk. Hem Esim'i sıkmamak adına hem de işler yüzünden ona mesaj atamıyordum. Ona daha fazla mesaj atarsam beni tersleyebilirdi veya engelleyebilirdi. Muhabbetimiz iyi giderken bunu mahvetmek istememiştim. Ben olduğumdan şüphelenmişti başlarda ama inkâr etmiştim. Onunla başka şekilde iletişim kuramıyordum çünkü. Kaçtığı tek kişi bendim.

Gece ona mesaj atmak üzereyken yayınevinin hesabında imza günü duyurusu gördüm. Önce yanıldığımı sandım ama hayır, doğruydı. Gerçek ismini hâlâ açıklamamıştı ama Aslı Gerçek'in imzası yarın kitap fuarındaydı. Fotoğrafını koymamışlardı. Seneler sonra nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Hâlâ saçları uzun muydu, gözlerinin içindeki o yaşam parıltısı var mıydı, boyu uzamış mıydı? Benim zihnimdeki görüntüsü sadece anılarımızdan ve birkaç fotoğrafımızdan ibaretti.

Parmaklarım, mesaj kutusunda harflerin üstünde gezerlerken bulmuştu kendilerini. Bekledim, bekledim ama cevap gelmedi. Düşünceler beynimi kemiriyordu. Onunla konuşmam etkili olmuştu ve o yüzden mi bu kararı vermişti? Öyle ya da böyle sonunda hayallerine kavuşuyordu. Onun adına mutlu oldum.

Sabah olunca mesajıma cevap vermişti ama konuşmasında kesinlikle bir gariplik vardı. Nasıl oldu bilmiyorum ama Çağlar olduğuma dair şüphelenmeyi bıraktı sanki. Bana “canım arkadaşım” bile demişti. Ortada kesinlikle çok büyük bir yanlış anlaşılma vardı fakat tam olarak ne olduğunu çözemedim. Bu işi de bir şekilde açığa kavuştururduk ama önceliğim tekrar kaybolmadan ona ulaşabilmektir. Gerisi zaten çorap söküğü gibi gelirdi.

Benim imza günü düzenlemesinde bir payım olduğunu söylemişti. Yani kısmen. Beni başkası sanıyor olabilirdi ama sorun değildi, sonuçta konuştuğu kişi bendim.

Bu temponun içindeyken ve çok yoğunken kimsenin izin kullanmaması bekleniyordu. Sonunda işsiz kalmayı göze alarak iznimi kullandım. Geçen sefer de hastalanma bahanesiyle fazlasıyla izin kullanmıştım zaten.

İmzaya daha üç saat vardı, hemen hazırlanıp çıktım. Fuar, evime biraz uzak kalıyordu ama olabildiğince erken gitmek istedim. Ne kadar kişi olacağını kestiremiyordum. Çok az da olabilirdi çok fazla da olabilirdi.

Fuar alanına ulaştığımda saatime baktım. Harika, daha iki saat vardı. Ama içeri girmemle yıkılmam bir oldu. Daha zaman olmasına rağmen sıra beklediğimden binlerce kat daha uzundu.

Elimde *Yarım Kalan Hikâyemiz* kitabıyla beklemeye başlamıştım. Başımda şapka vardı ki sıra bana gelene kadar beni tanımasın ve kaçmasın. Şapka fikri biraz saçma gibiydi ama filmlerde her zaman işe yarıyordu. Benim de aklıma bundan daha parlak bir fikir gelmemişi.

İki saatin sonunda sıranın başından sesler yükselmeye başladı. Gelmişti. Son anda vazgeçer mi, kaçır mı acaba diye düşünmüştüm ama buradaydı.

Sıra çok yavaş ilerliyormuş gibime geldi, zaman ilerlemiyordu sanki. Dakikalar geçmek bilmiyordu ve ben giderek daha da sabırsızlanıyordum. Kendimi teskin etmeye çalıştım. Dokuz yılın ardından birkaç saat daha o kadar.

Esim geleli neredeyse bir saat olmuştu ve görüş açıma girmesine çok az kalmıştı. Bir kişi, iki kişi ... Ve nihayet onu gördüm. Saçları hâlâ uzun ve iri dalgalıydı, hâlâ çok güzeldi. Fazla değişmemişti, sadece yılların getirisi olarak daha olgun duruyordu. Kalbimin teklediğini ve nefesimin kesildiğini hissettim. Deliler gibi sevdiğim kızla aramda sadece birkaç metre vardı. Onu düşündüğümde içime hep bir sıcaklık yayılırdı ama onu görmek ... Tarif edilemez bir duyguydu. İnsanları aşip yanına gitme isteği me karşı koydum. Bu karşılaşmayı batırmak istemiyordum.

Yerinde olduğunu bile unuttuğum kalbimin sesi, ona yaklaştığım her bir adımda daha da yükseliyordu. Önümdekileri saydım, yirmi dört kişi daha vardı. Esim beni fark etmiş gibi görünmüyordu. Ellerinin titrediğini görebiliyordum, çok heyecanlıydı ve yanındaki kişiden başkasına odaklanamayacak durumdaydı. Yüzünde ise engel olamadığı belli olan bir gülümseme vardı.

Sıra bana gelince ne yapacaktım? Bilmiyorum, bunu planlamamıştım. Dokuz sene sonra önünde şapşal gibi durmak istemiyordum. Ne yapmam gerektiğini düşünürken bir hareketlilik oldu. Esim, dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalkmıştı ve birisine sesleniyor gibi gözüküyordu. Arka taraftan biri koşturarak yanma geldi. Sarı saçlı biri. Rosa. Onun yayınevi olduğunu tahmin etmiştim ama ikisini bir arada görmek sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissetmeme neden oldu.

Esim, gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ama başaramadı. Rosa da onu tutmaya çalıştı ama beceremedi ve ikisi de yere düştü. Rosa "Ambulansı arayın!" diye bağıırıyordu insanlara. Yerimde çakılıp kalmıştım. Esim'in bir hastalığı mı vardı? Benden sakladığı bu muydu? Kafamı silkinip kendime geldim ve insanları itip öne geçmeye çalıştım. Yirmi kişi, bin kişi gibi gelmişti. Sonunda oraya vardığımda güvenlik beni engellemeye çalıştı ama "Esim!" diye bağırıışlarımı duyan Rosa, güvenliğe geçmeme izin vermesini söyledi. Beni serbest bırakan güvenliği geçip hemen Esim'in yanına çömeldim. Rosa bana dik dik bakıyordu.

“Her şeyi sonra açıklarım ama Esim’in nesi var? Hasta mı?” Bu kelimeyi kullanmak bile istemiyordum ama Rosa’nın cevabıyla rahatladım.

“Sabahtan beri tek lokma bile yemedi ve çok heyecanlıydı, muhtemelen sebebi budur. Bir hastalığı yok.”

“Ambulansın gelmesini beklememeliyiz bence. Arabam dışarda ben sizi bırakırım hastaneye.” Rosa onaylar onaylamaz Esim’i kucağıma aldım ve arka taraftan çıktık. İlerlerken arkamızdan gelen fısıltı korosunu işitebiliyordum. Ama kulaklarımı bütün seslere tıkayıp sadece Esim’e odaklandım. Kollarımda baygın bir şekilde duruyordu.

Arabada onu arkaya yatırdım, Rosa da yanına geçti. Yol boyunca bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve en son benim üzerimde durduğunda beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ama hastaneye varana kadar tek kelime etmedik. Önce Esim’in iyi olduğunu duymamız gerekiyordu.

Ben koridorda beklerken Rosa içeride doktorla konuşuyordu. En sonunda derin bir soluk vererek yanıma geldi. İyi olduğunu davranışlarından anlamıştım ama kelimelerle de duymaya ihtiyacım vardı.

“O iyi, sadece hâlsiz düşmüş dediğim gibi. Ciddi bir sorun yok yani, endişelenme artık.” Burnumdan kısıp bir nefes vererek yakındaki bir sandalyeye oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Rosa’nın da yanıma oturduğunu hissettim.

“O sendin, değil mi?” Esim en yakın arkadaşından hâlâ bir şey saklamıyordu.

“Yazıştığı şu eski arkadaşı kastediyorsun sanırım. Evet, o benim.” Hiç şaşırıp durmuyordu.

Birden beni şaşırtan bir şey söyledi. “Teşekkürler.” Minnettar bir şekilde omzuma dokundu ve açıklamaya başladı. “Senin sayende bu imzayı düzenledi. Ben... Ben senelerce onu ikna edemedim ama sen birkaç günde bunu başardın. Eski günlerdeki

gibi onu hayat dolu görmek güzeldi. Tekrar teşekkürler.” Başımı sallamakla yetindim.

“Ben olduğumun farkında mı?” Biraz düşündü.

“Aslında ilk başta şüphelendi hatta bir ara sen olduğuna emin-di ama sonra bir daha bununla ilgili konuşmadı. Sen olduğunu düşündüğü zamanlar çok endişeliydi ama bir gün o endişeleri yok oldu.”

Anlamamıştı.

Anlamamıştı.

Anlamamıştı.

“Ortada bir yanlış anlaşılma var. Beni kesinlikle başkası sanıyor. Dediğin gibi bir anda beni sorgulamayı bıraktı ve daha samimi bir şekilde yazışmaya başladı.” Rosa dudaklarını büktü ve omuzlarını düşürdü. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından cesaretimi toplayıp kafamı oldukça uzun bir zamandır kurcalayan soruyu sordum.

“Ne oldu, dokuz yıl önce?” Bakışlarını yere indirdi ama üzgün ifadesini gizleyemedi.

“Bence bunu konuşman gereken kişi ben değilim. İkiniz birlikte çözmelisiniz. Aradığın cevabı ben sana veremem, doğru olmaz bu.” Oturduğum yerden kalktım ve kapının önünden Esim’e baktım. Hâlâ baygındı ya da uyuyordu, bilmiyordum. Kalbimdeki yara onu görmemle tekrar kaşınmaya başlamıştı. Son kez bakıp Rosa’nın yanına döndüm.

“Esim bunu bilmesin olur mu? Karşısına böyle çıkmak istemiyorum, o bu durumdayken olmaz. Ben imzaya gelmedim, onu kollarıma almadım ve sizi hastaneye getirmedi.” Bir süre bana öylece baktı ama sonunda onayladı.

“Uygun bir zamanda karşısına çıkacağım, işleri daha da karıştırmadan. Söz.” Bir şey demeyince ben de çıkışa doğru yöneldim. O sırada arkamdan seslendi.

“Onu hâlâ seviyor musun?” Olduğum yerde kaldım ve yüzüme bir sırtış yayılırken arkamı döndüm.

“Seviyorum, hâlâ çok seviyorum.”

Rosa’nın yüzüne de bir rahatlama yayıldı ve bana gülümseyip hafifçe başını salladı.

ESİM

“Rosa ben gerçekten iyiyim.” dedim ama Rosa beni asla dinlemiyordu. Beni zorla oturttu ve bacaklarımı koltuğa kaldırıp uzanmamı sağladı.

“İyi hissedebilirsiniz hanımefendi ama ben sizi yeterince iyi görene kadar dinleneceksiniz ve o sırada size yemek hazırlayacağım.”

Beni odada bırakıp koşturarak mutfağa gitti.

Onu beklerken sıkıntıdan elim telefonuma gitmişti, yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. İmzanın ortasında bayılmam ne gibi söylentilere yol açmıştı acaba?

Tam da aklımdan geçen şeyler yazıyordu.

Son dakika kararıyla imza günü düzenleyen ve senelerdir kimliğini gizleyen yazar Aslı Gerçek imza sırasında fenalaşıp bayıldı.

Yazarın kimliğini gizlemesinin sebebi hastalığı mıydı?

Ve birkaç tane daha farklı başlıkla haberler vardı. Sırf tıklanma almak için benim ölümcül bir hastalığım olduğunu iddia eden blog ve haber sayfalarından bahsetmek bile istemiyorum.

Bu haberlerin yanında mesaj kutumda çok güzel şeyler de vardı. Birlikte çekildiğimiz fotoğrafları paylaşanlar, geçmiş olsun

dilekleri sunanlar, nasıl olduğumu merak edenler, haberlere karşın bana moral vermeye çalışanlar... Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu. Ama “doğrupalavra” kişisinden yani Rosa’dan herhangi bir mesaj yoktu. Oyun buraya kadardı demek.

Bu beklenmedik olaylar bir şekilde üzmüştü beni. Hayatıma ufak bir heyecan girmişti ve o da kısa süre içinde yok olmuştu. Gerçi hayatımdaki tüm heyecanları engelleyen başından beri ben değil miydim zaten? Öyleyse şimdi niye bu kadar bedbaht hissediyordum?

Rosa odaya girdiğinde elinde kocaman bir tepsi vardı.

“Onların hepsini yememi beklemiyorsun, değil mi?”

Hınzırca başını salladı. “Ne kadar süredir ağzına bir şey girmedi? On beş saat mi, yirmi saat mi? O yüzden bunların hepsi bitecek. Ayrıca telefonu eline almamalıydın.”

Telefonu koltuğun karşı ucuna fırlatıp “Haklısın, haberler pek iç açıcı değil ama mesaj kutum gayet moral vericiydi.” diyerek omuzlarımı silktilim.

Rosa derin bir geçirdi. “Öyle olsun bakalım.”

Getirdiklerinin yarısını bitirmiştim ki “Biraz daha yersem ku-sacağım.” diye onu tehdit edip beni rahat bırakmasını sağladım. Öylesine bir tehdit değildi bu arada, gayet ciddiydim.

Rosa mutfakta bulaşıkları yıkarken ben de televizyonu açıp kanalları karıştırmaya başlamıştım. Birkaç dakika sonra çoktan esnemeye başlamıştım ve sonunda uyuyakalmıştım.

Sabah ter içinde ve rahatsız bir şekilde uyandım. Hava inanılmaz sıcaktı. Yaz ayını çok severdim ama bu sıcaklıklar kesinlikle bana uygun değildi.

Sehpanın ucundaki telefonumu elime aldım. Saate bakarken yanıldığımı sandım ama hayır, öğleden sonra dördtü. İş... İş çok çok geç kalmıştım. Anında koltuktan fırladım ve evin içinde Rosa’ya seslenmeye başladım. Sonunda evde olmadığına karar verince direkt aradım. Bir çalış, iki çalış ve sonunda açmıştı.

“Beni niye uyandırmadın? Şu saate bak, bu saatte uyunur mu?”

Kısa, sinirli bir soluk verdi burnundan. “Dinlenmeye ihtiyacın vardı, ben de seni ellememeye karar verdim. Uyuman gerektiği kadar uyuyunca kendin kalkarsın diye düşündüm. Ayrıca sakın bahsini bile açma, bugün buraya gelmiyorsun, evde kalıyorsun. Evde kendini yormadan kitabını yazarsın istersen ama şahsen oturup dinlenmeni tercih ederim. İki saate orada olurum ben de. Şimdi kapatmam lazım, görüşürüz.”

Daha tek kelime bile edemedi yüzüme kapatmıştı. O yüzüme kapattıktan sonra bildirimler ekranda göründü.

-İyi misin?

Mesaj sekiz saat önce gönderilmişti, evden çıktığı zaman falan yazmıştı herhâlde. Sinirlendim ve cevap vermedim.

Rosa iki saat sonra eve gelmişti ve çok yorgun görünüyordu. Çantasını portmantoya bırakırken göz göze geldik.

“Bakma bana öyle, şu an sinirli kız hâllerinde takılmanın sırası değil. Dün imzada olanlardan sonra insanlar açıklama bekliyor. Gelen mailler, asılsız haberler, okuyucuların meraklı bekleyişi derken bugün bunlarla uğraştım. Ne yapabiliriz diye düşündük ve en iyisinin senin bir canlı yayın açıp olanları açıklamaları olduğuna karar verdik, küçük bir ekip toplantısı sonucunda. İstersen yapmayabilirsin ama diğer türlü başımız ağrıyacak. Direkt etkileşim, yayınevinin yapacağı açıklamadan çok daha etkili olur. Üstelik zaten insanlar artık seni tanıyor.”

“Rosa, nefes al artık.” Biraz düşündüm, zaten olan olmuştu kaçıp saklanabilecek durumda değildim. “Tamam, canlı yayın yaparım, lütfen sakinleş.”

Evdeyken boş boş duramamıştım ve yemek hazırlamıştım. Zaten günlerdir de bir şekilde aksatmıştım. Tabağımı bitirdiğimde telefonumu alarak odamdaki büyük balkona çıktım. Yaklaşık yarım saat yayını nasıl açacağımı araştırdım ve yapmaya çalıştım. Pes etmek üzereyken becerebildim ve yayındaydım.

Dakikalar içinde yüzlerce kişi toplanmıştı ve ben konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Duraksayıp kalmışken sorular yağmaya başladı ve ben de soruları cevaplamanın daha iyi olacağını düşündüm.

En merak edilen konudan yani imzada bayılmamdan başladım açıklama yapmaya. Geçmiş olsun dileklerinin yanında yalan söylediğimi iddia edenler de oldu, üstelik açıklamayı bizzat ben yapmışken. İnsanlar işte...

Yayın tabii ki burada bitmedi.

“Adın ne? Kullandığın ismin sahte olduğunu hepimiz biliyoruz.” Gelen soruları sesli okuyup cevaplıyordum. Acaba açıklamasam mı diye düşündüm ama artık beni tanıyorlardı. İsmimi bilmese-ler ne olacaktı ki sanki?

“Gerçek adım Esim Sağlam.”

“Neden bu zamana kadar kimliğini gizlemeyi tercih ettin ve neden bir anda açıklamaya karar verdin?”

Verebilecek doğru düzgün bir cevabım yoktu. “Öyle olması gerekiyordu diyelim, bunun cevabı bana özel kalsın.”

Gelen bir sürü soruyu cevaplarken ne kadar zaman geçtiğini anlamamıştım. Merak ettikleri çok fazla konu vardı ama ben bazılarını cevaplamamayı seçmiştim. Ayrıca yakın zamanda yeni bir imza etkinliği düzenleyeceğimizi söylemiştim ama bundan ne yayınevinin ne de Rosa’nın haberi vardı. Tam yayını kapatmak üzereyken @dogrupalavra isimli kullanıcıdan gelen soru dikkatimi çekti.

“Gerçekten iyi misin?”

Benim ne kadar gergin olduğumu biliyordu ve üstüme bir yük yüklediğini düşünüp endişelenmiş olmalıydı. “İyiyim.”

Hemen ardından yayını ve telefonu kapatarak sandalyeye yığılmıştım ve derin bir nefes vermiştim. Birisi, bir gün böyle şeyler yapacaksın deseydi asla inanmazdım ama şu an bu durumu bizzat yaşıyordum.

Rosa beş dakika sonra odamdaydı, bir hışımla içeri dalmıştı.

“Bu dediğin gerçek mi? İmza etkinliği düzenleyecek misin, üstelik yakın zamanda?”

Bana ne kadar kızsak haklıydı, ilk önce onunla konuşmalıydım bu konuyu.

“Özür dilerim, seninle kararlaştırmalıydık ama kendimi kötü hissettim ve böyle bir söz vermiş bulundum. Uygun değilse yapmayız. Yani bilmiyorum, bu işlerin nasıl işlediği hakkında bir fikrim yok. Bildiğin üzere bu konulara hiçbir zaman karışmadım.”

Rosa üstüme atılarak beni sıkıca sardı. “Seni tekrar yaşarken görmek çok güzel Esim. Ayrıca biricik yazarım ve canım arkadaşım için bir imza günü düzenleyemeyeceksem ne işe yararım ben?” Omzumun üstünden bastırılmış kahkahasını duyabiliyordum. Geri çekilip bana uzun bir süre baktı. Bir yandan mutlu gibiyken diğer yandan üzgün gibiydi. Bir derdi vardı sanki.

“Özür dilerim.” Kaşlarımı çatmış ondan bir açıklama bekliyordum ama beklediğimi bulamadım. Omuzlarını silkip odadan çıktı. Çıkarken arkasından seslendim.

“Ne için özür diliyorsun Rosa?” diye sordum ama beni duymadı bile ya da duymazlıktan geldi.

Bir hafta sonra...

Mutfağa doğru yöneldiğimde burnuma enfes kokular gelmeye başlamıştı. Rosa şarkı açmış, bir yandan söylerken bir yandan da masayı hazırlamakla uğraşıyordu.

“Günaydın benim canım yazarım.” dedi beni fark edince ve hemen masaya doğru çekiştirmeye başladı. “Bugün dinç kalabilmen ve bayılmaman için tüm önlemleri aldım.” diyerek önümdeki tabakları işaret etti. “Karbonhidrat ve şekerden tut da protein ve vitamine kadar çok geniş *skalalı* bir kahvaltımız var.”

Tıka basa doyduğumdan emin olana kadar sofradan kalkmama izin vermedi.

Arabaya geçtiğimizde Rosa çok gergin duruyordu. Benim geçen seferki hâlimden daha da beter gibiydi üstelik. Bir haftadır bir garip davranıyordu zaten ama ağzından tek kelime laf alamamıştım, fazla ketum birisiydi. Onu sıkboğaz etmek istemiyordum ama bu durum normal değildi. Bana hayatının her anını anlatan ve bir şey gizlemeyen arkadaşım benden bir şeyler saklıyordu. “Bugünü atlatalım.” dedim kendi kendime. “Bugünü atlatalım da ağzındaki bakla her neyse, benden ne gizliyorsan öğreneceğim.”

İmza etkinliği bir alışveriş merkezindeki kitapçıdaydı. Ben arabadan inerken Rosa da koşturarak bagaja gitti. Neden bunu yaptığını anlayamadan elinde bir ton poşetle yanıma geldi.

“Bunlar da ne böyle?”

Elindeki torbalara bakınarak “Önlemler.” dedi.

“Önlemler mi? Ne gibi?”

Torbaları sırayla göstererek açıklamaya başladı. “Burada sular var, bunda ise kan şekerin düşerse diye atıştırmalıklar, vitaminler, enerji verecek takviye gıdalar. Bunda iki düzine tükenmez kalem var. O sırayı gördün, mürekkep falan dayanmaz. Diğerinde de kahve ve farklı içecekler.”

İnanılmaz bir arkadaşsa sahiptim.

“Ah, ne yaptın sen böyle.”

Dudağının bir kenarını yamultarak “Dediğim gibi, sadece önlem.” diye açıkladı.

Sesi çatallandı ve elindeki poşetlerle ne yapacağını bilemez gibi garip hareketlerde bulundu.

“Sen iyi misin? Hiç öyle durmuyorsun da.”

Gözlerini kaçırdı. “Özür dilerim, iyiyim.”

Geçen haftadan beri en ufak bir hareketi için bile özür dilemeye başlamıştı. Daha fazla konuşmadık ve içeri girdik. Alışveriş merkezinin girişinden mağaza kapısına kadar uzunca bir sıra vardı. Hemen hızla yan taraftan kitapçıya girdik ve ben sandalyemde yerimi aldım.

Bugün daha az tedirgin ve daha az endişeliydim. Gayet iyi ve enerjik hissediyordum.

O kadar güzel bir andı ki kelimelerle nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum.

Sizin satırlarınızda kendinden bir şeyler bulan, sizin karakterlerinizle birlikte ağlayıp birlikte gülen, sizin hayal dünyanızda sizin kelimelerinizle yola çıkmış insanlarla bir arada olmak, onlarla aynı heyecanı paylaşmak mükemmeldi.

Onlarca fotoğraf çekildi, yüzlerce imza verildi, kitaplar hakkında konuşuldu derken sıra hızlı bir şekilde akıp geçiyordu.

Sıradaki kişi baştan aşağı siyah giyinmiş, bir de siyah şapkası olan bir adamdı. Başını öne eğdiği için yüzünü göremiyordum. Bana kitabını uzattı, *Yarım Kalan Hikâyemiz*'i. İşaretleme araçları dikkatimi çekince ben de kitaba bir göz gezdirdim. İşaretleme araçlarıyla kalmayıp bazı cümlelerin altı da kalemle çizilmişti üstelik. İnsanların kitaplara, cümlelere bu denli önem vermesini seviyordum. Elimde olmadan yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Kitabı gerçekten beğenmiş olmalısınız. Bu kadar ayrıntılı okuyana daha önce rastlamamıştım. Sanki bir kere değil de defalarca okunmuş gibi.” Adam kafasını biraz daha eğdi sadece.

İmzalamak için ilk sayfalara döndüğümde karşımdaki kişiye adını sordum. Bir müddet cevap gelmedi. Elimde kalemle açık olan sayfaya öylece bakakaldım. Garip bir durumun içindeydim, adam konuşmuyordu. Sorumu tekrarlamak üzereyken cevap verdi.

“Çağlar.” İsminin ilk harfini yazmaya başlamıştım ki duraksadım. Başımı kaldırarak şapkalı adama baktım. O da yüzünü yerden kaldırırken şapkasını çıkardı ve çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

Karşımdaydı. Dokuz yıldır kaçtığım, bir zamanlar sevdiğim adam karşımdaydı. Bir açıklama bile yapmadan terk ettiğim adam karşımdaydı.

ÇAĞLAR

Bugün Esim'in imzası vardı ve benim yine izin almam gerekiyordu. Ama maalesef bu, kullanacağım son izin oldu. Patronum beni arayıp sinirli bir şekilde ne kadar vasat ve verimsiz bir çalışan olduğumu söyledikten sonra kovulduğumu açıklamıştı.

Harika, artık işsizdim.

Son birkaç haftadır -Esim'in izine rastladığımdan beri- aklım pek yerinde değildi, yani patronum pek de haksız diyemezdim. O yüzden işten kovuluşumu sessizce kabullendim.

Daha önce de farklı şirketlerde çalışmıştım ve tekrar yeni bir iş bulabilirdim ama Esim'i bir daha bulamayabilirim. Bunu göze alamazdım.

Hemen evden çıkarak etkinliğin olduğu yere gittim. Erken gelmiştim ama yine çok uzun bir sıra vardı.

Geldiğini sıranın önündeki hareketlilikten ve seslerden anladım.

Sıra bu sefer daha hızlı ilerliyordu sanki ya da gerginliğim daha az olduğu için bana öyle geliyordu. O bunu bilmese de ben onu geçen sefer görmüştüm ve o ilk anın hissettirdiklerini biraz aşabilmişim. Fakat bu sefer de başka bir tedirginlik vardı içimde. Ya yine bir şeyler ters giderse ve yine sıra bana gelmeden bir

aksilik yaşanır mı? Olumsuz düşünceleri bir kenara atmaya çalıştım ama susmak bilmiyorlardı.

Korktuğum başıma gelmemişti ve nihayetinde sıra bende idi.

Kitabı eline aldığı anda işaretleme ayraçları dikkatini çekmişti ve sayfaları karıştırmaya başladı. O eski tanıdık, heyecanlı sesi duydum. Kitapçada birlikte çalıştığımız ilk zamanlara kısa bir yolculuk yaptım. “Sanki defalarca okunmuş gibi...” demişti bana. Gerçekten de öyleydi. Her satırını, her kelimesini defalarca ve dikkatlice okumuştum.

Adımı sorduğunda duraklamıştım. O büyük an gelmişti.

“Çağlar.” dedim. Dalgın bir şekilde kalemi sayfanın üstünde tutmaya başlamıştı ki birden gözleri kocaman açıldı ve başını kaldırıp bana baktı. Ben de şapkamı çıkardım ve gülümsedim.

Tepki vermedi, bana bakarken öylece donup kaldı. Taş kesilmişti âdeta.

Elindeki kalemin masaya düşmesiyle kendini toparlamaya çalıştı, gözlerini benden ayırarak titreyen eliyle kalemi aldı. İsmimi yazıp imzasını attı ve kitabı bana uzattı. Artık bana bakmıyordu ve ağzından en ufak bir kelime dahi çıkmıyordu.

“Kitabınızı beğendim, bazı kısımlar çok... Nasıl desem... Gerçekçiydi.” Boğazından gelen yutkunma sesini duymuştum. “Teşekkürler.” diyerek geçiştirdi ama sesi fazla kısıktı. Ben hariç herhangi bir noktaya bakıp duruyordu. Elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu ve kalemi garip şekillerde döndürüyordu.

Şimdiki olayımız bu muydu yani? Birbirimizi tanımazdan mı gelecektik? Bunun için fazla şey yaşamıştık ama kısacık bir süreliğine ona uymaya karar verdim.

Ne yapacağımı planlamamıştım ama o anda aklıma diğer insanların fotoğraf çekildiği geldi.

“Bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Büyük hayranınızım da.” Elleri hareket etmeyi bıraktı, gözleri ise benim üzerimde sabitlendi.

Teninin rengi atmıştı. Reddedeceğini sanmışım ama kafasını salladı. Onun yanına, masanın arka tarafına doğru ilerlemeden önce arkamdaki kişiye telefonumu vermiştim fotoğrafımızı çeksin diye.

Hastalıklıymışım gibi benden uzakta duruyordu. Ben ona biraz daha yaklaşıırken o yerinden bir milim bile kıpırdamadı. Bir eliyle sandalyeye tutunmuş öylece duruyordu. Bir elimde kitap vardı, diğer elimi ise onun beline koydum. Temasımla irkilmişti. Kızardığını görebiliyor, nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Sağ omzumun üstünden ona baktım. Bir zamanlar benimle aynı boydaydı ama şimdi omuzuma bile denk gelmiyordu.

Bana bakmaya çalışırken her seferinde son anda kendini tutuyordu, kafasının garip hareketlerinden bunu anlayabiliyordum. En sonunda kameraya odaklandı. Çok resmî duruyordu, daha doğrusu somurtuyordu.

“Biraz gülümsemekten kimseye zarar gelmez.” dedim kulağına doğru eğilip. Nefesimi ensesinde hissetmiş olacak ki elini hemen oraya götürdü. Elini indirirken boğazını temizleyerek yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi. Kasıntı ve zoraki bir gülümseme. Olsun, şimdilik buna da razıyım.

Telefonumu verdiğim kız fotoğrafı çeker çekmez Esim benden hızlıca uzaklaşmıştı. Bu duruma üzülmem gerekiyordu ama ben sırtıyıyordum çünkü bunun henüz bir başlangıç olduğunu biliyordum.

“Kitaplarınızı hep kendi hayatınız üzerinden mi yazarsınız Esim Hanım?”

Masaya diktiği bakışları adını söylememle bana yöneldi. Kısa bir süreliğine gözlerindeki o yumuşamayı gördüm ama hemen eski, katı ifadesine geri döndü. “Buna cevap vermek zorunda olduğumu sanmıyorum...” Ağzından “Ç” harfi çıkmak üzereydi ki dudaklarını birbirine bastırıp sustu. Güzel, bu iki yabancı oyunu sandığım kadar uzun sürmeyecekti demek ki.

“Lütfen yolunuza devam eder misiniz? Daha sırada yüzlerce insan bekliyor. Yeterince durdunuz zaten.”

Gidecektim ama söylemem gereken son bir şey vardı. “Seni tekrar görmek güzeldi *hayalet*. Bundan sonra daha çok karşılaşıcağız.”

Tek kelime etmedi. Sadece ellerini masaya yaslayıp bekledi. İyi hissetmediği açıktı o yüzden üstelememeye karar verdim. Nasıl olsa görüşecektik ama şimdi herhangi bir soruna sebep olmak istemiyordum. Bugün onun için çok özel bir gündü ve ben yeterince bu zamanın içinde bulunmuştum.

Bana bakmıyordu ama yine de ona gülümsedim. Oradan ayrılırken arka tarafta Rosa’nın deste hâlindeki kitaplarla ilgilenildiğini gördüm. Saçlarını yüzünden çekerek doğruldu ve eliyle belini tuttu. Kafasını kaldırdığında ise beni gördü. İlk önce algılayamamış olacak ki kafasını çevirdi ama sonra tekrar hızlıca bana döndürdü. Bir Esim’in olduğu tarafa bir benim olduğum tarafa bakıyordu. Elimdeki kitabı gördüğünde kaşlarını çattı. Neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Düşünmeyi bırakıp en sonunda yanıma geldi ve beni arka tarafa doğru çekti.

Tedirgindi, eliyle alnını sildi.

“Neler oldu anlat.” derken kollarını hızlıca sallıyordu.

“İmzasını aldım, bir fotoğraf çekildik ve sohbet bile denilemeyecek tek taraflı bir konuşma gerçekleştirdim.” dedim tek omzumu silkerek.

“Peki Esim, o nasıl davrandı?”

“İki yabancıdan farkımız yoktu. Benimle hiç tanışmamış gibi davranmayı seçti.” Ayak uçlarında yükselip alçalırken boynunu ileri uzatıyordu. Bir şeyler görüşüne engel oluyordu sanırım.

“Merak etme, şu an sadece biraz şoktadır ama fena değil gibiydi. Yine de ona bir su veya bir içecek, artık her ne gerekiyorsa ver. Kendini biraz toparlasın.”

Kafasını salladı. “Öyleyse bundan sonra ne olacak? Yani nasıl devam edeceksiniz?”

Bunu ben de bilmiyordum. Ama o anda aklıma bir fikir geldi. Bugün nerede bulunduğunu bilirken onunla konuşmak için bir fırsat yaratmam gerekiyordu. Rosa’dan bir iyilik isteme mecburiyetindeydim.

“Esim’in imzadan sonra herhangi bir işi var mı?”

Gözlerini kısarak düşündü. “Onunla buluşmak istiyorsun.”

Sesi fazla çıkınca kimsenin duymadığına emin olmak için etrafına bakındı.

“Evet, onunla buluşmak ve konuşmak istiyorum. Benim için onu bir şekilde ayarlar mısın? İmza bitimine kadar buralarda bir yerlerde beklerim.”

Eliyle önüne gelen saçını geri çekip gözlerini yumdu. “İyi tamam. Bu işin sonunda Esim beni gebertecek ama siz ikinizin gerçekten konuşmaya ve bazı şeyleri aşmaya ihtiyacınız var. Esim’in bu hâlde daha mutlu olduğunu bilsem asla böyle bir olaya kalkışmazdım ama bunu senden ziyade onun için yapıyorum, haberin olsun.”

“Öyle diyorsan öyledir. Peki plan ne?” Kafasını gergince kaşırken biraz düşündü ve ardından kendinden pek de emin olmayan bir ifadeyle anlatmaya başladı.

“Esim benim arabamla geldi, yani ben acil bir işim çıktığını söyleyerek onu yalnız bırakabilirim. Ama benden daha fazlasını bekleme. Bu kadarı bile ecel terleri dökmeme sebep oluyor.”

“Bu kadarı bile benim için yeterli, teşekkürler.”

“Bana ikidir borçlanıyorsun, farkındasın değil mi? Günün birinde bana iyilik borcun olduğunu unutma.”

“Bir şeyleri unutmak konusunda iyi değilim, zaten anlamışsındır.”

“Tamam, hadi sen git. Ben çıkmak üzereyken sana mesaj atarım. Bu arada, telefon numaranı alabilir miyim?” Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı, bitirdiğinde ise kafasını eğdi.

“Bende zaten kayıtlıymışsın. Senelerdir numaranı değiştirmedin mi?” Çok şaşırmış duruyordu, kaşları yukarı kalkmıştı.

“Aramasını beklediğim bir vardı, değiştiremezdim.” derken buruk bir gülümsemeye sahiptim.

“Onu gerçekten de hiç unutamamışsın. Buna sevindim.”

Esim’in en yakın arkadaşı olması bu söylediğini garip kılıyordu ama bir şekilde sırlar çözülecekti nasıl olsa.

Onunla vedalaştıktan sonra dışarı çıktım ve alışveriş merkezinin yan tarafındaki kafeye geçtim. Çıkış kapısını görebileyim diye tepedeki kavurucu güneşe rağmen dış tarafta oturdum.

Saatler geçmişti ve akşamüzeri olmuştu ama yaz ayında olduğumuz için hava pek kararmamıştı. Tam Rosa’nın beni kandırdığını düşünmeye başlamışken kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj geldi.

-Çağlar, Rosa ben. Şimdi eşyalarımızı topluyoruz, birazdan çıkmış oluruz.

Hemen hesabı isteyip kafeden çıktım. Onların çıkacağı kapıya fazla yaklaşmamaya dikkat ettim, planı bozmak ve Rosa’yı zor bir durumun içine sokmak istemiyordum.

Kapıdan çıktıkları anda Rosa, Esim’e bir şeyler söyledi ve omzuna dokunup karşı taraftaki otoparka doğru ilerledi, arabasına bindi ve gitti. Esim, telefonunu çıkarıp bir şeylere bakmaya başladı. Ona yaklaştığımı fark etmemişti bile.

“Selam.” dedim. Bakışları bir süre ekranda kitlenmiş hâlde durdu, sonra telefondan bir ses geldi.

“Merhaba, orada mısınız? Taksi için mi aramıştınız?” Esim cevap vermeyince telefonu elinden alıp adama bir yanlıklık olduğunu söyledim ve telefonu kapattım. Esim, kızgın bir şekilde beni inceliyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Elini açıp uzattı. “Hemen telefonumu geri ver.”

Dediğini ikiletmeden yaptım. Sertçe çekip aldı.

“O eli bir zamanlar tutmam için uzatırdın.”

Gözleri dolarken bakışlarını yana kaçırdı. “Ne istiyorsun?”

Bu sefer sesi kızgın değil, incinmiş çıkıyordu. O da benim gibi yaralıydı.

“İmzada o kadar süre yorulmuş ve acıkmış olmalısın. En sevdiğim yazara bir yemek ısmarlamama izin var mı?” Sesimi oldukça yumuşak tutmaya çalıştım. Yanağından ince bir damla hâlinde yaş süzülürken arkasını döndü ve yüzünü sildi. Burnunu çekip tekrar bana döndü. Bu hâli içimi parçalamıştı.

Benden sakladığı her neyse benden daha çok acı çekmesine sebep oluyor gibiydi. Onu bu hâlde görmeyi beklemiyordum. Daha umursamaz olacağını ve belki de çoktan beni unutmuş olabileceğini düşünmüştüm, binlerce defa... Ama karşımdaki kız acı çekiyordu, hıçkırıkları arasında boğulmamak için savaş veriyordu. Hangisine şaşıracağımı bilemedim. Üzgün ve kırgın ifadesine mi yoksa yemek teklifimi hiç itiraz etmeden kabul etmesine mi? Bana sinirlenmesini ve yemek teklifimi kabul etmemesini bekliyorum ama beni şaşırtmıştı.

“Olur.” dedi kısık ve titrek bir sesle.

Şaşkınlıktan dili ve ayakları tutulan bendim bu sefer. Esim, bu hâlime gülümsedi. Gerçekten, içten bir gülümsemeydi bu. Sah-te, zorlama veya kasıntı değildi. Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz zamanları unutmama sebep olacak kadar sıcak bir gülümseme. Acılar, kalp kırıklıkları, cevaplanmamış sorular, kırgınlıklar, kızgınlıklar yokmuşçasına.

“Far görmüş tavşan gibi öylece bana bakmaya devam mı edeceksin yoksa yemek yemeye gidecek miyiz?”

Bu kız cidden dengesizdi, onu çözmek imkânsızdı. Bir an kırgındı, sonraki an ise arkadaşmışız gibi davranıyordu.

Otoparkı işaret ederken arabamın orada olduğunu söyledim ve birlikte yürümeye başladık. Yavaş bir şekilde ilerliyorduk.

Esim, biraz arkamdaydı ve beni takip ediyordu. Arabaya vardığımızda kapısını tutarken derin bir nefes verdi, gözlerini sıkıca yumdu ve ardından kapıyı açıp oturdu. Ben ise onu izlerken ne yaptığını ve ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

Arabaya bindiğimde ortamda bariz bir gerginlik dalgası oluştu. Mutlu olmam gerekirken neden bu kadar garip hissediyordum?

Restoranın önünde durduğumuzda kapısını açmaya yelten-dim ama o çoktan kendi açmıştı bile. Yemekleri enfes olan bir restorana gelmiştik. Çok sık gelmesem de arada bir uğruyordum buraya. Cam kenarına, denizi görebileceğimiz bir yere geçtik. Garson gelene kadar sessizce oturduk.

Ne diyecektim, ne konuşacaktım, nereden başlayacaktım?

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra bu garip sessizliğe katlanamadım.

“Çok başarılı bir yazar olmuşsun, tıpkı hayal ettiğin gibi.”

“Unutmamışsın.”

“Seninle ilgili hiçbir şeyi unutamıyorum. Kalbimdeki acı katlanılmaz olunca bunu denedim, seni unutmayı denedim ama ne kalbim ne de beynim buna izin verdi.”

Bu konulara girmek istemiyor gibiydi.

“Peki sen, sen ne yapıyorsun?”

Bu sabah itibariyle işsizdim ama bunu bilmesine şimdilik gerek yoktu. “Bir yayınevinde editörlük yapıyorum.”

Gülümsemesinin ardında şaşkınlık gizliydi. “Kitaplardan vazgeçmemişsin.”

Durum biraz karmaşıktı aslında.

“Bir süre kitaplara küs kaldım ama onların dünyasında kaybolmanın beni rahatlattığını hatırlayınca bu durum fazla uzun sürmedi. Sorunlarımla böyle başa çıktım sanırım. Okuyarak.”

“Ya da sorunlarından böyle kaçtın.”

Benim duymayacağımı sanarak çok kısık bir şekilde söylemişti, gözleri uzaklara dalarken... Bunu kesinlikle beni kastederek söylememişti, kendisi için demişti. Okuyarak ve yazarak kaçmıştı sorunlarından.

Garson yemeklerimizi getirince ikimiz de bir daha konuşmadık. Kalkana kadar o manzarayı, ben de onu izledim.

Restorandan çıktıktan sonra sahilde biraz yürümeyi tercih ettim ve kabul etti. Ondan ayrılmaya henüz hazır değildim. Bundan sonra hep yanında olacağımı biliyordum. Artık ondan ayrılamazdım ama bu akşam bittikten sonra onu tekrar kaybedeceğim korkusunu da yenemiyordum bir türlü.

“Hava çok güzel, deniz harika.” Birdenbire konuşmasına şaşırmıştım. Zoru oynamayı bırakmaya mı karar vermişti yoksa?

Aklıma gelen bir anıyla gülümsedim. “Hatırlıyor musun, bütün günümüzü kitapçada geçirdiğimiz için yaz boyunca denize girmeye fırsat bulamamıştık.”

“Hatırlıyorum. Sonra senin de bir gün canına tak etmişti ve beni sürükleyerek sahile götürmüştün. Kapkara gecede, üstümüzde kıyafetlerimizle denize girmiştik.”

“Başta her ne kadar girmemek için dirensen de sonunda bir anda suya dalmıştın ama bacağına bir şey değince korkmuştun ve bana sarılmıştın. Seni çıkartmam için yalvarmıştın ama ben seni koruyacağıma söz vermiştim.”

Gülümsemesi kesilmişti, yanlış bir şey söylemek istememişim.

“Acımasız ve zalim denizanalarına karşı bile.”

İfadesinin yumuşadığını görünce rahatladım. Sıradan konulardan konuşunca, ilişkimizden bahsetmeyince sorun olmuyordu nedense.

“Her ne kadar korkmuş olsan da kabul et ki çok eğlenceliydi.”

“Eğlenceliydi.”

Biraz sessizce yan yana yürüdük ve bir pamuk şekerçiye rastladık. Hemen koşup iki tane aldım ve birisini Esim'e uzattım.

“Umarım hâlâ seviyorsundur.”

Ona uzattığım pamuk şekeri aldı ve çubuğu elinde döndürmeye başladı. “Hâlâ seviyorum.”

Ela gözlerinde kaybolmuştum, beni kendine çekiyorlardı. Bana bakarak söylediği o sözcükler ise... Ses tonu fazla anlamlı gelmişti.

Yanlış anlaşılmasından korkar gibi cümlesine devam etti hemen. “Pamuk şekeri hâlâ seviyorum. Yani yemesi biraz sinir bozucu, her yere yapışıyor ama bir yandan da eğlenceli. Pamuk şekeri sevmeyen var mıdır ki zaten? Ben öyle biri olduğumu sanmıyorum.”

Nefes bile almadan hızlıca konuşuyordu. Omuzlarını tutmamla beraber konuşmayı kendiliğinden kesti.

“Anlıyorum, pamuk şeker çok güzel bir şeydir.” Kaşlarımı kaldırdım ve onu bıraktım.

Bir yandan yürüyorduk bir yandan da elimizdeki şekerleri yiyorduk. Daha doğrusu ben yiyordum, Esim savaşı veriyordu. Eline, yüzüne, her tarafına bulaştırmıştı ve bu duruma canı çok sıkındı. Nihayetinde bitirmeyi başardığında yanağına bir parça bulaşmıştı ve farkında değildi.

“Bir saniyeliğine bana bakar mısın?”

Durduğunda elimi yüzündeki şeker parçasını almak için uzattım. Esim, kafasını hareket ettirmeden sadece gözleriyle elimi izledi. Ona her yaklaştığımda nefesini tutmaya başlıyordu, bu sefer de olduğu gibi. Elime aldığım pamuk şekeri ona gösterdim.

“Yanağına yapışmıştı.”

“Ah! Farkında bile değildim, teşekkürler.” Başını sağ tarafa eğip utancını gizlemeye çalışıyor gibiydi. Artık her ne düşündüyse...

Biraz daha yürüdükten sonra eve gitmesi gerektiğini söyledi. Bırakmayı teklif ettiğimde kabul etmedi ama fazlasıyla ikna edici olabiliyordum zaman zaman. Sonunda “Tamam.” dedi.

Arabayı bir alt sokağa park etmek zorunda kalmıştım çünkü başka boş yer yoktu. Ben tam karşıya geçmek üzereyken Esim, elimden tutup beni geri çekti.

Çok yakındık, alnı çeneme değiyordu neredeyse. Bakışma gittikçe uzuyordu, birbirimizin gözlerinde kayboluyorduk.

Bir an sonra Esim, kendini toparlayarak bana bağırmaya başladı. “Canına kastın mı var? Az kalsın ezilecektin.”

O sırada yanımdan hızla geçen arabayı fark etmemiştim bile. Sol elini kalbine götürürken hâlâ benimkini tutmakta olan sağ elini ise daha da sıktı. Birleşmiş olan ellerimize baktım ve gülmeye başladım.

“Neye gülüyorsun? Bu hiç de komik bir durum değil.”

Nereye baktığımı fark edince gözleri kocaman açıldı, anında elini hızlıca çekti ve üstünü silkeliyormuş gibi yapmaya başladı ama yanaklarındaki kırmızılığı gizleyemedi.

“Yanlış anlaşılma olmasın, sadece ölmemen için yaptım. Farklı fikirlere kapılayım deme.”

Bana yol boyunca evinin nerede olduğunu tarif etti. Belli bir konudan konuşmuyorduk ama onun sesini daha fazla duyabildiğim için neşeliydim.

Villaların olduğu bir sokağa girdiğimizde arabayı durdurmamı ve bundan sonrasını kendi yürüyebileceğini söyledi ama buna izin veremezdim. Durur durmaz kapıyı açıp çıktı ve yürümeye başladı. Elleriyle kollarını ovuşturuyordu. Gecenin serinliği yüzünden üşümüş olmalıydı. Üstünde de incecik ve kısa kollu bir bluz dışında bir şey yoktu. Hemen arka koltuğumda duran hırkamı kapıp arabadan fırladım. Arkasından koştum ve onu yakalayıp hırkamla omuzlarını örttüm. Bu ani hareketimle ürkerek bana döndü.

“Üşümüş gibi duruyordun.”

Ağzında kısa bir teşekkür geveledi ve hırkaya sarınıp yürümeye devam etti. Burnunu hırkaya yaklaştırmak kokuyu içine çekti.

Hayır, böyle davranan biri beni unutmuş olamazdı. Her şey çok mantıksızdı. Bu akşam ne yaşandığını çözemedim. Bana yeşil ışık falan yaktığı yoktu ama onu görmediğimi sandığı zamanlarda farklı davranıyordu. Özlem doluydu, aynı benim gibi. Pes edemezdim, bunu yapamazdım. Sırlar artık açığa çıkmalıydı.

Onu takip ettiğimi fark edince duraksadı. “Ne yapıyorsun?”

Yine o ketum hâline dönmüştü. Peri masalı buraya kadarmış.

“Evine kadar eşlik ediyorum.” Beni pek de kale almıyormuş gibi yürümeye devam etti. Büyük bir evin bahçe kapısından girmek üzereydi ki onu durdurdum.

“Yazarların bu kadar kazandığını bilmiyordum. Çok güzel bir evin varmış.”

Kapıyı tutmayı bıraktı ve bana biraz yaklaştı. “Şey, tam olarak benim sayılmaz.”

Birisi böyle söyleyince ne anlamamız gerekirdi? Kocasının evinden bahsediyor olamazdı herhâlde? Gün boyu bunu yapmak aklıma gelmemişti ama parmaklarına baktım. Herhangi bir yüzük yoktu. Ellerine baktığımı fark edince hemen pantolonun cebine sakladı.

“Rosa’nın evi.” diye açıklama yaptı. Büyük bir rahatlama hissettirdi. “Birkaç senedir birlikte yaşıyoruz. Durumlar öyle gerektirdi.”

Vedalaşmak üzereydik ki sorum onu durdurdu.

“Dokuz yıl önce ne oldu?”

Sessizlik.

“Neden çekip gittin?”

Sessizlik.

“Benim yüzümden mi?”

Son sorum onu harekete geçirmişti. “Hayır, bunda senin hiçbir suçun yok. Kendini sorumlu hissetme. Sen beni sadece sevdin ama ... Hayatımda başka şeyler oldu.”

“Nasıl kendimi suçlamayayım? Senelerce kafamda bu düşünce döndü durdu. Bilmeden seni incitecek bir şey yaptığım düşüncesiyle yedim bitirdim kendimi.”

Uzun gibi gelen kısa bir sessizlik oldu.

“Başka şeyler derken neleri kastediyorsun? Bana anlatabilirsin, bunu biliyorsun. Biz iki sevgilinin yanı sıra en yakın iki arkadaşlık da aynı zamanda. Birbirlerine yaşadıklarını anlatan ve sır saklamayan arkadaşlar.”

“Bu doğru ama bir zamanlar öyleydik. Şimdi iki yabancından farkımız yok. Hâlimizi görmüyor musun? Konuşacak sıradan bir konuya bile sahip değiliz. Yan yanayken sürekli geriliyoruz ve aptal aptal hareketler yapıyoruz.” Sesi giderek yükseliyordu.

“Bunları aşabiliriz. Yapman gereken tek şey kendine izin vermek. Bana neler olduğunu, neler yaşadığını anlatmanı çok isterim ama anlatmasan da sorun değil. Her şeyi unutabilirim. Sadece bir hayalet olmaktan vazgeç, yaşadığını ve iyi olduğunu bileyim. Üstesinden gelebiliriz, birlikte.”

Henüz dökülmemiş yaşlardan dolayı parlayan gözlerini benimskilere dikti.

“Benim korktuğum da bu zaten.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Hiç... Sadece hiç.”

Mantıklı cümleler kurmayı bırakmıştı.

“Beni hâlâ sevdiğinin farkındayım. Hislerini gizlemeye çalışıyorsun ama bunda berbatsın. Sana her yaklaştığımda kalbin daha hızlı atıyor ve kızarmaya başlıyorsun.” derken bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi daha da azaltmışım. “Hâlâ bana âşıksın, hâlâ birbirimizi deliler gibi seviyoruz. Öyleyse niye bu amansız mücadelen? Yaşanacaklardan, kaderden kaçamazsın.”

Gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamadan hemen önce konuştu.

“Sana âşık değilim, seni sevmiyorum.”

Bu beni biraz yaralamıştı ama onun numarasına kanımayacaktım. Bu sefer beni uzaklaştıramazdı kendinden.

“Yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz. Hislerinden kaçmanın bir faydası yok.”

“BEN. YALAN. SÖYLEMİYORUM.” Artık bağıırıyordu.

“Öyle mi? O zaman neden saçların hâlâ uzun? Sana uzun saçın çok yakıştığını söyledikten sonra bir daha asla kestirmeyeceğine dair yemin etmiştin.” Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Ve o anahtarlık. Kitapçıdan eve dönerken aptal bir makineden kazanıp sana hediye ettiğim anahtarlık. Neden hâlâ onu kullanıyorsun? Neden benim kokumu içine çekiyorsun? Seneler önceki parfümümün aynısı değil mi? Değiştirmedim, değiştiremezdim. Telefon numaramı da değiştirmedim belki bir gün bana ulaşmak istersin diye. Bakmak istersin diye sosyal medya hesaplarımı da gizlemedim.

Her ne kadar saklamaya çalışsan da gözlerinin ardındaki duyguları görebiliyorum Esim. Hislerini bastırıyorsun, dudaklarından dökülen kelimeler gerçek hislerin değil.”

Ağlaması daha da şiddetlenmişti. “Neden yapıyorsun bunu kendine? Bana? Aşkı hayatımda istemiyorum. Üzüntüden, mutsuzluktan başka bir şey getirmez insana. Hastalıklıdır.”

Daha fazla dayanamadım ve kollarımı ona sardım.

Benden uzaklaşmak için çok direndi, beni yumrukladı ama sonunda pes etti. Göğsüme yaslanmış hâlde öylece ağlamaya devam etti. Gözümden birkaç damlanın yanaklarıma döküldüğünü hissettim. Onu böyle görmek çok zordu, acı vericiydi. Yaşadığı bir şeyler aşktan nefret etmesine sebep olmuştu ama artık bunun benden kaynaklandığını düşünmeyi kesmiştim.

Biraz daha ağlayıp rahatladıktan sonra kollarımda debelenmeye başladı. Daha fazla tutamayacağımı kabullenince ellerimi çözdüm.

“Git artık, geç oldu. Yarın sabah işin yok mu?” Bir konudan kaçmak istediği anda alakasız başka bir konudan bahsediyordu.

“Aslına bakarsan, bu sabah itibariyle işsizim.” Ağlamayı kesmişti ve üzgün görünüyordu.

“Ben ö...” Cümlesine devam etmedi.

“Neden aşktan korkuyorsun, neden mutsuzluk getirdiğini düşünüyorsun?”

Yaşlar yine gözlerine dolarken bakışlarını yere sabitledi. “Söylesem bile beni anlayamazsın. O yüzden rahat bırak beni. Bırak da yolumuza devam edelim.”

“Yani bana hâlâ âşıksın ama bunu istemiyorsun. Doğru anlamış mıyım?”

Dişlerini sıktı ve yine bağırarak inkâr etmeye başladı. O an söylediklerine odaklanamadım, tek odaklanabildiğim dudaklarıydı. Esim, bağırmaya devam ederken yüzünü avuçlarımdan içine aldım ve kendimi ona daha da yaklaştırdım. Saniyeler sonra dudaklarımız birbirine değiyordu. Hareketsiz bir şekilde kaldı. Başta ne geri çekildi ne karşılık verdi ama sonra o da benim öpücüğüme karşılık vermeye başladı.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum fakat Esim, bir anda afallamışçasına kendini geri çekti. İkimiz de nefessiz kalmış, soluklanmaya çalışıyorduk.

“Hâlâ inkâr edebilir misin bana âşık olduğunu, beni sevdiğini?” Yüzümdeki hınzır gülümsemeye engel olamıyordum.

Esim, ne yapacağını bilemez hâlde geri geri küçük adımlar atmaya başladı ve arkasına bile bakmadan kapıyı açıp içeri girdi.

ESİM

Kapattığım kapıya yaslanarak yavaş yavaş yere çöktüm. Soğuk betonu önemsememiştim. Birkaç dakika gözlerimi yere dikmiş öylece boş boş bakmıştım. Ardından akmaya zaten her an hazır olan yaşlar tekrar gözlerimden dışarı fırlamaya başlamışlardı.

Neden bu kadar çok ağlıyordum ki? Benim güçlü olmam lazımdı, hiçbir şey beni yıldırırmamalıydı ama ben Çağlar'ın sarılığıyla, onun kokusuyla, beni öpmesiyle paramparça olabiliyordum. Kendime verdiğim sözleri tutamamıştım. Kalbime yaptırdığım yara bandı çoktan uçup gitmişti ve o yara tekrar acı-mıştı. Hatta bu sefer daha çok acı vermeye başlamıştı.

Binlerce, milyonlarca defa eğer bir gün onunla karşılaşırsam ne yapacağımı düşünmüştüm ama bugün o düşündüklerimin hiçbirini uygulayamamıştım. O, bana hâlâ öyle güzel bakarken bu imkânsızdı. Kendimi ve kalbimi koruyabilmek için onu terslemem ve kötü davranmam lazımdı ama başaramadım.

Birlikte yemeğe gitmemeliydik, sahilde dolaşmamalıydık, eski güzel anılardan konuşmamalıydık, bana sarılmasına müsaade etmemeliydim, beni öpmesine izin vermemeliydim, onun öpücüğüne karşılık vermemeliydim. Ben tam bir aptaldım. Ördüğüm bütün duvarları saniyeler içinde yıkmıştım.

Parmaklarım dudaklarımın üstünde gezindi. Beni öpmüştü, beni gerçekten öpmüştü. Bir rüyadan ibaret değildi, benim yanımdaydı, dibimdeydi. Elleri yüzümde, dudakları dudaklarımdaydı ve nefesini tenimde hissedebiliyordum. Kafamı iki yana salladım. Hayır, bunu daha fazla düşünmemeliydim. Bir anlığına kendimi bırakmış olabilirdim ama bu tekrarlanmamalıydı.

Dudaklarımdaki parmaklarımı çekip ellerimle yüzümü kapadım ve sakinleşmeye çalıştım. Kalp atışlarımdan yavaşlaması ve bedenimdeki adrenalinin azalması gerekiyordu ki eve girebilmek için gerekli gücü bulabileyim.

Ben yerde gözleri kapalı öylece yığılmış bir şekilde otururken karşımda bir hareketlilik hissetmemle Rosa'nın endişeli sesinin kulaklarımı doldurması bir oldu.

“Esim, bu hâlin ne? İyi misin, ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?” Yanımda yere çömeldi ve ben de ellerimi boynuna doladım.

“Senin arkadaşın aptalın teki? Güçlü olduğumu sanıyordum ama yanıliyormuşum.”

“Neler olduğunu anlatacaksın ama önce seni buradan kaldıralım yoksa üşüteceksin.”

Kolumun altına girip bana destek oldu ve birlikte eve doğru yürüdük. Kendimizi zar zor koltuğun üstüne atmıştık. Rosa mutfaktan su getirip oturdu ve en azından bir yudum içmem için baskı uyguladı. Bardağı sehpanın üstüne bıraktıktan sonra bacaklarımı koltuğun üstünde topladım.

Rosa bana üzgünce bakmaya devam etti. Bu hâlime acıyor olmalıydı. Normalde art arda bin tane soru sıralayacak olan arkadaşım şu an suspus olmuştu. Bu normal değildi.

“Soru yok mu?” Ağlamaklı suratıma şakacı bir gülümseme yerleştirdim.

“Anlatmak istiyor musun?” demekle yetinmişti sadece.

“Bugün...” Anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ki. “Bugün bir şey oldu. O... Çağlar. İmzaya geldi.” Ben

cümleleri toparlamaya çalışırken Rosa nefesini tuttu. “Kitabı okumuş ve sanırım bir defayla da yetinmemiş. Sonra, imza bitince de sen gittiğinde birden yanımda belirdi ve yemeğe gitmeyi teklif etti. Neden yaptım bilmiyorum ama kabul ettim. Yemek bitince bu sefer de sahilde yürümeyi teklif etti ve ben onu da kabul ettim. Şu an kendime lanet okuyorum. Yapmam gereken tek şey onu başımdan savmaktı ama bunu bile beceremedim.”

“Bu kadar mı? Yemek yediniz ve dolaştınız.” Kaşları kalkmış bana devamını anlatmam için dik dik bakıyordu. Yüzüme takılmış bakışlarını omzuma indirdi.

“Bu senin olamayacak kadar büyük bir hırka. Onun, değil mi?” Üstümde olduğunu bile unuttuğum hırkayı ellerimle çekiştirdim ve kafamı biraz eğdiğimde kokusunu tekrar burnumda hissedebildim. Çok tanıdık bir koku, bir zamanlar her gün duyduğum koku. Onun kokusu.

“Evet onun.” Daha da sıkı sarındım hırkaya. “Beni eve kadar bıraktı.” Durdum ve derin bir nefes almak için kendime zaman tanıdım. Hazır olduğumu hissettiğim anda tekrar konuşmaya başladım.

“Bana sorular sormaya başladı ama en kötüsü de ne biliyor musun? O sorulara yanıt vermeyeceğimi anladığında üstelemedi. Ondan gizlediğim şeyler her neyse bunların önemli olmadığını ve sadece bunları aşabileceğimizi söyledi. Bu kadar düşünceli olmak zorunda mıydı sanki? Her şeyi daha da zorlaştırıyor. Ne olurdu ki kızgın ve sinirli davransaydı? Onu bu yüzden seviyorum. Ondan bu yüzden nefret ediyorum. O bana bağırsaydı, ben de ona kızsaydım ve aramızdaki tamamen bitseydi olmaz mıydı?”

Rosa elini kalbime götürdü.

“Ağaçlar her geçen gün toprağa daha da kök salarlar ve daha sıkı tutunurlar. Bir süre sonra oradan ayrılamayacak hâle gelirler. Onu topraktan sökmeye kalkıştığında ise ağaç ölür ama derinlerde bir yerlerde kökleri kalır ve günün birinde, hiç beklenmedik

bir anda yeniden patlak verebilir; o ağaç tekrar büyür, yeşerir, dallanır ve çiçeklenir. Sen onu her ne kadar kalbinden söküp atmaya çalışsan da kökleri daima kalbine saplanmış olarak kalacak. Onlardan kurtulamazsın ama tekrar yeşermesine izin verebilirsin. Tekrar hayat bulmasına izin verebilirsin. Ağaçlar olduğunda nefes almak daha kolaydır Esim.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Gerçek duygularının konuşmasına izin ver. Yoksa ikiniz de amansızca tükeneceksiniz.”

“Buna izin veremem. Yaşadıklarımı biliyorsun. Bir gün bana da aynısı olmaması için o kapıyı açık bırakmamalıyım. Sıkı bir şekilde kilitlemeliyim.”

Bir anda aklıma o an geldi ve parmaklarım dudaklarıma gitti. Bir film sahnesi gibi tekrar tekrar zihnimde dönmeye başladı. Rosa’nın beni dürtmesiyle kendime gelebildim ancak. Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Yoksa...” Elimi hemen dudağımdan çektim.

“Seni öptü mü?” Artık sakince konuşmuyor, bağırıyordu. İtiraz etmek istedim ama bunun bir anlamı yoktu.

“Evet.” diye mırıldanırken yüzümü avuçlarımdan içine alarak utancımın yerin dibine girmek istedim.

“Nasıl oldu? Hangi ara oldu? Hemen hepsini anlatıyorsun bana.” Kolumu çektiştirken canımı acıtmaya başlamıştı. Bir hışım ile ondan kurtuldum.

“Tamam, anlatacağım ama beni sakat bırakmaman şartıyla.” Kafasını sallayarak söz verdi.

“Beni eve bırakmaya ikna etti. Tam arabasından çıktım, eve doğru yürüyordum ki bir anda hırkasını omuzlarıma geçirdi ve beni takip etmeye başladı. Kapının önünde durduğumuzda biraz konuştuk işte. Konuşma bağırmaya döndü, sonra nasıl, ne ara oldu bilmiyorum ama bir an sonra dudakları dudaklarımdan üstündeydi. Bunca şey yetmezmiş gibi kendimi ana kaptırdım ve ona karşılık verdim. Gardımı bu kadar çabuk düşürmemem lazımdı. Geri çekildiğimde iş işten geçmişti. Meydan okuyan

gözleriyle bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilemedim ve hemen içeri kaçtım. Sonrasını biliyorsun zaten, yere çöküp öylece kaldım.” Rosa karşımda utanmazca gülümsüyordu.

“Anlattığına pişman etme insanı.” Zor da olsa gülümsemesini durdurdu.

Rosa ne diyeceğini bilemez bir hâlde gözlerini yere dikmiş bakınırken aklıma Çağlar’ın cümlesi takıldı: “Bu sabah itibariyle işsizim.” Buna ben sebep olmuş olamazdım değil mi?

“Rosa.” Ona seslenmemle hemen bana döndü. “Benim imzama gelebilmek için işini bırakmış ya da kovulmuş olamaz değil mi?” Kaşları çatık hâlde düşündü.

“Ne iş yapıyormuş ki?”

“Yayınevinde editörmüş.” Yine o şaşkın ifadesiyle bana bakıyordu.

“Peki bu kovulma meselesi nereden çıktı?”

“Konuşuyorduk ve bir şekilde konu oraya geldi. Bu sabah itibariyle işsiz olduğunu söyledi. Benim yüzümden olamaz, değil mi? İmzaya gelmek için.” Ellerimi ellerinin arasına aldı.

“İçini rahatlatmak için yalan söyleyebilirim ama bunu yapmamayı seçiyorum. Gerçeklerle yüzleşmelisin. Bence Çağlar senin için hâlâ her şeyi yapabilecek durumda. Olayın aslı nedir bilmem ama cevabım evet, olabilir.” Sonra devam etti: “Demek editörmüş ha.” Gözleri kısık kısık bakınıyordu.

“Evet öyleymiş. Lütfen şöyle bakmayı keser misin, beni ürkütüyorsun.”

“Affedersin.” Dudaklarını büzüp duruyordu, bir şeyler söylemek üzere olduğu kesindi. “Esim.” Cümlesine devam etmesi için kafamı salladım. “Şimdi ne olacak? Onunla görüşmeye devam edecek misin?” Buna cevap vermem için fazla düşünmeme gerek yoktu.

“Hayır, ondan olabildiğince uzak duracağım. Evimi ve yüksek ihtimalle iş yerimin adresini de biliyor ama durduk yere ikisine

de gelmez diye düşünmek istiyorum. Ev ve yayınevi arasında gidip geleceğim sadece. Onun uğrayabileceği herhangi bir yere gitmeyeceğim. Eskisi gibi ama tek farkla, artık beni nerede bulabileceğini biliyor.”

“İmza günleri yok mu artık?” Bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Bilmiyorum Rosa, bilmiyorum. Düşünmem gereken çok fazla şey var o yüzden bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şimdi sadece yatıp uyumak ve olanları unutmak istiyorum.”

Neyse ki ısrar etmedi ve birbirimize iyi geceler diledikten sonra odama çıktım.

Kapıyı kapatır kapatmaz sessizlik beni yuttu. Lavaboya bile zar zor ilerledim, ayaklarımda güç kalmamıştı. Her ihtimale karşı duymasın diye musluğu açtım ve akan her damlayla birlikte ben de ağladım. Hem de çok ağladım.

Aradan dokuz sene geçmesine rağmen nasıl olur da onun yanındayken aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissedebilmiştim. Sevgi de üzüntü de pişmanlık da nasıl ilk günkü gibi kalabilmişti? Böyle olması normal miydi yoksa bu hisler hastalıklı mıydı? Kendimi kaptırdığım en ufak anda beni mahveder miydi? Hepsi cevapsız sorulardı ve bu bilinmezlik beni daha da korkutmaya başlatmıştı.

Yaşadığım her gün pişmanlıkla geçse de onu gördüğümde bu kadar dağılabileceğimi düşünmemiştim. Ama onun gözlerine baktığımda, onun kokusunu, sesini duyduğumda pişmanlığım giderek büyümüştü. Karşımda dururken duygularımı kontrol edememişim.

O kadar yakınımda olup da bir o kadar uzak olması kalbimi parçalamıştı.

Gücümün bütün vücudumdan çekildiğini hissedince kendimi zemine bıraktım. Gözyaşlarımı tüketecek kadar ağladıktan sonra görüntü kayboldu ve uykunun zalim kollarına düştüm.

ESİM

Uzaklardan sesler duyuyordum sanki. Birisinin kapıyı tekmeleme ve bağırma seslerini. Başım ağrıyordu ve gözlerim açamayacağım kadar şişti. Gerçekliğe yavaş yavaş dönerken ses giderek daha da canlı hâle geldi. Rosa'nın sesiydi bu. İsmimi haykırıp duruyordu. Neler olduğunu algılayamamıştım ta ki elimin altındaki soğuk beton zemini hissedene kadar. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama oturur pozisyona geçmeye çalıştım.

Rosa'nın sesi dışında başka bir ses daha vardı, su sesi. Ellerimle gözlerimi ovuşturup etrafı görmeye çalıştım. Kafamı biraz kaldırıp baktığımda musluğun açık olduğunu gördüm ve ben de banyonun zeminindeydim. Vücuduma bir titreme dalgası yayıldı. Ayaklarım mosmor olmuştu ve cilt rengim hiç sağlıklı durmuyordu. Rosa'nın kısa bir anlığına kesilen sesi tekrar kulaklarımı doldurdu. Kapıdan sesler geliyordu. Bir saniye, kapıyı mı kırma-ya çalışıyordu o?

Kalkacak hâlde olmadığımı fark edince sürünerek kapıya doğru gittim. Kilidi çevirir çevirmez Rosa içerideydi. Beti benzi atmış bir şekilde bana bakıyordu. Sonra bir anda yanıma çömeldi ve yüzümü, kafamı, vücudumu kontrol etmeye başladı. Bir şeyim olmadığını fark edince rahatlayarak derin bir oh çekti. Sıkıca bana sarıldı ve ağlamaya başladı.

“Sana bir şey oldu sandım Esim. Çok korktum. Sabah kalktım ve hiçbir yerde seni bulamadım ama sonra lavabodan su sesi geldiğini duydum, duş alıyorsun sandım ama bağırımda rağmen bana karşılık vermedin ve düzgün akan su sesi dışında başka hiçbir ses yoktu. O kadar...” Ağlamaktan nefessiz kalmıştı ve düzgün konuşamıyordu. “O kadar korktum ki ... Kayıp düşmüş olabileceğini düşündüm. Kendine bir şey yapmış...” Bu sefer bir lere cümlesini tamamlamamıştı.

Ben de ona sınıksı sarıldım. “Özür dilerim, özür dilerim seni endişelendirdiğim için. Ama kendime kötü bir şey yapmadım, yapmam da.” Kaç defa özür diledim bilmiyorum ama kollarını benden çekince ben de söylemeyi kestim. Tekrar yüzüme baktı.

“Ne oldu Esim, neden bu hâldesin?” Ben ağrıyan boğazıma rağmen cevap vermek üzereyken elini alnıma dayadı. Sonra kollarıma ve en son da gözleri ayaklarıma kaydı.

“Bu hâlin ne? Ateşin var ve ayakların mosmor. Delirdin mi? Hasta olacaksın.” Bu cümlesinin üstüne öksürmem harika bir tesadüf olmuştu.

“Koluma gir seni yatağına götürelim.” Azıcık kalmış gücüm ve Rosa’nın desteklemesiyle yatağına varabildim. Giymem için dolabımdan pijamalar çıkardı, gidip musluğu kapattı ve doktoru aradı. Yatağın içine girmem için yardım etti, ardından yanı başımda oturup öylece bekledi bir süreliğine.

“Doktor yakında burada olur, o zamana kadar biraz uyuyup dinlenmeye çalış istersen.” Gözleri yaşlardan dolmuş bir şekilde parlıyordu ve sesi titrek çıkıyordu.

Gözlerimi açık tutmaya zorlayarak “Özür dilerim.” dedim tekrardan.

“Ne oldu sana? Dün bütün gece o soğuk zeminde mi uydun? Yoksa bayıldın mı?”

Bayıldım mı bilmiyorum ama bir şekilde bütün gece orada uyumuştum.

Rosa'yı endişelendirmek istemedim. "Uyuyakalmışım sanırım."

"İyi de neden?"

"Bilmiyorum, yüzümü yıkamak için girdim ve sonrasında yorgunluktan yere oturdum. Öyle işte." Yarı yalan yarı doğru.

Yüzümü inceledi, işaret parmağıyla gözlerimin kenarına dokundu. "O yüzden mi gözlerin bu hâlde. Ben çocuk değilim Esim, neler olduğunu görebiliyorum. Bütün gece ağladın, değil mi? Neden bunu o buz gibi zeminde yapmak zorundaydın ki. Sana ağlama diyemem, aksine içine atınca daha kötü oluyor insan ama en azından yatağında olsaydın. Ve açık bıraktığın o musluk..." Gözlerimi kaçırdım.

"Yüzümü yıkadıktan sonra açık kalmış sanırım."

Gözlerini yumup açtı, sakın kalmaya çalışıyordu.

"Çok fazla dizi izlemiş biri olarak o musluğun açık olmasının sebebini gayet iyi biliyorum. Ağlama seslerini örtmeye çalışmana gerek yok. Duygularını insanlardan ve benden bu kadar saklamana gerek yok. İyiymiş gibi davranmak zorunda değilsin. Üzgünsen bunu söyleyebilirsin, mutluysan bundan bahsedebilirsin, pişmansan bunu dile getirebilirsin. Lütfen arkadaşım, lütfen kendini yıpratma. Sadece içinden geldiği gibi davran."

Cümlesini bitirmesiyle düşmeye hazır olan gözyaşlarım dökmüştü. "Mutsuzluk ve acı dinmeyecekmiş gibi geliyor."

Dolu gözleriyle bana bakarak kolumu sıvazladı.

"Bitmeyecekmiş gibi geliyor ama inan bana bitiyor." İki ağlak olarak gözyaşlarımızla evi ıslatmadan önce zil çaldı ve toparlandık. Rosa hızlıca kapıya açmaya gitti. Bir dakika sonra benim odamdaydılar. Ateşim ölçüldü, sırtım dinlendi, ayaklarım ve gözlerime bakıldı. Doktor sadece bir soğuk algınlığı olduğunu söyledi ve birkaç ilaç yazdıktan sonra gitti. Onunla birlikte Rosa da ilaçları almak için evden çıktı. Ben de düşüncelerimle boğuşmayacağım tek yer olan uykuya kaçtım.

ESİM

Üç hafta sonra...

“Esim, bekle bir dakika, ceketini unutmuşsun.” Yaz bitmiş sayılırdı ve hava gün geçtikçe soğuyordu. Tam işe gitmek için evden çıkmıştık ki Rosa ceketimi unuttuğumu fark etmişti. Benim bile aklıma gelmemişti. Beni o hasta hâlde gördükten sonra iyice üstüme titrer olmuştu. Basit bir soğuk algınlığıydı ve sadece birkaç günde iyileşmiştim ama Rosa fazlasıyla evhamlı davranıyordu.

Ceketim elinde koşturarak evden çıktı. “Al giy şunu, hava serin.” Onunla inatlaşmaktan yorulduğum için ceketini giydim. Arabasının yolcu koltuğunu açmıştım ki bana “DUR!” diye bağırdı. Korkudan yerimden sıçradım.

Elimi kalbime götürdüm. “Bu neydi şimdi? Mahalleyi ayağa kaldırmadan da söyleyebilirdin. Korkuttun beni.” Af dilercesine bakıyordu.

“Bugün benim arabama binmek istemeyebilirsin.”

“Nedenini sorabilir miyim arkadaşım?” Kapıyı açtı, kapattı, yanıma doğru geldi, benden uzaklaştı, sonra tekrar arabanın kapısını açtı ve kapattı.

“Rosa ne yapıyorsun? Durur musun, başım döndü.” Benden bir şeyler sakladığında hep aşırı derecede garip davranmaya başlıyordu ve gerginliğini asla saklayamıyordu.

“Bugün benden nefret edeceğin gün olabilir. Yaptıklarım ve yapacaklarım yüzünden şimdiden özür dilerim.” Cümlesini bitirir bitirmez arabasına bindi ve kapıları kilitledi. Yine de açmayı denedim ama tabii ki başaramadım.

“Amacın ne, neden özür diledin? Gerçekten hiçbir şey anlamadım, kafamı karıştırıyorsun.” Başını camdan çıkardı ve arabayı yavaş yavaş sürerken bana bağırmaya başladı.

“İş yerinde lütfen bizi diğer çalışanlara karşı rezil etme ve sakın kalmaya çalış, tamam mı? Seni seviyorum, toplantıda görüşürüz.” Başını içeri soktu ve bana el salladıktan sonra hızlıca gözden kayboldu. Öylece afallamış hâlde kalmıştım ama düşünmeye vakit yoktu o yüzden hemen anahtarımı bulup arabayı çalıştırdım ve peşine takıldım.

Yayınevine vardığımda ben arabadan inerken o da binanın kapısından giriş yapıyordu. Hemen ardından peşine takıldım. Hızlı yürüyen Rosa, adını seslenmemle koşmaya başlamıştı. Koşturarak geçerken insanların bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. Bir anda sanki yirmi yedi değil de yedi yaşındaymış ve iş yerinde değil de okul koridorlarında birbirimizi kovalıyormuşuz gibi hissettim.

Rosa ben onu yakalayamadan odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Kapıyı yumruklamaya başladım ama koridorun diğer ucunda kafalarını uzatmış beni izleyen insanları fark edince durdum. Bağırışım yine gözleri üzerime çekeceğinden ben de telefonumu çıkarıp Rosa’yı aradım. Telefonunun sesi odadan dışarı geliyordu ama bilerek açmıyordu.

“Rosa aç şu telefonunu yoksa kapıyı kırarım!” Tamam, bir ke-reliğine bağırmıştım ve bu büyük bir olay sayılmazdı. Anlaşılan daha fazla rezillik istemeyen Rosa telefonu açmıştı.

“Efendim canım arkadaşım.” *Canım* kelimesine baskı yapması hayra alamet değildi.

“Ne halt yiyorsun? Garip garip hareketler, davranışlar...”

“Çok büyük bir suç işlemiş olabilirim ama ne olur beni affet. Belki hemen değil ama çok uzun da sürmesin, tamam mı?” Bu kadar büyük ne yapmış olabilirdi ki aklım almıyordu.

“Peki bana bu büyük suçun ne olduğunu ne zaman anlatacaksın?”

“Toplantıda öğreneceksin. Ama lütfen sakın kal, tamam mı? Zaten eve gidince bana yapacaklarından korkuyorum. Ne yap-sam, birkaç gün otelde falan mı kalsam senin azabını çekmek yerine. Sence bana olan kızgınlığın kaç günde geçer?” Sesini yumuşatmış, tatlı tatlı konuşuyordu.

“Bu da nasıl soru böyle? Bir düşüneyim... Belki asla. Evden taşınmalı mıyım?”

“Öyle deme, beni üzüyorsun. O evde ömür boyu yaşayacaktık, unuttun mu? Ayrıca bir noktadan sonra beni affedeceğine hatta bana minnet duyacağına eminim.”

“İddialı konuşuyorsun.” Kahkaha sesi sadece telefondan duyulmadı, bütün şirkette yankılandı.

“Sen iyice kafayı yedin.” Az önceki kadar yüksek sesli olmasa da hâlâ gülüyordu.

“Kapatıyorum!” diye uyarmamla telefonu yüzüne kapatmam bir oldu.

Odadan gittikçe yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. “Esim, toplantıya sakın geç kalayım deme.”

“Ben geç kalmam, merak etme de senin endişelenmen gereken başka bir konu var bence. Bu kapı sonsuza kadar kapalı kalmayacak. Yaptığın her neyse bir gün sana ödetirim.”

“Asla korkmadım... Hiç korkmadım... Ciddiyim korkmadım...” Onun bu hâllerine gülmek için kendimi zor tuttum.

Toplantı zamanının gelmesini beklerken dikkatimi kitaba verememiştim. Dün Mercan’ın iş yerindeki son günüydü. Akşam uçağıyla ülkeden ayrılmıştı. Ona çok alışmışım ve şimdi hiç tanımadığım birisiyle çalışmak çok zor olacaktı. Geçen haftalarda

hastalıktan ve birkaç gün kendimi toparlayamadığımdan pek bir şey yazamamıştım. Ne zaman birkaç kelime yazmaya çalışsam düşünceler beynimi delip geçiyordu ve sayfaya baktığımda birbiriyle bağlantılı olmayan saçma cümleler görüyordum. Kendimi bir anda onun adını ya da bana söylediklerini yazarken buluyordum. Bu yüzden kısa bir süreliğine yazmaya ara vermiştim.

Çağlar'dan bir daha haber almamak beni her ne kadar biraz üzmüş de olsa böylesi daha iyiydi sanırım. Aradan geçen zaman bizi değiştirmişti ve belki de beni bu hâlimle sevmemişti. O, eskiden tanıdığı Esim'e ulaşmaya çalışıyordu sonuçta. Şimdiki beni tanımıyordu. Evet evet böylesi daha iyiydi. Hem artık benim uğraşmama gerek yoktu. Bu sevinmem gereken bir şey olmalıydı, değil mi? Ama öyleyse neden kötü ve üzgün hissediyordum?

“Hayır Esim, gayet iyisin.” İnsan sesli konuşunca kendini kandırabilir mi? Bunun doğru olmasını çok isterdim.

Bir anda kapım tıklatılınca irkildim. “Esim Hanım, herkes toplantı odasında hazır, sizi bekliyoruz.” Doğru ya, toplantı. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim bile.

Sabırsız bir şekilde koridorda ilerledim. Rosa'nın sabahki davranışları yüzünden biraz da telaşlıydım, avuç içlerim çoktan terlemeye başlamıştı. Kendimi olacıklara hazırlamak için derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Etrafa kısa bir bakış attım ama ilginç bir şey fark edemedim. Demek ki gösterebileceği bir şey değildi, sadece bir haberdi. Yoksa bu haber yeni binaya taşınmakla mı ilgiliydi? Ama benim o konularla bir ilgimin olmadığını biliyordu. Yani bu konuda yapmış olabileceği herhangi bir şey beni sinirlendirmezdi.

Kapı eşiğinde kaldığımı fark eden Rosa, sandalyesini benden tarafa çevirdi ve içeri girmem için işaret etti. Hızlıca yerime geçtim ve masanın üstüne dosya ve defterlerimi yerleştirdim. Bu sırada Rosa söze başladı.

“Bugün aramıza yeni bir editör katıldı. Kendisi bundan böyle Mercan'ın görevlerini üstlenecek. Ve Esim...” Boğazını temizle-

di. İsmimi söyleyince ilgim dosyalardan Rosa'ya kaydı. Kısık gözleriyle bana bakıyordu. Bir an dalgınlığıma gelmişti ama sonra eliyle sol tarafını işaret ettiğini gördüm ve o tarafa doğru baktım.

Gözlerim bana oyun oynuyordu değil mi? Onun şu an burada olması imkânsızdı.

Rosa kısık sesiyle konuşmaya devam etti. “Esim, Çağlar bundan böyle seninle çalışacak.” Sesini tekrar duymamla iyice açılmış gözlerimi ona sabitledim. O ise sandalyesinde geriye doğru sindi. “Özür dilerim.” dedi ama sesli konuşmamıştı, dudaklarını okumuştum.

Tekrar Çağlar'a baktığımda yüzünde pis bir gülümseme vardı. Farkında olmadan ağzımdan küçük ama yüksek sesli bir “hıh” çıktı. Ne yaptığımı fark edince elimi ağzıma götürdüm ama iş işten geçmişti, iş arkadaşlarımin garip bakışları üstümdeydi. Rosa ise yine sadece dudaklarını oynatıyordu ve eliyle işaretler yapıyordu. “Lütfen yapma, lütfen yapma.”

Bakışlarım tekrar Çağlar'a döndü ve onda sabit kaldı. Toplantı boyunca onu izledim, ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraştım. Genel olarak toplantıya odaklanmış hâldeydi ama arada bana bakıyordu ve her seferinde gülümsüyordu.

Gülümsemesini seviyordum.

Gülümsemesinden nefret ediyordum.

İnsanlar odadan çıkmaya başlamışlardı ama ben sandalyeye yapışmış gibiydim. Artık Çağlar'a bakmıyordum, öylece masayı izliyordum. Masada çizik vardı ve bu sinirlerimi bozmuştu. Bir çizici kafaya takmanın sırası mıydı şimdi?

Başımı kaldırarak etrafa baktığımda odada sadece üçümüzün kaldığını gördüm. Çağlar ayakta dikilmiş bana bakıyordu, Rosa da sandalyeden kalkarken bana seslendi ama sözünü böldüm.

“Masada bir çizik var.” dememle kendi odama koşturmam bir oldu. Kapımı kapattığım gibi duvarın yanında öylece kaldım.

Neden öylece kaçmıştım ki? Çocuksu ve acınası bir hâldeydim. Mantıklı Esim tarafım duygularına yenik düşen tarafıma lanet okuyordu şu an. Sanki birkaç saat sonra, birkaç gün sonra yan yana olmak zorunda kalmayacakmışız gibi kaçmıştım. Ama en azından zaman kazanmıştım. Ona karşı nasıl davranmam gerektiği hakkında düşünmek için yeterli zamanım olduğunu umuyordum.

Üç hafta önce kapının önünde olanlar yaşanmamış gibi davranmalıydım, en mantıklısı buydu. Yoksa doğru düzgün iş yapamazdık. O akşamı hatta o günü hafızamdan sildim. Silmiş gibi davrandım. Eski sevgilim gibi davranmam söz konusu bile değildi, zaten bu işleri daha fazla sarpa sardırırdı. Eski arkadaşımın gibi de davranamazdım çünkü garip kaçırdı ve onunla arkadaş olma gibi bir niyetim yoktu.

Yeni tanışmış iş arkadaşları. Sadece bu kadarı uygun olur muydu ki? Herhangi dostça muhabbetten uzak bir ilişki. Şimdilik bu fikri sevmiştim ama bir noktada ipin ucunun kaçacağını öngöremeyecek kadar da aptal değildim.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÇAĞLAR

“Rosa, lütfen deli gibi gülmeyi keser misin?”

Esim odadan fırlar fırlamaz birbirimize öylece bakıp kalmıştık ve birkaç saniye sonra Rosa deli gibi gülmeye başlamıştı ve hâlâ durmamıştı. Bu durum artık beni korkutmaya başlamıştı.

“Çok pard...” Gülmekten konuşamıyordu bile. Sandalyeyi çektim, omuzlarından tutup onu oturttum ve masanın üstündeki su şişesini açıp ona uzattım.

“Lütfen iç ve kendini toparla.”

Suyu içti ve derin derin nefes alıp verdi. Nihayet gülmesini durdurabildi.

“Esim beni gebertecek, ben bittim.” Kaşlarımı çatmış, ona bakıyordum. “Abartmıyorum, onu sinirli görünce çok korkuyorum. Gözleriyle beni delip geçiyor.” Başını iki yana salladı.

“Gerçekten bugüne kadar ona çaktırmamış olman inanılmaz bir durum.” Biliyorum dercesine mimikleriyle beni onayladı.

“Ruh ve beden sağlığımı korumak için bunu başarmaya mecburdum diyelim.”

“Teşekkürler Rosa, her şey için.”

“Öncelikle şunu bir açıklığa kavuşturalım; ben senin için değil, Esim için yapıyorum bütün bunları, her şeyi göze alarak. Bu

sefer bana borçlu değilsin ama önceki seferler bundan farklı, o yüzden onları aklından çıkarayım deme sakın.” Aklımdan geçen soruyu sorup sormamak arasında kalmıştım. Sormam doğru olur muydu ki?

“Bunu neden yaptın, bana neden iş teklifinde bulundun? Sen Esim’in en yakın arkadaşısin ve hep ondan taraf olurdun. Ortadan yok olduğunda sana gelmiştim ve sen beni kandırmıştın, bilmediğini söylemiştin. Şimdi ise onun öfkeleneneceğini bile bile beni işe alıyorsun ve üstüne üstlük beni onun editörü yapıyorsun. Sana minnettarım ama bazı durumları anlamıyorum.” Yüzü düşerken elindeki şişeyi yavaşça masaya bıraktı ve hüzünlü suratıyla bana baktı.

“Sana bu işi teklif ettim çünkü öyle olmalı gibi gelmişti. Bazı... Bazı durumlar oldu ve ben de onların üstüne bu kararı aldım.” Duraksadı. Bir anı hatırlamış gibiydi. “Esim için iyisi ne olacaksa onu yapmaya çalışıyorum sadece. Herkes gibi mutlu olmayı hak ediyor. Onu hâlâ sevdiğini söylemiştin, öyleyse bunu ona göster ama asla olmadığın biri gibi davranma ve duygularından emin değilsen bir an önce bundan vazgeç. Seneler geçti ve kişiliklerinizin değişmiş olabileceği gibi hisleriniz de değişmiş olabilir. O yüzden herhangi bir şey yapmadan önce iyice düşün. Ben mutlu olmanızı istiyorum, birbirinizi yakıp yok etmenizi değil.” En yakın arkadaşının bile sözünden çıkacak kadar ne yaşamış olabilirdi, düşünemiyorum. Ama bir süre üzümünü ye bağını sorma hesabı takılabildim. Sadece bir süre.

“Ben hislerimden eminim Rosa. Nasıl oluyor bilmiyorum ama sanki aradan zaman geçmemiş gibi duygularım hâlâ aynı. Buna aşk deniyor sanırım. Gerçek aşk.” Gülümsüyordu ama aynı zamanda endişesini de gizlemeye gerek duymuyordu. “Sence benden tamamen vaz mı geçti?” Çok saçma bir soruymuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Senin eskiden zeki olduğunu düşünürdüm ama bu düşüncem giderek yok oluyor. Esim yokken beynini fareler mi kemirdi?

Sence böyle bir ihtimalden şüphelensem seni işe alır mıydım? Onun yanında daha fazla zaman geçirmene müsaade eder miydim?”

Esim yokken gerçekten delirecekmiş gibi hissetmiştim, hele ilk zamanlar en fenasıydı.

Uygunsuz konuştuğunu fark etmiş olacak ki benden özür diledi. Önemli olmadığını söyleyip geçiştirirken telefonu çaldı ve ekranda yazan ismi görür görmez küplere bindi.

“Efendim.”

....

“Bir anlaşma yapmıştık, nasıl oluyor da bu kadar basit bir şekilde sözünüzden dönebiliyorsunuz?”

....

“Zaten işleri yeterince geciktirmiştiniz, şimdi nasıl oluyor da bu işi yapmayacağınızı söyleyebiliyorsunuz.”

....

“Benim hemen bulunduğum binadan oraya taşınmam lazım.”

....

“Tamam, öyle olsun Sevgi Hanım. Ben, sizden çok daha iyi çalışan bir mimar bulabileceğime eminim.” Son cümlesini neredeyse bağırarak söyledikten hemen sonra aramayı sonlandırma tuşuna parçalamak istermişçesine sertçe bastı ve telefonu masaya fırlattı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Lisede olayları hep alttan alan ve sorunun büyümemesi için çabalayan bir insandı. Şimdi ise onu bu hâlde görmek garibime gitmişti. İnsanlar cidden değişebiliyordu. Hep öyle kalacaklarını düşündükleriniz bile.

Esim ne kadar değişmişti acaba?

Ben onun gözünde ne kadar değişmiştim acaba?

Rosa derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışırken benim orada olduğumu yeni hatırlamış gibi şaşırdı. “Pardon, bu ana tanık olmanı istemezdim ama sorumsuz insanlar beni çileden çıkarabiliyor. Bu konuşmayı odamda yapsam daha iyi olacaktı sanırım.”

“Sorun değil, sonuçta biz yabancı sayılmayız.”

Gülümsedi ve başıyla beni onayladı. “Haklısın.”

Sormak için biraz çekinmiştim çünkü başkalarının kendi işine burnunu sokmasından hoşlanmayabilirdi ama kendime engel olamadım. “Konunun ne hakkında olduğunu öğrenebilir miyim özel değilse? Belki yardımcı olabilirim.”

Canı sıkkın bir şekilde biraz düşündü.

“Özel bir mesele değil ama önemli bir mesele. Sana şirketi yeni bir binaya taşıyacağımızı söylemiştim ya, işte onunla ilgili birkaç sorun oldu. Bir iç mimarla anlaşmıştım, hakkında fazlasıyla iyi yorum yapılan bir mimar. Ama şimdi bir anda bu işi yapmayacağını söylüyor. Orası en kısa sürede hazırlanmalı ki buradan en yakın zamanda çıkabileyim. Kira kontratı bitiyor. Ya çıkmam lazım ya da sözleşmeyi tekrarlamam gerekiyor. Tabii ki de bunu istemiyorum ama biriyle çalışmadan o koca ofisi yerleştiremem. Dekorasyon, mobilya seçme veya diğer bu tarz şeylerde iyi olduğumu söyleyemeyeceğim. Şimdi başkasını bulmam lazım ama Sevgi Hanım’la bile zar zor anlaşmıştım. Şu sıralar nedense herkes çok meşgul. Delirip her şeyden vazgeçmeme ramak kaldı.”

Cümlesini nefes nefese bitirirken benim yüzümde bir gülümseme belirdi. Surat ifademi fark eder etmez bana da kızdı.

“Ben ortada komik bir durum görmüyorum Çağlar. Sen baltaları cidden sıyırmışsın.”

“İnsanlara konuşma hakkı vermeden onları yargılamamalısın Rosa.” Biraz alınmış gibi yapmıştım ama aslında alınmamıştım. “Durumun komik olduğu için gülmedim, sana borcumu ödeyebileceğim için seviniyordum hepsi bu.”

Kaşlarını çatmıştı. “Söyle bakalım nasıl ödeyecekmişsin borcunu.”

“Şanslısın ki tanıdığım çok iyi bir iç mimar var.”

Bir an yüzü güldü ama hemen soldu. “Ben umudumu kaybettim artık, o da büyük ihtimalle çok meşgul birisidir.” Oflarken dik olan duruşu eğildi.

“Çok önemli bir ayrıntıyı vermeyi unuttum sanırım. Kendisi benim en yakın arkadaşım olur.” Cümlemi bitirmemle eğdiği kafasını kaldırması bir oldu. “Ayrıca işini oldukça özenle yapar. Ben birazdan Teoman’ı arar konuşurum.”

Rahatlayıp gülümsemesini beklerken o beni, yüzündeki duruvara toslamış ifadesiyle şaşırttı.

“Teoman mı? Hani sizinle aynı dershaneye giden yak... Giden çocuk.”

Başımı salladım. “Ta kendisi.” Bu kadar sevinebileceğini düşünememiştim.

“Vay be, demek iç mimar olmuş.”

“Evet, aynı zamanda şirketin küçük ortaklarından.” Suratındaki garip ifadeye anlam verememiştim.

“Çok teşekkürler Çağlar. Sen müsait olduğunda ararsın arkadaşını.”

Az önce fırlattığı telefonunu ve diğer dosyalarını alarak odadan çıktı. Kapıyı ardından kapattığı gibi geri açtı.

“Konuştuğunda bana haber verirsin.”

Aynı hızla tekrar gitti. Eskiden tanıdığım insanlar bir anda tuhaf davranmaya başlıyorlardı. Onlar mı değişmişti yoksa ben mi onların nasıl olduğunu unutmuştum?

Zaman kaybetmeden bana ayrılan masaya yerleşmeye başladım. Yerleşmem bitip kendimi sandalyeye attığımda odanın diğer köşesindeki duvarın orada bir silüetin dikildiğini fark ettim. Henüz kafamı çevirmek üzereyken harekete geçen kişi, uzun saçları savrularak hızla görüş alanımdan çıktı.

Esim.

Masamda biraz oyalandım ama sonunda sabredemeyerek yerimden kalktım ve Esim’in odasına doğru ilerledim. Bir kez, iki kez, üç kez kapısını çaldım ama ses gelmiyordu. Ben de öylece

içeri daldım. İçeri birisinin girdiğini fark edince oturduğu yerden fırladı ve elini hemen damağına götürdü. Beni görünce rahatlasa da elini kalbine götürmesinden hemen sakinleşemediğini anladım. Kulağındaki kulaklıkları çıkarıp masanın üstüne bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

“Kapısız ahırda falan mı yaşadın, ne diye çalımdan içeri dalıyorsun?” Kendi bile söylediklerine şaşırmış olacak ki boğazını temizleyerek yeni bir şeyler söylemek üzere doğruldu ve bu sırada ifadesi yumuşadı.

“Yani kapıyı çalıp girmeniz gerekirdi.”

Rahat rahat konuşan ifadesi ciddiyetle sarmalanmıştı artık.

“Affedersin ama ben zaten kapıyı birçok kez çaldım fakat ses gelmedi.”

Eliyle kapıyı gösterdi. “Dış duvarda kulaklık tablosu var. Onun ışığı yanık olduğunda bil ki kulaklıklarımı takmışımdır ve hiçbir şey duymam. Mesele çok önemliyse bilgisayarıma ortak ağdan bildirim göndermen yeterli olur.”

Dediği şeyi görmemiştim bile. Birkaç adım geri atıp dışardaki duvara bakınca dediği gibi ışığı yanan bir kulaklık tablosu gördüm. Gülümsedim. Oldukça ilginç bir rahatsız edilmeme yöntemi. Genelde insanlar kapı askılığı kullanırlardı ama Esim illa yaratıcılığını kullanacaktı.

“Neden kapı askılığı yerine böyle bir yöntem kullandın ki?”

Omuzlarını silkti. “İlk başlarda onu kullanıyordum ama sürekli düşüyordu ve çok uğraştırıcı oluyordu. Benim de aklıma böyle bir yol geldi ve yaptım.” Masasından üstünde bir tuşu olan kumandayı gösterdi bana. “Üstelik çok pratik. İstediğim an oturduğum yerden açıp kapayabiliyorum.”

Onun bu ilginç fikirlerini ve yaratıcı tarafını seviyordum. Kumandayı kenara bırakarak yüzüne hiç yakışmayan o ciddi ve soğuk ifadesini takındı.

“Önemli bir mesele mi?” Başımı salladım. Oturmam için masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. “Evet, seni dinliyorum.”

Aslına bakılırsa söyleyecek bir şeyim yoktu. Öylece gelmiş-tim, hiçbir şey düşünmeden. Şimdi bana meraklı gözlerle bakarken bir sebep üretmeliydim. Biraz sessiz kalıp düşündüm. Meraklı bakışları dinip sabırsız olduğunu belli etmeye başlamıştı.

“Ben...” Hadi Çağlar bir şeyler bulabilirsin, kafanı çalıştır. “Ben senin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Duydum ki ayrılan editörünle senelerdir çalışıyormuşsun. İşlerin nasıl ilerlediğini sormaya geldim.” Daha az saçmalayamazdın be oğlum! Her editör ne yaparsa onu yapacaktım ama ben sanki yeni mezun ve iş hayatındaki ilk günü olan biri gibi davranıyordum. O da sorunun saçmalığının farkındaydı ama beni yine de bozmadı.

“Mercan tanıdık olduğu için sabah akşam demeden ondan fikir alırdım, beğenmediğim yerleri nasıl düzelteceğimizi tartırdık ama sana o kadar yüklenmem, merak etme.”

“Esim, ben de yabancı değilim ki. Danışmak istediği bir konu olduğunda dilediğin zaman beni rahatsız edebilirsin.” Konuşmaya başlamamla daha ilk cümlemin ardından onun gözleri dalmıştı.

Sandalyesine iyice yaslanarak kaçırdığı bakışları benimkileri bulmuştu. Ela gözleri gençliğimizdeki gibi parlamıyordu artık. Daima hüzünlü ve yorgun duruyorlardı. Ona daha ilk görüşte vurulmama neden olan neşesi ve heyecanı yoktu. O an, onu bir kere daha öyle görebilmek için her şeyi yapabileceğimi düşündüm.

Söylediklerimi duymazdan gelerek konuşmasına devam etti. “Dediğim gibi seni çok rahatsız etmem. Onun dışında...” Düşünüyordu ama sanki bütün söyleyecekleri aklından bir anda uçmuş gibiydi. “Geri kalan kısmını zaten biliyorsun, daha önce de editör olarak çalıştığını söylemiştin. Süreç ilerledikçe konuşuruz zaten. Şu an yazma programımın biraz gerisinde kaldım ama birkaç güne hallederim, sorun değil.” Esim, oluşan sessizlikle birlikte bana bakmayı kesmişti. Ben ona, o ise odadaki herhangi bir alana bakıyordu.

“Ayrıca yazdığım bölüm biter bitmez senin bilgisayarına yollarım, böylece işlerimizi daha çabuk halledebiliriz. Mercan ile sıkıştığımız zamanlar böyle yapardık.” Bu cümlesiyle sessizliği bozmuştu ama hemen ardından odayı başka bir sessizlik kapladı.

Bilgisayarının tuşlarında öylece dolanan parmakları yazmaya can atarmış gibiydi ama o beni kovmadıkça benim gitmeye niyetim yoktu. Bu düşüncemin hemen ardından nazikçe odadan kovulunca şaşırdım.

“Bu kadar. Şimdi izin verirsen yazmaya dönmek istiyorum, çıkarken kapıyı kapatırsın.”

İyi çalışmalar bile diyemeden kulaklıklarını takmıştı. Yavaşça oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Benim çıkıp çıkmadığıma bakmaya bile zahmet etmeden yazmaya koyulmuştu. Birkaç saniye onu izledim. Kulaklıklarından dışarıya hafif yayılan klasik müzik eşliğinde parmaklarının tuşların üzerinde nazikçe hareket edişini izledim. Dikkatini tam olarak verdiği belliydi. Ciddi gözüküyordu ama benimle konuşurken büründüğü ciddiyetten çok farklıydı, soğuk ve mesafeli bir ciddiyet değildi. İşine odaklanmıştı ve yazdığı her kelimeyle yüz ifadesi de ona göre şekilleniyordu. Bir an kaşları daha çatıkken bir an hafif bir gülümseme kaplıyordu yüzünü. Onu hiç böyle görmemiştim. Yazarken nasıl olduğunu hayal etmemiştim hiç. Kitap okurken büründüğü hâlleri hâlâ gözümün önündeydi ama bu hâli çok farklıydı.

Yazarken de gözleri parlamıyordu, hayat enerjisi çekilmiş gibiydi. Bir anda aklıma düştü; bizim hikâyemizi yazarken nasıldı, neler hissetmişti, yüz ifadesi nasıldı? Aklıma takılan onca soruyla kapının dibinde öylece kalmıştım ama daha fazla durup yakalanmayı göze alamazdım. Bugün bana hiç kızmamış ve bağırma-mıştı -odasına girdiğim an hariç ki o da sayılmazdı- bu durumu bozmak istemiyordum. O yüzden sessizce kapıyı açtım ve aynı şekilde kapattım.

Sırtımı duvara yaslayarak bekledim. Onu yazarken görmek beni hüzünlendirmişti. Böyle hissetmeme neden olan şeyi bilmiyordum. Kafamın içinde bin tane soru uçuşurken hislerimi ayırt etmekte zorlanıyordum.

Tekrar içeri girmek ve ona sarılmak istedim, canını sıkanın her ne ise geçeceğini söylemek istedim ama yapamazdım. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım, bana karşı duvarlar örerken onu kendimden uzaklaştıracak herhangi bir harekette bulunamazdım. Ne zaman eski günlerden bahsetsem o duvarın üzerine bir tuğla daha yerleştirdiğini hissediyordum. İş ve gündelik konular konuşunca beni terslemiyordu, aksine konuşkan oluyordu. Ben de onun davranışlarım takip etmekte karar kıldım. Geçmiş zamandan olabildiğince bahsetmeyecektim.

Yan tarafta oluşan hareketlilikle kendimi duvardan çektim. Tam gitmek üzereyken yanıma doğru gelen kişinin Rosa olduğunu gördüm. Bakışları bir bana bir Esim'in odasına gidip geliyordu.

“Bana neden bundan bahsetmedin?” Elimle duvardaki kulaklık tablosunu işaret ettim.

“Tamamen aklımdan çıkmış. Sanırım şu sıralar kimsenin aklı başında değil.” Omuzlarını kaldırıp indirdi ve gülmeye başladı. “Çok mu azar yedin?”

Benimle iyi kafa buluyordu.

“Bakıyorum da arkadaşını çok iyi tanıyorsun.” Sesim sitemkâr çıkmıştı. Durumuma üzülerek teselli etmeye başladı.

“Dert etme, o genel olarak kapıyı çalmayan herkese böyle davranıyor. Şirkette ondan azar işitmeyen sayılı insan kaldı. Seninle ilgili olduğunu düşünüyorsan o düşünceleri hemen kafandan kovmanı tavsiye ederim.” En azından bu davranışının özellikle bana olmadığını öğrenince biraz rahatlamıştım.

“Kapısız ahırdan mı geldiğini söyledi?”

Kafamı sallamamla eliyle ağzını kapatıp gülmeye devam etti. “Ah Esim ya!”

“İnsanlara robotik sistemle cevap verir. Aynı durumlar için aynı sözler, asla şaşmaz.” Bir yazarın böyle olması mantıklı mıydı?

“Kitapları hiç robotik değil ama.” Bu sözüm gülmesini söndürmüştü.

“Kitapları onun için başka bir dünyadır, orada çok yaratıcıdır, kelimeleri ve cümleleri iyi kullanır. Fakat gerçek hayatta bana karşı bile öyle değildir. Fazla konuşmaz, anlamlı cümleler kurmaz. Daha doğrusu bundan kaçınır. Konuşmaktan ziyade yazmayı tercih eder. Eskiden okumayı konuşmaya tercih ettiği gibi.” Çarpık bir şekilde hafif tebessüm etti.

Konuşmamızın bittiğini düşünüp oradan ayrılmak için bir adım atmak üzereydim ki beni durdurdu. “Arkadaşınla konuştun mu?”

Kahretsin, tamamen aklımdan çıkmıştı. Esim’i görünce yine bütün her şeyi unutmuştum. Hemen şimdi aramazsam tekrar unutacağımı bildiğimden telefonumu cebimden çıkardım. Telefon ekranını Rosa’ya gösterdim. “Hemen arıyorum.” Başıyla onayladıktan sonra odasına doğru gitti.

Dördüncü çalışın ardından açmayacağını düşünmeye başlamışken cevap verdi.

“Efendim Çağlar.” diye açtı. Teoman’dan bu zamana kadar hiç emrivaki bir iş istememiştim, bu yüzden biraz çekinerek konuşmaya başladım.

“Şu sıralar umarım programın çok dolu değildir.”

“Hayırdır kardeşim, ne oldu?”

Bir arkadaşımın iç mimara ihtiyaç duyduğunu anlattım ona kısaca. “Üzgünüm Çağlar, benim başımı kaşıyacak vaktim yok ama istersen şirketten başka birini görevlendirebilirim.”

Ne yalan söyleyeyim, böyle bir cevap beklemiyordum. Ondan ilk defa iş konusunda yardım istemiştim. Karşı çıkmak istedim ama ona da hak verdim. Bazı zamanlar ne kadar meşgul

olduğunu çok iyi biliyordum. Kendini işe kaptırıp yemek yeme-yi aksattığı zamanlarda ona birkaç kere yemek götürmüşlüğümler bile vardı.

“Tamam Teo, ben Rosa’ya bir sorayım, ona göre seni tekrar haberdar ederim.” Telefonu kapatmak üzereyken sesi beni durdurdu.

“Bir dakika, bir dakika. Sen az önce Rosa mı dedin?” Sesi yükselmişti bir anda.

“Evet, Rosa dedim. Beni işe alan arkadaşım işte.” Geçen haftalarda ben işsizlikten boş boş takılırken Teoman yeni bir iş almıştı, bir restoranın iç mekân tasarımını yapmakla meşguldü. Restoranın açılış tarihi çok yakın olduğu için diğer işçilerle birlikte gece gündüz demeden kafa kafaya çalışmışlardı ve ben bu süre zarfında onunla doğru düzgün konuşup olanları anlatmaya fırsat bulamamıştım. Kaba hatlarıyla olaya hâkimdi ama ayrıntıları bilmiyordu.

“Esim’in en yakın arkadaşı, uzun sarı saçlı, lisede seninle aynı sınıfta olan Rosa’dan mı bahsediyorsun acaba?” Neden birden böyle sorular sormaya başladığını çözememiştim.

“Evet Teo, o Rosa’dan bahsediyorum. Ne oldu ki?” Telefonun öbür ucundan gelecek cevabı bekliyordum ama Teoman konuşmuyordu, arkadan defter sayfalarının çevrilme sesi geliyordu.

“Çağlar şimdilik Rosa’ya bir şey söyleme. Ben ajandama ve iş programıma bakacağım, ona göre bir şeyler ayarlamaya çalışacağım.” Bir anda fikrini değiştirmişti, az önce beni başından neredeyse savmak üzere olan o çocuk kaybolmuştu.

Rosa da Teoman’ın adını duyunca daha bir ilgili davranmaya başlamıştı. Zamanında bu ikisinin arasında bir şey olmuştu da bizden mi saklamışlardı yoksa. Ama bu sanki çok da mümkün değil gibiydi. Rosa ile ne aynı dershanede ne aynı sınıfta okumuşlardı. Ne de yakın sayılabilecek mahallelerde oturmuşlardı. Bir iki kez Esim ve benim sayemde karşılaşmışlardı sadece ve

doğru düzgün diyalog kurduklarına bile şahit olmamıştım. Bir sonraki buluşmamda Teoman'a neler olup bittiğini soracaktım.

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattım ve masama doğru gittim. Esim, her bölüm sonunda belgeyi bana atacağını söylemişti ama henüz bir dosya gelmemişti. Onun bölümü yollamasını beklerken ben de sorumlu olduğum diğer bir işe odaklandım.

Bir süre sonra telefonum titreşmeye başladı. Arayan Teoman'dı. Telefonu masadan kaptığım gibi ofisin dışına doğru ilerledim.

“Çağlar, senin hatırına programımı boşaltabildim. Bir işi başkasına devrettim, normalde asla yapmam bilirsin.”

“Biliyorum, sağ ol ama bunu benim hatırım için yaptığına emin miyiz?” Şu sıralar ciddi anlamda kimse tarafından takılmıyordum.

“Bu akşam haftalardır çalıştığım restoranın açılışı var ve beni de davet ettiler. Birlikte gidebileceğim kimse yoktu, o yüzden gitmeyecektim ama şimdi Rosa'yı davet etsem sorun olmaz değil mi? Hem detaylar hakkında konuşmak için bolca zamanımız olur, ardından zaman kaybetmeden işe başlayabilirim.” Sesi bir iş yemeği için fazla coşkulu geliyordu.

“Siz daha önceden tanışıyor muydunuz, arkadaş mıydınız?”

“Sizin sayenizde birkaç kere karşılaşmıştık ama o kadar. Arkadaş demek biraz fazla kaçır sanırım.” Tam tahmin ettiğim gibiydi.

“Tamam öyleyse bunları Rosa ile konuş. Numarasını birazdan sana mesaj atarım. Zaman kaybetmeden ararsın.” Bu sefer imalı bir şekilde konuşup gülen ben olmuştum. Teoman ise bana aldırış bile etmedi. Telefonu kapatır kapatmaz Rosa'nın numarasını hemen yolladım. Bir dakika bile geçmeden Rosa'nın odasındaki kapı açıldı ve koşarak Esim'in ofisine daldı. İçeriden Esim'in bağırışı duyulunca biraz ilerledim ve kulaklık tablosunun ışığının yandığını gördüm. Bu duruma kahkaha atmadan edemedim.

ESİM

Rosa odama daldığında yerimden zıpladım. Bugün kimsenin beni rahat bırakmaya niyeti yoktu anlaşılan. Ama en azından bu sefer gelen Çağlar olmadığı için şükreliyordum. Gerçi artık duygularımı ve gözyaşlarımı kontrol altında tutabiliyordum. Geçen seferki sadece duygusal boşluğuma gelmişti o kadar. Kendimi buna ikna etmiştim.

“Hayırdır Rosa ne vardı?” Benim sinirlenmem umurunda bile olmamıştı.

“Az önce Çağlar bana çok büyük bir iyilikte bulundu. Tutuşan paçalarım yanmaktan son anda kurtuldu diyebilirim. Üstelik çok iyi birisini ayarladı. Yani en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Hakkında pek bilgi sahibi değilim.” Bir konudan bahsediyordu ama neyden olduğunu asla anlayamamıştım.

“Rosa, en önemli meseleyi atlayarak anlatınca inan bana dediklerine kafam basmıyor. Neler olduğunu baştan ve sakince anlatır mısın canım arkadaşım?” Camın kenarındaki koltuğu işaret ettim. “Gel şöyle oturalım.” Ben de sandalyemden kalkıp koltukta onun yanına geçtim.

Yavaş konuşmak için kendini zorladığı her hâlimden belliydi. Sakin bir şekilde bana olanları, Çağlar’ın Teoman ile konuşup işi ayarladığını ve az önce Teoman’ın onu arayıp akşam yemeğe davet

ettiğini söyledi. Sonrasında hiç beklemediğim anda heyecanlı, küçük bir çığlık kopardı. Hayretler içinde onu seyrediyordum.

“Rosa, sana ne kadar kızacağımı bildiğinden karşına geçmiş deli numarası mı yapıyorsun?” Kısa bir anlığına bu sabahki öfke mi unutmuştum. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ben de neler olduğunu yeniden anımsamıştım. Bana biraz çemkirdikten sonra heyecanla konuşmasına devam etti.

“Esim, Teoman beni akşam yemeğe çıkaracak diyorum, beni dinlemiyor musun?” Yukarıdan kafama doğru çakan şimşegi görür gibi oldum. Rosa, Teoman’dan hoşlanıyordu.

İlk karşılaşmalarının ardından Rosa ile yalnız kaldığımız zaman bana Teoman hakkında sorular sorup durmuştu ve ondan biraz etkilendiğini saklamamıştı ama o zamanlar biraz çekingen olduğu için iki kelime bile etmişlikleri yoktu. Sınav senemiz olduğu için arkadaşlarla dışarıda buluşacak vakti bile pek bulamadığımızdan, onların arasında da sağlam bir iletişim olmamıştı ve ben bunu seneler içinde unutmuştum. Rosa da bundan bir daha bahsetmemişti. Şimdi ise Rosa’yı birden bu hâlde görmek garipti.

“Rosa, senelerdir bana aşkından yanıp tutuştuğunu ama bunu içinde gizli tuttuğunu ve bana bundan bahsetmediğini söyleme sakın.”

Dediklerim karşısında donup kaldı. “Benden çok kendinden bahsediyor gibisin.” Kaşlarını havaya kaldırmış bana imalı imalı bakıyordu. Duymamış gibi yapmayı ve bu konu üzerinde düşünmeyi reddettim. “Aşkımdan yanıp tutuşmadım ama şimdi bir anda eskiden hoşlandığım birinin adını duyunca ve onunla iş için de olsa yemeğe çıkacağımızı öğrendiğimde içimdeki on yedi yaşındaki Rosa canlandı birden, çocuk gibi hissediyorum. Saf ve hayat dolu. Gençliğimiz canlandı bir anda kafamda. Eskileri hatırlamak güzel hissettirdi.” Eskileri hatırlamak... Bana acı verirken onun mutlu olmasını sağlıyordu.

Hayat, durumlar, kişiler ve olaylar herkes için farklı işleyen değişkenlerdi. Anıların acı vermediği, aksine sevindirdiği birisini

görmek insanın umutlanmasına sebep oluyordu. Benim umutlanmama sebep oluyordu.

Kuşkular etrafıma üşüşmeye başlamıştı tekrar. Rosa ondan hoşlandığını söylemediği için hiç pişman olmuş muydu acaba? Bu soruyu sonraya saklamaya karar verdim çünkü onun bu heyecanlı hâlini bozmak istemedim.

“Ne giymeliyim Esim, ne giymeliyim? Sadece birkaç saatim var.” Kalkmak üzereyken kolundan tuttum.

“Herhangi bir şey yapmana veya özel bir şey giymene gerek yok, sen her hâlinle güzelsin.” Benim konuşmamdan sıkılıyordu, bunu biliyordum ve o da saklamıyordu.

“Ben eve gidip üstümü değiştireceği ve makyajımı falan düzelteceğim. Zaten ofiste de pek bir işim kalmamıştı. Kıyafet konusunda senden akıl alamayacağımı bildiğim için kendim hallederim. Eve geç kalmam, merak etme. Sen de başını o bilgisayarından kaldırıp bir ara eve gidersen iyi olur, aklımı sende bırakma. Yemek yemeyi de sakın aksatma.” Kalkıp kapıya doğru koştu. “Seni seviyorum, akşam görüşürüz.” Bir öpücük yolladıktan sonra tek kelime dahi söylememe müsaade etmeden odadan çıktı deli kız.

O çıktıktan sonra ben de odağımı tamamen kaybetmeden yazmaya koyuldum. Bölüm bittiğinde ise elim havada kaldı. Şimdi bunu Çağlar’a yollamam gerekiyordu ama elim varmıyordu gönder tuşuna. “Sonra.” dedim kendi kendime. Ama daha önceki bölümleri bile yollamadığımı farkına vardım. Mercan’la son ana kadar düzenlemiştik ama kitabın yarısında editörün değişmesi, kitapta kopukluğa ya da anlatımın bir şekilde değişmesine sebep olabilirdi. Her yazarın stili farklı olduğu gibi her editörün de stili farklıydı. İşler giderek sarpa sarıyordu. Gitmeden önce Mercan’a, onu sürekli kitap hakkında rahatsız edeceğimi söylemiştim ama bu konuda ciddi değildim. Orada bir sürü işi olacaktı sonuçta, onu da sıkıntıya sokmak istemiyordum.

Şirket mailine girip listeden Çağlar'ı buldum ve ona son bölüm hariç yazdıklarımı yükleyip kısa bir not ekledim:

-Bunlar Mercan ile düzenlediğimiz kısımlar, çalışmayı bu tarza göre uydurmamız lazım. Eğer senin yapacağın revizyon önceki kısımlara uymazsa bu kitabı kendi başıma tamamlayacağım. Sonrakilerinde beraber çalışmaya başlarız.

Mercan'la arkadaş olduğumuz için editörümle ciddi konuşmaya alışkın değildim. Tereddüde düşmeme izin vermeden önce, ışık hızıyla gönder tuşuna bastım.

Kitaplarımı birçok kez okuduğunu, tarzıma alışık olduğunu ve bu işi başarabileceğini anlatan bir maille yanıt verdi bana.

Son bölümü atmamıştım ama atmam gerekiyordu. Çağlar'ın işlerini de sıkıştırmak istemiyordum. Fakat bölümde öpüşme sahnesi vardı ve ben sahneyi kafamda dönüp duran yeni anılarından yola çıkarak yazmış olabilirdim. Çağlar'ı düşünerek yazmıştım. Başımı ellerimin arasına alırken bir kere daha kendime lanetler okudum. Nasıl olmuştu da böyle bir şey yapabilecek kadar kendimi kaybetmişim?

Bölümü ona atmamış ama yazmaya devam etmişim. Olay örgüsüne kendimi kaptırmış yazarken telefon ekranımın parladığını fark ettim. Rosa arıyordu. Saate baktığımda çoktan akşam olduğunu fark ettim. Cevapla tuşuna basar basmaz sesi kulaklarımı sağır etti.

“Lütfen hâlâ ofiste olduğunu söyleme bana.”

“Tamam söylemem.” Çok daha fena bir bağırma dalgasının geleceğini bildiğimden telefonu kulağımdan uzakta tuttum.

“Şu telefonu kulağına yaklaştırmak bakalım seni söz dinlemez çocuk. Ben şimdi evden çıkıyorum, haber edeyim dedim. Tabii bir de seni kontrol etmek istedim. Henüz yemek yemediğini biliyorum, o yüzden birinden benim yerime sana yemek yedirmesini istedim.”

Yalvarırım aklımdan geçen şeyi yapmamış ol Rosa.

“Birazdan kapın, elleri yemek dolu olan birisi tarafından alınacak, sakın onu kovma ve yemeğini bitir. Ayrıca kızma da çünkü gözetmen olarak onu ben görevlendirdim. Gece benden çıkartırsın acısını. Öptüm.” Yine kelimeleri ağzıma tıkarak bir anda kapattı telefonu. O sarışını mahvedecektim.

Elim kolum birbirine dolandı. Çekmecemden aynamı çıkarak kulaklığım yüzünden bozulmuş saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Sonrasında yüzüme baktım, fena gözüküyordum.

Ne yaptığımın farkına varınca aynayı hemen çekmeceye geri fırlattım. Nasıl gözükteğümünden kime ne ki?

Yaklaşık on dakika sonra çalan kapıyı açtım. Çağlar iki eli poşetlerle dolu bir şekilde kapıda dikiliyordu. Yüzünü görmek için biraz başımı kaldırmam gerekiyordu. Gergin miydi yoksa bana mı öyle geliyordu?

Ona bakarken içeri davet etmediğimi hatırlayarak geçmesini söyledim. Etrafına şaşkın şakin bakınırken koltuğu işaret ettim ve sehpayı koltuğa doğru yaklaştırdım. Ellerindekileri bırakırken ben de poşetlerin içindeki yiyecekleri çıkardım. Pizza, patates kızartması, soslar, içecekler ve tatlılar. Burada bir aileyi doyuracak kadar yemek olduğuna emindim. Kutuların kapaklarını açıp bana bakmaya başladı.

“Rosa’dan kesin talimat var, yemeye başlasan iyi olur. Seveceğini bildiğim şeyleri aldım hem.” Haklıydı pizzayı seviyordum. Birkaç kutu içecek arasında ayranlar gözüme çapmıştı. Unutmamıştı. Bakışlarımı takip etti.

“Gazlı içecekler sevmediğini biliyorum, o yüzden sana en sevdiğini aldım.” Ağzımda ufak bir teşekkür mırıldanırken yavaşça yemeye başladım. İlk lokmamı yutmamın ardından o da bana eşlik etti. Sessizlik yemini etmiş gibi ikimiz de bu süre zarfında hiç konuşmadık. Kutuda birkaç dilim pizzam kaldığında patlamak üzereydim. Yediğim dilimin kenar kısmını bırakıp pes ettim.

En sevdiğim bölüm tatlı olmasına rağmen midemde en ufak bir yer bile kalmamıştı.

Peçeteyle ellerimi ve ağzımı silerken Çağlar'a baktım. Ben yemeyi bırakmıştım ama o kocaman pizzayı bitirmişti. Hayretler içinde bir ona bir boş kutuya baktım.

“Sen insan olamazsın.” Söylediğim şey epeyce bir eğlenmesine sebep olmuştu. Dağıttığımız ortalığı birlikte toparladık. İşimiz bittiğinde ortamdaki tuhafılık elle tutulur hâle gelmişti. Onunla geçirdiğim bir an çok rahat hissederken diğer an gerginlikten tırnaklarımı kemirmek istiyordum.

“Tatlıyı yiyemeyeceksin değil mi?” Olumsuz anlamda başımı salladım.

“Ben de yiyemeyeceğim.” Konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti.

“Yazdığın bölümü bitirmedin mi?”

Panikleyerek gereğinden fazla bir hızla “Hayır.” dedim. Ardından durumu toparlamaya çalıştım. “Çok az kaldı ama henüz bitmedi. Bitirdiğim gibi sana yollarım.”

Yalancı.

Yüzümün kızarmadığını umuyordum çünkü eğer anlarsa ona bölümü yolladığımda belki bir şeylerden şüphe duyardı. Elimde olsa ona yollamamayı seçerdim ama bir noktada buna mecburdum ve kaçamayacağımı biliyordum. Eve gidince Rosa'ya başka birisiyle çalışma konusunu açacaktım ama kabul etmeyeceğine adım kadar emindim. Benim isteklerimi göz önünde bulunduracak olsa zaten Çağlar'ı en baştan işe almazdı ve benim editörüm yapmazdı. Sinsi sarışın hepsini planlamıştı. O benim en yakın arkadaşımken nasıl olur da gidip Çağlar ile iş birliği yapabilirdi ki? Dostluk kurallarını çiğnemişti.

Aklından neler geçirdiğinden emin değildim ama kesinlikle benim istemediğim ve onaylamayacağım fikirlerdi. Çağlar kalk-

tığında ben de yavaşça kalktım. Sehpanın üstünde duran iki tatlıyı masama koydu ve kapıya yöneldi.

“Biraz daha mı çalışacaksın?”

“Evet.” deyince mimikleriyle anladığını ifade etti ve odamdan çıktı.

Masama doğru ilerlediğimde henüz dış kutusunu bile açmadığımız tatlılarımıza baktım. Ne aldığını merak ettiğim için sırasıyla ikisini de açtım. İkisinden de profiterol çıkmıştı. En sevdiğim tatlıydı ve uzun zamandır yememiştim. Midemdeki pizzaların etkisi biraz yatıştığında yiyecektim. Çok özlemiştim ama o ana kadar bunu fark etmemiştim bile.

Kutuları atmak üzereyken bir tanesinin kapağının altında yazılar olduğunu gördüm. Merakla yazanları okudum.

Profiterole dayanamadığını biliyorum, her zaman benimkini de kaşıklardan ve tabağımın yarısını sen yerdin. O yüzden benimkini de sana vermek istedim.

NOT: Bu durumdan hiç şikâyetçi değildim.

Yine yapıyordu. Sıradan takıldığımız bir sürenin ardından her seferinde eskileri hatırlatacak konulardan bahsediyordu.

Kutuyu çöp kovama attım ve koltuğa oturarak dışarıyı izlemeye başladım. Huzursuzlukla sallanan dizime engel olamayıp ayaklandım ve çöp kovasında en üstte duran Çağlar’ın el yazısının olduğu kapağı kutunun geri kalan kısmından yırtıp ajandamın arasına sıkıştırdım. Bunu yaparken parmaklarımı kırmak istemiştim. Günlüğümün arasında veya anı kutumun içinde yerini alacaktı eve dönünce.

Yazacağım son satırları da bitirip saate baktım. Neredeyse dokuzaya geldiğini gördüm. Dosyayı kaydedip yedekledikten sonra tutulan bedenimi küçük hareketlerle canlandırmaya çalıştım ve ayaklandım. Ceketimi de giyip çantamı alarak odadan çıktım.

Koridordan geçerken içeride bir masa ışığının yandığını fark ettim. Bu saatte kimsenin kalmayacağını bildiğimden birisinin açık unuttuğunu düşündüm. Kapatmak için yönelmiştim ki kafasını masanın üstüne koymuş uyumakta olan birini gördüm. Buranın kimin masası olduğunu ve uyuklayan kişinin kim olduğunu anlamam saniyelerimi aldı.

Omzuna uzanmakta olan elim bir süre havada kalınca tereddütle geri çektim. Kafasını masaya gömdüğü için yüzünü göremiyordum ama yine de onu izledim. Uyandırmam lazımdı çünkü bütün gece bu şekilde burada kalmasına izin veremezdim. Ama hem uyandırmaya kıyamamıştım hem de çekinmiştim. Oysaki bir zamanlar onun yanında ne kadar rahattım. Şimdiyse bazen yabancı gibi hissediyordum.

O bana yabancıydı.

Biz birbirimize yabancıydık.

Sonunda cesaretimi toplayarak o yanımdayken ilk defa adıyla seslendim ona. “Çağlar.” Tepki vermeyince bir kere daha ama bu kez daha yüksek sesle söyledim adını. “Çağlar.” Ama o yine tepki vermemişti. Az önce çektiğim elim tekrardan omzuna gitti. “Çağlar, uyanmalısın.” derken hafifçe omzuna dokundum. Bu hareketimle masada duran kafası benden tarafa döndü ve bir şeyler mırıldanırken omzundan çektiğim elim, yavaşça yüzüne yaklaştı. Yanağına dokunmama milim kalmıştı ki elimi geri çekme fırsatı bulamadan yakaladı ve sıkıca tuttu. “Gitme *hayalet*.”

Kısık ve çatallı çıkan sesinden sonra dudakları seğirdi ve gözünden yanağına doğru ince bir yaş düştü. Elimi çekmek istedim ama yapamadım. Neler olduğunu, neden ağladığını çözmeye çalıştım ama bir sonuca varamadım. Bana daha önce de *hayalet* dediğini hatırladım. Elimi daha da sıkı tutarken kaşları giderek çatılıyordu. Rüya görüyor olmalıydı ya da kâbus.

Onun bu hâlini görmek içimde bir şeylerin parçalanmasına sebep oldu. Yanımda olduğu bütün zaman boyunca gülümsüyordu, kahkaha atıyordu, sırtıyordu, hiçbir sıkıntısı yokmuş

gibi rahatça davranıyordu ama şimdi yine aynı kişi karşımda en savunmasız hâlindeyken, uykudayken, gitme deyip gözyaşı döküyordu.

İlk defa içimi çok başka bir his sarmaladı.

Ona gerçekten acı vermiş olabileceğimin korkusu.

Boğazımdan yukarı tırmanan suçluluk duygusu beni boğdu. Yok olmak istedim, hiç var olmamış olmak. Böylece ona hiç zarar vermemiş olurdum.

Boşta olan elimle yanağındaki ıslaklığı sildim ve kendi gözyaşlarımın yerinde durması için dua ettim. Daha fazla zayıflık göstermek istemiyordum. Zayıflık gösterdiğim en ufak bir anda ikimizi de paramparça edebilirdim çünkü.

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum ama bir anda telefonum çalmaya başlayınca ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Çağlar kısık gözlerini açmaya çalışırken hâlâ tutmakta olduğu elimi fark etti. İkimizin de tek kelime etmesine izin vermeden elimi çektim ve omzumdaki çantadan telefonumu çıkardım. Arayan Mercan'dı. Yanıtlayıp biraz beklemesini ve ona döneceğimi söyledim.

Çağlar şaşkınlıkla bana bakıyordu. Uyku sersemliğiyle kafası iyice karışmıştı anlaşılan.

“Tam çıkıyordum ki seni gördüm. Uyuyordun. Seslendim ama bir türlü uyandıramadım. Ayıldıysan toparlan da çıkalım yoksa kapıyı üstüne kilitlemek zorunda kalacağım.”

Neden elimi tuttuğunu ona nasıl açıklayacağımı bilemediğimden hiç zahmete girmedim. Eğer deneseydim saçmalayabilirdim.

Ceketini ve telefonunu aldıktan sonra birlikte şirketten çıktık. Otoparka varınca o sol, ben sağ tarafa, arabalarımıza doğru yöneldik. Kilidi açar açmaz içeri attım kendimi ve aklımdan çıkmadan bir an önce Mercan'ı aradım. Hoparlörde onunla konuşurken bir yandan da çantamı bırakıp kemerimi takmaya

koyuldum. Tam gaza basmak üzereyken Çağlar'ın arabasının etrafında dolandığını gördüm. Mercan ile konuşurken bir süre onu izledim. Konuşmayı olabildiğince kısa tuttuktan sonra kapatıp aceleyle arabadan indim ve ona doğru ilerledim.

“Bir sorun mu var?” Sesimi duyunca irkildi. Eğildiği yerden kalktı ve arka tekerleği işaret etti.

“Patlamış. Sanırım bir taksi bulmam gerekecek.”

“Yedek lastiğin yok mu?” Bagajı işaret ettim. Olumsuz anlamda kafasını silkti.

“Buraya en yakın taksi durağının numarasını biliyor musun acaba?” Telefonumu çıkarıp rehberden numarayı buldum ve aradım. Çaldı, çaldı, çaldı... Ama kimse açmadı. Sorgulayan ifadeyle bana bakıyordu. “Açmıyorlar.”

“Tamam, yine de teşekkürler. Ben birkaç sokak aşağıdaki yoldan bir taksi çeviririm.”

Üç adım atmıştı ki durdu. Daha tam ayılmamış buğulu gözleri benimkileri buldu. “İyi geceler Esim, yarın görüşürüz.” Eline şeker tutuşturulmuş bir çocuk gibi gülümsüyordu şimdi.

Sessiz bir şekilde iç çekti ve gözlerini yumdu. Açtığında tekrardan benimkilere bakıyordu. Bu sefer rahatlamış ve huzurlu duruyordu.

Ben de ona iyi geceler dilemek istedim ama dudaklarım birbirine yapıştırılmış gibi kalakaldım.

Geri geri ilerledikten sonra bana sırtını döndü ve otopark çıkışına doğru yürüdü. Gecenin karanlığında onu öylece bırakmak içime sinmedi.

“İstersen seni bırakabilirim.” Ayakları yürümeyi bıraktı ve bedeni bana doğru döndü. Şaşırmış görünüyordu. Haklıydı, ben bile kendime şaşırmıştım.

Bana yaklaştı, attığı her adımla neden böyle bir teklifte bulunduğumu sorguluyordum.

Sadece birkaç santim uzağımda durdu. “Şaka yapmıyorsun değil mi?”

“Şaka yapmıyordum ama eğer istemiyorsan ben gidiyorum, sen de taksilerin pek geçmediği bu sokakta sabaha kadar beklersin artık, ne yapalım.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim ve arabama doğru ilerledim. Bir anda bileğimden tutup beni yakaladı, duraksadığım anda elini kızgın sobaya değdirmişçesine bir anda çekti.

“Teklifini kabul ediyorum.” Elimle yan koltuğu işaret ettim ve ikimiz de arabaya bindik. Yolu tarif etti ve aramızdaki konuşma bununla sınırlı kaldı.

Evinin önünde durduğumuzda burasının eskiden yaşadığım mahallemize yakın olduğunu fark ettim. Üstelik iş yerine de çok uzaktı. Dakikaların nasıl aktığını anlamamıştım onu dinlerken ama gözüm saate kaydığında uzunca bir yol katettiğimiz ortadaydı. Emniyet kemerini çözdü ve eli kapıya vardığında tereddüt etti.

“Bu gece beni ıssız sokaklarda bir başıma bırakmadığın için teşekkür ederim.” Aklınca benime dalga geçiyordu.

“Ben seni tepiklemeden in arabadan.”

Sinirlerime engel olamamıştım. Kendime verdiğim mesafeli ve ciddi konuşma sözünü çiğnemiştım. Sıradan bir arkadaşım gibi konuşmuştım.

O SENİN ARKADAŞIN DEĞİL ESİM!

Bunu unutmamak için defalarca tekrarlamam gerekiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Bir şey demedim varsay.” Elini ağzına götürdü ve görünmez fermuarı çekti. Ben arabadan ineceğini sanırken yüzünü bana döndü. “İçeri gelmek ister misin? Benim için bu kadar yol geldin, en azından sana teşekkür amaçlı bir kahve yapmama izin ver.”

Kabul etme.

Kabul etme.

Geçen seferki gibi her dediğine evet diyen Esim yoktu artık karşısında. Bu sefer o duygusal boşluğa yenik düşmeyecektim. Dudaklarımın arasından hayır kelimesini çıkarmayı başarabilmişim. “Bana teşekkür etmene falan gerek yok, *iş arkadaşımı* evine bıraktım altı üstü. Ayrıyeten, borcumu ödemiş oldum.” *İş arkadaşım* kelimesini baskı yaparak söylemişim.

Çağlar da beni papağan gibi taklit edip “*İş arkadaşım.*” dedi.

Üstündeki ceketin kolunu geri çekştirerek saatine baktı. “Esim, saat çok geç olmuş.” Panik ve suçlulukla bakıyordu. “Eğer yanlış anlamazsan bende kalabilirsin. Buradan bir de kendi evine gitmen çok uzun sürecek. İçim hiç rahat değil.” Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimi normal hâline döndürmeye çalıştım.

“Düşündüğün için sağ ol ama ben çocuk değilim, bu saatte daha önce de defalarca dışarıda bulundum. Ayrıca suçlu hissetmene de gerek yok, özgür irademle ben seni getirdim.” Gözlerinden bir hüznün dalgası geçti. “Ciddiyim. Hadi artık gir evine.”

Yine tereddüt etse de bu sefer kapıyı açıp indi. Cama eğilip *iş arkadaşım* kelimesini vurgulayarak iyi geceler diledi ve dikkatli gitmemi söyledi. Bir eliyle apartmanın kapısını tutarken diğer elini bana salladı. Refleksmişçesine benim elim de aynı anda havaya kalktı ve sallandı. Saniyesinde elimi indirip direksiyona koydum ve gaza basıp Çağlar’ı arkamda bırakarak oradan uzaklaştım.

Saat gece yarısını gösterirken eve varmışım. Anahtar sesini duymuş olacak ki Rosa kapıda bitivermişti. Heyecandan yerinde duramıyor gibiydi. Anlatacak güzel haberleri vardı demek ki.

Ceketimi asarken ve ayakkabılarımı dolaba koyarken minik adımlarıyla her an dibimde duruyordu. Bugün bana çektiği eziyetleri düşündükçe öfkemin büyümesini bekledim ama öyle olmadı. Hiç sinirlenmek veya kızmak gelmiyordu içimden ama ona biraz gözdağı vermem gerekiyordu ki benden habersiz başka

işlere kalkışmasın. Heyecanından dolayı ona yapabileceklerim aklına gelmiyordu sanırım, yoksa bu şekilde dibimde duramazdı.

Anlat demem için yalvarırcasına gözlerimin içine tatlı bir köpek yavrusu gibi bakıyordu. Fakat ben ona istediğini vermedim. Yüzüme pis ve çarpık bir sırıtış yerleştirdim ve ellerimi uzatıp onu gıdıklamaya başladım. Çok huylandığından anında gülmekten yere serilmişti bile.

“Dur Esim, ne yapıyorsun?” Kahkahalarının ve garip seslerinin arasında cümleyi zar zor bir araya toparlayabilmişti.

“İntikamımı alıyorum.” Zafer kazanmışçasına gülüyordum. “Bu senin yaptıklarının cezasıdır Rosa Hanım. Seni hain sarışın.” Bir şekilde serildiği yerden kalktı ve elimden kurtuldu. Salona, oradan da bahçeye doğru kaçmaya başladı. “Gel buraya canım arkadaşım, gel. Seninle henüz işim bitmedi. Gülmekten bayılana kadar seni gıdıklamazsam bana da Esim demesinler.”

Bahçede dakikalarca koşturduktan sonra yorgunluktan ikimiz de çimlerin üstüne devrildik. Rosa benim biraz uzağımdaydı ama sürünerek yanıma yaklaştı.

“Ne o, korkmuyor musun benden?” Küçük bir kahkaha çıktı ağzından.

“Şimdilik hayır. İkimiz de çok yorgunuz, buna güveniyorum.” Haklıydı. Onca saat çalışıp araba kullanmıştım ve oldukça uzun bir süre Rosa’yı koşturmuştum. Elimi bile kıpırdatacak mecalim yoktu.

Omzuyla benimkine vurdu. “Ne oldu anlat bakalım?” Ona kısaca ve daha sonrasında koz olarak kullanabileceği detayları atlayarak anlattım. En azından öyle varsaymıştım ama ağzından çıkan ilk ima dolu cümleyle yanıldığımı anladım. “Demek onu bir başına bırakmaya gönlün el vermedi. İşte şöyle yaşa Esim. Kendine uyduruk kurallar koymadan.” Tehditkâr bakışlarımla onu susturmayı başardım. Ama bu uzun sürmedi.

“Yalnız Esim...” Söyleyeceği şeyi kafasında tartıyor gibiydi.

Hıncır gülümsemesiyle konuşmayı sürdürdü. “Bizim üst sokağımızda bir taksi durağı olduğunu biliyorsun değil mi?”

Azıcık birikmiş enerjimle doğrulmaya çalışırken Rosa çoktan ayağa kalkmış ve benden birkaç adım uzaklaşmıştı. Tekrar koşacak takatimin olmadığını anlayınca etrafımda ona atabileceğim ama canını acıtmayacak bir şey aradım. Gözüme hiçbir şey ilismeyince kolumdaki bilekliklerden birini çıkarıp ona fırlattım. Rosa bilekliği havada yakaladı ve heyecanla yerinde zıplamaya başladı. “Bir can hakkı kazanmış sayılıyor muyum?” Lisedeyken çok fazla yakan top turnuvasına katılmıştık ve Rosa takımımızın kazanma sebebiydi. Tabii ya, bunu nasıl aklımdan çıkarırım?

“Aradım ama açmadılar. Benim de başka seçeneğim kalmamıştı. Hepsi bu, bu kadar basit.” Gözlerini kısmış, kuşkuyla bana bakıyordu.

“Durakta bekleyebilirdi taksiyi.” Kaşlarını aşağı yukarı oynattınca sinirlerim tavan yaptı. Ayağımdaki terliği çıkarıp ona fırlatmak üzereydim.

“Bu bilekliği çok seviyordum, hediyen için teşekkürler canım arkadaşım.” Elimde duran terliği ona doğru fırlattım ama Rosa çoktan bahçe kapısından içeri girmişti ve terliğim onun kafası yerine camı boylamıştı.

Bir süre çimlerin üstünde oturarak sonbaharın ilk günlerinin keyfini çıkardım. Hafif serin hava tenimi okşarken bütün o küçük anlar zihnimden film şeridi gibi geçti ve tekrar tekrar oynadı. Yeni anılarımın içinde kaybolurken giderek soğuyan hava titrememe sebep oldu. Üşüyen kollarımı ellerimle ısıtmaya çalıştım ve aklıma başka anılar da üşüştü. O anılarla birlikte burnumu tanıdık bir koku doldurdu. Çağlar’ın kokusu. Seneler sonra bu kokuyu duyduğumda evimde gibi hissetmiştim. Gençliğime ve dertsiz günlerime dönmüştüm.

Koku o kadar gerçekçiydi ve yakından geliyordu ki bir an onun yanımda olduğunu sandım. Kapattığım gözlerimi açtığımda

etrafta kimseler yoktu. Koca bahçede bir başıma oturuyordum ve gözlerimi açmamla koku da dağılmıştı.

Oturduğum yerde bacaklarımı toplayarak kollarımla sarmaladım. Yeşil çimenleri dalgın dalgın izlerken kollarımda ve yüzümde ufak ıslaklıklar hissettim. Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. Yağmur giderek hızlanıyordu. Hasta olmamak için koşarak eve girdim. Girişte bıraktığım çantamı kapıp odama çıktım. Yatağımın altına eğilip beyaz renkli kutumu çıkardım ve çantamla birlikte ikisini de yatağımın üstüne koydum. Ajandamı çıkarıp arasına sıkıştırdığım karton parçasını elime aldım.

Titreyen ellerimle kutunun kapağını açıp üstünde Çağlar'ın el yazısı olan kartonu içine attım. Gözlerim kutudaki diğer şeylere kaydığında titreyen parmaklarım onları karıştırmak üzere harekete geçmişti ki kapım çalındı. Panikle kutuyu yarım yamalak kapatıp bütün duvarı kaplayan kitaplıkta bir yere atıverdim. Rosa'ya girmesini söyledim.

Yavaşça araladığı kapıdan masumca bana bakıyordu. "Gir hadi, bir şey yapmayacağım merak etme." Araladığı küçük delikten süzülerek içeriye girdi ve arkasından yavaşça kapattı kapıyı.

"Özür dilerim, seni kızdırmak istememiştim ama ne yapayım beni biliyorsun, böyle birisiyim."

"Artık benimle ilgili olan konuyu kapatabilir miyiz? Senin neyi anlatmaya hevesli olduğunu biliyorum. Dökül bakalım, nasıl geçti Teoman ile *iş yemeğiniz*?" İş yemeğiniz lafını bastırarak söylemiştim ama o bundan rahatsız olmamıştı, hatta umursamamıştı bile.

"Öncelikle, çok kibar birisi. Artık eskisinden daha uzun boylu, daha yapılı ve daha yakışıklı. Bütün sivilcelerinden arınmış yüzü bebek gibi. Nasıl konuşması gerektiğini çok iyi biliyor."

Bir saniye, bir saniye. Az önce Rosa Teoman'dan bahsederken saçıyla mı oynamıştı? Benim arkadaşım hiç flörtöz biri değildir ki. Yanından geçen hiçbir erkekle hatta onunla ilgilendiğini açıkça

belli eden hiçbir adamla ilgilenmemiş, aksine mesafesini hep korumuştı. Şimdi karşımdaki kişi ise bambaşka davranıyordu. Onu hayatım boyunca tanımama rağmen hiç bu durumda görmemiştım. Ben bu değişimine şaşırıırken o heyecanla konuşmaya devam etti.

“İş ile ilgili şeyler de konuştuk ama genel olarak arkadaş gibiydik. Hiç yabancılık çekmedim veya resmiyet duymadım. Ayrıca işinde de oldukça iyi. Onun tasarladığı restorana gitmiştik ve mekânı görmen lazımdı. Harikaydı. Çok ince bir zevki var gerçekten. Bizim iş için de anlaştık ve yarın yeni ofisimize bir uğrayacağız. Gezip görmesi ve bazı ölçüleri alması gerekiyormuş. Birkaç şey daha anlattı ama senin bu konulardan sıkıldığını bildiğimden detayları kendime saklıyorum.” Ufak bir soluk verdi ve kendini yatağa bıraktı. Ağzı otuz iki diş gülmekten yırtılırken elleriyle yüzünü kapattı ve salladı.

Gerçekten inanılmaz birisiydi. Âşık olmuş diyebilir miydim? Bence evet.

Nerede görsem tanırdım o hissi. Kalbin normalden iki katı hızlı atarken içinde oynayan kelebekler bir karmaşa yaratırdı ve onlar sayesinde ayaklarının yerden kesilip uçabileceğini hissederdin. Yüzündeki durduramadığın gülümseme ve yarı utanır hâlin de cabasıdır.

Ucu bucağı olmayan bir mutluluk denizinde bulursun kendini. Ne kadar yüzersen yüz, sonu gelmeyecekmiş gibi hissedersin. Bu hayatının en mutlu ve unutulmaz anlarıdır. Ama sonunda kayayı görüp hayatın gerçekleri yüzüne soğuk bir su gibi çarptığında o rüyadan uyanırsın.

Gerçeklik içine işler ve karanlığıyla sarar seni. Artık etrafındaki mutluluk denizi yok olmuştur ve sen yarı ıslak kumların üstünde bir başına kalırsın. Kumların nemi mutlu olduğun anları hatırlatırken bir yandan da artık o anların çok uzakta kaldığını fısıldar sana.

Benim yaşadıklarım bunlardı. Sonsuz sandığım mutluluk denizindeki ufak dalgalarla eğlenirken ıssız duran karayı görmüştüm. Etrafımdaki sular çekildiğinde boşlukta ve yalnız hissetmiştim. Nemli kumların bir kısmını bir kutuya kapatmıştım ve elimde o kutuyla ıssız karada yaşamaya başlamıştım.

Başkalarının kaderinin, Rosa'nın kaderinin böyle olmamasını diledim. Mutluluğu hak eden insanların mutlu bir hayat sürmelerini istedim. Ben başaramamıştım ama bazı insanlar için hâlâ ümit vardı.

Ani bir hızla yatakta doğruldu ve mutlu yüzü yarı ciddi bir hâl aldı.

“Esim, ilk âşık olduğunda bunu nasıl anladın?” İlk âşık olduğumda bunu nasıl mı anlamıştım? Bilmiyorum. Bunun kelimelerle tarifinin mümkün olduğunu düşünmüyorum. Ona karşı olan hislerim ne zaman değişmişti? Hangi noktada kalbimi attırmaya başlamıştı? Hiçbirinin kesin bir cevabı yoktu sanırım. Arkadaşıktan aşka kayan ilişkilerde bir bulanıklık oluyordu sanırım. Ne zaman onu gözümde arkadaştan öte biri olarak görmeye başlamıştım? Bildiğim tek şey onunla başından beri mutlu olduğumdu. Belki de daha en başta başlamıştı her şey.

Sorusuna uzunca bir süre cevap vermeyip kendi iç sesimde boğulduğumu fark ettim. Kelimeler ağzımdan çıkarsa inkâr ettiğim ne varsa gerçeğe dönüşeceğinden korktum. Çarşafa diktiğim bakışlarımı Rosa'ya çevirince sorduğu şeyden pişman olduğunu gördüm.

“Neyse, önemli bir mesele de değil zaten.” Elini önemsizmişcesine salladı.

“Özür dilerim Rosa.” Kaşları hafif çatılmıştı.

“Ne için özür diliyorsun?”

“Sana bu konularda yardımcı olamadığım için, heyecanını paylaşamadığım için. Arkadaşlar böyle durumlarda da birbirlerine destek olurlar, dertleşirler ama ben bunu beceremiyorum.” Avucuna aldığı elimi sıktı.

“Sorun değil Esim. Seni anlayabiliyorum, neden bu hâlde olduğunu biliyorum. Asıl suç bende, bazı şeyleri düşünmeden konuşuveriyorum.” Havadaki bu huzursuzluktan kurtulmalıyım.

“Sayın Patron Hanım, sizden ufak bir ricam olacaktı.” Başını eğerek dudaklarımdan dökülecek kelimeleri bekledi. “Yeni editörümüz Çağlar Bey’i benimle çalıştırmasanız olur mu?” Elimi sakince bıraktı.

“Şu noktada görev değişikliği yapmak şirkette karışıklığa yol açacaktır. Ve taşınma arifesinde olan bizim için bu karışıklık giderek büyür.” Beklediğim olumsuz cevabı almıştım işte.

“Rosa, Çağlar’ı niye işe aldın?”

“Çünkü bir editöre ihtiyacımız vardı. Bunu sen de biliyorsun.” Gözlerini benden kaçırdı ve kapıya yöneldi. Tam çıkmak üzereyken onu durdurdum.

“Hayır Rosa. Onu gerçekten neden işe aldın?” Kapı eşiğinde bana döndü. Kanı çekilmiş gibiydi, durgun görünüyordu.

“Sonra Esim, sonra. Bir gün her şeyi sana anlatacağım. Ama şimdilik sadece öyle yapmam gerektiğini hissettiğim için yaptığımı söyleyebilirim.” Ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Alarmın sesi kulaklarımı çınlatırken gözlerimi aralamaya çalıştım. Sürünerek yataktan çıkmaya uğraşırken gözlerimdeki ıslaklığı hissettim. Ağlamış mıydım? Rüyamı hatırlamaya çalıştım ama alarm yüzünden bölünen rüyalarımı asla hatırlayamazdım.

Dakikalar sonra hazır bir hâlde salondaydım ama Rosa etrafta gözükmüyordu. Mutfakta ve oturma odasında bulamayınca üst kata çıkıp odasını tıklattım. İçeriden ufak bir küfür mırıldanması duydum. Başka da ses gelmeyince içeri daldım. Şaşkın gözlerle makyaj masasının önünde bana bakıyordu.

“Hâlâ hazır değil misin?” Ben de şaşırmıştım çünkü Rosa’nın geç kaldığını daha önce hiç görmemiştim. “Vay canına, küçük

dilim tutuldu.” Sebebini anlamadığım bir şekilde bana kızgındı. “Nedir bu hâlin Rosa, neden bana kızgınsın gibi hissediyorum?”

Ufak bir soluk verdi. “Sana kızgın falan değilim. Ben kendime kızgıyım. Bugün biraz daha güzel olmak için farklı bir makyaj yapayım dedim ama içine ettim. Şu hâlime bak, gözüme sıkı bir yumruk yemiş gibi duruyorum. Aptallık bende ama. Neden yapamayacağım bir işe kalkıştıysam zaten.” Evet, sürdüğü far biraz fazla kaçmıştı ama abarttığı kadar bir durum yoktu ortada. Hemen çekmecesinden bir makyaj temizleme mendili çıkarıp gözündeki farı yüzündeki diğer makyajı bozmadan çıkardım.

“Dert ettiğin şeye bak.” Aynada, kurtardığım gözünü işaret ettim ona. “Bu kadar işte. Şimdi sıfırdan istediğin şeyi sürebilirsin. Ama istersen sana biraz yardım edebilirim.” Sanki dünyayı kurtarmışım gibi beni kocaman kucaklamasının ardından başıyla onayladı. Genelde toprak tonlarını kullandığı far paletleri arasından zorla da olsa farklı bir şey bulabilmişim. Hafif lila ve pembe tonlarını ona çok yakıştıırıyordum. Bu yüzden usta edasıyla göz makyajını tamamladım. Bitirdiğimde gözlerini açtı ve aynaya baktı. Yüzündeki o memnun gülümsemesi her şeyi anlıyordu zaten.

Bana ardı arkası kesilmeyen teşekkürlerini haykırırken neden bugün makyajı için özendiğini merak ettim. “Hayırdır Rosa, bugün kendine daha da çok özenmene sebep olan nedir?”

“Birincisi ben kendime hep özenirim, ikincisi ise aslında sana söylemiştim ama sanırım unuttun. Teoman ile birlikte yeni şirkete gideceğiz. Yani biraz değişiklik isteme sebebim bu.”

“Demek bu heyecanın sebebi Teoman.” Ben kıs kıs gülerken o da yatağına doğru gitti. Eline bir yastık alır almaz odadan fırladım ama geç kalmıştım ve mükemmel atış becerilerine sahip olan arkadaşım beni çoktan vurmuştu. Ama buna aldanmadan koşarak kaçmaya devam ettim. Aksi takdirde o yastıkların devamının geleceğini biliyordum.

Çantasının içinden anahtarlarını alarak ona seslendim. “Arabada bekliyorum seni.” Bunu söylemek tuhaftı çünkü bu cümleyi genelde o bana karşı kullanırdı, ben ona değil.

Yukarıdan söyleniyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Merdivenleri tekrar çıkmaya üşendiğim için dediklerini anlamaya çalışmadan evden çıktım ve arabada beklemeye başladım.

Koştur koştur gelirken bir yandan da saçları bozulmasın diye onları kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Sürücü koltuğuna geçmesini beklerken bir anda benim kapımı açtı.

“Bence bugün de kendi aracınla gitmelisin.” Aklıma dün yaptıkları doldu.

“Rosa bu sefer ne yaptın. Dünkü sürprizden sonra daha fazla ne yapabileceğini tahmin edemiyorum artık. Bence zirvede bırakmalısın.” Beni kolumdan çekiştirirken bir yandan da açıklama yapmaya başladı.

“Hayır, öyle bir şey değil. Bugün Teoman ile buluşacağız ya ondan. Sen arabasız kalma diye. Sonra birilerinin arabalarına binersin maazallah.” Son dediğini duymamış gibi davrandım yoksa kavgalarımız ve koşuşturmalarımız bitmek bilmeyecekti.

“Öyleyse beni çekiştirmeden önce de söyleyebilirdin bunu.” İnip kendi arabama doğru ilerlemeye başladım. “Görüşürüz.” El sallayıp çabucak direksiyon başında yerini aldı. Tam gaza basıp hareket etmek üzereyken Rosa cama tıklattı.

Bıkkın bir şekilde sordum. “Bu sefer ne oldu?”

“Bugün senin arabanla geliyorum.” Dediklerinden bir anlam çıkaramamıştım. Az önce beni yanından kovan kendisiydi.

Yanımda yerini aldı ve sabah ayazını dışarıda bırakarak kapıyı kapattı. “Teoman dün gece eve bırakmayı teklif etmişti ama arabam var diye kabul edemedim. Bugün kabul edebilmek için arabamın olmaması gerek.” Söylediği her cümleyle beni daha çok şaşırtmayı başarabiliyordu artık.

“Bugün böyle bir teklifte bulunacağından nasıl tam olarak emin olabiliyorsun.”

“Ah, hadi ama yapma Esim. Teoman’ı benden daha fazla gördün ve benden daha iyi tanıyor bile olabilirsin. Onun ne kadar nazik ve kibar biri olduğunu biliyorsundur. Ben bile birkaç saatte anladıysam senin bilmezlikten gelip saçma sapan varsayımlar türetmene gerek yok.” Bir bakıma haklıydı. Teoman tam olarak da dediği gibi biriydi. Eskiden tabii ki. Şimdi nasıldır bilemiyordum.

“Ağzımı açmadığımı varsay.”

Ofisime Çağlar ile karşılaşmadan girebilmiştim. Her ne kadar Rosa’nın hazırlanması normalden uzun sürse de gecikmeden şirkete varabilmiştik.

Yine kulaklıklarım takılı bir şekilde yazmaya dalmışken telefonumun ekranının parladığını gördüm. Elime aldığımda arama çoktan kapanmıştı. Ekranı baktığımda üç saattir çalıştığımı ve arayanın Rosa olduğunu fark ettim. Çok önemli bir şey olsa aramak yerine aniden odaya dalacağını bildiğimden geri arama zahmetinde bulunmadım.

Yeni kelimelerimi yazmak için parmaklarımı klavyenin üstüne götürdüğümde ekranın sağ alt köşesinden bir bildirim geldi. Çağlar’dandı.

-Bir dakikalığına dışarı çıkabilir misin? Seni görmek isteyen biri var.

Bu da neydi şimdi? Kendinden üçüncü kişi gibi bahsediyor olamazdı, değil mi?

Bir cevap göndermeden önce meraktan dışarı çıktım. Çağlar sanki benim çıkacağım zamanı hesap etmiş gibi yanımda belir vermişti.

“Neler oluyor?” Eliyle ileri işareti yapıp onu takip etmemi istedi. Durduğumuz yer Rosa’nın odasının önüydü.

“Siz ikiniz yine neyin peşindesiniz?” Kapıyı tıklatmak üzere olan Çağlar’ın eli havada asılı kaldı çünkü çoktan açılmıştı. Rosa beni kolumdan tuttuğu gibi odanın ortasına sürükledi.

“Teoman gelmişken seni de bir görmek istedi.” Köşede duran Teoman hızla gelip bana sarıldı. Tamam, bu biraz ani ve beklenmedik bir selamlamaydı. Ağzımdan mırıldanır gibi “selam” kelimesini zar zor çıkarabilmişim.

İnanamaz gözlerle beni inceliyordu. “Cidden sensin. Bir an Çağlar’ın akıl sağlığını hepten yitirdiğini düşünmeye başlamıştım.” Çağlar’a dönüp baktığımda gözleriyle Teoman’ı uyarır gibi bir hâli vardı.

“Nasılsın Esim? Görüşmeyeli hayli uzun zaman oldu.” Kısa bir hâl hatır sormanın ardından korktuğum gibi beni soru bombardımanına tutmadı.

“İyi olduğunu bilmek güzel. İyi olduğuna ve... Sevindim.” Tuhaf bir sessizlik anı yaşandı. Sonra o sessizlik tuhaf bir teklifle bozuldu.

“Bizimle birlikte gelmeye ne dersiniz?” Teklif Teoman’dan gelmişti. Bir anda sorunca kimden bahsettiğini anlamamıştım ta ki Çağlar ve beni işaret edinceye dek.

Hem onların yalnız kalmasını istediğimden hem de Çağlar ile yan yana bulunmak istemediğimden itiraz ettim ama kimsenin hatta Rosa’nın bile beni taktığı yoktu. Baş başa olmak isteyebileceklerini düşünmüştüm hâlbuki.

Çağlar da onayladıktan sonra bana verilen söz hakkı geri alınmış oldu.

Dördümüz birlikte otoparka vardığımızda Çağlar’ın lastiği patlak arabası hâlâ yerinde ve onarılmamış bir şekilde duruyordu. Sadece Teoman ve ben arabayla gelmiştik. “Yalnızca iki araç var!” diye içimden bağırdım kendime. Ama sonra bunun önem taşımadığını da hatırlattım kendime. Ben Rosa ile, Teoman da Çağlar ile gidecekti ve işte mesele kapanmıştı. Ama işler benim

düşündüğüm gibi ilerlemedi. Rosa'nın benim yanıma gelmesini beklerken o Teoman'ın arabasına doğru gidiyordu.

“Rosa nereye? Gelsene beraber gidelim.”

“Siz birlikte gidin, ben Teoman ile gideceğim. Yol boyunca konuşmamızı gerektirecek kadar çok işimiz var.” Ağzım bir karış açık bakakalmıştım. Normal şartlarda buna kesinlikle itiraz ederdim ama sabah ne kadar hevesli olduğunu hatırlayınca içimden bir şey demek gelmedi. Ben mutsuzum diye başkalarının mutluluğunun önüne taş koyamazdım.

Çağlar yanımda huzursuzca kıpırdandı. “Ben taksiyle falan gelsem daha iyi olacak sanırım.”

“Bunu duymamış olayım. Aynı arabada oturabilirsiniz, yapmadığınız şey değil.”

Uzun kulaklı, hain arkadaş. Çağlar'ın söylediğini o kadar mesafeden nasıl duymuş olabilirdi ki?

Bu sabah gözündeki morluk gerçek olmasa da gün içinde herhangi bir an onu gerçeğe dönüştürebilirim. Ve bu sefer makyaj mendilinin asla işe yaramayacağı bir morluktan bahsediyorum.

Pes edip omuzlarımı silktim. “Taksiyle uğraşma şimdi, benimle gelebilirsin.”

Bu sefer şaka olup olmadığını sormadı ve sanırım fikrimden dönmekten korktuğu için ışık hızıyla koltuğa geçti.

Sıfır kelime kullanılan bir yolculuğun ardından yeni ofisimizdeydik. Teoman, mimarisine övgüler yağdırırken fotoğraflardan daha güzel görüldüğünden bahsediyordu. Rosa ise sanki binayı kendi tasarlamış gibi gururlu ve mutluydu. Biz de ebeveynlerini takip eden iki çocuk gibi peşlerinden onları takip ediyorduk. İkimiz de tasarım işlerinden uzak olduğumuz için bize fikrimizi sorduklarında belirtecek bir fikrimiz olmuyordu.

Bir süre sonra bu his huzursuzluk vermeye başladı. Neden buradaydık ki? Onlar da artık bizim bir fikrimiz olmadığına alışmış

olacaklar ki soru sormayı bırakmışlardı. Teoman masa demeye bin şahit isteyen tahta parçasına defterlerini ve kâğıtlarını yaydı. Artık ikisi kafa kafaya vermiş, ciddi bir şekilde çalışıyorlardı. Ciddi dediysem o kadar da ciddi değil. Birbirlerine bakıp gülüşmeleri eksik olmuyordu çünkü.

Boş odalardan birinden çıkan Çağlar yanımda durdu. “Yardıma ihtiyacı olup olmadıklarını soracağım. Kendimi çok boşta kalmış hissettim.” dedi. Bir adım atmasına müsaade etmeden elinden yakaladım ve ikisinin de ilgisini dağıtmayacak bir şekilde sessizce dışarıya sürükledim. Bir gözüm Rosa ve Teoman’ın üstündeyken nihayet görüş alanlarından çıkmıştık.

Dikkatimi onlardan alıp Çağlar’a baktığımda onun da bana soru dolu bir ifadeyle baktığını gördüm. Sonra gözleri aşağıya kayd, ellerimize.

Arsızca gülümsedi. “Yine aynısını yapıyorsun. Elimi bırakmakta zorlanıyor gibisin.” Bu sözüyle tuttuğum elini bırakmam bir oldu. “Çekiştireceksen yap ve bırak. Neden tutmaya devam ediyorsun ki?” diye kendime söylendim.

“Sen de yine olayları çarpıtıyorsun. Bu sefer senin hayatını değil, onların ilişkisini kurtarmak için yaptım bunu.”

Anlamamıştı. En yakın arkadaşının ne durumda olduğunu anlayamayacak kadar kalm kafalıydı sanırım.

“Yapma!” Hâlâ aynı ifade ve şaşkın suratıyla bana bakıyordu. “Gerçekten fark etmedin mi?”

“Neyi Esim? Dediklerini anlamıyorum.”

“Teoman senin en yakın arkadaşın değil mi? Ben mi yanlış biliyorum?” Kafasını salladı.

“Doğru biliyorsun, en yakın arkadaşım da ben gerçekten anlamıyorum.” Pes gerçekten! Yoldan geçen bir yabancı bile o ikilinin konuşup gülüşme seslerinden, hâl ve tavırlarından aralarında bir elektriklenme olduğunu anlardı.

“Teoman ve Rosa diyorum, şu hâllerine bak diyorum, birbirlerine nasıl gülüyorlar diyorum, elleri birbirlerine değdiğinde nasıl da küçük çocuklar gibi utanıyorlar diyorum.” Onları tekrar görebilmek için biraz ilerledim ama bu sefer Çağlar’ı çekiştirmedim. Ne olduğunu anlayarak beni takip etti zaten.

“Sadece birkaç saniye izlemen yeterli neler olduğunu anlam için.” Durdu ve dediğim gibi onları gözlemledi.

“Yoksa ... Bahsettiğin ...” Neden bu kadar şaşırmıştı ve zorlanıyordu ki?

“Evet, birbirlerine âşık olmaya başlıyorlar.” Bunu söylerken yüzümde istemsiz ve engelleyemediğim bir gülümseme belirmişti.

Çağlar’ın şaşkın bakışlarını artık üstümde hissediyordum. Şaşkından ziyade tır çarpmış gibi demek daha doğru olurdu belki de. Dudaklarını aralamış bir şey demek üzereyken konuşmasına izin vermeden ben başladım söze.

“İşte bu sebeple onları biraz baş başa bırakmalıyız. Zaten bizi çoktan görmezden gelmeye başladılar.” Anlayışla kabul etti.

Binanın arkasında bahçe denemeyecek kadar küçük bir açık alan vardı, oraya çıktık. Aslında ben çıktım, Çağlar da beni takip etti. Ona tehditkâr bakışlar attığımda ellerini havaya kaldırdı.

“Onlardan uzak durmamı söyledin, senden değil.” Ne yalan söyleyeyim sevimli gözüküyordu ve ben bu hâline gülmemek için dişlerimi sıktım.

“Beni takip etmemen gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiş olman gerekirdi.”

“Evet, maalesef öğrendim. Ama bilmediğin iki şey var. Sabretmeyi ve pes etmemeyi de öğrendim.” Gülüşü artık buruktu. Bu sefer yanlışlıkla ben eski konuların bahsini açmıştım.

Ceketime iyice sarındım ve kollarımı önümde birleştirdim. “Hava iyice soğudu, dışarıda durmak pek de akıl kârı değilmiş.”

dedim ve bomboş olan binaya adımımı attım. Oturabileceğim ya da yapabileceğim herhangi bir şey yoktu. Çağlar'ın arkamdan gelmesiyle panikledim. Uğraşacak bir şey bulmalıydim.

Çağlar'ın garip bakışları eşliğinde bir o köşeye bir bu köşeye baktım ve sonunda temiz olduğunu varsaydığım bir yere çömelip oturdum. Çantamdan bir kitap çıkarıp okumaya başladım. Karşımda dikilen adamı görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım. En sonunda dayanamayarak kafamı kaldırıp ona baktığımda bana yine o çözemediğim ifadesiyle bakıyordu. Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlamak imkânsızdı.

“Niye öyle bakıyorsun? Altı üstü kitap okuyorum. Bu kadar garip olmasa gerek.”

“Garip değil ama seneler sonra seni yine bu hâlde görmek...” Cümlesini tamamlamadı, ben de tamamlamasını istemedim. Konunun nereye gideceği açıktı.

Eliyle yeri biraz süpürdükten sonra artık yanımda oturuyordu. Kafasını biraz daha bana yaklaştırdı. Nefesimi tuttum. Artık tehlikeli derecede yakınımıdaydı. Aklım birkaç hafta öncesine gitti. Yine aynı şeyi yapmazdı, beni öpmezdi değil mi?

Kafamı sağa doğru eğip ondan olabildiğince uzaklaştım ama daha fazlasını yapamamıştım çünkü yanımdaki duvar buna engel oluyordu. Kapana kısılmış gibiydim.

Zorla da olsa konuşmayı becerebildim. “Ne... Ne yapıyorsun?” Biraz kekeleysem ve sesim titrek çıktıysa ne olmuştu yani...

Kahkaha atmasını beklemiyordum. Bu biraz garip olmuştu.

“Endişelenme Esim.” Elimde tuttuğum kitabı işaret etti. “Sadece kitap okumaya çalışıyordum. Ama sen onu giderek benden daha da uzaklaştırdın.” Benimle eğlenmesine sinir olmuşum. Koluna bir yumruk geçirdim ama kahkahasını arttırmaktan başka bir işe yaramadı bu yaptığım.

“Düzgünce izin isteyebilirdin, biliyorsun değil mi?” Benimle dalga geçmeyi sürdürmesin diye kafamı normal konumunda tutup kitabı ona doğru yaklaştırdım ama Çağlar hâlâ benden uzaklaşmamıştı. Aksine daha da yakınımıdaydı sanki. Yüzünü kitaptan bana döndü. Beynim alarm vermeye başladı. Fazla yakındı, çok fazla yakındı.

Fısıldar gibi konuştu. “Affedersin, eski alışkanlıklar.” Solunumum dururken kalp atışlarım beni hastanelik edecek kadar çok hızlandı. Hafızama kazımak istercesine inceledim eskiden âşık olduğum çocuğun yüzünü. Her milimini, her santimini, her kusurunu, her mükemmelliğini. Kokusu doldurdu burnumu. Başka hiç kimsede rast gelmediğim, sanki ona özelmışçesine üretilen kokusu.

O bana yaklaşırken ben de gözlerimi kapatıp yavaşça ona sokulmak istedim. Ama yapmadım. Bunun yerine ne mi yaptım? Kafamı duvara çarptım. Ondan uzaklaşmaya çabalarken orada olduğunu unuttuğum duvara tosladım kafamı. Bu acıtmıştı.

“Ah!” diye bağırırken çarpığım yeri tutuyordum. Çağlar da gülmeyi kesmiş, endişeyle kafamı kontrol ediyordu.

“Esim, iyi misin, çok mu acıyor?” Şokun etkisinden çıktığımda içimi utanç duygusu kaplamıştı. Muhtemelen şişlik bile yapmayacak bir çarpmaydı ama durumu örtmek için biraz fazla abartmış olabilirim.

“İyiyim, iyiyim. Fazla sert çarpmadım, merak etme.” Eli hâlâ kafamdayken gülme krizi tuttu. Aklımı yitirmişim gibi süzüyordu beni. “Sağlam birkaç tahtam daha eksildi sanırım, hepsi bu.”

“Bunun nasıl şakasını yapabiliyorsun?” Sinirliydi, gerçekten. “Olmaz böyle. Gel hastaneye gidip bir baktıralım.”

“İyiyim dedim ya. Büyütmeye gerek yok. Hem kafamı bir yerlere her vurduğumda hastaneye gidecek olsaydım hastaneden çıkamazdım.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Elleri hâlâ kafamdayken içeriye Rosa ve Teoman girdi. İlk önce şaşırarak bize baktılar, sonra birbirlerine dönüp anlamlı anlamlı konuştular gözleriyle. Ne sandılarsa bundan hiç hoşlanmadım. Ellerimden destek alarak yerden kalktım ve böylece Çağlar’dan da kurtulmuş oldum. Elimdeki kitabı ona fırlatarak “Al şimdi rahat rahat oku kitabı.” Dedim ve ufak ama hızlı adımlarla binadan çıktım.

Soğuk hava tenime çarptığında titredim ama içeri dönemeyecek kadar utanç ve sinir içindeydim, bu yüzden arabama bindim ve işleri bitene kadar onları burada beklemekte karar kıldım.

Çok şükür ki korktuğum başıma gelmedi ve Çağlar peşimden gelmedi ama Rosa gelmişti.

“Kafan iyi mi? Kendini iyi hissediyor musun?”

“Yapma Rosa, bir şeyim yok. Hepiniz abartmaya bayılıyorsunuz.” Çağlar’a olan sinirimi Rosa’dan çıkarmıştım biraz ve buna anında pişman oldum. “Affedersin, öyle demek istemedim.”

“Biliyorum. Burada mı kalacaksın?”

Başımı salladım.

“Tamam ama seni burada yalnız bırakamam.”

“Çocuk değilim Rosa, yalnız kalabilirim.”

“Çocuk olmadığını biliyorum ama başını çarpmış bir insan olarak senin için endişeliyim. Benim biraz daha işim var ama kendini iyi hissetmiyorsan seni doktora götürebilirim.” Bu teklifini kesin bir dille geri çevirdim.

“İyi peki, öyle olsun ama yine de kafasını çarpmış birini yalnız bırakamam. Ne olur ne olmaz yanında birisinin bulunması lazım. Çağlar’ı çağırıyorum, o seninle bekler.”

“Olmaz.”

“Normal koşullarda buna itiraz etme hakkın olabilir ama bu şu an için geçerli değil.” Tekrar itiraz etmeme müsaade etmeden binaya doğru yöneldi ama geri döndü.

“Sahi, nasıl çarptın kafanı?” Elimle geçiştirdim.

“İnan bana, bu konuşmak istediğim son konu.”

“Öyleyse sizi neden o şekilde bulduğumuzu da sormamalıyım.” Ben gözlerimi belirtirken o çoktan koşarak kaçmıştı.

Bir dakika sonra Çağlar görüldü. İstemeyerek de olsa kilidi açtım ve yanıma oturmasına müsaade ettim. Dırdır etmeye başlamıştı çoktan. Binlerce defa iyi olduğumu söyledikten sonra bir noktada bunu tekrar sormaktan vazgeçti.

Az önce suratına fırlattığım kitabımı bana uzattı. Eli zehirliymiş gibi değmemeye dikkat ederek kitabı ucundan tuttum ve aldım.

“Konusu ne?”

“Genç bir kız İstanbul’a amcasını ziyarete gidiyor ve...” Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım ve bu tuzağa düşmeyecektim. Her zaman benden nasıl hoşlanmaya başladığından bahsederdi. Kitaplardan bahsederken büründüğüm hâlimden, o heyecanlı tavırlarımdan hoşlandığını söylerdi. İstedikini ona vermedim. Sessizce kitabımı okumaya koyuldum. Bir süre sessizlik içinde okuduktan sonra bakışları beni yakmaya başladı. Cidden yakmaya. Acaba kafamı cidden kötü mü vurmuştum da ateşim çıkmaya başlamıştı. Odağımı geri kazanmaya çalıştım ama beceremedim.

Kafamı kitaptan kaldırmadan konuştum. “Öylece bakmaya devam mı edeceksin?”

“Evet.”

“Rahatsız edici.”

“Yapacak daha iyi bir işim yok.” Sabır diledim, fazlasıyla sabır.

“O zaman uğraşacak bir şey bul kendine.” Düşünür gibi mırıldandı.

“Hâlâ yanında iki kitap taşıyor musun?” Tabii ya, bu nasıl benim aklıma gelmez. Hemen çantamı açtım ve içindeki kitabı çıkardım. Ona uzattığımda gülümsedi. “Bu sefer kafama fırlatmak yok mu?”

“Şansını zorlama.” Dudaklarını birbirine bastırdı ve uzattığım kitabı aldı. Okumaya başladı ve uzunca bir süre tek kelime etmedi, ilgiyle okuyordu.

İçinde bulunduğum an beni on yedi yaşına götürmüştü. Çok ilgimi ve merakımı çeken bir kitap varsa boş derslerde veya teneffüslerde etrafımdaki insanlara aldırmadan okurdum. Çağlar da bana eşlik ederdi. O genelde çantasına koymadığı için başlarda sadece yanımda öylece oturup beni izlerdi. Beni izlerken hâlimden memnun olduğunu söylese de onu yalnız hissettirmekten korkmuştum. Bu yüzden yanımda iki kitap taşır olmuştum. Biri benim için, biri Çağlar için.

Birbirimize yaslanarak, kafa kafaya vererek ya da el ele tutuşarak okurduk. Hüzünlü bir sahnede ağladığımda parmaklarıyla gözyaşlarımı silerdi, komik bir sahnede güldüğümde benim gülüşüme eşlik ederdi.

Güzel anılar zihnimi doldururken yaşlar da gözlerimi doldurmak üzereydi.

Ağlamayayım diye çabalarken Çağlar kafasını kitaptan kaldırmadan konuşmaya başladı yine.

“Buraya gelmeden önce son yazdığın bölümü okudum.” Ah! Bir de şu mesele vardı. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Sabah ilk işim, onun yüzünü görmeden son bölümün taslağını atmak olmuştu çünkü gördüğüm anda atmaktan vazgeçeceğimi biliyordum. Utançtan kızarmak istememiştim ama şu an olan şey tam olarak buydu.

“Yazarken hep yaşadıklarından mı esinlenirsin?” Cümlesini yavaşça tamamlarken gözlerini de kitaptan ayırdı ve yarı ciddi duruşu ve çarpık gülümsemesiyle bana baktı.

Evet, tam olarak bu an kendime küfürler savurmaya başladığım andı.

Gözlerimi kaçırdım ve kitabıma bakmaya çalıştım. Sonra bunun çok da akıl kârı bir kaçış yöntemi olmadığını, aksine beni

gerçekten ele verebilecek bir davranış olduğunu anlayınca sakinliğini koruyarak ve yalan söylediğimi çaktırmamaya çalışarak sorusunu cevapladım.

“Birçok kitabımda birçok sahne kurgu, hatta neredeyse hepsi. Bu da kurgudan ibaret bir kitap.”

“Biliyor musun, çoğu yazarın kurgularını yaşadıklarından yola çıkarak oluşturdıkları söylenir.” Anlamalı bakışlarıyla benim gözlerimde bir şeyler arıyordu.

“Bunun sadece bir söylenti olduğunu bilmiyorsun sanki. Kitaplar, yazarlardan parçalar taşır pek tabii ama ana olaylardan ziyade daha küçük ayrıntılarda saklıdır bunlar.” Söylediğim tam olarak yalan sayılmazdı ama tam olarak doğru da değildi. O sahneyi yazarken onu düşünmüştüm, onu hayal etmişim ama bunu yüzüne karşı itiraf edemezdim.

“Haklısın ama bana nedense son bölümde birini düşünerek yakın zamanda yaşanmış bir olayı yazmışsın gibi geldi.” Bana ima dolu bakışlar atarken artık sinirimi kontrol altında tutamıyordum.

“Sana söyledim, herhangi bir anıya dayanmıyor. Bu tarz sahneleri binlerce kere yazdım ve o zamanlar yanımda sen yoktun, yani seninle alakalı bir mesele değil. Ben yazarım ve yazmam gerekiyordu, bu kadar. Hem neden terk ettiğim ve sevmediğim bir adamı düşünerek öyle bir sahne yazayım ki?” Hırsla bitirdiğim cümlemin hemen ardından büyük bir pişmanlık içimi kemirmeye başlamıştı. Çok ağır konuşmuştum, durmam gereken çizgiyi aşmıştım. Gözlerindeki hüznü görünce dilimin kopmuş olmasını ve böyle bir şey söylememiş olmayı diledim ama çok geçti. Her şey için çok geçti.

Saniyeler geçiyordu ama hayal kırıklığına uğradığı bariz belli olan hâliyle bana dik dik bakmayı sürdürüyordu. Boynundaki kasların gerildiğini ve ellerini sıkıldığını yeni fark ediyordum. Mahvetmişim, daha fazlasını yapamam sanıyordum ama yine yapıyordum, onu yeniden üzüyordum.

“Ben özü...”

“Dur Esim, lütfen!” Konuşmamı kesmişti. “Diyeceğin şeye hiç gerek yok. Kendi düşüncelerini belirttin diye özür dilememelisin. Asıl ben dilemeliyim, meseleyi gereğinden fazla uzattığım için.” Kitabı sertçe kapattı ve bana uzattı. Sersemlemiş bir şekilde kitabı elinden alırken arabadan indi. İndi ama fazla uzaklaşmadı. Bahçe duvarına yaslanıp beklemeye başladı.

ÇAĞLAR

Parçalara ayırdığı kalbimin üstünde umursamazca dolaşıyordu. En azından o zaman sadece gitmişti, bir şey demeden. Ama şimdi, beni sevmediğini sesi bile titremeden söylüyordu.

Cümlesini bitirdikten sonra gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Ya da öyle olmasını istediğim için gördüğümü sandım.

İçim içimi kemirmeye başladı. Söyledikleri gerçek miydi, beni terk etme sebebi beni sevmemesi miydi? Ama arada bir yakaladığım bakışları, kokumu içine çekmesi, hâlâ benden izler taşıması neydi peki? Haftalar önce hayatında aşk istemediğini söylemişti ama beni sevmediğine dair en ufak bir kelime etmemişti. Beni özlemle öptüğü sahne beynimde tekrar tekrar dolanırken şimdi onca şeye rağmen onun sözüne nasıl inanabilirdim ki? İnanmak istemiyordum.

Ama kelimeler dudaklarından tereddütsüz bir şekilde dökülmüştü işte. Ne diye kendimi kandırmaya çalışıyordum ki? O benim gibi hissetmiyordu. Beni sevdiğini düşündüğüm anlarda belki de sadece eskiye özlem duyuyordu. Belki de bu büyümüş hâlimi sevmemişti. Olasılık çukuruna düşmüştüm ve her bir yeni düşünceyle daha da derine batıyordum.

Yere diktiğim bakışlarımı arabaya yani ona çevirdim. Başını ellerinin arasına alarak direksiyona yaslamıştı. Yüz ifadesini

görmek istemiştim. Az önceki pişmanlık ifadesini görmek istemiştim, bir umut ışığı bulmak için.

Onuñ yanındaydım, sevdiğim kadının yanındaydım ama o benden çok uzaktaydı.

Zayıf kalbim onun sayesinde ayakta kalabilmişti, onu bir gün bulabilme umuduyla. Sadece onu bir kere görmekle bile yetinebileceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu ama yanılmışım. İnsanoğlunun bencilliği ve nankörlüğü işte. İsteddiği bir şey olunca onunla yetinmeyi bilmez ve hep daha fazlasını ister. Onu gördüğüm ilk an sadece bir kerenin yetmeyeceğini anlamıştım, sonsuza kadar yanında olmak istemiştim. Beni terk edenin o olduğunu düşününce işlerin kolay ilerlemeyeceğinin farkındaydım. Zaman alacaktı biliyordum ama olacağına dair bir ümit yeşermişti içimde çünkü beni hayatından tamamen silmediği belliydi. Ama beni terk ettiğini yüzüme vurması ve beni sevmediğini söylemesi beklenmedik bir hareketti.

Kızgın bakışlarıma engel olamıyordum. Evet, kızgındım. Ona her ne kadar incindiğimi belli etmemeye çalışsam da beni incitmişti ve ona olan öfkem giderek büyüyordu. Ama bana gerekli açıklamaları yapmadan öfkemi ona belli edemezdim. Sadece beni sevmiyor diye ona kızmaya hakkım yoktu, olmamalıydı. En azından bunu belli etmemeliydim. Beni terk etmesinin bir sebebi olduğu gibi artık sevmemesinin de bir sebebi olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Cevabımı alana kadar ondan tamamen vazgeçmemekte, sadece biraz daha uzak durmakta karar kıldım. Yanıtladığı zaman ise gerçekten geçerli bir sebebi varsa onu unutmaya çalışacaktım. Onu sevmeyi bırakmayacaktım tabii ki. İstesem de mümkün değildi böyle bir şey. Bunu biliyorum çünkü birçok kere denemiştim ama gönül söz dinlemez lafı böyle bir şey sanırım.

Ondan vazgeçecektim, onu sevmekten değil.

Belki direksiyondan başını kaldırır da yüzünü görürüm umu-
duyla hâlâ saf saf bakıyordum ona. Her an kırılabilecek bir dala
tutunmaya çalışan iflah olmaz, aptal bir âşıktım.

Yaklaşık on beş dakika sonra Rosa ve Teoman'ın sesi duyuldu.
İşleri bitmişti anlaşılan. Onların sesiyle Esim'de de bir hareketlen-
me oldu. Başını kaldırmadı ama elleriyle yüzüne bir şeyler yapıyor
gibiydi. Yine başını kaldırmadan çantasından bir şey çıkardı. Saç-
ları önüne geldiğinden ne yaptığını anlamamıştım ama peçeteyi
yüzüne doğru götürürken görmüştüm. Kaşlarım çatık izliyordum.
En sonunda saçlarını elleriyle savurarak önünden çekti. Gülümsü-
yor muydu yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyordu?

Neler olduğunu anlamaya çalışırken yanımda duran Teoman'ı
fark etmemiştim. Kısık bir boğaz temizleme sesine kadar.

“Ne oldu? Az önce ellerin kafasındayken şimdi neden araba-
nın dışındasın?” Tek ve keskin bir nefes verdim.

“İnan hiç havamda değilim Teoman.” Omzuma koyduğu elini
yavaşça çekti. Genelde hep Teo diye hitap ettiğim hâlde bu sefer
adını tam söylemiştim. Kızgın olduğum zamanlarda bunu yaptı-
ğımı biliyordu.

“Konuşmak ister misin?” İstemiyordum ama bunu söyleme-
me gerek kalmadan Rosa girdi araya. Bir Esim'e bir bana bakı-
yordu.

“İkinizin arasında ne geçti? Esim niye o deli gülümsemesini
takınmış duruyor?”

“Deli gülümsemesi mi? Bu ne anlama geliyor.”

Ofladı. “Bu demek oluyor ki kıt kafalı arkadaşım yapmaması
gereken bir şey yapmış ama bunu yaşanmamış gibi saymak iste-
diği için kendini iyi ve mutlu olduğuna ikna etmeye çalışıyor.”

“Ve sen de bunu sadece bir gülümsemesinden anladın?”

Gözlerini devirdi. “Yedi yirmi dört birlikte yaşadığın insanı
gereğinden fazla tanıyabiliyorsun. Hem bu ifadeyi, bu gülümse-

meyi daha önce binlerce defa gördüğüm için artık anlamak zor değil.” Rosa omuzlarını silkerken bu duruma bu kadar kayıtsız gözükmesi beni şaşırtmıştı. İnsanların sıradan veya normal olmayan şeyleri normalleştirmesi garipti ama bir şey sürekli tekrarlandığında kaçınılmaz olan buydu sanırım.

Bebek pışpışlar gibi eliyle sırtıma vurdu. “Esim’i üstelemene gerek yok, yakınlarında olduğun sürece zaten yavaş yavaş buzları çözölmeye başlayacak. O böyledir, hislerini kendinden bile saklar, duygularından köşe bucak kaçır.”

İsterik bir kahkaha çıktı ağızımdan. “Bence arkadaşını hiç tanımıyorsun. Hissettiklerini çekinmeden söyleyecek kadar cesur biri.” Kafasını eğmiş, sorgular gözlerle bana bakıyordu.

“Sana ne söyledi de bu hâldesin Çağlar?” İyice kaydığım bahçe duvarında biraz dikleştım.

“Beni sevmeyen birisi için fazla çabalıyoruz Rosa, anlamsız bu.” Koyu yeşil gözleri korkutucu şekilde belerdi.

“Seni sevmediğini mi söyledi?” Başı hızla Esim’den tarafa döndü. “Salak kız.” Elini alnına dayadı. Düşünüyormuş gibi duruyordu. “Bu böyle olmayacak, ben restorana kadar onunla giderim ve konuşurum.” Tam Esim’in beyaz arabasına yönelmek üzereyken geri döndü. “Şimdi pes edemezsin Çağlar. Seni bilmem ama Esim bu sefer toparlanamaz.”

Duymasından korkar gibi daha sessiz konuşmuştu. Bakışlarım istemsiz olarak Esim’e kaydı. İlk defa bizden tarafa bakıyordu ama bakışlarımız karşılaştığı an gözlerini kaçırdı, yüzündeki gülümseme bozuldu ve dudağının kenarı titredi. Ama bu saniyelikti, sonra tekrar gülümsemeye devam etti.

Rosa’nın dediklerine tutundum. Her an kırılabilecek o ince dal parçasına tutunmayı seçtim.

Teoman yol boyunca tek kelime etmedi, etmemesi gerektiğini biliyordu.

Restorana vardığımızda ondan en uzaktaki köşeye oturdum. Bu zamana kadar ona yakın olmak için her yolu denemişken şimdi ondan uzak durmak için çabalamam trajikomikti. Yemekleri sipariş etmemizin ardından Rosa ve Teoman iş hakkında konuşmayı sürdürdüler.

Ortakdaki tuza uzandığımda birinin parmaklarına değmiştim. Yüzüne kaydı bakışlarım. Oradan ayrıldığımızdan beri ona bakmamaya çalışıyordum.

Gözleri şişmişti ve kızarıktı. Maskarasının silik izleri duruyordu. Direksiyona kapandığı onca zaman ağlamış mıydı yani? Yüzünü benden saklama sebebi bu muydu?

Rosa'nın deyimiyle *deli gülümsemesi* kaybolmuştu artık.

Teoman ve Rosa ortamdaki gerilimi fark etmiş olacaklar ki konuşmayı kesti. Hep birlikte birbirine değen parmaklarımıza bakıyorduk. Esim, elini hızla çekti ve yarım ağızla özür mırıldandı.

“Benim lavaboya gitmem lazım.” Çantasını aldığı gibi fırladı.

“Ben bir Esim’e bakayım.” Ve Rosa da masadan ayrıldı.

“Çağlar, bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama Esim hiç de iyi durmuyor. Ne olduğunu anlamış değilim ama büyük bir sorunu varmış gibime geliyor.”

“İnan ben de anlamıyorum. Her hareketi, her sözü sadece daha da büyük bir karmaşa oluşturuyor içimde.”

“Rosa söylemiyor mu neler olduğunu?” Başımı salladım.

“Esim’den bizzat duymam gerektiğini düşünüyor.”

Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum o yüzden hedef değiştirdim. Zaten kendi dertlerime kapılıp arkadaşımın yaşadıklarını yeterince kaçırmıştım. Belki de yan yana olmak istiyorlardı ama onları peşimizden iki farklı yöne çekiyorduk.

“Rosa demişken sizin aranızda neler oluyor?”

“O kadar fark ediliyor mu?” İtiraz etmeden bunu sorduğuna göre Esim kesinlikle haklıydı. İyi bir gözlemciydi. Belki de başarısının sırrı buydu.

“Birisi benim küt kafalı olduğumu söyledi ve anlamamı sağladı.” Başta dediğimi anlamasa da sonradan ampulü yanmış olacak ki başını *anladım* dercesine salladı.

“Son durum nedir peki, o da senden hoşlanıyor mu?” Kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi.

“Daha iki kere görüştük ve açıkçası pek emin değilim. Onu fazla tanımadığım için herkese karşı mı böyle yoksa sadece bana karşı mı böyle bilemiyorum.” Sonra birden gözleri parladı.

“Esim sana bir şey dedi mi?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Direkt Rosa hakkında bir şey demedi ama sizin aranızda bir elektrik olduğunu kesinlikle düşünüyor.” Küçük bir sırıtış gördüm dudaklarında. “Bu fazla hızlı bir ilerleme değil mi Teo? Kaç senedir tanıyorum seni ama bir kadınla hiç bu kadar kısa sürede samimi olduğunu görmemiştim.”

“Yani haklısın ama Rosa’yı kaç senedir tanıyorum.”

“Siz ikiniz görüşüyor muydunuz?”

“Tabii ki hayır, sizinleyken birkaç kez görmüştüm. Kafan tam yerinde değil sanırım çünkü sana bunları daha önce de söylemiştim.”

“Haklısın, biraz dağıldım sanırım.” Konu tekrar bize dönmeden önce onlardan bahsetmeye devam ettim. “İlk görüşte aşk mı diyorsun yani?”

“Bunu demek pek doğru olur mu bilemedim. Lise zamanları da ondan hoşlanmıştım ve ne kadar konuşmak için çabalasam da beni geçiştiriyor gibi geliyordu. Bu yüzden ben de yapışkan gibi davranmak istemedim ve onu kendi hâline bıraktım.” Bana bakarken söyleyeceği şeyden çekiniyormuş gibiydi. “Keşke o zamanlar ona biraz daha yakın davransaydım, onunla gerçek bir sohbet kurana kadar vazgeçmeseydim. Kişiliğini bile çözmeye çalışmamak yaptığım aptallıklardan biriydi. Öyle bir kızın utanç olacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti. Bu yaşıma geldi-

ğimde ancak fark edebildim sanırım.”

“Haklısın Teo, Rosa utangaç biriydi.” *Bilmeliydim* ifadesini takındı yüzüne. “Bana bundan neden hiç bahsetmedin?”

“Bilmiyorum, ergen hâlim gereksiz bir şekilde gururluydu sanırım.” Dik bakışlarını üstümde hissediyordum. “Demem o ki biraz yapışkan olmak sorun değildir. Karşındaki kişiyi anlamadan sonuca varmak zamanla ‘keşke’ kelimesinin daha çok kullanılmasına sebep olur.”

“Hâlâ senden bahsediyoruz değil mi?”

İç çekti. “Benden bahsediyoruz Çağlar, benden.” İma yüklü ses tonu yüzünden kaşlarımı çatmış tam ona çıkışacakken Rosa ve Esim masaya döndü.

Az önce dağınık duran makyajı artık çok daha düzgündü. Rosa meseleye el atmıştı anlaşılan. Gözlerinin altındaki maskara kalıntıları her ne kadar gitmiş olursa olsun gözlerindeki kızarıklıklar duruyordu, üstelik daha da fazlalaşmıştı sanki.

Bizim yüzümüzden çiçeği burnunda âşıklarımız da rahatça sohbet edememişti. Esim, gitmeye can atar bir hâlde çantası kucığında her an kalkmayı bekliyordu. İsteğinin gerçekleşmesi fazla zaman almadı. Hepimiz yemeklerimizi bitirdiğimizde mekândan ayrıldık.

Rosa Teo’ya veda edip bir sonraki görüşme için sözleştikten sonra ayaklarını sürüyerek Esim’in arabasına bindi. İkisi de binmeden önce Esim’in sessizce, sadece dudak hareketleriyle Rosa’dan özür dilediğini duydum. Özür kelimesini son zamanlarda fazlasıyla duymaya başlamıştım ve bu kelimeden giderek daha çok nefret ediyordum. Artık kimse içten söylemiyormuş gibi boş, anlamsız geliyordu kulağıma.

ÇAĞLAR

Aramızdaki soğukluk giderek büyürken zaman da izinsizce akmaya devam ediyordu. Benimle konuşmaya asla teşebbüs etmiyordu ama bana gönderdiği her bölümle kafamın karışmasına sebep oluyordu. Esim'in hiçbir kitabında ciddi bir ayrılık sahnesi yoktu ama bu hikâye giderek ilginçleşiyordu. Ana karakter olan Feyza, Doğuş'a yaptığı bir şey yüzünden sinir oluyordu ve onu sevmediğini söylüyordu. Doğuş ondan uzaklaştığında ise Feyza affedilmek için her yöntemi deniyordu, her an bir sebep bulup Doğuş'un peşinde dolanıyordu.

Hikâye bir anda seyrini değiştirmişti. Her kitabında sıfırdan bir ilişki inşa eden, bunu ara olaylarla geliştiren ve ilişkilerinin zarar görmeden ilerlemesini yazan Esim, şimdiki çiftini manasız bir ayrılığın içine sokuyordu.

Kadın karakterin bir anda erkeğe, onu sevmediğini söylemesi tamamen tesadüf olamazdı, değil mi? Bu hikâyeyi başından beri böyle kurguladığını sanmıyordum. Onun tarzından tamamen farklı ilerliyordu.

Hızlı yazıyor olsa gerek ki çok fazla hatasını düzeltiyordum. Anlatım bozuklukları, yazım yanlışları, noktalama hataları... Normalde de hep böyle mi yapardı yoksa şu sıralar kafası mı dağınıktı bilmiyorum. Zaten oldukça farklı bir çalışma stili vardı.

Daha önceki işlerimde bölümleri teker teker yollayan bir yazarla hiç karşılaşmamıştım. Kitap bittiğinde yine toplu bir düzenlemeden geçireceğimizi biliyordum ama dediğim gibi farklı bir iş anlayışı vardı. Diğer işlerimle ilgilenirken arada da bana attığı bölümleri gözden geçiriyordum.

Kaç bölümdür kızın kendini affettirme çabasını yazıyordu ve benim içimi baymıştı artık. Bunun ne kadar daha böyle devam edeceğini merak ettim. Bu kitap bir hayal kırıklığı olacak gibiydi.

Bazen yaşadıklarımıza hitaben yazdığını düşünüyordum ama farklılıklar çok fazlaydı. Feyza haksız olduğunun farkındaydı ve bunu telafi etmeye çalışıyordu, Esim ise hiçbir şey yapmıyordu. Belki de yapmak istedikleri satırların arasındaydı ama uygulama sıfırdı. Esim'in Feyza gibi olmasını diledim ama bu dileğimin imkânsızlığının farkındaydım. Esim, asla hatasının farkına varmaz, karşımdakini kırdım diye üzülmez. Sadece kaçar ve saklanır. Başkalarından... Kendinden ...

Esim'in yazdığı cümlelere dalmış, bir yandan da iç sesimle savaş verirken başımda birisinin dikildiğini fark ettim. Tavırlarından sabırsız ve endişeli olduğu belliydi.

“Ne oldu Rosa, söyle hadi.”

“Esim...” Her ne kadar diyeceklerini deli gibi merak etsem de bu konuda kendimle görünmez bir sözleşme imzalamıştım.

“İlgi alanlarım içinde değil.” Gözlerini kısmış, beni deşebilecekmiş gibi bakıyordu.

“Ama bu önemli!” Derin bir nefes aldım ve sakince ne olduğunu sordum.

“Esim, dün gece eve gelmedi.” Cümlesini bitirmesiyle kendimi ayakta bulmam bir olmuştu.

“Ne demek eve gelmedi.” Elimini saçlarıma geçirirken bilgisayarıma baktım. “Ama bu sabah bana son yazdığı bölümü atmış.”

“Öncelikle sakın oluyorsun ve söyleyeceklerimi yarıda kes-

meden dinliyorsun.” *Anlaştık mı* der gibi kaşlarını kaldırdı ve ben de başımla onayladım.

“Esim, dün gecedan beri ofisinden çıkmamış. Az önce odasına girdim ve karşılaştığım manzara korkunçtu. Her taraf darıma-dağınıktı. Akşamdan kalma yemek paketleri, çikolata ambalajları, sararmış kahve fincanları, birkaç abur cubur poşeti masasını ve odasını esir almış durumda. Onu uyandırmadan önce seninle bir anlaşma yapmak istedim.”

“Benden onunla ilgilenmemi, onun yanında olmamı isteme. Bu sefer yapamam.” Ellerini sallayarak beni susturdu.

“Hayır, senden bunu istemeyecektim ki zaten istemeye hakkımın olmadığını da biliyorum. Benim senden istediğim onun odasını toparlaman.”

“Ne istedin, ne istedin?” Bahsini ettiği şey çok saçmaydı. “Bunun için temizlik görevlileri var, biliyorsun değil mi?”

“Salak salak konuşma, tabii ki biliyorum ama senin bilmediğin bir şey var. Temizlik görevlileri buraya mesai saati bitiminden önce asla uğramazlar. Ve o zamana kadar arkadaşımın öyle bir ortamda vakit geçirmesini istemem.” Onca çalışan varken, stajyerler varken beni seçmek zorundaydı çünkü.

“Onca insana kazık mı saplandı da iş göremiyorlar.” Aslında bu işe şikâyet etmezdim ama ondan uzak durmaya çalışırken onun özel alanlarından birine girmek içimden gelmiyordu, yoksa temizlik elime yapışacak değildi.

“Hiçbir çalışanıma patronlarının bu yüzünü gösteremem.” Söylediğini idrak etmem biraz zamanımı aldı.

“Patronları derken? Yanlış söyledin sanırım. Buranın patronu, sahibi artık her ne dersen, sensin sanıyordum.” Başıyla onaylarken dudaklarını kemirdi.

“Bildiklerin doğru fakat eksik. Büyük ortak benim ama Esim de küçük ortak. Ne yani sadece benim arkadaşım ve yazar diye bir ofisi olduğunu mu düşündün?”

“Ben bilmiyordum, arkadaşın diye ayrıcalık göstermiş olabileceğini düşündüm.”

“Asla. İş hayatımla özel hayatımı birbirine karıştırmam.”

“Ama Esim, sadece yazıyor.”

“Onunla başından böyle bir anlaşma yaptık çünkü. Evrak işlerinden pek hoşlanmadığı için kendi istemedikçe onu bu şekilde çalışmaya zorlamıyorum. Aslında ortak olmak bile istememişti ama babası kendini affettirebileceğini sanarak ona küçük bir sürpriz yaptı. Bu Esim’i daha da fazla öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı gerçi ama konumuz bu değil. “

Hemen dağıttığı meseleyi topladı. Çok fazla şey anlatmış gibiydi ama aslında hiçbir şey anlatmamış gibiydi de. Kıvrak zekâlı insanlar böyle oluyordu sanırım.

“Konumuz Esim ve ofisi. Dediğim gibi ben onu dışarıya çıkarır çıkarmaz başka kimsenin odayı görmesine izin vermeden kapıyı kapat ve etrafı toparla. Ha, bir de camı açıp havalandırırsan çok iyi olur çünkü havada baharatlar da dâhil yediği her şeyin kokusu uçuşuyor. Zehirlenmeden işini halletmeye çalış.” Göz kırptı ve kıkırdarak yammdan uzaklaştı. Az önce neler olmuş, bana nelerden bahsetmişti öyle?

Parmaklarımı masaya vururken onların çıkmasını bekledim. Bir kapı sesi duyduğumda yerimden fırladım ve Esim’in odasına doğru ilerledim. Rosa’nın yanında yalpalayarak yürüyordu, daha tam ayılamamıştı. Onlar lavaboya doğru ilerlerken ben de içeri girdim ve girmemle burnumun sızlaması bir oldu. Gerçekten çok ağır bir koku vardı havada. Pervazın kulpuna asıldığım gibi camı açtım. İçeri giren hafif soğuk hava odanın ısısının düşmesine sebep oldu. Ne kadar sürem olduğunu söylememiştii. Lavabodan direkt olarak buraya dönmezlerdi herhâlde çünkü o kadar az zaman bu odayı toparlamama asla yetmezdi. Küçük çöp kovasına yerleştirilmiş büyük çöp poşetini bir elimle tutarken diğer elimle de kutuları ve paketleri toplamaya başladım. Önce yerdekileri, ardından sehpadakileri ve en son olarak da masasındakileri top-

ladım. Burayı birkaç saat içinde çarşamba pazarına dönüştürmesine şaşırmıştım. Bu kadar kısa sürede, üstelik tek kişiyken bunu yapmak mümkün müydü ki?

Çöpleri toplamam bitince poşetin ağzını bağlayıp çıkarken atmak üzere kapının önüne koydum. Sonra masasındaki çay ve su bardaklarını, kahve fincanını ve kupayı sehpa da bıraktığı tepsiye topladım. Tam çıkmak üzereyken beyaz masasındaki kahve izi takıldı gözüme. Hemen etrafta bir ıslak mendil arandım. Şanslıydım ki ilk baktığım yerde, çekmecesinde bulmuştum. Paketten bir tane çekip silmeye başladım ama masanın diğer taraflarında ufak birkaç tane daha leke fark ettim. Onları da silmeye çalışırken elim bilgisayarın faresine çarpmıştı. Parlayan ekranla irkildim. Word dosyası açık kalmıştı. Hikâyesinin son bölümüydü anlaşılan ve henüz bitirip bana yollamamıştı. Monotonlaştığı için merak edip okumayacaktım bile ama ilgimi çeken bir şey oldu. Kelimelerin arasında kendi adımı gördüm.

Ne zaman geri dönecekleri endişesi yok oldu bir anda. Düşünebildiğim tek şey ekranda yazılanların ne olduğuydu. Sandalyesine sindim yavaşça ve okumaya başladım.

"Yaptıklarım için, söylediklerim için özür dilerim Doğuş."

"Anlamıyor musun, bu zamana kadar özürden başka bir kelime çıkmadı zaten ağzından. Bir milyon kere desen de yine de değişmeyecek. Söylediklerini geri alabilir misin? Tabii ki alamazsın ama en azından bana bir açıklama yapabilirsin. Her şey, ilişkimiz, hayatımız çok güzel giderken neden birden artık beni sevmediğini söyleyerek ayrıldın? Madem yapacağını yaptın, o zaman neden şimdi özür dileyip duruyorsun? Ben... Ben delireceğim artık, bu davranışlarını anlamlandıramıyorum. Mantıklı davranmıyorsun, hareketlerin ve söylediklerin birbiriyle örtüşmüyor. Bana ne yapmaya çalışıyorsun Feyza." Ona olanları anlatmak istedim ama yapamazdım. Ben acı çekiyordum zaten, onu da kendi cehennemime ortak etmek istemiştim. Buna hakkım yoktu. O kadar iyi kalpli birisiydi ki benden, benim hayatımdan daha iyisine layıktı.

Benden açıklama bekliyordu ama benim ona söyleyebileceğim tek şey yine özürden başka bir şey değildi.

“Yeter! Kullandığın o iki aptal kelimeden sıkıldım artık. Yapman gereken tek şey gerçekleri bana anlatmak.”

“Ne söylememi bekliyorsun Çağlar? Aslında senden hâlâ hoşlandığım hâlde sana, seni sevmediğimi söylediğimi mi duymak istiyorsun? Karanlığıma seni de çekmek istemediğim için kendimden uzak tuttuğumu mu, benimle mutlu olamayacağını bildiğim için seni terk ettiğimi mi, mutluluğun için mutsuzluğumuzdan vazgeçtiğimi mi, senin için senden vazgeçtiğimi mi yoksa sana hâlâ deliler gibi âşık olduğumu mu duymak istiyorsun? Söyle bana hangisi daha çok hoşuna giderdi.” Kırıklık dolu gözlerine baktım. Avucuma alıp saklamak istedim onu. Sadece mutlu olacağımız bir harikalar diyarında yaşayalım istiyordum. Birbirimize yine sırılsıklam âşık olup aşkımızı çekinmeden ve düşünmeden haykıralım istiyordum. Ama yanağıma düşen ıslaklıkla hayaller diyarım yok oldu, yıkıldı...

Son satırları okurken benim de yanaklarım ıslanmaya başlamıştı. Daha fazla şey aradım, bulabileceğim herhangi bir açıklama aradım ama yoktu. Sayfanın sonuydu ve bunlar da son satırlardı.

Bunlar bana mıydı? Onun gerçekten hissettikleri bunlar mıydı? Yoksa yine kendime bir umut kırıntısı mı arıyordum? Hayır, bunun umut kırıntısıyla alakası yoktu. Doğuş karakteri bir anda Çağlar’a dönüşüvermişti, kitapta Çağlar diye başka bir karakter yoktu. İsmimi kullandığının farkında bile değildi belli ki.

Parçalanan kalbim yapıştırıcıyla bir araya getirilmiş gibi hissettim. Tam olarak sağlam değildi ama artık bir bütündü.

Kararmaya, çürümeye yüz tutmuş ümidim yeniden filizlenmişti. Kafamın içinde kendi sesimle okuduğum cümleler yankılandı. *Bana hâlâ deliler gibi âşıktı. Aslında benden hoşlanıyordu.*

Ama sonra bir başka cümle daha yankılandı. Anlamını çözemediğim bir cümle. *Mutluluğun için mutsuzluğumuzdan vazgeç-*

tim. Ne demek oluyordu bu? Esim'in ayrı geçirdiğimiz onca zaman boyunca bir nedenden dolayı mutsuz olduğunu biliyordum ama kimse bunun sebebini söylemiyordu.

Koridordan sesler gelmeye başlayınca okuduğumu fark etmesin diye bilgisayarını uyku moduna geçirdim. Tepsiyi ve çöpü de aldığım gibi ofisinden çıktım.

Bardakları ve çöpleri hallettikten sonra kendi masama geçtim. Duran kalbim tekrar atmaya başlamıştı. Elim sol göğsümün üstüne giderken buz tutmuş bedenim artık daha sıcaktı. Onun bana âşık olabilme ihtimali beni ısıtmıştı.

Zehrim de panzehirim de onun ellerindeydi, dudaklarından dökülecek birkaç kelimedenden ibaretti.

Yazmakta olduğu, az önce okuduğum bölümü sabırsızlıkla bekliyordum. Devamında neler olacağını deli gibi merak ediyordum. Çünkü artık bu sadece bir kurgu olmaktan çıkmıştı benim gözümde. Benim için bunlar artık Esim'in iç sesi, onun düşünceleriydi. Öyle olması gerekiyordu, her şey bu kadar rast gelmiş olamazdı.

Günler geçiyordu ama Esim, yazdığı bölümü asla atmıyordu. Belki de korkmuştu, duygularını dolaylı yoldan anlamamdan. Merakım her geçen gün daha da büyüyordu. Kapısına dayanıp bölümü artık bana yollamasını istemekten zor alıkoyuyordum kendimi. Sabretmem lazımdı. Beklemeyi bana öğretmişti, bunu şimdi de yapabilmeliydim.

Karşımdaki ekranda mail kutum açık, sanki her an atacakmış gibi beklerken birisinin bana seslendiğini duydum.

“Toplantı başlamak üzere Çağlar.” Bahar, çoktan aklımdan çıkmış olan toplantının hatırlatmasını yapıyordu bana.

Çabucak defterimi, kalemimi alarak toplantı odasına gittim. Neredeyse herkes yerini almıştı bile, Esim hariç. Gözlerim onu arıyordu ama belki de katılmayacaktı. Katılmasını çok istiyordum

çünkü onu doğru düzgün göremiyordum. Sabahları benden erken geliyordu işe, akşamları ise benden geç çıkıyordu. Mutfağa gitmemeye özen gösteriyor gibiydi. Beni gördüğü her an ufak adımlarla kaçıyordu.

Benden kaçıyordu, saklanıyordu. Benimle yan yana gelmek için elinden geldiğince çabalıyordu. Ofisinde bitkisel hayata geçmiş gibi yaşıyordu. Bazen Rosa'nın zorla onu odasından çıkarmaya çalıştığını görüyordum. Kimi zaman direnip çıkmasa da kimi zaman gönülsüzce de olsa dinliyordu arkadaşını.

Yıllar önceki Esim'den tamamen farklı olduğunu zaten kabul ediyordum ama buraya ilk geldiğim zamanlarına kıyasla daha çok değişmişti. Yapmacık da olsa gülmüyordu artık, göz altları gün geçtikçe daha da mor oluyordu. Cildi giderek soluyordu, ruhsuz bakan gözleri her geçen gün daha çok kan topluyordu. Bunları sadece birkaç saniyeliğine görebildiğim kısacık zamanlarda fark etmiştim. Durumunun giderek kötüleşmesine ben mi sebep olmuşum? Kendimi suçlu görmeden edemiyordum çünkü beni sevmediğini söyledikten sonra hâli böyle olmaya başlamıştı.

Rosa, yanındaki boş sandalyeye gözlerimin takıldığını fark etmişti ve *üzgünüm* der gibi başını sallamıştı. Dikkatimi zor verebildiğim toplantının ortasındaiken kapının aniden açılmasıyla zaten toparlayamadığım odağımı iyice kaybetmiştim. Kafasında kızların ev topuzu dediği dağınık saçıyla, kırıışmış gömleği, mürekkep izi olmuş elleri ve yüzünü yıkadığına bile zor emin olduğum hâliyle odaya giren kişi Esim'di. Gözleri yine çok yorgun duruyordu ve savaştan çıkmış gibi bir edası vardı.

Dikkatleri dağıtmak istemiyormuş gibi hafif bir el hareketi yapıp herkesi önüne döndürdü ve kendi yerine oturdu.

Sene sonu yaklaştığı için bazı planlar sıkışmıştı ve bu yüzden gündem kabarık olduğundan toplantı normalden daha uzun sürmüştü.

Bitmesine yakın kendimi bunun doğru olmadığına ikna etmeye zaman tanımadan söz istedim. Büyük bir savaş başlatacak olabilirdim.

Doğrudan Esim'in gözlerinin içine bakıyordum. "Yayınevimizin en çok satış yapan yazarı Esim Hanım, değil mi?" İsmi duyar duymaz onun da gözleri benimkileri buldu. Konunun nereye gideceğini merak ediyor gibiydi. Yanında oturan Rosa'nın sesi biraz kafası karışmış gibi çıkıyordu.

"Evet." dedi sorgular şekilde. Bunu onca kişinin arasında yapmak her ne kadar doğru gibi gelmese de onunla yalnız kalamadığım için bana başka bir seçenek tanınmamıştı.

"Her ne kadar satış rekorları kırsanız da ben sizin kitaplarınızı pek yeterli bulmuyorum." Belermiş gözleri ve çatılan kaşlarıyla ağzı açık bakakalmıştı bana. Boğazını temizleyip toparlandı.

"Hangi açıdan yeterli değilmiş benim kitaplarım Çağlar Bey?" Sesindeki kızgınlığa aldırmandan onun ağzından çıkan ismimi yakaladı kulaklarım. Bu bile kalbimi yumuşatmaya yetecekken zor da olsa şu anki duruma odaklandım.

"Nasıl desem... Kitaplarınız biraz sığ gibi." Bu kadar sert bir şekilde söylemeyi planlamamıştım ama bir şekilde ağzımdan çıkmıştı ve Esim, şimdi öldürücü bakışlarıyla beni deşiyordu.

"Sığ mı? Bu da ne demek oluyor?" Bağırmaya yakın ses tonuyla hiç de kibar olmayan bir şekilde sormuştu.

"Burası bunun ne yeri ne de zamanı. Yazar ve editör olarak bunları özel bir toplantıda mı konuşsanız acaba?" Rosa'nın hafif gülümser ve neşeli sesinin altında yatan manayı biliyordum. Sevimli bir şekilde bizi uyarıp aynı zamanda da tehdit ediyordu.

Gözlerimi Esim'den ayırmadan konuşmayı sürdürdüm. "Bence tam yeri ve zamanı Rosa Hanım. Sanırım yazarımız, aynı zamanda patronları da olduğu için kimse söylemeye cesaret edememiş ama Esim Hanım'ın kitapları çok sığ bir olay örgüsüne ve anlatış biçimine sahip. Kitaplarınızı başarılı bulduğumu söyleyemeyeceğim."

“Pekâlâ başarılılar. Bu kadar satışın, övgünün başka bir anlamı olamaz ne de olsa değil mi?” Her an patileriyle kavgaya tutuşacak kedi köpekler gibiydik.

“Rakamları bir başan olarak görüyorsanız öyle görmeye devam edin ama ben gerçek başarının bu olduğunu düşünmüyorum.”

Elini alnına dayayıp gergince ovuşturan Rosa’nın fısıltıyla “Kan çıkacak.” dediğini işittim.

Ellerini masada sıkıca birleştiren Esim, sandalyesinde doğruldu. Asabi gülümsemesiyle sakın ama katı bir ses tonuyla sordu. “Peki sizce, şu çok bahsettiğiniz gerçek başarı tam olarak nedir Çağlar Bey? Biz de öğrenebilir miyiz?” Elini göğsüne koydu. “Şahsen ben çok merak ettim de.”

Duruşumu düzelttim ve açıklamaya başladım. “Bir yazar için başarının, gerçekçi şekilde yazılmış hikâyeler olduğunu düşünüyorum.”

“Bu cümlelizden sizin benim yazdıklarımı gerçekçi bulmadığınızı anlamam lazım herhâlde.” Başımınla onayladım.

“Evet, doğru anlamışsınız. Yazdıklarınızı gerçekçi bulmuyorum. Nasıl desem ... Fazla tozpembeler.”

“Tozpembe.” Bunu bağırarak söylemişti ama ses tonunu tekrar ayarladı. “Size bunu düşündüren şey nedir?”

“Olaylar, karakterlerin yaşadığı aşklar, her şey fazla kusursuz ilerliyor. Bu da gerçekliği yıkıp geçmek demek.”

“Niye, kusursuz ilerleyen ilişkilerin olduğuna inanmıyor musunuz?”

“Hayır, inanmıyorum. Her ilişkide inişli çıkışlı zamanlar vardır. İnsanlar birbirlerine kızarlar, yalan söylerler, ayrılırlar, tekrar barışırlar... Gerçek hayatta bu şekilde ilerler, birçoğumuzun yaşadığı gibi.” Meydan okuyan bakışlarım ve etkili konuşmam sayesinde geri adım atacağını düşünmüştüm ama kendini haklı gördüğü bir konuda bunun asla olamayacağını es geçmiştim.

“Buna katılmıyorum, gayet sorunsuz ilerleyen ilişkilerin her daim olduğuna eminim.”

“O zaman bu düşüncelerinizi kendi yaşadıklarınızla kıyaslayın. Belki de düşüncelerinizle çeliştiğini görürsünüz. Herkesin geçmişinde yarım kalmış ya da yaralı bir ilişkisi vardır. İster tek taraflı olsun ister karşılıklı.” Kızgın bakışlı gözleri artık kupkuru değildi. Yaşların hücum ettiğini, parlamaya başlayan gözlerinden anlayabiliyordum. Esim, sinirlendiği zamanlarda ağlayan insanlardandı. Ve ben onu şu an oldukça fazla sinirlendiriyordum ama geri adım atamazdım, şimdi olmazdı.

“Okurlar bu tarz hikâyeleri seviyor.”

“Okurlar gerçeklikten kaçmayı seviyor. Belli bir noktaya kadar.” Gözyaşlarını içine akıtmıştı sanki. Çünkü artık birkaç saniye önceki gibi değildi gözleri.

“Nedir o nokta, açıklayabilir misiniz?”

“Kendi gerçekliklerinden, dünyanın gerçekliklerinden kaçmayı bırakıp sorunlarını benimsedikleri, kabullendikleri ve çözüm aramaya başladıkları noktaya kadar. İşte o zaman sizin yazdığınız tarzdaki kitaplar bu insanlara sıradan, sıkıcı ve gerçek dışı gelmeye başlıyor. Bu noktada kendilerine gerçekliği anlatan hikâyeler aramaya başlıyorlar. Karakterleriyle, karakterlerin yaşadıklarıyla empati kurabilecek, kendilerine dış gözle bakabilecekleri hikâyeler.”

Afalladığını görebiliyordum. Bakışları artık inatçı değildi, oturuşu giderek dikliğini kaybediyordu, sıktığı elleri kaya kadar sert değildi, nefesi sinirle kazanmış olduğu hızını kaybediyordu. Bir kere bile kırpmadığı gözleri saniyeler içerisinde birçok defa kırpıldı, dudağının kenarı titredi ve son olarak da bakışlarını benden kaçırdı. Ama yine, sadece saniyeler içerisinde eski hâline dönmeyi başardı. İnatçı ve dediğim dedik hâline.

İsterik, küçük bir kahkaha döküldü dudaklarından. Yarım ağız sırtışıyla gözlerimin içine bakarak konuştu.

“Yazarın yaşadıklarını, düşündüklerini bilmeden konuşmak, onu yargılamak ne kadar kolay, öyle değil mi? Kendi açınızdan bakıp eleştirmek ne kadar basit, değil mi?” Sırtması kaybolmuş, gözü seğirmeye başlamıştı. Bu sefer sesi titriyordu.

“Ben başarıyı sizin gibi düşünmüyorum ve başarıyı sandığınız gibi sadece rakamlardan ibaret görmüyorum. Bence gerçek başarı; insanların beğenisini toplarken yaptığınız işten sizin de mutlu olmanızdır. İşimde başarılı olduğumu düşünüyorum çünkü insanlar beğeniyor. İşimde başarılı olduğumu düşünüyorum çünkü ben o satırları yazarken mutluyum. Gerçeklik, mutluluk getirmiyorsa varsın olmasın o zaman benim hikâyelerimde. İnsanlar benim yazdıklarımı okudukları süre boyunca gerçeklikten kopup saf bir mutluluk yaşasınlar. Hayatlarında eksik olan neşeyi kısa bir süreliğine de olsa, geçici de olsa bulsunlar istiyorum. Yaşadığımız hayat yeterince zor ve güç değil mi? Engellerle, derin çukurlarla, aşılamayan dağlarla dolu değil mi zaten? Bir mutluluk anını çok mu görüyorsunuz insanlara?

Yani, Çağlar Bey, ben sizin gibi düşünmüyorum ve sizin fikirlerinize katılmıyorum.”

Etkilenmişim. Gerçekten etkilemişim. Hiç böyle bir konuşma yapacağını beklemediğimden bu sefer şaşkın şaşkın bakan ve afallayan bendim. Dediklerinden çok farklı anlamlar doluyordu beynime ve gerçeğin hangisi olduğunu bilmiyordum.

Az önce gayet ciddi duran tavrı, benim bu hâlimi görünce bir oyunu kazanmış edasıyla sırtmasına sebep oldu.

Ortamdan kopup sadece ikimizin olduğunu sandığım bir sahne aydınlanmıştı bir anda. Etrafımızdaki insanlar bir yandan fısıldaşırken bir yandan da bize merakla bakıyorlardı ve neredeyse hepsi Esim’in konuşmasından oldukça etkilenmiş ve gururlanmış gibi duruyorlardı.

Sessiz bir gerginlik anı yaşandı ama ardında Rosa’nın alkış sesleri duyuldu. Diğerleri de Rosa’ya uydu ve alkışlamaya başladı. “Vay canına, gerçekten güzel bir konuşmaydı.”

Esim, artık bana değil Rosa'ya bakıyordu, hem de kuzgın bir şekilde. Arkadaşının tehdit dolu bakışlarını anlayan Rosa alkışlamayı kesti.

Odayı tekrar sessizlik bürüdüğünde Esim yine bana döndü. "Evet Çağlar Bey, söyleyecekleriniz bu kadarsa toplantı bitmiştir." Tam yerinden kalkmak üzereyken hızlıca lafa devam etmemle henüz milim kalktığı sandalyesine geri oturdu.

"Peki şu an yazmakta olduğunuz kitabınız... Madem insanların kitaplarınızda mutluluk bulmasını amaçlıyorsunuz öyleyse neden onu daha gerçekçi kıldınız?" Gözlerini yumdu ve bir süre öyle kaldı. Nefesini ve sinirini kontrol altında tutmaya çalıştığı belliydi.

"Çünkü canım öyle istedi, içimden öyle geldi."

"İçinizden mi öyle geldi yoksa artık kaçmıyor musunuz, sahte mutluluğa sarılmıyor musunuz?"

"Burada oturup sizinle özel hayatımı paylaşacak değilim. Ayrıca bilmediğiniz çok şey var, o yüzden eğer konuyu cidden tartışmak istiyorsanız kitabın yazım aşamasının bitmesini bekleyin. Çünkü olay örgüsünde bir hayli değişiklik yaptım."

"Her şeyi açık açık söyleseniz daha kolay olmaz mı? Yorulmadınız mı böyle yaşamaktan. Söyleyip, anlatıp rahat etseniz. Anlamama izin verseniz." Gözlerini kaçırdı yine.

"Anlayabileceğinizi sanmıyorum."

"Bir şans vermek bu kadar mı zor geliyor? Neden anlamayacağımı düşünüyorsunuz?"

"Çünkü anlatınca 'hepsi bu muydu yani' tepkisini vereceğinizi biliyorum."

"Size hak verebileceğim taraflarınız olduğuna eminim. Kimse sebepsiz yere, zorunda kalmadıkça bir şey yapmaz."

"Hâlâ kitaptan bahsediyorsunuz, değil mi?" Rosa'nın sesiyle ortam tekrardan aydınlandı.

İkimiz aynı anda “Evet.” dedik.

“Esim Hanım değişiklik yaptığını söylüyor ama editörü ben olmama rağmen benden bunu gizliyor gibi. Hâlbuki bana anlatsa, ben de onunla yazısında izlediği yeni yol hakkında düşüncelerimi paylaştım daha kolay olurdu. Neden birdenbire değişiklik yaptığını söylese onu anlayabilirim bence.” Rosa’nın ve diğer herkesin meraklı bakışları sözümü bitirmemle Esim’e döndü. Kimse salak değildi ve ortada bir şeylerin döndüğünün farkındaydılar.

“Kitabın olay örgüsünü neden değiştirdiğimi açıkladığımda bu sebep size yeterli gelmeyecek. Hatta belki de hoşlanmayacaksınız bundan. O yüzden bu bilgi, yazar olarak bende gizli kalmalı.”

“Editörünüz olduğum için bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.”

“Bence yerinizi ve durmanızı gereken noktayı bilmelisiniz Çağlar Bey!” Bu oldukça açık bir ikazdı. “Söyleyecek daha fazla şeyiniz olduğunu düşünmüyorum. Öyleyse toplantı bitmiştir. Herkes kaldığı yerden işine devam edebilir.” Defterlerini toparlayıp hızlıca toplantı odasını terk etti. Diğerleri de odadan ayrılırken bir kapı çarpma sesi duyuldu. Yürüyen herkes durdu, birbirlerine şaşkınlıkla bakmaya başladılar. Sonra zor duyulan bir kapı açılma sesi oldu. Esim bağırarak konuştu.

“Kusura bakmayın, cereyan yaptı da.” Bu sefer kimse sorgulamadı ve yollarına devam ettiler.

Odada yine sadece ikimiz kalmıştık. Rosa ve ben. Çocuk azarlar gibi ellerini beline koymuş bana bakıyordu.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Çalışanlarımın önünde öylece atışıp kavga edemezsiniz. Bu iş ortamını zedeler. Seni bunları yapman için işe almadığımı biliyorsun.”

Anlaşılan bugün sinirlerime pek hâkim olamayacaktım.

“Ne diye işe aldın o zaman?”

“Sen işsizden ve benim de bir editör boşluğum vardı. Çalışmak için buradasın.”

Ellerimi saçlarıma yolmak ister gibi sinirle geçirirken kahkahamı gizlemedim. “Yapma ama Rosa, karşında beş yaşındaki çocuk yok. Eğer gerçekten asıl amacın iş olsaydı o zaman öz geçmişimi isterdin. Hangi üniversiteden mezun olmuşum, hangi becerilere sahibim, nerelerde çalışmışım, ne kadar süre çalışmışım, deneyimim ne kadar... Ama sen bunların hiçbirini sormadın Rosa. Sadece bana ulaşıp iş arayıp aramadığımı sordun, sonrasında eğer birkaç hafta beklersem Esim ile çalışabileceğimi söyledin. Esim için işe alındığımı anlayamayacak kadar aptal mı görüyorsun beni?

Neden bilmiyorum ama Esim’le olmamı istiyorsun. Her şeye rağmen. Ona rağmen. Şimdi de kalkmış toplantıda tartışamayaçağımızı söylüyorsun. Evet, bir yere kadar haklısın ama konuşmadan sorunları çözemeyiz ve senin o katır kadar inatçı arkadaşın benimle konuşmamak için onu gördüğüm her yerde kaçıyor. Kendimce bir yol bulmam lazımdı. Esim’in kaçamayacağı bir yol, bir ortam. Elimden bu kadarı geliyor. Toplantıda kargaşaya sebep olduysam üzgünüm.” Rosa karşımda küçük dilini yutmuş gibi kalmıştı.

“Ben... ben...” Onu kırmak istememiştim. Esim’in yine bir şekilde kaçmasına sinir olmuşum ve bu sinir konuştuğum ilk kişiye, yani Rosa’ya patlamıştı.

“Bak, sorun değil. İş umurumda değil, burada bulunma sebebim Esim. Ama eğer bunu yapacaksam, Esim’e yakın olacaksam onunla konuşabilmem lazım. Merak etme, bunu bir daha toplantının ortasında yapmaya kalkmam çünkü buradan da sonuç alamadım.”

“Sence ümit var mı sizden?” İlgiyle cevabımı bekliyordu.

“İnan bunun bir cevabının olmasını ben de çok isterdim. Esim... Kafamı allakbullak ediyor. Ne yapmaya çalıştığını, ne söylemeye çalıştığını anlayamıyorum bazen.” Dudaklarını aralamış

bir şey söylemek üzereyken durdurdum onu. “Şimdilik yeter Rosa. Anlayacağın üzere pek de iyi ve kafası yerinde bir günümde değilim. O yüzden senin şu merak ettiklerini ya da söyleyeceklerini, artık her ne ise bir başka zamana saklayalım.” Anlayış gösterdi ve beni daha fazla tutmadı.

Olaylı toplantımızın üzerinden günler geçmişti ama Esim’den hâlâ yeni bir bölüm gelmemişti. Ben deli gibi merak ediyordum fakat Esim sanki bilerek gizliyordu. Bahar’ın sesiyle ekrana dalıp giden gözlerimi kaldırdım ve ona baktım.

“Efendim, ne dedin?”

“Hayırdır diyorum, her seferinde seni derin bir dalıştan çıkarıyorum diyorum.”

“Anlamadım?” Bir anda uykudan uyandırılmış gibi sersemlemiştim. Ruhum bedenime yerleşmemiş gibiydi.

“Senin kafa yine uçuşta Çağlar. Kahve ister misin? Biraz kafen seni kendine getirebilir.”

“Yok sağ ol, iyiyim ben böyle. Toparlanırım şimdi.”

“Madem öyle diyorsun, öyle olsun.” Sohbet bitmiş gibiydi ama hâlâ bakışlarını üstümden çekmemişti.

“Ne söyleyeceksin Bahar?”

“Az önceki sorumu cidden duymadın herhâlde.”

“Ne sormuştun ki?” Oflayarak ağırlığı bir bacağından diğerine geçirdi.

“Partiye gelecek misin demiştim.”

“Hangi partiden bahsettiğini bildiğimi sanmıyorum.”

“Tabii ki yıl dönümü partisinden bahsediyorum. Yayınevi açılış yıl dönümü için her sene düzenlenir. Rosa Hanım genellikle kendi bahçesinde biz bize, ufak bir eğlence hazırlar. Senenin sabırsızlıkla beklenen olayıdır çünkü genellikle çok eğlenceli geçer ve hazırlatılan yemekler, tatlılar efsanedir.”

“Bahsini ettiğin şu meşhur parti ne zaman peki?” Kafasını yana yatırmış bana bakıyordu.

“İki gün sonra, cuma gecesi. Bu arada, o gün izinli sayılırsız şirketçe. Ama benim anlamadığım bir nokta var. Sen bunları nasıl olur da bilmezsin?”

“Burada çalışmaya yeni başladığım için olabilir mi acaba?” Sevimli ve bıkkın arasında bir ifadeyle karşılık vermiştim sorusuna.

“Patronlarla yakın olduğun hâlde bilmemen açıkçası biraz garip bir durum.” Tam tahmin ettiğim gibi Bahar ve yüksek ihtimal daha birçok kişi durumumuzdan çıkarım yapmaya, varsayım oluşturmaya başlamıştı.

“Böyle bir sonuca nasıl vardın bilmiyorum ama durum bu değil. Arkadaş falan değiliz.”

“Ben sizi geçen toplantıda öyle görünce...”

“Geçen toplantıda Esim Hanım editörlüğünü yaptığım kitabın yazarı olduğu için ve kitap hakkında endişelerim olduğu için öyle bir konuşma geçti aramızda. Ayrıca bir okur gözüyle ve daha önce de kitaplarını okumuş birisi olarak kendi görüşlerimi paylaşmak istedim. Şirket sözleşmesinde fikir özgürlüğümüzü kısıtlayan bir madde olduğunu hiç sanmıyorum.” Cevabını fazlasıyla almış gibi çenesini sıkıca kapattı ve ağzından zorla çıkan kolay gelsin dileklerinin ardından yanımdan uzaklaştı.

Bunun ortamı toparlamaya ve karışıklıkları gidermeye yarayacağını düşündüm çünkü nedense içimden bir ses Bahar’ın ona anlattıklarını gidip diğerleriyle paylaşacağını söylüyordu.

Parti sabahı Esim’den gelen mail bildirimiyle sevinçten zıplamaya başlamaktan son anda kurtardım kendimi. Evdeydim, bugün iş yoktu ama bilgisayarımda mail kutumu açmış belki bir umut Esim’den bildirim gelir diye beklemiştim. Ve beklediğim bildirim gelmişti. Bir notla birlikte beklediğimden çok daha fazla bir büyüklükte dosya göndermişti. Bu boyutlarda bir dosya aşağı

yukarı bir kitabın yarısı demektir. İlk önce kitabın kalan yarısını bitirip bana topluca attığını sandım ama notunu okuyunca yanlış olduğunu anladım.

-Yazmış olduğum yere kadar bütün bölümleri teker teker güncelledim. Ayrıca son on bölümü tamamen sildim ve farklı bir biçimde yazdım. Bir anda bu kadar büyük bir değişikliğe gittiğim ve seni uğraştıracacağım için kusura bakma ama en doğrusu buymuş gibi geldi bana. Kendime güvendiğim şekilde yazmalıydım başından beri. Farklı olmak için çabalamam boşunaydı çünkü öyle iyi olmadı. Hikâyeyi saçma bir kısır döngüye soktuğumun farkındaydım. Bu yüzden kendi stilimde yazdım. Bu noktadan sonra istersen bölümlere teker teker bakmak zorunda değilsin. Yazmayı bitirdikten sonra çalışmaya devam edebilirsin. Çünkü her an bambaşka bir değişiklik yapabilirim.

Notunun hemen ardından dosyayı açtım. Başları neredeyse aynıydı ama asıl değişiklik, işleri rayından çıkardığı bölümde başlıyordu.

Artık tren, rayın üstünde gayet de düzgün duruyordu. Demeye çalıştığım şey Esim'in bütün o ayrılık sahnelerini silmesi ve diğer tüm kitaplarında olduğu gibi o masum aşkı yaşatmayı sürdürmesiydi.

Hızlıca bir göz attığım ama merakla beklediğim sahneyi asla okuyamayacağım gerçeği başımın dönmesine sebep olmuştu. Yoktu. Son okuduğum sahne veya ona benzer hiçbir iz yoktu kitapta.

Bulduğumu sandığım umut kırıntısı gerçek miydi yoksa değil miydi artık bilmiyordum. O satırları okuduğumu kanıtlayacak bir şeyim yoktu. Onları gerçekten okumuş muydum yoksa delirip kafamda mı kurmuştum?

Masadan ayrılıp koltuğa attım kendimi. Bedenim giderek

ağırlaşıyordu sanki. Bir süre gözlerim kapalı bekledim. Açtığımda aklıma o gece geldi. Esim'i bulduğum ilk gece. Sabaha kadar kitabını okuyuşumu, sonra bir kitapçıya gidip tüm kitaplarını almamı ve günlerce okumamı. Bu düşünce yüzümde bir gülümsemenin belirmesine sebep oldu. Bir anda sanki dünya üzerinden silinmiş olduğunu varsaymaya başladığım kadını bulmuştum. Onu aradığım onca yer ve zamandan sonra hiç beklemediğim bir anda bulmuştum. Varlığını kafamda kurduğumu düşündüğüm onca zamandan sonra bunu tekrar ama farklı şekilde yaşamam ironikti biraz. Ama bu bana güç verdi. Tekrar başarabilirdim.

Kader işte, insanlarla oynar.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ruhumu dinlendirecek bir şarkı açtım. Hafiflediğimi hissederken bir anda şarkı durdu ve telefonumun zil sesi evde yankılandı. Ekrandaki isim Rosa'ydı. Bekletmeden hemen cevapladım. "Efendim Rosa."

"Alo Çağlar, çok acil yardımına ihtiyacım var." Sesi kısık ve telaşlı geliyordu. Arkadaşıyla özel telefon görüşmesini annesinden saklayan çocuklar gibi.

"Tamam, ne konuda olduğunu söyle, ben de yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

"Burada işler iyice karıştı. Benim bazı şeyleri halletmek için evden çıkmam gerekiyor ama Esim'in de organizasyon için yardıma ihtiyacı var. Anlaştığım firmayla bazı sorunlar çıktı ve düzenlemeyi falan bizim halletmemiz gerekiyor. Aksi takdirde akşama parti falan olmayacak. Ama herkes bu kadar hevesliyken ve yıl dönümü gerçekten bugünken ertelemek istemiyorum. Sözün özü acilen çıkıp buraya gelebilir misin? Adresi biliyorsun zaten." Çok hızlı ve kısık sesli konuşmasına rağmen dediklerini anlayabilmiştim.

"Hemen evden çıkıyorum." Teşekkür ederek telefonu kapattı. Ben de gardırobumun karşısına geçip düzgün kıyafetler ayarla-

dıktan sonra giyinip evden çıktım. İçimi çocuksu bir heyecan kaplamıştı çünkü nihayet Esim'le baş başa kalabilecektim. Üstelik mecburi bir durum olduğu için de kaçabileceğini hiç sanmıyordum. Şans bugün bana gülmüştü.

ESİM

“Sen ne diyorsun Rosa? Bunu bana nasıl olur da şimdi söylersin?”

“Benim için de çok ani oldu. Bir anda çat kapı gelmesini beklemiyordum.”

“Seni aradı Rosa ve sen bana haber vermek yerine bir anda çıkıp gittin.” Benden gizli iş çevirmesine olan sinirim, mutluluğumu gölgeliyordu.

“Tamam, o kısımda haklısın ama sen yazıyordun ve hem seni rahatsız etmek istemedim hem de eve geldiğinde sana sürpriz olsun, sevin istedim.” Ona kavuşmak, onu karşımda yaramaz hâlleriyle görmek çok güzeldi fakat aradan uzun zaman geçmişti ve ben tekrar sorumluluk alabileceğimden emin değildim. Ama odanın ortasında öylece koşturduktan sonra bana yaklaşıp havaya kalkarak kollarını üstüme koyması ve o masum suratıyla şaşkın bir şekilde dil sarkıtarak bakması bütün tereddütlerimi uçurdu. Onu çok özlemiştim ve bir daha ayrı kalmayacağımıza söz vermiştim kendi kendime. Annemin olası bütün isteklerine rağmen.

“Annem seni aradığında bana haber vermeme sebebin neydi gerçekten?” Dudaklarını küçük bir çocuk gibi büktü.

“Onunla karşılaşmak istemediğini biliyordum, o yüzden senin beynini patlatacak derecede düşünmene ve ikilemde kalmama olanak tanımak istemediğim için söylemedim.”

“İkilem derken?”

“Annemi görmek veya görmemek ikilemi işte Esim. Ona bakmanın sana hâlâ acı verdiğini biliyorum ama aynı zamanda annemi görmek ve onunla ilgilenmek gerektiğini düşündüğünü de biliyorum. Fakat ben Elvan teyzeyi, annemi affedemiyorum. Seni de kendiyle birlikte o aptal herif uğruna çamura bulaştırmış olmasını sindiremiyorum.” Eski anılar zihnimi doldururken yaşlar da gözlerimi dolduruyordu. Acı, somutlaşmaya başlayıp bedenimi ele geçirmeden bundan kurtulmak için silkindim.

“Bunlardan tekrar bahsetmek istemiyorum. Mesele çok uzun zaman önce kapandı.” Rosa sinirle yanında durduğu koltuğa çöktü ve tek eliyle öndeki saçlarını geriye attı.

“Senin sorunun da bu ya Esim. Konuyu kapattığını, bittiğini düşünüyorsun ama kendini kandırıyorsun. Ciddi yaşadıklarını aşmış olsaydın şu an bu hâlde olmazdın. Bir serçe kadar ürkek durmazdın hayata karşı, hislerine karşı.”

“Tartışmak istemiyorum, o yüzden İris’i biraz gezdirmeye çıkaracağım. Geldiğimde lütfen yaşadığımız son üç dakikayı unutmamış olalım.”

Yemek masasının kenarına koyulmuş olan ipi alarak İris’in tasmaına geçirdim ve kendi ceketimi de aldığım gibi evden çıktım.

Gece karanlığı çökmüş, yıldızlar gökyüzünde yerini almış ve ay, ışıyla aydınlatmaya başlamıştı etrafı. Sokak ışıklarının daha da seyrek olduğu çimenliklere gittiğimizde hepsi daha da belirgin olmuştu.

Nemli olmasına aldırmış etmeden çimlerin üstüne bıraktım kendimi. İris yanıma geldi ve patisiyle tasmaının elimde tuttuğum kısmına dokundu.

“Üzgünüm İris ama bunu bir süreliğine çıkaramam. Buraları tanımıyorsun, sana yabancı ve her an kaybolabilirsin. Ve ben tekrar sensiz kalmak istemiyorum. Sadece alışana, çevreyi tanıyana kadar sabret, tamam mı? Sonra dilediğince tasmasız dolaşabilirsin.” Başını okşadım ve sanki dediklerimi anlamışçasına beni bırakıp dolanmaya başladı.

Annem şirketteyken Rosa’yı aramıştı ve derhâl eve gitmesini söylemişti. İris’i bize bırakmak istemiş. Birdenbire neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordum. Rosa’nın yanına taşınacağını söylediğimde bana İris’i onunla birlikte bırakmam için yalvarmıştı. Eve döndüğü zaman yalnız hissetmek istemediğini söylemişti. Ben de itiraz edememiştim. Buna hakkım yok gibi gelmişti. Kendimi kurtarmak için annemi bir başına bırakacaktım ve onun istediği tek şeyi geri çeviremezdim.

Rosa pek dile getirmese de annemle zaman zaman konuştuklarını biliyordum. Benim onunla konuşacak kadar cesaretim veya gücüm yoktu. O yüzden annemi her ne kadar affetmediğini söylese de bazen arayıp iyi olduğuma dair bilgi veriyordu.

Bu sabah bir anda İris’i Rosa’ya bırakarak bana görünmeden gitmişti. Eve geldiğimde ise gördüğüm şey karşısında şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı. Köpeğim bir hayli geniş olan salonun ortasında dört dönüyordu. Her ne kadar Rosa’nın ağzını arasam da fazlasıyla ketum olan arkadaşım bir şey söylememişti.

İris tekrar bana yaklaştı ve sırtüstü yere yatıp patilerini kaldırdı. Böyle sevmeye bayılıyordu. Ona istediğini verdim ve dakikalar boyunca çimlerin üstünde eğlendik. Kimi zaman benim üstüme çıktı, suratımı yaladı, kimi zaman da ben onu sevdim, patilerini öptüm. Ayrı kaldığımız onca zamanın acısını çıkarttık.

Gözlerim arka patisine kaydığında anılar film gibi oynamaya başladı zihnimde. Yine bunun gibi karanlık ama çok daha soğuk bir gecede Çağlar’la el ele tutuşmuş dershaneden dönüyorduk. İki gün önce olduğumuz deneme sınavının cevapları gelmişti. Lise üçe gidiyorduk ve ben sözel, Çağlar ise aile baskısı yüzünden

sayısal seçmişti. Karşı çıkmasına rağmen ailesi sayısal alanında diretince kabullenmek zorunda kalmıştı. Gerçi sonrasında bir şekilde ailesini ikna ederek sözel bölüme geçmeyi başarmıştı, orası ayrı.

Benim sınavım harika geçmişti, çok yanlışım yoktu ama Çağlar'ın sonuçları pek de iyi değildi. Özellikle fen kısmından neredeyse sıfır çekmişti.

“Sevgilim vallahi ben doğru yaptım o soruyu, cevap anahtarında bir yanlışlık olmalı. Cevabın kornea değil, iris olduğuna adım kadar eminim.” Ona sataşıp hafifçe koluna vurmuştum.

“Ben çok ciddiym Esim Hanım. Tek emin olduğum biyoloji sorusu da yanlış çıktı ya...” Mızırdanması bitmiyordu.

Sırıtişımı silerek ciddi bir tavır takındım. “Ailenle konuşup ikinci dönem sözele geçsen olmuyor mu?” Omuzlarını indirip kaldırdı.

“Neymiş efendim, sözelde meslek yokmuş. Adamakıllı iş bulabilmek için illa sayısal okumak şartmış. Çok direndim Esim ama daha küçüğüm diye benim sözümün geçerliliği yokmuş. Kaç kere rehber öğretmenle konuştuk fakat caydıramadım bir türlü, biliyorsun zaten.” Bıkkın bir soluk verdi. Havanın soğuğuyla sıcak nefesi buhara dönüştü.

“Hemen büyüyüp istediğimizi yapabilirsek ve dilediğimizce yaşayabilirsek keşke.” O sıralar evimizde gölgesini hissetmeye başladığım huzursuzluk beni ikileme sürükledi.

“Sence yetişkinler gerçekten diledikleri gibi mi yaşıyorlar yoksa onlar da hiç istemedikleri şeyleri yapmak zorunda mı kalıyorlar?” Bir müddet sadece nefes seslerimiz duyuldu.

“Ne gibi mesela? Belirli bir şeyden bahsediyormuşsun gibi hissettim.”

Nasıl açıklayacağımı ben de bilmiyordum. Annemin; babamın yapmak istediği bir şeyi kısıtladığını, engellediğini biliyordum ama o zamanlar olup bitenlerden habersizdim. “Hiç, öylesine bir soruydu sadece.” Elimi elinden sıyırdım ve kalın montu-

nun üstünden beline sarılarak ona daha da sokuldum. Şüpheli hâlden havada kalan eli omzumu buldu sonunda.

“Biz istediğimiz gibi yaşayacağız Esim, sana söz veriyorum.” Ailem hakkında belki de hüsnükuruntu olan düşüncelerimi dağıtmak için ona sataştım.

“Demek, istediğimiz gibi yaşayacağız ha.” Eliyle omzumu sıvazlarken başıyla onayladı. Yanağına değen kafamdan anlamıştım bu hareketini.

“Peki dilediğince yaşayacağın o zamanlarda yanında ben de olacak mıyım?” Hareket eden eli, ilerleyen adımları durdu. Benden birkaç adım uzaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Yüzünü bana iyice yaklaştırdı.

“Sen, Esim Sağlam, hayatım boyunca benim yanımda olacaksın.” Ben de ona biraz yaklaştım.

“Ya ayrılırsak?” Öylesine sorulmuş, ciddi olmayan bir soruydu ama Çağlar bunu anlamamış olsa gerek ki çenesi kasılmıştı ve elleri daha da sıkılaşmıştı.

“Böyle bir şey olmayacak. Sen beni bıraksan bile ben seni bırakmam ve ben seni bırakırsam sen de beni bırakma.” Yüzümde keyiften güller açıyordu.

“Seni seviyorum Esim.” Gerginlikten eser kalmayan suratı artık parlıyordu. Gözlerinin içindeki gülümsemeyi görüyordum âdeta.

“Seni seviyorum Çağlar.” Mutluluktan mest olmuştum. Birbirimizi sevdiğimizi dile getirmemizden hoşlanıyordum. Dudaklarımızdan dökülen hislerimiz somutlaşıp daha gerçekçi oluyordu.

İkimizin de ağzı kulaklarına varmak üzereyken Çağlar bana yaklaşmaya başladı. Yazın beraber pikniğe gittiğimizde ilk öpücüğümü almıştım ama hâlâ utanıyordum ve mahalle sınırları içerisinde olmamız ekstra gerilmeme sebep oluyordu. Neredeyse burnu burnuma değmek üzereyken boynumdaki atkımı gözüme kadar çektim.

“Hava çok soğudu.” Aynı mesafede kalmış, yarım açık ağzıyla gülüyordu. Gözümü kırptıkça batan atkıyı burnumun altına kadar indirdi, başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Hava gerçekten o kadar soğuk olsaydı yanakların bu kadar sıcak ve al al olamazdı, değil mi?” Bir anda buz gibi elimi yüzüme dayayınca irkildim ama haklıydı, yanıyordum. Bu sıcaklık hissi içime de işlemeye başlamıştı ve bütün organlarım büzüşüyordu sanki.

Elimi yanağımdan çekti ve sıkıca tuttu. “Her şeyde utanmaz olan Esim, nasıl oluyor da ona yaklaştığımda utanmaya, kızarmaya başlıyor?”

“Kim, ben mi utanmazım?” Kelimeleri uzatarak abartıyla konuştum. “Madem utanmazım, o zaman alın size utanmazlık.” Meydan okur gibi gülümserken ellerimi boynuna doladım ve yavaşça dudaklarına doğru yaklaşmaya başladım. Nefes almayı unutmuş gibi ona çekilirken bir ses duyduk. Acı içinde inleyen yavru bir köpeğin sesi gibiydi. Aramızda milimlik bir mesafe kalmıştı ki yüzlerimizi aynı anda sesin geldiği tarafa çevirdik. Bir süre bakındık ama köpek veya herhangi bir hayvan göremedik. Ama sonunda kaldırımın köşesindeki çimlerin içinde bir hareketlilik gözüme takıldı. Çağlar’ı elinden tutarak o tarafa doğru çekiştirdim.

Tahminim doğru çıkmıştı. Karşımızdaki köpek muhtemelen birkaç aylık bir yavruydu. Bizi görünce yerinden dahi kıımılda-
madı ama gözleriyle yalvarır gibi bakıyordu sanki.

“Neyin var tatlı köpekçik.” Ürksün istemediğim için önce biraz başını sevdim, sonra sorunu anlamaya çalıştım. Bir yarası mı var yoksa patisine diken falan mı battı diye vücuduna bakındım. Sonra arka bacağındaki kan pıhtısını fark ettim. Çantamı sırtımdan çıkartıp canını yakmamak için nazik hareketlerle onu kucağıma aldım. Çağlar kucağıma aldığı köpeğin başını okşarken merakla bana bakıyordu.

“Arka bacağı sakatlanmış sanırım. Anneme götürsek iyi olacak.”

“Ama bu saatte veteriner kliniği çoktan kapanmıştır.” Yavru köpeğin acı içinde inlemeleri devam ederken Çağlar’a göz devirmemek için zor tuttum kendimi.

“Ararız açar, hem zaten annem de biz de yakındayız. Ama köpeği bırakamayacağım için senin araman lazım.”

“Tamam, hemen arıyorum.” Cebinden çıkardığı telefonuna birkaç kere dokundu, kulağına götürdü ve anneme durumu anlattı.

“Şimdi evden çıkıyormuş. Ters bir hareket yapmadan kliniğe kadar götürmemizi istedi.”

Ben kucığımda köpekle, Çağlar ise elinde az önce benim yere bıraktığım çantamla kliniğe doğru yola koyulduk.

Vardığımızda annem çoktan ışıkları yakmış bizi beklemekteydi. Geldiğimizi görür görmez yanımıza fırladı ve incitmeden yavaşça köpeği benden aldı. Muayene olmasını beklerken başından ayrılmadık. Annem anlayamadığım terimler kullandıktan ve bir şeyler yapıp en sonunda bacağına sardıktan sonra yavru artık daha huzurlu duruyordu.

Annem eldivenlerini çıkarırken bize döndü. “Nerede buldunuz?” Ona birkaç sokak ötede kaldırım kenarında bulduğumuzu anlattım. “Çok temiz ve bakımlı duruyor, bir sokak köpeği olmadığı çok belli.” Aklıma gelenle irkildim.

“Sokağa mı atmışlar yani?” Annemin yüzü düşerken dediğimi onayladı.

“Bırakalı çok olmamış gibi duruyor. Dışarıdaki yaşama alışık olmadığı için yaralanmış olabilmesi ihtimaller dâhilinde.” Annemin gözleri ikimizin de üzgün suratında dolaştı.

“Peki şimdi ne yapacaksınız?” Çağlar’la göz göze geldik ama ikimizin de bir cevabı olmadığı belliydi.

“Çağlar, oğlum sen eve götürebilir misin? Ailen izin verir mi?”
Çağlar’ın dudakları eğildi ve başını iki yana salladı.

“Çok isterdim ama maalesef yapamam, annemin alerjisi var.”
Annemin de yüzü düştü.

“Anne, bize götürsek?”

“Olmaz ki kızım, baban evde hayvan olmasından pek hoşlanmıyor biliyorsun. Yoksa ben de boşuna hayvan sahiplenmiyorum değilim ya.” Mızımız bir çocuk gibi itiraz ettim.

“Ben babamı ikna ederim, hem şu tatlı şeye bakar mısın? Kim buna hayır diyebilir ki?”

Böylece mesele kapanmıştı ve Çağlar’la vedalaştıktan sonra annemle eve gitmiştik. Babama kısa ve sakın bir şekilde durumu anlatmıştım. Başta katiyen olmaz dese de sonunda el sıkışıp anlaşmıştık.

Annem yavruyla ilgilenirken ben de heyecanla odama koşturarak çalışma masamdaki sandalyeye oturup, Çağlar’ı arayıp güzel haberi vermiştim. O da bana köpek iyileşince onu her gün birlikte gezdireceğimize dair söz vermişti.

Tam telefonu kapatmak üzereyken beni durdurmuştu.

“İsmi ne olacak?”

“İsmi mi?”

“Evet Esim, ismi. Ona sürekli köpek veya yavru diyemeyiz.”
Bu aklıma bile gelmemişti mutluluktan.

“Bir düşünelim bakalım. İsim, isim, isim...” Durdum ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “İris.” Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

“İris mi yoksa ben mi yanlış duydum?” Sanki görecek gibi başımla itiraz ettim.

“Hayır aşkım, yanlış duymadın. İ-r-i-s.” Harfleri teker teker söylemiştim. “Cevabından emin olduğun *iris* var ya, işte o. Bir anda aklıma geliverdi. Bence isminin bir hikâyesi olmalı ama eğer sevmeydiysen başka bir isim düşünürüz.”

“İris. Sevdim bu ismi.” Suratındaki aklımı başımdan alan gülümsemesi kafamda canlanır gibi oldu.

Böylece İris benim evimde yaşamaya başlamıştı ve Çağlar verdiği sözü tutmuştu. Her gün onu birlikte gezdirmiştik.

İris’in neşe içinde koşturuşunu izlerken bu anılar zihnime akın etmişti. Yanağımdaki ıslaklığı fark ettiğimde aynı zamanda dudaklarımın iki yana genişlediğini, gülümsediğimi fark ettim. Mutlu anılarım ne zamandan beri canımı yakmayı bırakıp içimi ısıtmaya başlamıştı?

Akşam ayazında içimi ısıtan anılarım, bir anda yine buz tutmama sebebiyet vermişti. Ben ayrılırken sadece kendimi değil, İris’i de uzaklaştırmıştım ondan. Ama o bana verdiği sözü yine tutmuştu. Beni bırakmamıştı. Sandığımdan fazla şey çalmıştım ondan. Bu haksızlıktı, ona yaptıklarım haksızlıktı.

İris hızla önüme atıldı ve suratımı yalamaya başladı. Küçük kahkahalar eşliğinde salyalarından kaçınmaya çalışırken boynuna doladığım kollarımla sımsıkı sarıldım ona.

“Ben seni çok özlemişim kızım. Acaba Çağlar da seni özlemiş midir ha, ne dersin?” Boynumda ıslaklık hissedince huylanarak geri çekildim ve nahif söylenmeler eşliğinde kahkahamı bastırmadım.

“Benimki de soru, değil mi ama? Onu terk etmeme rağmen bunca yıl beni unutamadıysa senin o tatlı sıfatını tabii ki unutamamıştır.” Başını okşarken biraz durgunlaştı, ben de onunla birlikte durgunlaştım.

“Özür dilerim, bunca zaman ondan uzak kalmana sebep olduğum için. Özür dilerim, seni görmeye gelmediğim için. Ama biliyorsun yapamazdım.” Patisini elime koydu.

“Benim evimde kalmana rağmen en çok Çağlar’ı görünce sevinirdin, hemen kuyruk sallardın. Sakın inkâr etmeye kalkmayın küçük hanım, siz de en az benim kadar hoşlanıyordunuz o yakışıklı beyden.”

İçimde bir şeyler değişti. Kurumaya yüz tuttuğunu sandığım tomurcuk, yeniden çiçek açtı sanki. İmkânsızlığa rağmen kederle kaplı hissetmiyordum artık. Anıların güzelliğine sığındım sadece. İris içimdeki huzuru bulmama yardım etmişti âdeta. Bundan böyle hüznü ve kendine acıyan gözyaşları olmayacaktı. Bunun sözünü verdim kendime.

Sabah gözlerimi Rosa'nın duymaktan hiç hoşlanmadığım o cırtlak sesiyle açtım. Sesi ta aşağı kattan yankılanıyordu. Gözlerimi ovuşturup doğrulmaya çalışırken yatağa koyduğum elim tüylü bir şeye değdi. İrkilerek sersemlemiş gözlerimi o tarafa döndürdüm. İris dilini dışarı çıkartmış, kocaman gülümsemesiyle bana bakıyordu. Gülümsemesine karşılık verdim ve kalkmadan önce onu biraz sevdim. Tam lavaboya yönelmek üzereyken kapım pat diye açıldı. İris de ben de yerimizden sıçradık. Rosa her an adam öldürebilirmiş gibi bakıyordu etrafa.

“Sabah sabah hayırdır? Uykunda kargalar kafanı mı didikle-di?” Telefonu göstererek bağırmaya başladı.

“Kimse işini doğru düzgün yapmıyor. Çıldıracağım vallahi.” İşaret parmağıyla telefona vurmaya başlamıştı ki zor da olsa onu durdurabildim yoksa birazdan kırılan telefon değil, parmağı olacaktı.

Hiç beklemediğim şekilde bir anda durgunlaştı, omuzları çöktü ve gelip boynuma sarıldı. “Esim çok yoruldu. Neden kimse işini aksatmadan yapamıyor?” Ben de ona sarıldım ve sırtına nazikçe vurmaya başladım sakinleşmesi için. Bunun işe yaradığını biliyordum, öğrenmiştim.

“Kim delirtti seni sabahın bu saatinde, anlat bakalım.” Benden ayrılınca kolundan tuttuğum gibi yatağın kenarına oturttum onu ve yanında yerimi aldım.

“Organizasyon şirketi, bu işi yapamayacaklarını söylüyorlar.”

“Neden peki? Daha önce anlaşmamış mıydınız?” Gözlerini devirip kısa bir soluk bıraktı.

“Anlaştık tabii ki ama işçiler bugün ayaklanmışlar, tam da bugün.” Uyku sersemliğimi atamadığım için yanlışı duyduğumu sandım.

“Ayaklanma mı?”

“Evet, çalışanlar maaşlarına yeterli zam yapılmadığı için ayaklanmışlar, protesto ediyorlarmış. Onlar da haklılar tabii ama benim de burada işim aksıyor. Ne yapacağım şimdi ben Esim?” Rosa’nın çok uzun zamandır ağlamaklı olduğunu görmemiştim.

Elleriyle yüzünü kapatırken önüne düşen saçlarını geri çektim. “Hızlı bir plan düşünüyoruz öyleyse. Ben hızlıca duşa girip çıkacağım ve o sırada düşüneneğim. İllaki bir çözüm buluruz tamam mı, hırpalama kendini.” Gözlerini ovuşturdu ve odadan çıkarken bana bir öpücük yolladı.

“Buldum, buldum, buldum!” Üzerimde bornoz, saçımda düşmesin diye elimle tutmaya çalıştığım havlumla oturma odasına dalmıştım. Sesimi, daha doğrusu bağırışlarımı duyan Rosa yerinden fırladı.

“Çabuk anlat, çoktan on beş dakika kaybettik bile.” Beni çeğiştirip koltuğa oturttu.

“Sertan’ın ailesinin bir kamyoneti vardı, hatırladın mı?” Kaşlarını çatıp baktı.

“Hangi Sertan, sosyal medya sorumlumuzun mu?” Gözlerimi yumup onayladım. “Sen bunu nereden biliyorsun peki Esim?”

“Hatırlamıyor olamazsın. Hani bir gün otoparkta o kamyoneti görünce delirmiştin ve şirket otoparkına dışarıdan biri nasıl park eder diye söylenmiştin. Sonra kulaktan kulağa senin bağırışların dolaşmış olacak ki Sertan gelip sana durumu açıklamıştı. Arabasını tamire verdiği için babasının kamyonetini kullanmak zorunda kalmıştı.” Gözleri ışıldarken hatırladığını anladım.

Bir heyecanla şakıdı. “Doğru ya!” Sonra birden heyecanı din-di. “Konuyla ne alakası var Esim?”

Hemen açıklamaya koyuldum. “Şimdi organizasyon firmasını arayıp soruyorsun. Sandalyeleri, masaları ve diğer bütün şeyleri gidip biz alsak olur mu, diye ama sakın fiyatı düşürmeyi unutma. Eğer onlardan evet çıkarsa Sertan’ı arıyoruz, o arabayla alacaklarımızı alıp eve dönüyoruz ve partiyi biz hazırlıyoruz. Biraz yorucu olacak ve gecenin sonunda su toplayan ayaklarımıza lanet okuyacağız ama degecek.” Kolundan tutup ikimizin birlikte ayağa kalkmasını sağladım. “Öyleyse herkes iş başına. Sen gerekli telefon görüşmelerini yaparken ben de giyinip saçımı falan kurutayım.” Anlaştık ve Rosa mutfağa doğru ilerlerken ben de odama doğru ilerledim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra ben de mutfaktaydım. Rosa bir gözü telefodayken bir yandan da bardaklara çay dolduruyordu.

“Otur bakalım, hemen edelim kahvaltımızı da işimize bakalım.”

Tabakta duran galetaya uzanırken sordum. “Anlaşılan bir arama bekliyorsun. Planın hangi aşamasında takıldık?” Parmağını gözüme doğru salladı.

“Henüz takıldığımız falan yok ve takılmayacağız da. Sadece Sertan’ın babasından izin alması gerekiyormuş arabayı almak için, o kadar. Birazdan arar ve hallettiğini söyler zaten.” İnanmadığım çekim yasasına o anda inanmaya başlamıştım çünkü cümlesini bitirir bitirmez ekranda Sertan ismi belirmişti ve Rosa da hızla açmıştı telefonu. Beklediği cevabı almış olacak ki tuttuğu nefesini rahatlamış gibi bıraktı. Teşekkür edip telefonu kapattığında ayağa kalkarak saçma bir dans gösterisi yapmaya başladı.

“Otur deli kız, otur. Enerjini şimdiden tüketme çünkü fazlasıyla yorulacağız.” Bana aldırış etmeden biraz daha dans ettikten sonra oturup yemekleri hızla ağzına tıkmaya başladı. Ben de onun etkisi altında kalmış olacağım ki anlamadan, bir anda hızlı hızlı yemeye başladım.

Tıkınmayı bitirip çabucak sofrayı topladık ve Sertan’ı beklemeye koyulduk. Bizim bu taraftan geçeceği için Rosa bizim de

kamyonetle gideceğimizi söylemişti. Ama Sertan sabah trafiği yüzünden biraz gecikecekti. Onu beklerken evde kendimizce küçük düzenlemeler yaptık. Bahçe takımını ve şezlongları kenara kaldırıp alanı boşalttık. Yaklaşık yarım saat sonra Rosa'ya bir arama geldi. Sertan'ın geldiğini sanıp sevinmek üzereyken Rosa'nın yüzünü görünce yanıldığımı anladım. Yine sinirlenmeye başlamıştı. Bir felaket daha yoldaydı.

Bu sefer kendini tutamayıp ufak birkaç kötü söz çıkardı ağzından. Telefonu kapattıktan sonra ekrana bakarak bela okudu ve bana döndü.

“Esim, bu sefer ciddi bitti bu parti işi.” Sabahki kadar ağlamaklı değildi ama yine de üzgün duruyordu.

“Bu sefer nasıl bir aksilik çıktı?” Ciğerlerini iyice doldurduktan sonra derin bir nefes verdi.

“Pasta. Artık bir pastaya sahip değiliz.” Ağlamasını beklediğim sırada kahkaha atmaya başlamıştı. Bunun trajik bir kahkaha olduğunu herkes anlayabilirdi. Kafasına götürdüğü elleriyle saçlarım karıştırmaya başladı.

“Rosa sakın ol. Ona da bir çare buluruz elbet. Biraz düşünelim.” Deli deli hareketler yapmayı bırakıp durdu ve yere çömelip kollarıyla bacaklarını sardı.

“Düşün Rosa, düşün.” Aklıma bir şey takılmıştı.

“Neden pastamız yok peki? Yapmayı falan mı unutmuşlar?” Üst üste gelen aksilikler benim de sinirime dokunmaya başlamıştı artık.

“Hayır! Yapmışlar ama pastayı taşıyan araç yoldayken kaza yapmış ve bizim pasta da içerde yan yatmış, dağılmış, mahvolmuş.”

“Niye sabahın bu saatinde getiriyorlarmış peki? Daha çok erken.” Gözlerini benden kaçırdı.

“Ben ... Herhangi bir aksiliğe karşı sabahtan getirmelerini istedim. Buzdolabının da raflarını çıkartıp yer hazırlamıştım. Zaten çok da devasa değildi hem ...”

“Ama aksilik çıkmasın diye yaptığın hamle, aksilik çıkmasına sebep oldu. Hüzünlü bir hikâye.”

“Benimle kafa bulmaya çalışma Esim. Şu hâlimize bak, gide-
rek batıyor bu parti olayı.”

“Başka pastaneyle konuşsak olmaz mı?”

“Olmaz, kimse son anda sipariş almıyor.” Birden gözlerini sonuna kadar açarak çömeldiği yerden ayağa fırladı ve koşturarak yanıma gelip ellerimden tuttu.

“Esim, bu işi kurtarsan kurtarsan sadece sen kurtarabilirsin.” Endişeyle arkadaşşıma bakıyordum.

“Pastacılık kursuna gitmiştin ya, hatta bir müddet evde de canın sıkıldıkça kalkar kalkar pasta, kek, kurabiye falan yapardın ve hepsi çok güzel olurdu. Bugün de bence o harika çikolatalı pastanı yapabilirsin.”

“Ama onu hep küçük bir tepside yapmıştım, hiç büyük boyutlarda yapmadım ki.”

“Ah Esim! Sadece malzemeleri... Beşle falan çarpacaksın, hepsi bu. Üç katlı istiyorum ona göre. Süslemesi umurumda değil kafana göre takıl. Kurs dönüşü bana orada yaptıklarının fotoğrafını gösteriyordun ve hepsi birer şaheserdi bence. O yüzden senden yana şüphem yok. Başarabileceğini biliyorum.” Şu an oldukça saçmalıyordu.

“Orada durun bakalım Rosa Hanım. Diyelim ki yapmayı kabul ettim, evde ne farklı boyutlarda kek kalıbı var ne de o kadar ölçüye yetecek malzeme.” Bıkkınlıkla ofladı.

“Gidip marketten eksikleri tamamlamak zor olmasa gerek.” İlla beni uğraştırıracaktı.

“Pastanedeki hazır pastalardan gidip birkaç tane alalım işte, neden bunca zahmete giriyoruz ki. Zaten parti düzenlemesi de bize kaldı.” Tek elini hızlıca omzuma koydu ve hafifçe sıktı.

“İlk olarak bir sürü küçük ve birbirinden bağımsız pasta görüntüsü hiç güzel durmaz. İkinci olarak ise ben ikimizin görevleri

için de destek kuvvet hazırlarım.” Salondan çıkmak üzereyken koltukta unuttuğu telefonunu almak için döndü. “Destek kuvvet demişken şu kişileri de hemen arayayım da daha fazla aksaklık yaşamayalım.” Ve topuklarını poposuna vura vura salondan çıkıp kendi odasına doğru gitti. Nedense içimde garip bir his vardı. Rosa’nın sabahtan beri anlattıkları hiç mantıklı gelmiyordu. Pastayı benim yapmamı istemesi ve bahaneleri biraz garipti. Evet, işleri kontrolü altında tutmayı seven biriydi ama bu kadar kaprisli de değildi normalde. Bu işin altından da bir bityeniği çıkacakmış gibi hissettim.

Rosa’yı ve tabii ki Sertan’ı beklerken kendimi çok boşa kalmış hissettiğim için bilgisayarımı açtım. Geçen gün yaptığım büyük düzenlemeyi bitirmiştim ve artık Çağlar’a yollayabilirdim. Kısa bir notla birlikte taslağı ona maille yolladım. Bu işi de halledince okumakta olduğum kitabın sayfalarını karıştırmaya başlamıştım ki İris havladı. Sabahtan beri o kadar çok şey olmuştu ki neredeyse aklımdan çıkmıştı. Kahvaltıya inerken mama ve su kabının dolu olduğunu görmüştüm, büyük ihtimalle Rosa hazırlamıştı, o yüzden sorun başka bir şeydi sanırım. Kalktım ve koridora yanına gittim. Hiçbir sorunu yoktu, sadece sevgi arsız olan köpeğim sevmek istiyordu.

Onunla biraz oynadıktan sonra telefonum çaldı. Arayan Sertan’dı. Rosa’nın yerine beni aramasına şaşırmıştım.

Kapının önünde olduğunu ve bizi beklediğini söylemişti. Rosa’nın telefonuna bakmayıp ne halt yediğini merak etmiştim. Alt kattan bağırmama rağmen yanıt gelmedi. Ben de odasına gittim.

Kapıyı çalıp beklemeden içeri girdim. Makyaj masasına oturmuş rujunu sürüyordu.

“Niye Sertan’ın aramalarına cevap vermiyorsun? Sana ulaşamayınca az önce beni aradı. Kapıda bizi bekliyormuş. Hazırsan çıkalım artık.” Ruju yerine bırakıp çantasını eline aldı.

“Sen bizimle gelmiyorsun.”

“Sebebini sorabilir miyim?”

“Markete gidip önce pasta için eksiklerini tamamlaman gerekiyor, sonrasındaysa eve gelip hazırlamaya başlamalısın. Büyük bir pasta için birkaç saat harcayacağına eminim.” Keyifli bir şekilde yürüyerek çıktı odasından. Ben de kapıya kadar onu takip ettim.

Rosa’yı geçirdikten sonra mutfağa gidip tarif defterimi aradım. Çok saçma bir yerden, ekmek sepetinin içinden çıkmıştı ve onu orada bulmak hiç de kolay olmamıştı. Ardından tarife bakıp evdeki eksikleri listeledim. Birkaç aydır elimi sürmemiştim bu tarz işlere. O yüzden becerimi kaybetmediğimi ummaktan başka çarem yoktu. İnternette hangi boyutlarda kek kalıpları almam gerektiğini araştırdıktan sonra artık hazırdım. Gereğinden fazla oyalanmıştım ve bir an önce evden çıkmam gerekiyordu.

Evden çıkmak üzereyken İris takıldı peşime. Onsuz gidemeyeceğimi anlayınca tasmaşını da aldım ve tam kapıyı açmıştım ki aynı anda zil çaldı. Zaten açmış olduğum kapıyı iyice aralayınca karşımda gördüğüm kişiyle şoke oldum. Çağlar kapıdaydı.

Çağlar.

Kapıdaydı.

Tavrım onu rahatsız hissettirmiş olacak ki elini çekimserce kaldırdı ve selam verdi. Ne yapacağını bilmez bir hâlde kalakalmışken arkamda duran İris havladı. Sesi duymasıyla Çağlar’ın çarpık gülümsemesi yok oldu ve eli indi. İçeriye görmeye çalışır gibi başını uzattı.

“Ben az önce bir köpek havlaması duydum, değil mi?” Cevap vermedim, sadece kapıyı sonuna kadar açtım ve görmesine izin verdim.

İris’i görür görmez yere çömeldi ve gelmesi için ona işaret yaptı. Başta biraz çekinse de Çağlar’a biraz daha yaklaşıp onu koklamaya başladı. Ardındansa kayış koptu. Koca cüssesiyle

Çağlar'ın üstüne atıldı. Çömeldiği yerde düşmemek için denge-sini korumaya çalıştı.

“Kızım, sen de mi buradaydın?” Biraz oynadıktan sonra Çağlar karşımda dikildi.

“Neden gelmiştin?” Yere bakıp güldü ve gözleri tekrar bana döndü.

“Rosa sana gerçekten de bahsetmemiş.”

Hayıflanır gibi söylendim. “Gıcık sarışın.” Çağlar bunun üstüne çok daha büyük bir kahkaha patlattı.

“Çok güzel bir arkadaşlığınız var.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ya, ne demezsin.”

Kapıda kalmıştık öylece. Ne o giriyordu ne de ben çıkıyordum.

“Bir yere gidiyordun sanırım.” Tasmayı işaret etti. “Çok mühim işiniz İris'i gezdirmek olamaz, değil mi?” Başımı salladım.

“Markete gidip pasta için eksikleri almam lazımdı ama bir anda İris de peşime takıldı.”

“Güzel, öyleyse beraber gidelim.” İtiraz ettim ama beni dinlememekte ısrarcıydı. Ve böylelikle üçümüzü birden market yolunda buldum. Özlediği için İris'i o gezdirmek istemişti. Buna karşı çıkmadım. Üç sokak ötemizdeki devasa markete girdiğimizde beynim dönmüştü. Normalde buraya uğramazdım çünkü ihtiyacımız olanlar diğer küçük marketlerde de olurdu ama bugün iş farklıydı. Normalde aldıklarımın dışında başka şeyler de lazımdı.

Alışveriş yaptığım süre boyunca Çağlar, İris ile beraber dışarda beklerken onu biraz dolaştırmıştı. Yanlarına gittiğim anda iki elimi de dolduran poşetlere uzandı. Her ne kadar taşıyabileceğimi söyleyip almasını kabul etmesem de bir yandan da aldığına sevindim çünkü onları üç sokak boyunca ellerim kangren olmadan taşıyabileceğimden şüpheliydim. Poşetleri benim ellerimden kurtarmaya çalışırken parmaklarımız birbirine değmişti.

Ben çoktan kızarıp bozarmaya başlasam da Çağlar oralı bile olmamıştı.

Çözemediğim bir his kapladı içimi. Korku muydu bu? Tanımlaması zordu. Onu sevmediğimi söyledikten sonra, onunla tartıştıktan, ondan sürekli kaçtıktan sonra içinde bana karşı olan azıcık sevgisini de yok mu etmiştim? Uzun zamandır bana yaklaşmaya çalışmamasının sebebi bu muydu?

Bundan mutlu olmam gerekiyordu, öyle değil mi? O zaman neden kalbimin üstünde bir cam kırıldığını ve o camın parçalarının kalbime battığını hissediyordum? Neden içim sıkışıyordu ve nefesim kesilmiş gibi hissediyordum? Bunca zaman olmasını istediğim buyken şimdi neden bu kadar yıkılmış hissediyordum?

Sonra dün akşamı hatırladım, bir anda ne kadar huzurlu ve hafif hissettiğimi. Onlara sığındım. Gölgelelerdeki kötü hislerimden sakınıp güzel hislerin olduğu ışıklı yolda yürümeyi seçtim.

Çağlar elinde poşetlerle, ben ise İris'le eve giriş yaptık. Ben onun tasmağını çıkarırken Çağlar mutfağın nerede olduğunu sordu ve ben de elimle işaret edip ona gösterdim.

Mutfağa girmeden seslendim. "Ben üstümü değiştirmeye çıkıyorum. Sen istersen salonda bekleyebilirsin." Bir şey söylememişti, ben de odama çıkmıştım.

Gardırobumun karşısına geçip bakındım. Rahat ama düzgün kıyafetler aradım. Elime geçen tayt ve tişörtle dolabın kapağını kapatıp giyindim. Uzun saçlarımı da tepemde sıkı bir topuz yaptıktan sonra hazırdım.

Salona girdiğimde gördüğüm manzara hoşuma gitti. Çağlar da İris de yerde uzanmış birbirleriyle oynuyorlardı. Çağlar beni görünce duraksadı. Ardından yüzündeki haylaz gülümsemesiyle sordu.

"Bize katılmak ister misin?"

Mesafeli tavrımı dün gece içimde kaybolan bir şeyle birlikte kaybetmişim sanırım.

Elimi *istemez* anlamında salladım. “Dün gece kavuşma partisini yaptık zaten biz.” Gülümsemesi kayboldu.

“Dün gece kavuşma partisi mi?” Başımla onayladım.

“Düne kadar neredeydi ki? Yoksa hasta mıydı?”

Sorusu kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. “Neden sürekli hastalıktan bahsediyorsun?”

Afallamış ifadesiyle iç geçirdi. “Sayende zamanında fazla dram romanı okudum sanırım.”

Parmağımla kendimi gösterdim. “Benim sayemde mi?”

“Senin sayende tabii. Bana verdiğin kitaplar çoğunlukla acıklı aşk hikâyeleriydi.” Hangi kitaplardan bahsettiğini anımsayamamıştım. “Kim derdi ki sonumuzun bir noktada onlara benzeyeceğini?” Gülümseyerek söylemişti ama bu sıradan bir gülümseme değildi. Arkasına hüznün gizlenmiş bir gülümsemeydi. “Her neyse.” İris’in göğsünü kaşıdıktan sonra yerden kalktı. “Siz neden dün kavuştunuz?”

“Annem, ben buraya taşınırken İris’in onun yanında kalmasını istemişti ama dün ne hikmetse bir anda bize bıraktı.”

“Buraya, Rosa’nın yanına ne zaman taşındın?” Kafamda küçük bir hesaplama yaptım ama ona tam cevap vermedim.

“Şey... Birkaç yıl oluyor.” Gözleri fırladı.

“Birkaç yıl mı? Onca zaman İris annenle miydi yani?” Gözlerimi yumup onayladım. “Ama babanın sırf senin hatırına evde köpek olmasına izin verdiğini söylemiştin.” Kapının kenarında duran elim titredi, gözlerim ayak uçlarıma kaydı.

“Bu doğru ama bazı farklı durumlar meydana geldi diyelim.” Aile meselelerimden bahsetmek istemiyordum, hele ki ikimiz böyle garip, ne olduğu belirsiz bir durumun içindeyken. Ve her ne kadar başta kendimi kandırısam da bu belirsizliğin sebebi bendim. İkimizin arasındaki tek engel bendim. Bunu inkâr edemedim. İç sesimle derin mevzulara dalmışken beni oradan çekip çıkaran Çağlar oldu.

“E, pasta yapmaya başlıyor muyuz?” Gözlerim hızla açılıp kapanmıştı defalarca.

“Biz mi? Sen ve ben.” İşaret parmağımla bir onu bir de kendimi göstermiştim.

“Rosa beni konu mankenliği yapayım diye çağırmadı Esim. Yardım için buradayım.” Çağlar pasta yapmayı biliyor muydu ki?

Tişörtünün kollarını yukarı doğru sıvadı ve bana doğru yürümeye başladı. Omuzlarımdan tuttuğu gibi beni çevirdi ve mutfığa doğru iteklemeye başladı.

“Çağlar, ne yapıyorsun?” Ayaklarım zar zor ilerlerken başını enseme doğru yaklaştırdığını hissetmiştim. Dudakları kulaklarımdan çok da uzakta değildi artık.

“Bir şekilde harekete geçmemiz gerekiyordu. Sen ise öyle dönüp kalmış hâlinle bırak akşamki partiyi, yılbaşına bile yetiştiremezdin bu pastayı. Ufak bir müdahalede bulundum sadece.” Kulağımın dibinden gelen sesi kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu.

Mutfığa girdiğimizde beynim yerinden çıkartılmış gibiydim. Malzemeleri nereye koymuştuk, mutfak önlüğü neredeydi, taslar ve tepsiler hangi dolaptaydı? Hepsini ama hepsini unutmuştum kısa bir anlığına. Çağlar’ın birbirine çarptığı ellerinden çıkan sesle bir uyanış yaşamış gibi oldum. Hemen kullanılacak malzemeleri çıkardım ve tezgâhın bir kenarına koydum. Bez, tutaç ve diğer şeylerin bulunduğu çekmecedен önlük aldım. Tam kapatmak üzereyken iki önlüğün lazım olduğu aklıma dank etti ve zaten az sayıda olan mutfak önlüklerinden en büyüğünü çıkardım ama bunun bile Çağlar’ın geniş vücuduna olacağından emin değildim.

Çekmeceyi kapatıp arkama dönmüştüm ki sırttan yüzünü görünce kaşlarım ister istemez çatılmıştı. Çağlar bu hâlimi görünce boğazını temizlemiş ve sırtmayı kesmişti.

“Esim, bir anlaşma yapalım istiyorum.” Merakla diyeceklerini

beklerken lafa devam etmek için izin ister gibi bir hâli vardı. Başımı hafifçe eğerek ona istediği izni verdim.

“Bugün kavgaları, atışmaları, birbirimizden kaçmalarımızı -daha doğrusu senin benden kaçmalarını- inatlaşmaları ve diğer olumsuz her şeyi şu kapının dışında bırakalım.” derken mutfak kapısını işaret etmişti. “Sadece huzur dolu bir an geçirelim. Fazla bir beklentim yok, endişelenme.” Bunu söylemişti ama zaten dün gece içimde değişen şeyler sayesinde böyle davranmayı düşünmemiştim. Geçmişimiz yokmuş gibi davranmak bizim için imkânsız gibiydi ama en azından artık kavga gürültü çıkarmadan bir arada bulunmaya alışmalıydık.

Ona sıradan bir arkadaşına davrandığım gibi davranmak zor olacaktı. Hatta belki de manasız ama en azından birkaç saat boyunca sorun çıkarmadan birlikte çalışmalıydık.

Elim, yaptığı hareketi beynime iletmemiş gibiydi çünkü Çağlar sıkana kadar elimi ona uzattığımı fark edememişim.

Elinden kurtulduğum anda göz kararıyla diğerlerinden daha büyük olduğunu düşündüğüm önlüğü ona verdim. Başını eğerek uzattığım önlüğü aldı ve bir süre üstüne geçirmeden sadece baktı.

“Esim.” Boştaki eliyle önlüğü işaret etti. “Bunun bana olacağından emin miyiz?”

Tutamadığım bir kahkaha çıktı dudaklarımın arasından. “Olduğu kadar artık. Evde bir dev beslemiyoruz, şahıslarımızın boyutları belli.” Söylediğimden pek hoşlanmamış olacak ki önlüğü sinirli bir hâlde başından geçirdi. Bizim neredeyse dizlerimizi bulan bez parçası Çağlar da âdeta bir tişört gibi durmuştu ve bu görüntü nereden bakarsanız bakın çok komikti. Üstelik önlüğün ördekli bir deseni olduğunu göz önünde bulundurunca komiklik katsayısı artıyordu.

Üstüne geçirdiği önlüğe şöyle bir göz gezdirdikten sonra söylenmeye başladı. “Dev, kulağa iyi bir kelime gibi gelmiyor Esim.

Eğer iltifat etmeye çalıştıysan bu konuda sınıfta kaldın. Bazı becerilerini kaybetmişsin.” Eskilerden bahsetmesine kızmadım, aldırış etmedim. Sinirlerime ucundan bile dokunmadı, es geçti. Aksine mahcup hissettim. Söylemeye çalıştığım epeyce büyümüş olmasıydı ve spor yaptığı belli olan kaslı bir vücuda sahip oluşuydu ama kastetmeye çalıştığım şeyle dilimden çıkan pek tutarlı olmamıştı anlaşılan.

Ağzımı açmaya kalmadan benden bir istekte bulundu.

“Önlüğün iplerini bağlayabilir misin?” Bu sefer de kulaklarım işittiklerimi beynime iletmemiş gibiydi. Kendime düşünme zamanı bile tanımadan onaylamıştım.

Ben Çağlar’a yavaşça yaklaşırken o da arkasını döndü. İki yanına sarkan önlüğün iplerini tuttum ve bir düğüm attım ama bu kısa anın nasıl geçtiğini bir ben bilirim.

Fazla yakınındaydım, kokusunu içime çekebilecek kadar. Ona dokunabilecek, ona sarılabilecek kadar yakın ama bunu yapamayacağımı biliyordum. İpleri bağlarken hafiften titremeye başlayan parmaklarımı, bir sobaymışçasına değdirmemeye çalıştım tenine.

Aniden döndü. Yüzüm omuz hizasına geldi. Hâlâ gereğinden fazla yakındık. Yüzünü görebilmek için bakışlarımı yukarı kaldırdım. O hep takındığı sırtmış hâlini görmeyi beklemiştim ama eser yoktu. Bu yeni bir ifadeydi, daha önce görmediğim.

Hipnoz olmuş gibiydim. Aklımı başıma toparlayamıyordum, hareket edemiyordum. Benim yerime hareket eden Çağlar oldu. Önce sarılacağını sandım ama sol kolunu yan tarafımızdaki tezgâha uzattı ve mutfak önlüğünü aldı. Ne olduğunu kavrayamadan başımdan geçirdi. Sonrasında iki adımla arka tarafıma yöneldi ve bu sefer de o benim önlüğümün iplerini bağladı. Fakat Çağlar benim yaptığımı yapmadı, bana dokunmamak için çabalama zahmetinde bulunmadı. Parmaklarını sırtımda hissettiğimde vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Tekrar karşıma geçtiğinde çoktan kızarmıştım. Çağlar hâinden memnun bir şekilde tezgâha doğru ilerledi.

“İlk önce neyle başlıyoruz?”

Derin nefes al, ver! Al, ver!

Çabucak kendimi toparladım. Dağılamazdım, bugün olmazdı. Bu pasta akşama yetişmek zorundaydı.

Evden çıkmadan önce mutfak masasına bıraktığım tarif defterimi aldım ve tezgâha, onun yanına geçtim. “Tüm bilgiler burada yazıyor.” Defteri benim ellerimden çekip aldı ve okumaya başladı.

“Biz tam olarak nasıl bir pasta yapacağız Esim?” Rosa’nın sesi beynimde yankılanır gibi oldu.

“Üç katlı, çikolatalı pasta.”

Şaşkın ifadesiyle üç parmağını gösterdi. “Üç katlı mı?” Mimiklerimle onayladım.

“Nesin sen, pastacı falan mı? Tek yeteneğinizin kitap yazmak olduğunu sanıyordum.”

“Küçük bir miktar doğruluk payın var. Dört ay boyunca pastacılık kursuna gittim, o yüzden becerilerimi yargılama.” Bir şey hatırlamış gibi gözleri parıldadı.

“Haklısın, ağlayan pastayı ne kadar iyi yaptığını hatırlıyorum.” Ben başımı hızla tezgâhtaki malzemelere çevirip onlarla oyalanmaya başlayınca tekrardan konuştu. “Diğer hamur işlerini de harika yapardın. Bütün sınıf sayende ziyafet çekerdin.” Lise anıları zihnime dolunca gülümsedim. Ama gülümsemem Çağlar’ın sorusuyla silindi.

“Hâlâ o pastadan yapıyor musun?” Elimde oyalanmak için tuttuğum kabartma tozu paketini tezgâha bıraktım.

“Hayır, uzun zamandır yapmıyorum.” Ona çevirdiğim bakışlarımı kaçırmamak için direndim.

“Belki bir gün tekrar yaparsın.” Bu cümlede kesinlikle bir alt metin vardı.

Çok kısık bir sesle “Belki.” dedim ama onun duyup duymadığından emin olamadım.

Ellerimi çırttım. “Laklak buraya kadar, artık işe koyulmamız lazım. Bu pasta akşama kadar hazır olmazsa Rosa bizi diri diri keser, sonra da bahçeye gömer. Şahsen ben kurban olmak istemiyorum.”

Söylediklerime gülümsedi ve tekrar tarif defterine baktı. “Önce dört adet yumurtayı beyazlarından ayırıyormuşuz.”

“O tarif en fazla sekiz kişilik, bu yüzden tüm malzemeleri beş ile çarpacağız.” Anlamış gibi onayladı.

“Yumurta kırma görevini sana verebilir miyim? O sırada benim de pastacı kremasını halletmem gerekiyor ki kekler pişene kadar soğusun.”

“Tamamdır, yumurta işi bende.”

Ocakta çalışabilmek için ona arkamı dönmüş, malzemeleri kocaman tenceremize boşaltırken Çağlar’ın kendi kendine mırıldandığını duydum. Ondandır baktığımda böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum.

“Çağlar, ne yaptığını sanıyorsun?” Bir bana bir cam kâseye baktı. Elindeki kaşığı salladı.

“Yumurtanın sarısını ayırmaya çalışıyordum.”

“Ve bunu kaşıkla yapmayı planlıyordun?” Yumurtanın iki kısmı da kâsenin içindeydi ve Çağlar bu şekilde sarısını ayırabileceğini düşünüyordu. Bir yanlışlık olduğunu anlamamış olacak ki denemeye devam etti.

“Esim, bu ayrılmıyor.” Kızgın bakışlarını bana çevirdi ve ben kahkahama engel olamadım. Yanaklarım ağrıyana kadar gülme-ye devam etmiştim.

“Bir hata yaptım, değil mi?” Ben hâlâ kendimi kontrol altında tutamıyordum. “Gülme, komik değil. Hayatımda hiç pasta ya da yumurtanın sarısını beyazından ayırmamı gerektirecek herhangi başka bir yemek yapmadım. Nereden bilebilirim ki nasıl yapılacağını?” Bana gülmememi söylerken kendisi de gülüyordu.

Kırdığı yumurtayı küçük bir kaba aldıktan sonra büyük kâseyi önüme çektim ve kutudan bir yumurta kaptım. Nasıl yapıldığını anladığına emin olana kadar uygulamalı olarak anlattım. Geriye kalan yumurtalarla onu baş başa bırakıp kendi işime döndüm. Yaklaşık yarım saatin ardından ben kremayı, Çağlar ise kek karışımını halletmişti. Kek kalıplarını yağlarken onun yapacak bir işi olmadığı için beni izlemeye başlamıştı.

Elimdeki margarinle onu işaret ettim. “Böyle izlenirken kendimi yemek programı sunan ünlü bir aşçı gibi hissediyorum.”

“Bence potansiyelin var.” Ciddiyetle konuşmuştu ama hafif alaycı ses tonunu duymazdan geledim.

“Öyle mi?” Kelimeleri yaya yaya söylemiştim. “Sanırım bu durumda sen de konuk oluyorsun. Büyük bir hevesle programa katılan ama yemek yapmaktan zerre anlamadığı için rezil olan konuklardan.” Omuzlarım silktilti.

“Yumurta dışında bir sorun yaşamadık ama.” Ona hak verdim. Neyse ki bu işten sağ salım çıkabilecek durumdaydık.

Kalıpları yağlamam bitince Çağlar’ın hazırladığı karışımı içine döktüm ve firma koydum. Büyük bir heyecanla sordu. “Şimdilik işimiz bu kadar mı?” Gözlerimi yukarı kaldırdım.

“Son ve en zor görevimiz daha bitmedi.” “

Nedir o?” der gibi bir kaşını kaldırdı. Dolaptan çıkardığım büyük bir paketi ortamıza koydum. Çağlar tabii ki de ne olduğunu anlamamıştı ve merakla pakete bakıyordu.

“Şeker hamuru.” Kafası karışmış bir şekilde elini saçlarına götürüp karıştırdı.

“Neden en zoru peki?”

Hamur paketini işaret ettim. “Çünkü çok yoğun bir yapısı var ve açması oldukça zor.” Çekmecelerin birinden merdane çıkardım ve tezgâha koydum.

“Neyse ki Rosa seni gönderdi ve bu işle uğraşmak zorunda değilim. Kol gücüm buna yetmiyor. Şeker hamurunu açmaktan

nefret ediyorum. Ama şekillendirme ve süsleme kısmına bayılıyorum.” Gözlerimle kollarını işaret ettim. “Şu kollarınla bunu açabilirsin herhâlde.”

Keyifle ve arsızca gülümsedi. “Sen benim kaslarıma mı dikkat ettin yani?”

“Evet. Hayır. Üff, kolların da gövdenin bir parçası. Fark ettim sadece. Öyle işte.”

Saçmalamaya devam ettiğim her saniye keyfine keyif katmıştım. Bu sırada ise içimden kendime sövüyordum. Hoşnut olduğunu gizlemeden hamur paketini açtı ve merdaneyi üstünde döndürmeye başladı. Tezgâhın kenarındaki bar taburelerinden birine oturmuş, elimi de çenemin altına koymuş, onu izliyordum ama yakalandım.

“Beni izlemek çok mu hoşuna gidiyor?” Gözlerimi devirdim.

Çenemdeki elimi çekip şeker hamurunu işaret ettim. “Fazla kendini beğenmiş biri olup çıkmışsın. Ben sadece yeterli kalınlıkta açtığından emin olmak için izliyorum.”

Merdaneyi bırakıp teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Sinirlenme Esim. Unutma bir anlaşmamız var. El bile sıkıştık.”

“Ya, tabii.”

Çağlar hamuru açma işlemine devam ederken ben de bir yandan açtığı hamurun kenar kısımlarından küçük parçalar koparıp kitap ve gül şekilleri yapmaya girişmiştim.

Hamura kitap şekli vermek her ne kadar kolay olsa da uzun zamandır yapmadığım için gül şeklini yapmak zor olmuştu. İki başarısız denemenin ardından nihayet becerebilmişim. Ufak paketlerdeki gıda boyalarımla yaptığım şekilleri renklendirdim. Büyük bir dikkat ve özenle hazırladığım şekilleri kurumaları için tepsiye yerleştirirken hâlihazırda zaten beni izleyen bir çift gözün daha da yakınımda durduğunu fark ettim.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda hayranlıkla beni izliyordu.

“Yeteneklerin hiç de küçümsenecek düzeyde değilmiş.” İltifatını memnuniyetle kabul ettim. “Pastane açmak ya da bu sektörde çalışmayı düşündüğün için mi kursa gittin?”

“Hayır. Kendimi meşgul tutmak için. Pastane açmak ya da pastacılık yapmak gibi bir niyetim hiç olmadı.”

“Neden kendini meşgul tutmak istedin?” Sesi giderek yumuşuyordu.

“Düşüncelerimi susturabilmek için.”

Dibime yaklaştı iyice. Topuzumdan fırlamış bir tutam saçımı geri attı. “Hangi düşünceleri susturmak istedin?” Fazla yakınımdayken beynim işlevini yitirdiğinden aptal gibi kalıyordum. O nahif ve huzurlu ses tonuna kanmadan aklımı başıma toplayabilmişim.

Bir adım geri atıp elimdeki fırçayı sertçe tezgâha bıraktım. Sinirli bir gülümseme uğradı dudaklarıma. Gözlerimi kaçırmadım, bilakis dik dik baktım. Sonunda benden tek kelime çıkmayacağını idrak eden Çağlar pes etti.

Bu sefer kendimi kaybeden gibi hissetmediğimden içim ferah bir şekilde yanından geçip fırına doğru ilerledim. Pişen kekleri tutaçla fırından çıkardım. Çıkardım çıkarmasına ama benim hayatımda aksilikler eksik olmaz tabii. Son tepsiyi nihalenin üstüne koyarken kenarına parmağım değdi.

Acı içinde bağırmaya başlayınca Çağlar endişeyle yanıma geldi. Kızarmış parmağımı görünce beni kolumdan tutarak musluğa doğru çekti ve elimi soğuk suyun altına tuttu. Hemen ardından buzluktan çıkardığı buz torbasını parmağımın üstüne koydu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki gören parmağını yakanın o olduğunu düşünecekti.

“İyi misin, çok acıyor mu?” Kaygıyla sormuştu ama benim bedenim giderek hissizleşiyordu çünkü elleri ellerimdeydi.

Zoraki bir şekilde “İyiyim.” demeyi becerdim. Bir müddet daha buz torbasını tuttuktan sonra sağlam elimi çektiyip torbanın üstüne koydu.

“Evinizde yanık merhemi veya onun gibi bir şey var mı?”

“Evet, yukarıdaki banyoda, aynalı dolabın içinde olması lazım.” Onun almaya gideceğini anlamadan ayaklanmıştım ki beni omuzlarımdan tutup geri oturttu.

“Ben alırım, sen elinle ilgilen. Ayrıca steril bez de var mı?”

“Bitmediyse aynı banyodaki çekmecedeki olması lazım.” Cevabını alır almaz fırladı.

Çok geçmeden koşarak mutfığa geri dönmüştü. İfadesinde bir gariplik vardı. Üzgün ve endişeli duruyordu. Tamam, mutfaktan ayrılmadan önce de endişeliydi ama bu hâli daha bir farklıydı.

Yanımdaki sandalyeye geçip merhemi parmağıma sürmeye başladı ama fazla sarsılmış duruyordu. Konunun elimle ilgili olmadığına emindim.

Dik dik bakmaktan vazgeçip sordum. “Çağlar neyin var, bir şey mi oldu? İyi görünmüyorsun, betin benzin atmış.”

Dalan gözlerini kapattı ve tekrar açtı. Korkmadan, tereddüt etmeden bana bakan gözlerinin içine baktım. Yanağına gitmek üzere harekete geçen elimi yumruk yaparak sıktım ve dururdum. Bu kadarını yapamazdım. Ama o yapıyordu. Çağlar yapıyordu. Başparmağıyla yanağıma okşadı ve keyifsiz bir soluk verdi.

“Birbirimizi, daha doğrusu kendi kendimizi çok yıprattık, değil mi?” Giderek yaklaşıyordu bana.

“Seni de kendimi de yıpratan bendim ve bunun için çok üzgünüm. Daha farklı olmasını istedim yaşadıklarımızın ve yaşamadıklarımızın. Ama durumlar böyle gelişti ve ben bunu tersine çeviremem...” Yanağımdaki parmağı dudağıma kaydırıp beni susturdu.

“Hâlâ her şey farklı olabilir. Tüm yolları ve seçenekleri tüketmiş değiliz. Şans Esim, şans. Kendimize ve birbirimize şans verebiliriz, neler olacağını görebiliriz.” Tam böyle, bu durumdayken,

bana yavaşça yaklaşıırken, gözleri gözlerimdeyken, burunlarımız neredeyse birbirine değmek üzereyken, dudaklarından dökülen o güzel sesiyle beni ikna etmek üzereydi.

Evet demek istedim, şans verelim, bütün şanslar bizim olsun. Böylece o, yanımda kalabilirdi. Bu ve benzeri anları hep yaşayabiliydik.

Anın etkisine kapılmış gibiydim. Belki ağzından tek bir cümle daha çıksa ikna olacaktım ama içimdeki çamurun derinliklerinden duyduğum sesim beni kendime getirdi.

Uzak dur!

Biraz geri çekildim ama o bana yanaşmaya devam etti.

“Şimdi sana bir soru soracağım ama lafı dolandırmadan veya yalan söylemeden bana cevap vereceksin tamam mı?” Birden öylece kabul ediverdim.

“Neden yu ...” Lafa daha başlayamadan kelimeler ağzına tıklmıştı çünkü mutfak eşiğinden Rosa’nın sesi geldi.

“Neler yaptınız bakal ...”

Bir anda panikledim ve çok ama çok yakınımda olan Çağlar’dan kurtulayım derken kendimi yere kapaklanmış buldum. Ve tabii üstümde, düşerken çekiştirdiğim ve onun da düşmesine sebep olduğum Çağlar vardı.

Rosa’dan muzip sesli bir kahkaha duyuldu. “Hayırlı işler.” Kelimeleri uzata uzata söylemişti. “Ben en iyisi bahçe işlerine bakayım, siz de ... Artık her ne yapıyorsanız kaldığınız yerden devam edin.” Göz kırptı ve hoptaya hoptaya yürüyerek uzaklaştı.

Gözden kaybolduğunda üstümde duran Çağlar’a kaydı bakışlarım. Dizilerdeki bakışma sahneleri edasındaydı. Çok uzun süren ve asla bitmeyecekmiş gibi gelen bir bakışma. Tam ağzını aralamış konuşmak üzereyken onu itekledim.

“Çağlar kalk, kalk. Kekleri kalıptan çıkarmam gerekiyor.” Değimi ikiletmeden yaptı ve hemen çekildi.

Üstümü başımı biraz çekiştirip düzelttim ve ardından pasta-
nın kalan işlerini halletmeye koyuldum.

Keklerin arasına kremayı sürerken beni dikkatlice izliyordu
ve kafasını kurcalayan bir şey var gibi bakıyordu. Söylemek is-
tediği her neyse dilinin ucundaydı ama söylemeye çekiniyordu.

“Akıl okuma gibi bir özel gücün olmadığını biliyoruz. Kafa-
mın içini görmek istermiş gibi bakmayı kes. Ne söyleyeceksen
ya da daha doğrusu ne soracaksan sor. Neyi merak ediyorsun?”

Kendi içinde meseleyi teraziye yatırıyordu. Gözlerini kısma-
sından bunu anlayabiliyordum. Fazla değişmemiştii.

Titrek bir nefes çıktı burnundan. “Sonra Esim. Bugün keyfi-
miz kaçmadan eğlenelim. Diğer meseleleri yarın hallederiz.”

Canımı sıkacağını bildiğim için anlatsın diye üstelemedim.
Muhtemelen yine dokuz yıl önce neler olduğunu soracaktı. Ve
ben buna cevap vermek için hazır değildim. Belki de asla hazır
olamayacaktım.

Pastayla işimiz bittiğinde Çağlar’la birlikte mutfaktan çıktık
ve düzenleme işlerine yardım etmek için bahçeye gittik. Sertan
ve Rosa bahçedeydi ve masaları yerleştirmekle uğraşıyorlardı.
Rosa bizi görünce yine göz kırptı ve Sertan’ı aceleyle içeriye doğ-
ru çekiştirip hemen ardından dibimizde bitti.

“Çok yorulduğunuzu biliyorum ama burayı siz halletseniz
daha iyi olacak. Biz de Sertan’la birlikte salonu ayarlayacağız.
Akşam çok soğuk olur da içeri geçeriz belki diye.” Etrafı işaret
etti. “Aslına bakarsanız çok da fazla bir iş kalmadı zaten. Masala-
rın üstüne tabakları ve süs çiçekleri falan koyacaksınız. Birazdan
da yemekler ve ikramlıklar gelir. Onlarla ben ilgilenirim. Hadi
size kolay gelsin.” Tam birkaç adım atmıştı ki bize döndü. “Elinizi
çabuk tutsanız iyi olur çünkü Esim, daha hazırlanacağız.” deme-
sinin ardından gözden kayboldu.

“Lanet sarı cadı!” Bu cümleyi içimden söylediğimi sanıyordum ama Çağlar’ın kahkahasına bakılırsa sesli söylemiştim. Gülmeyi kesmesi için ters ters baktım, başardım da.

“Tamam peki, gülmüyorum. Yeter ki bana öyle bakma.”

Ona aldırış etmeden etrafa göz gezdirdim ve ellerimi birbirine vurdum. “Hadi bakalım, çalışmaya başlayalım.” Başıyla onayladı ve hemen işbaşı yaptık.

Tabakları, çatalları ve diğer şeyleri masalara yerleştirirken ellerimiz sürekli çarpıştı. Benim yanımdaydı, dibimdeydi sürekli. Bazen masanın başka tarafına geçmeye çalışırken bedenlerimiz yaklaşıyordu ve birbirimize çarpacak gibi oluyorduk. Her ne kadar bu durumdan hoşnut olmasam da ses çıkarmadım çünkü bugün barış yemini etmiştik ve benim söyleyeceğim en ufak bir cümle bile kavgaya dönüşebilirdi. Nazikçe dile getirmeyeceğimin bilincindeydim çünkü.

Ben ne kadar hoşnut değilsem Çağlar da benim aksime bir o kadar hoşnuttu. Ona her baktığımda yüzündeki sevdiğim -nefret ettiğim- gülümsemesi eksik olmuyordu.

Evet, bu durumdan hoşnut değildim fakat aynı zamanda da göğsümün sıkışmasına, midemin burulmasına, kalp atışımın hızlanmasına ve nefesimin düzensizleşmesine engel olamıyordum. Bu belirtilerin bir adı vardı ve ben onu şimdi kabullene mezdim. Sadece heyecan ve gerginlik dedim kendi kendime. Sadece heyecan ve gerginlik. Bu akşam parti vardı ve bu yüzden bu hâldeydim. Sadece bu yüzden. Başka bir sebebi olamazdı, olmamalıydı.

Bize verilen görevi başarıyla bitirdiğimizde garip hissettim. Sanki hâlsizdim ve ateşim çıkmıştı. Ayrıca yüzümün kıpkırmızı olduğuna da emindim. Bu sonbahar havasına rağmen sıcak basmıştı. Yarım saatten fazla bir süre yan yanaydık ve ben çocuk gibi heyecanlanmıştım.

Kendime gelebilmek için arkama, yani ona bakmadan eve attım kendimi. Salonun hazırlandığını gördüm. Halılar kaldırılmış, masa ve koltuklar düzgünce kenarlara çekilmiş, onların yerine ortaya birkaç kokteyl masası yerleştirilmişti.

Ortamdaki sessizlik ve hareketsizlikten anladığım kadarıyla Sertan gitmişti ve Rosa da kim bilir nerede, ne karıştırıyordu.

Rosa'yı mutfakta bulmayı ümit ettiğimden oraya gittim ve yanılmamıştım. Buzdolabının kapağını açmış yaptığım -yaptığımız- pastaya bakıyordu.

Ayak seslerimi işitince arkasını döndü. "Esim bu, bu ..."

Yüzüm düşmüştü çünkü beğenmediğini sandım. "Üzgünüm, elimden bu kadar geldi. Ben profes ..."

İşaret parmağını dudaklarına götürüp susmam için işaret yaptı. "Bu beklediğimden çok daha güzel olmuş. Kurs biteli çok uzun zaman olmuştu ve sen de evde hiç bu tarz çalışmamıştın. Doğruyu söylemek gerekirse ben de böyle harika bir pasta beklemiyordum ama şuna bakar mısın? Harika değil de ne? Çok teşekkürler canım arkadaşım, bugünü senin sayende kurtardık ve üstelik sipariş ettiğim pastadan daha da güzel bir pastaya sahibiz artık." Yanıma geldi ve ciğerlerimi havasız bırakmaya yemin etmiş gibi sıkıca sarıldı. Sonra kolumdan çekiştirmeye başladı. "Hadisene Esim, ne duruyorsun. Partiye neredeyse iki saat kaldı ve biz daha hazır değiliz. Daha bunun saçı var, kıyafeti var, makyajı var. Ohoo, say say bitmez."

"Tamam arkadaşım, tamam." Sakin ve yumuşak bir sesle söylemiştim ki heyecanını biraz dizginleyebileyim. Gerçi pek fayda ettiğini söyleyemeyeceğim ya, neyse ...

Beni odasına çekiştirdiğinde durdum. "Rosa sen neden bu kadar heyecanlısın? Altı üstü her sene kendi aramızda düzenlediğimiz ufak bir parti. Bu sene yerinde duramamanın sebebi nedir?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını ayak uçlarına dikti.

“Rosa delirtme insanı da söyle. Ne haltlar yiyorsun?” Kesik bir soluk bıraktı ve ne söylediğini anlayamayacağım kadar hızlı konuştu. Sonra beynim dediklerini yavaş çekime aldı ve anladım. “Teoman’ı partiye mi davet ettin?” Hâlâ ayaklarına bakarken kafasını salladı.

“Hata mı ettim Esim?”

“Niye hata olsun ki? Saçmalama lütfen.”

“Ne bileyim, hiçbir zaman dışarıdan birini çağırmamıştık ya, bir tuhaf hissettim.” O anda aklımı tırmalayan düşünceler dudaklarımdan çıktı.

“Aslında pek de dışarıdan birini çağırmış sayılmazsın, o yüzden içini rahat tut. O da yeni binanın tasarımıyla uğraşıyor sonuçta. Bir bakıma işin içinde diyebiliriz bence.”

“Değil mi?” Sesi umut yüklüydü. “O da bu durumu garipsemez öyleyse. Hem en yakın arkadaşı da burada.” Rosa, benim tanıdığım Rosa, tedirgin miydi yani? Yanlış anlaşılmaktan mı korkuyordu?

“Teoman’dan ne kadar hoşlanıyorsun Rosa?”

Heyecanlı bir sesle aniden “Çok...” deyiverdi kelimeyi olabildiğince uzatarak. Bu hâli beni gülümsetmişti.

Âşık olduğumuzda heyecandan mı saçmalıyorduk yoksa aşk dediğimiz şey zaten başlı başına bir saçmalık mıydı? Sanırım bu durumu ayırt etmek zordu. Belki de iki seçenekte de doğruluk payı vardı. Hem heyecanlandığımız için saçmalıyorduk hem de zaten aşk, saçmalığın ta kendisiydi.

“Rosa, bak ne diyeceğim.” Meraklı gözleri artık ayaklarında değil bendeydi. “Neden bu akşam ona açılmıyorsun. Hissettiklerini söyle, hakkında ne düşündüğünü, onu gözünde nasıl gördüğünü. Anlat ona içindekileri.”

Dudağını kemirmesinden dediklerimi kafasında tarttığını anlamıştım. Dediklerim aklına yatmış gibiydi ama ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

“Fazla düşünmene gerek yok. Hem fazla düşünen insanlar delirir, biliyorsun.”

“Ya!” deyip imalı bir şekilde baştan aşağı beni süzdü.

“Hey! Konuyu dağıtma. Bugünlük konumuz sadece sensin. Git ve Teoman’a hislerinden bahset. Ayrıca, boş yere ümit vermek istemem -ki sonra daha çok üzülmeysin- ama bence o da sana karşı boş değil. Nasıl anladığımı sorma, öyle hissediyorum işte. Benim altıncı hissimin pek yanılmadığını ve durduk yere boşboğazlık etmeyeceğimi bilirsin.”

“Tamam, söylediklerinde çok haklısın ve evet altıncı hissine güvenirim ama ya bu sefer yanlış çıkarsa? Ya benden hoşlanmıyorsa? O zaman komik duruma düşmez miyim?”

“Ona karşı hissettiklerinden bahsettiğinde komik duruma düşmezsın Rosa. O senden hoşlanmıyor olsa bile. Hislerimiz ve bunları dile getirmemiz utanılacak bir durum değil. Aksine, olması gereken de zaten bu. Söylemek, konuşmak ... Öbür türlü kendini amansız bir karmaşanın içine sokarsın. Öz güvenli ol ve karşısına geçip konuş onunla. Konuş ki sonrasında pişmanlık yaşama.”

Doğruların bunlar olduğunu biliyordum bilmesine ama bu cümleleri sarf ederken kendime de ihanet ediyormuşum gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Rosa, bana biraz daha dik dik bakmasının ardından kendini yatağa sırtüstü serdi ve kollarını iki yanına açtı. “Haklısın. Bu akşam bu konuşma gerçekleşecek. İster kötü sonla bitsin ister iyi, fark etmez. Konuşacağım.” Doğruldu ve elleriyle yatağın kenarlarını tuttu.

“O zaman bu akşam çok güzel olmalıyım.” Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadım.

“Ne ilkel bir düşünce.”

“Herkesin düşüncesi kendine tatlım.” Ona ayıplar gibi baktım ama hemen ardından birlikte kahkahalara boğulduk.

Gülmemiz durduğunda beni kapıya doğru sürükledi.

“Hadi git sen de hazırlanmaya başla. Belli mi olur, bu akşam senin hayatında da bir şeyler değişir.”

“ROSA!”

Elini ağzına götürüp fermuar işareti yaptı. “Aman ya, bir şey demedim varsay.”

Beni odasından çıkarmış, tam kapıyı yüzüme kapatmak üzereydi ki durdurdum onu.

“Çağlar ne olacak?”

Tek gözünü kısıp baktı. “Nasıl ne olacak?”

“Hani aşağıda bekliyor ya?”

Kapıdan uzaklaşarak pencereye gitti ve kulpu döndürüp açtı.

“Çağlar biz hazırlanacağız. Sen de istersen eve gidip hazırlanabilirsin ama fazla gecikme.” Bağıra bağıra konuştuktan sonra yanıma döndü.

“Halloldu. Eve gidip üstünü değiştirecek ve hemen gelecek. Şimdi sen de odana gidiyorsun ve hazırlanmaya başlıyorsun.”

Çalışırken terlediğim için hemen kısa bir duş almıştım. Uzun ve kurumak bilmez saçlarımı güç bela kurutup maşayla iri dalgalar yapmıştım. Zaman daralıyordu ve benim ne giyeceğim meçhuldü. Banyodan çıkıp koşturarak gardırobumun karşısına geçtim. Elime ilk gelen elbiseyi seçtim diyebilirim. Nadiren giydiğim dar kalıp, vücudumu saran bir kot elbise. Çok şaşalı bir parti değildi, o yüzden her sene basit elbiseler, kıyafetler giydik. Amacımız sadece kendi aramızda eğlenmek ve stresimizi atmaktı.

Hava soğuk olduğu için ve elbisem de oldukça kısa olduğu için bacaklarım üşümesin diye dizimin oldukça üstünde biten siyah süet çizmelerimi giydim. Her zaman yaptığım gibi yine pembe tonlardaki makyajımı da yaptığımda artık tamamen hazırdım.

Rosa'nın kapısını tıklattığımda ses gelmedi. Muhtemelen bahçedeydi ve ikramlıklarla ilgileniyordu. Dışarı çıkasım gelmediği için odama kapandım bir müddet.

Kafamı kazana döndüren düşüncelerimle birlikte odada bir o yana bir bu yana volta atmaya başladım. Çağlar'la en son birlikte bulunduğum parti mezuniyet balosuydu. Ondan ayrıldığım gece. Onu hayatımdan çıkarmaya yemin ettiğim gece.

Pencereyi açtım ve içeri hava girmesini sağladım. Bu akşam garip bir an yaşamak istemiyordum. Seneler boyunca olduğu gibi bu sene de benim için tekdüze geçmesini istiyordum partinin.

Ortalıkta deli dana gibi dolanırken bir anda kendimi şifon-
yerin önünde, çekmeceyi açarken buldum. Parfümümün olduğu çekmeceyi. Böyle zamanlarda hep sıkardım ama bu sefer karar-
sız kalmıştım. O buradaydı. Çağlar partiye gelecekti.

Kendi içimde muhakeme yaparken şişeyi çoktan elime aldığımı sonradan fark ettim.

Şişeye öylece bakarken kapımın açıldığını duymadım. Bir anda Rosa'nın bitkin sesini duyunca transtan çıktım.

"Sık işte Esim. O sadece bir parfüm ve ona anlam yükleyen sensin. Önemli olduğunu düşünmezsen önemli olmaz." Gözle-
rimi ondan kaçırdım ve bir süre daha şişeyle bakıştıktan sonra kapağını açtım. Parmağımdaki tüm güç çekilmişti, hareket etti-
remiyordum. Tam ellerimden kayıp düşecekken Rosa çekip aldı şişeyi. Birkaç fis sıktı ve öylece, sessizce, bir şey demeden, her-
hangi bir imada bulunmadan gitti.

Aşağı indiğimde insanlar toplaşmaya başlamıştı bile. Eğlen-
meye gelmişlerdi ve bu sebeple yüzlerinde güller açıyordu de-
sem yeri-ydi. Ama üç kişi istisnaydı.

Rosa bu akşamki itirafının gerginliğini yaşıyordu, ben eski anılara dalmıştım ve tam karşımda ağaca sırtını dayamış Çağlar

ise donuk gözleriyle bana bakıyordu. *Donuk ve hüznünlü*. İkimizin zihninde de aynı sahnenin dönüp durduğuna emindim.

Çekinmeden birbirimizi baştan aşağı inceledik ama asla birbirimize doğru en ufak bir adım bile atmadık. Bu gece için yas tutuyorduk ve hüznümüzü bir diğerine göstermeme konusunda kararlıydık. Belki çok başarılı değildik bu konuda ama deniyorduk.

Saat ilerleyip Teoman da partiye katıldığında dördümüz bir masanın etrafında çevrelenmiştik. Çağlar, içinde mükemmel görüldüğü siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Aramızda on santim boşluk vardı ve bu nefes alamıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Arada bana kaçamak bakışlar atan Çağlar'dan çekip Rosa'yla Teoman'a çevirdim ilgimi. Konuşmayı yapana kadar üstündeki gerginliği atamayacağını biliyordum, o yüzden arkadaşım için işleri hızlandırmaya karar verdim.

Pasta kesiminin ardından kalabalık alandan uzaklaşıp konuşacaktı ve pastanın şu noktada olaya dâhil olması gerekiyordu ki ben de bunu yaptım. Çağlar'ı, kimsenin görüp yanlış anlamayacağı bir anda mutfağa iteledim. Birlikte dolaptaki pastayı dışarı çıkarırken kaşları çatılmıştı.

“Söyle bakalım ne oldu?”

Saçlarını geriye attı. “Neden bir dolap çeviriyormuşsun ve her an başımıza bir bela gelecekmiş gibi hissediyorum?”

“Çok fazla negatif düşünce.”

Duraksadı ve sonra şakaya vururmuşçasına “Beni buna alıştıranlar utansın.” dedi.

Kendimi kötü ve suçlu hissettim ama şu an önceliğim arkadaşım. Ona konsantre oldum.

“Mesele Rosa.”

“Ne olmuş ona?”

Çekmecedan çıkardığım bıçağı masanın üstüne koydum ve yüzümü ona dönerek bir çırpıda söyledim. Tıpkı sabah Rosa'nın bana yaptığı gibi. "Rosa bu gece Teoman'a ondan hoşlandığını söyleyecek."

İçmekte olduğu su boğazında kaldı ve öksürmeye başladı. Korkuyla yanına gidip sırtına ufak ufak vurmaya başladım.

"Sanırsın bahsettiğim kişi Rosa değil de benim." dedim öksürmesi hafiflediğinde. Sözler beynime ulaşmadan ağzımdan çıkıvermişti.

Peçeteyle ağzını sildikten sonra üstüme yürümeye başladı. Gözlerinde bir şey vardı. Daha önce hiç görmediğim bir şey.

Endişeyle geri geri ufak adımlar atmaya başlamıştım ki koluma değen soğuk mutfak mermeri kaçacak başka alanımın olmadığını hatırlattı bana. Tek elini mutfak mermerine koyup daha da yaklaştı. Olabildiğince uzak durmaya çalıştım ama bu durumda imkânsızdı.

Kafamı daha fazla geri tutamayacağım noktada kulağıma yaklaştı ve fısıldadı. "Senin olmanı isterdim. O kişinin sen olmasını isterdim. Cesaretini toplayan kişinin sen olmasını dilerdim." Konuşurken arada kulağıma değen dudakları ve tüm ensemdede hissettiğim sıcak nefesi içimi gıcıklatmıştı.

Dondum. Taş kesildim. Buradan kurtulmalıydım yoksa yanardım, birlikte yanardık.

Güç bela çıkartabildiğim titrek sesimle "Pasta." dedim. "Pastayı götürmemiz lazım."

"Rosa ... Teoman ... Konuşma ..."

Dudağının tek tarafı kıvrıldı. "Tamam Esim, git öyleyse."

"Müsaade edersen geçebilirim pek tabii."

Gözleriyle açıkta olan tarafı işaret etti. "Seni zorla tutmuyorum Esim, gitmeyen sensin. İstesen şuracıktan sıvışabilirsin."

"Seni hapsetmedi mankafa. Sen sadece beyin fonksiyonlarını yitirdin. Onun yanında. Yine." Kendime söyleniyordum söylenmesine

ama yerimden milim kıınıldamamıştım. Ta ki Çağlar geri çekilene kadar.

“Hadi artık, arkadaşlarımızın mürüvvetini hızlandıralım.” Aramızda başka hiçbir konuşma geçmeden pastayı dikkatlice dışarı çıkardık.

Rosa’yla birlikte pastayı kestik. Klişeleşmiş bir durumdu artık.

Gitmediğini görünce ufaktan dürtükledim ve “Hadi.” dedim.

Cesaretini toparlayamamış gibiydi ama sonra önüne gelen saçını kulağının arkasına attı ve derin bir soluk bırakarak mini siyah elbisesinin tüllü kollarını düzeltti. Ben ne hızla yaptığını anlamadan Teoman’ın yanına gitti ve bir iki kelime konuşarak birlikte uzaklaştılar.

“Yaşları yirmi yedi ama liseli âşıklar gibi takılıyorlar.” Rosa’yı gözetlerken Çağlar’ın hangi ara yanıma yanaştığını anlayamamıştım.

Gözlerimi o güzel gülümsemesinden çevirip tekrar gittikleri yere baktım. “Öyle.”

“İkisi de çok şanslı ve bunun farkında olduklarını sanmıyorum. Bazı şeyler kaybedildikten sonra daha da değeri ne de olsa.” Boğazıma bir yumru oturdu. Bu konuşmaya devam ederssem ağlardım.

Ben de yapmadım. Sustum.

Yanımda bir hareketlilik hissettim. Bahar’dı. Çağlar’ın tam karşısına geçmiş duruyordu ve konuşuyordu. Aklım bir karış havada olduğu için başta anlamadım söylenilenleri ama sonra *dans* kelimesini işitti kulaklarım.

“Dans mı?” Çağlar da Bahar da aynı anda dönüp bana baktılar.

“Çok özür dilerim Esim Hanım. Yoksa siz ilk dansı editörünüzle mi yapmak istemiştiniz?” Hiçbir şey algılayamıyordum. Kafam fazla bulanıktı.

Hâlimi anlayan Çağlar söze girdi. “Hayır Bahar, biz dans etmeyecektik. Değil mi Esim Hanım?” Başımın onayladım. “O yüzden seninle dans edebilirim Bahar.” Pişkin pişkin sırtıtarak yanımdan ayrılmıştı ve o an dank etmişti. Bahar, Çağlar’ı dansa kaldırmıştı.

Boğazım kurumaya başlamıştı. Hemen en yakınımın hangi dolu bardak varsa onu aldım elime, ne olduğuna dahi bakmadan.

Boş bir masa bulup oraya geçtim ve onları izlemeye başladım. Çağlar’ın Bahar’ın belinde duran elini, Bahar’ın da onun omzuna değen parmaklarını ve birbirlerine sımsıkı kenetlenmiş ellerini. Soğuk ve sıcak aynı anda hücum etti vücuduma. Hem hipotermi geçiriyordum hem de havale.

Ufak bir çığlık beni transtan kurtardı. Rosa ve Teoman el ele karşımda dikiliyorlardı. İkisinin yüzünden de mutluluk fışkırıyordu. Onlara baktım, birbirlerini tutan ellerine. Sonra odağım tekrar arkalarında kalan Çağlar’a gitti. Rosalara tekrar baktığımda kıskançlık duygusunun bütün vücuduma nüksettiğini hissettim.

Ruh hâlimi anlamalarına fırsat tanımadan hemen ikisine de sarılıp tebrik ettim. Onlar konuşmaya devam ederlerken ne söylediklerini anlamaz olmuştum çünkü Çağlar hâlen Bahar’la dans ediyordu. Sahi, bu kaçınıcı danslarıydı? Neden bu kadar uzun sürüyordu?

Çağlar’ın onunla sohbet edişi, Bahar’ın Çağlar’a bakışları, birbirlerine yakınlıkları... Hepsi ama hepsi çok fazlaydı.

Sinirden ve kıskançlıktan neredeyse patlamak üzere olduğum noktada Çağlar’la bakışlarımız karşılaştı. Fena yakalanmıştım çünkü muhtemelen gözlerimde bir seri katil bakışı vardı.

Bana gülüp alaycı bir bakış atacağını sanmıştım ama hiç de oralı olmamıştı. Saniyesinde ilgisini tekrardan Bahar’a yöneltmişti.

Demin mutfaktaki yakınlaşmamızın üzerine şimdi nasıl bana karşı ilgisizmiş gibi davranabiliyordu. Beni mi kandırıyordu, kafamı karıştırmaya mı çalışıyordu? Yoksa benden intikam almaya mı çalışıyordu?

Rosa'nın parmaklarımı çekiştirmesiyle ona baktım.

"Biraz daha sıkarsan bardağı kıracaksın Esim." Söylediklerini işitiyordum ama ondan tarafa bakmadım. Hedefine kitlenmiş bir avcı gibiydim. Gözlerimi Çağlar ve Bahar'dan alamıyordum.

"Huzursuzluğunun sebebi anlaşıldı."

Kafasını sallarken ona döndüm. "Ne?"

"Bardağın diyorum, bir günahı yok diyorum."

"Ah!" Ne kadar sıkı tuttuğumun farkına vardım ve Rosa'nın da zaten amaçladığı şeyi yaparak bardağı masaya bıraktım.

"Çağlar birini dansa kaldırdı demek. Dans etmekten nefret ederdi." Teoman bana manalı manalı baktı. "Ama sanırım o kadar da nefret etmiyormuş. Şu hâline bakın, keyif alıyor bile diyebiliriz."

Rosa Teoman'ın kolunu dürtükledi ve *yapma* der gibi uyarıcı sahte bir gülücük kondurdu dudaklarına.

Çağlar tekrar bizden tarafa baktığında Teoman ona el işaretiyle gelmesini söyledi. Bahar'dan nazikçe ayrıldı ve yavaş çekimde bize doğru yürüdü.

Rosa ve Teoman tutuştukları ellerini Çağlar'a gösterdiler ve masada yeni bir tebrikler curcunası başlamış oldu. Konuşuyorlardı, konuşuyorlardı, konuşuyorlardı... Ama zihnimde hiçbir kelime birleşip cümle oluşturmuyordu. Parmaklarımı bardağın desenlerinde oynatıyordum. Kendimi ufak tefek şeylerle oyalamaya çalışıyordum.

Sonra bir sessizlik anı yaşandı. Yeni çiftimiz bakışlarıyla gizli bir anlaşma imzaladılar. Ardından tekrar bana döndüler.

"Ne?.. Ne var?"

Teoman bana elini uzattı. "Benimle dans eder misin Esim?"

Düşünmeden öylece kabul edivermişim. Bizim dans alanına gelmemizle müzik daha yavaş bir tempoya geçmişti.

“İyi görünmüyorsun. Eğer canını sıkacak bir şey olduysa bana söyleyebilirsin.”

Sessiz kalma kararı almıştım ki aklıma dank etti. “Ben iyiyim iyi olmasına da sen iyi olduğuna emin misin?”

Şaşkınlık içinde bana bakıyordu. “Nasıl yani, anlamadım?”

Başımı sallarken cıkcıkıladım. “Dansa kaldırdığın kişi ben değil, sevgilin olmalıydı.” derken kafamı az önce bulunduğumuz masaya doğru çevirdim ama orada kimse yoktu.

“Nereye gittiler şimdi bunlar?”

Teoman beni biraz döndürdü ve onları görmemi sağladı. “Şuradalar işte.”

Rosa ve Çağlar da bizim gibi dans ediyorlardı. Bu işin sonucunun iyiye çıkmasının mümkünatı yoktu. Arkadaşım fazla taktiksel takılan bir kişilikti ve birazdan yapacağını tahmin ettiğim şey fazlasıyla klişeydi.

Teoman’a döndüm. “Kız arkadaşının ne kadar kurnaz olduğunun farkındasın değil mi?”

Omuz silkti. “Faydalı bir kurnazlık ama.”

“İkiniz de klişelerden hoşlanıyorsunuz ve bu çok can sıkıcı.”

“Ne diyebilirim ki birbirimizi bu hâlimizle seviyoruz.”

Zaten omzunda olan elimle ona hafifçe vurdum. “Tamam aşk çocuğu, birbirinizi ne kadar sevdiğiniz konusuna girme sakın çünkü zaten bunu ömrüm boyunca Rosa’dan fazlasıyla dinleyeceğim. En yakın arkadaş kontenjanım sayesinde.”

Söylediklerim sesli bir kahkaha atmasına sebep olmuştu. “Depresif takılmadığın zamanlarda fazlasıyla eğlenelisin, biliyorsun değil mi?”

Çatılan kaşlarımla konuştum. “İkiniz ruh eşi falan olmalısınız. Bana sataşmadan ya da alttan alta laf sokmadan edemiyorsunuz. Ne harika bir birliktelik(!)”

“Bunu iltifat olarak kabul etmeyi tercih ederim.”

Sessizce bir süre daha dans ettik.

“E, planda ters giden bir şeyler mi var? Şu ana kadar birinizin çoktan eş değiştirmeyi teklif etmesi gerekmiyor muydu?”

“Evet, bunu tam şu anda yapacağız.”

Rosa ve Çağlar yanımıza yaklaşırken şarkı bitmek üzereydi.

Teoman “Eş değişikliği yapsak iyi olacak çünkü sevgilimle dans etmek istiyorum.” demişti Çağlar’a.

Ben yüzümü buruştururken Çağlar gülümsüyordu. Teoman elimi yavaşça Çağlar’a doğru bıraktı ve kendisi de yanımızdan Rosa’nın yanına doğru geçti. Onlar çoktan dans ederek uzaklaşmışlardı. Bizi ise öylece ortada bırakmışlardı. Bir elim havadaydı ve Çağlar’ın elini tutuyordu.

Elimi onunkinden ayırdı ve omzuna koymamı sağladı. Diğer elim de istemsiz olarak aynı yere gitti. Çağlar da ellerini belime doladı.

“Çok güzel görünüyorsun.” Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

“Ama benden daha güzel görünenler de var anlaşılan.” Bıkkın ve sinirli gelmişti kelimelerim kulağıma.

“Neden öyle söyledin şimdi?”

Ondan milimetrik de olsa uzaklaştım. “Bahar’ı kastediyorum. Onu çok güzel bulmuş olmalısın ki saatlerce dans ettiniz.” İçimdeki pimi çekilmiş bomba patlıyordu. Bu hissin, kıskançlığın, damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

“Hoş kız.”

Az önce ne demişti o? Kulaklarım benimle alay ediyordu değil mi?

Hoş kız kelimesi yankılı bir şekilde beynimde döndü.

İsterik kahkahama engel olamadım. “Demek hoş kız ha. O za-

man benim yerime onunla dans etmeye devam etmelisin. Sürekli kıkır kıkır gülüp duruyordu ve keyif aldığı her hâlimden belliydi.” Duraksadım ve sakinleşmeye çalıştım ama pek de beceremedim. “Belki de senden hoşlanıyordur. Zaten ofiste de her zaman senin dibinde bitiyordu. Evet, kesinlikle senden hoşlanıyor. Sen de dans ederken ona karşı pek bir ilgili görünüyordun. Belki de ondan hoşlanıyorsun. Sevgili olmalısınız belki de. Birbirinize güzel güzel bakarak geçinip gidersiniz.”

“Esim...”

“Evet, bence çok mantıklı bir karar olurdu. Düzgün bir ilişki yaşamayı hak ediyorsun.”

“Esim...”

“Senin adına çok mutlu olurum.”

Beni hızlıca kendine çekti. Aramızda boşluk yoktu artık. Bedenlerimiz birbirine değiyordu. Hızlı konuşurken nefessiz kalmıştım ve yüzünü yüzüme yaklaştırması durumu daha da beter kılıyordu.

“Esim!” Sesi ikaz doluydu. “Beni dinle ve konuşmamı bölme. Hoş kız dedim, hoşlandığıma dair herhangi bir kelime çıkmadı ağzımdan. Kafanda senaryolar kurmayı kesmelisin. Hislerim hakkındaki gerçeği görmezden gelmeyi seçen sensin. Ben sana karşı hep dürüst oldum.” Elleriyle belimi daha da sıkı tutarken kulağıma doğru fısıldadı. “Ayrıca bu gecenin de bütün hayatımın da en güzel kızı sensin. Hep de öyle kalacaksın.”

Arka fonda müziğin değiştiğini duydum. *Bu şarkı...*

Lise yıllarına gittim. Balo gecesine.

High School Musical “Start of Something New” çalıyordu. Sınıfımız filmin fanlarıyla doluyken bu şarkının çalması kaçınılmazdı.

Bu, Çağlar ile dans ettiğim son şarkıydı. Anılarım canlanırken dinledim. Kulak verdim sözlerine.

*Kendi dünyamda yaşarken anlamamıştım.
Her şeyin gerçekleşebileceğini, bir şans verdiğinde.
Hiç inanmazdım gözümle görmediğim şeylere.
Kalbimi hiç açmamıştım tüm olasılıklara.*

Çağlar'a bakarken onun da şarkıyı tanıdığını hüzünlenen gözlerinden anladım. Fakat çabucak gözlerini benden kaçırdı ve başını biraz eğdi. Saçları yanağıma değiyordu.

"Bu koku..." Kokumu içine çekti derince. "Özlemişim."

Kısa bir süre aynı konumda kaldıktan sonra sırtını dikleştirdi ve bana baktı.

"Her zamanki gibi kokuyorsun. O geceki gibi kokuyorsun."

Biliyorum bir şeyin değiştiğini.

Hiç böyle hissetmemiştim

Ve burada, bu gece...

"Beni bıraktığın gece gibi. Ve yine dans ediyoruz. Aynı şarkıda." Hüzünlü bir gülümseme. "İronik, değil mi? Hayat bizimle alay ediyor gibi."

Bu yeni bir şeyin başlangıcı olabilir.

Çok doğru hissettiriyor burada seninle olmak.

Ve şimdi gözlerine baktığımda,

Kalbimde hissediyorum yeni bir şeyin başladığını.

"Fakat bir şeyin sonu, başka bir şeyin başlangıcı olabilir."

Şarkı, sözler neden bu kadar anlamlı geliyordu? Neden ana ve duygularıma bu kadar uymak zorundaydı?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedim.

Kimin aklına gelirdi ki,

İkimizin de bu gece burada olacağı.

Evet ve dünya şimdi çok daha parlak görünüyor.

Sen yanımdayken.

“Gayet iyi biliyorsun Esim.”

Dudakları benimkilere fazla yakındı ve ben bakmadan edemiyordum. Şarkı sözlerini de Çağlar’ı da attım kafamdan. Söylediğimi hatırladığım tek cümle “Çok fazla insan var.” cümlesiydi. Ardından onun kollarından kurtulup masamıza doğru sarsak adımlarla yürüdüm.

Ateş basmıştı ve boğazımdaki his bir şeyler içmem gerektiğinin hatırlatıcısı gibiydi. Masadaki tek içecek Bahar’la Çağlar’ın dans edişini izlerken elimde tuttuğum bardaktaki içecekti. Bir anda kafama diktim. Tadı kötüydü ve yakmıştı. Ne içmiştim ben?

Kendimi garip hissetmeye başlarken Rosalar gelmişti masaya.

“Esim neyin var?” Ekşimiş yüzüm ve tuttuğum boğazımdan bir sorun olduğunu anlamaları gayet basitti.

“Bilmiyorum, az önce bir şey içtim ama ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.” Tam o sırada yanımda Çağlar belirmişti. Bardağı aldı ve kokladı.

“Eskiden alkolden hoşlanmazdım.”

“Ve hâlâ hoşlanmıyorum.”

Kaşları kalkmıştı. “Hoşlanmadığın hâlin buysa hoşlansan ne olacak acaba?”

Çatık kaşlarımla ona bakarken ne dediğini anlamadığımı fark etmişti. Bardağı tekrar eline alıp kokladı.

“Esim, az önce içtiğin şey alkollüydü, nasıl farkına varmazsın.”

Hayır, bu kesinlikle doğru olamazdı. “Alkol olduğunu nereden çıkardın ki? Sen de hoşlanmazdın. Öyleyse nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Gözlerini yumup açtı. “Evet, ben de hoşlanmam ve içmem de ama yakın çevremde fazlasıyla gördüm ve kokusunu duydum. Sana yalan falan söylemiyorum yani.”

“Sıçtık!” Hepsi birlikte gürültülü bir kahkaha attılar.

“Ben ömrüm boyunca hiç içmedim. Sarhoş olmam değil mi?”

Teoman konuyu kafasında tartarmış gibi bir hâle büründü. “Ne içtiğine ve ne kadar içtiğine bağlı olarak değişebilir.”

Sarhoş Esim’in nasıl bir kişilik olduğunu bilmiyordum ve bilinmezlikler benim için fazlasıyla korkutucuydu. Genel olarak önümde iki seçenek vardı: Ya depresif moda geçecektim ve hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım ya da deliler gibi davranmaya, ortaya çıkıp saçma sapan dans etmeye başlayacaktım. Filmlerde hep böyle olurdu, değil mi?

Saniyeler içinde vücut ısımnın yükseldiğini hissettim. Elbise-min kollarını daha da yukarı çektişirdim. Bedenim daha fazlasını istiyordu. Yan masadaki hedefe kitlendim. İçtiğim bardak gibi duran bir bardak daha.

Kendime engel olamadım ve bir dikişte onu da bitirdim. Arkamdan arkadaşlarımın uyarı dolu seslerini duyabiliyordum ama umursamadım. Çağlar geldi ve elimdeki boş bardağı masaya bırakıp beni belimden tutarak kendi yerimize doğru çekiştirdi.

“Bıraksana beni.” Kelimelerim yavaştan kaymaya başlamıştı.

Göğsüne vurup benden uzaklaşmasını sağladım. “Sahi neden bırakmıyorsun beni? Ben seni çoktan bıraktım. Öyleyse sen neden yapmıyorsun? Bırak gitsin işte.”

Sonrasında bir şeyler daha yaşandığına eminim ama anlaşılan bende kayış kopmuştu.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÇAĞLAR

“Bırak gitsin işte.”

Söylediğinin kolay olmasını ben de dilerdim ama değildi. Birçok kez onu aklımdan ve kalbimden atmayı denemiştim ama başaramamıştım. Arkadaşlarımla zorlamalarıyla kör randevu tarzı saçmalıklarla bile uğraşmıştım ama yararsızdı. Esim’i bırakamıyordum, yapamıyordum.

Lanet gibi bir şeydi bu. Ona takılı kalmıştım ve kurtulamıyordum. Kurtulmak istediğimden değil ama karşılıksız hisler beslediğini düşünmek bir zaman sonra insanı çok yoruyor ve yıpratıyordu. Kendini aptal gibi hissetmene sebep oluyordu. “O benden ayrıldı ama ben aptal mıyım da onu aşamıyorum.” tarzı şeyler düşünmeden duramaz olmuştum. Gerçi hislerimin karşılıksız olduğunu düşünmek de başlı başına saçmalığın daniskasıydı ya zaten.

Evet, birbirimize âşıktık ama beni terk ettiğinde karşılıksız olduğunu düşünmeye başlamıştım. En azından benden ayrıldığı andan itibaren. Ta ki seneler sonra onu tekrar görene ve bana karşı nasıl davrandığını gözlemleyene kadar.

Aşkım, hiçbir zaman karşılıksız kalmamıştı.

Ben içimdeki binbir dertle boğuşurken sarhoş Esim, bir anda gömleğimin yakasına asıldı.

“Sen ...” Dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. “Sen neden geldin, neden yine hayatımın tam ortasına girdin? Seni unutmak için çabaladığım onca zamanın ardından bu çok büyük bir haksızlık.”

“Peki senin bana yaptığın haksızlıkları ne yapacağız?”

“Çağlar!” Rosa’nın sesi uyarı doluydu. “Sarhoş olduğunu görüyorsun değil mi? Bence onunla ciddi konuşmalar yapmanın sırası değil.”

“Sen Esim’e odasına kadar eşlik et bence. Çok geçmeden sızar zaten.” dedi Teoman.

“Oda moda yok.” Esim, işaret parmağını her birimizin gözüne sokmak ister gibi oldukça yakından sallamıştı. “Dans var.”

“Bu hâlde dans edemezsin Esim. Yatağına yatıp dinlenmelisin.”

“Benimle dans etmemek için bahane mi uyduruyorsunuz Sayın Çağlar Bey.” Kelimeleri ağzında yuvarlanırken oldukça tatlı ve komik bir hâle bürünüyordu. “Benim dans teklifimi geri çeviriyorsun ama Bahar’ın teklifini kabul ederken oldukça hevesliydin.”

“Hadi gidin, dans edin de şu delinin ağzı kapansın. Sonra zaten yatırırın.” diye emir veren bir ses tonuyla konuşmuştu Rosa.

“Sadece bir dans ama Esim. Söz ver bana.” Elimden tutup çektiştirken söz verdi.

İlk şarkı biraz hareketliydi ve enerjisini atabildiği kadar atmaya çalıştı. Sözde dans ediyordu ama bu dansın tepinmekten başka bir şeye benzediği yoktu. Fakat o eğleniyordu ve onu böyle keyifli, tasasız görmek beni de eğlendiriyordu.

Kafayı bulmuşken sorunları da buhar olup uçuşmuştu sanki. Sonra şarkı yavaşladı ve neşesi giderek yok oldu. Yüzü düşmüştü ve her an ağlayabilirmiş gibi bakıyordu.

Hiç beklenmedik bir şey yaşandı. Bin yıl düşünsem bunu bir daha yapacağını sanmazdım. Bana sokuldu ve sıkıca sarıldı. Dans

alanının ortasında öylece sarılmış duruyorduk ve sözde dans dediğimiz ileri geri salınma hareketlerini yapıyorduk.

Gözlerin bizim üzerimizde olacağını sanmıştım ama herkes biraz çakırkeyifti ve kendi hâlinde takılıyordu. Böylesi daha iyiydi. Böylece şirkete gittiğimizde kimseye durumu açıklamak zorunda kalmayacaktım.

“Çok zordu.”

“Neydi zor olan Esim?”

İç geçirdi. “Senden ayrılmak, seni unutmak için uğraşmak. Neden hep aklımdaydın? Neden hep seni düşünürken buluyordum kendimi?”

“Fazla geçmiş zaman kullandın. Peki ya şimdi? Şimdi de aynı şeyleri mi yaşıyorsun?”

İşaret parmağını hızlı bir şekilde dudaklarıma geçirip “Şşt.” dedi. “Kurnazlık yapmaya kalkma. Bunun cevabını sana asla ama asla söylemem.” Güldü ve başını yan çevirip göğsüme dayadı.

“Eskiden sarıldığımızda yanaklarımızın birbirine değmesini, nefesini enseme hissetmeyi seviyordum. Şimdi ise sarıldığımızda başımı göğsüne koyup kalp atışlarını duymayı seviyorum. Yaşadığımı hissettiren, yanımda olduğunu kanıtlayan o ses. Sahibi olduğum o kalp...”

Kulaklarıma inanamadım. Bunları gerçekten de Esim söylemişti. Bunu bir itiraf olarak mı algılamalıydım? Kafası yerinde değildi belki ama bu Esim, benim çok daha hoşuma gitmişti. Kafası yerinde değil, dedim ama belki de en yerinde olan hâli buydu. Ayıkken kendinden ve hislerinden kaçan kız, şu an özgürce düşüncelerini paylaşıyordu.

Sihirli bir değnek dokunmuştu sanki üstümüze. Ama herkesin bildiği gibi bu sihirli değneğin bir geçerlilik süresi olurdu. Esim de sabah uyandığında üstündeki sihirden arınmış olacaktı.

Ertesi sabahı attım kafamdan. Yaşayacağım ufak mutluluk anına odaklandım. Ona daha da sıkı sarıldım. Normalde benden

kaçmaya, uzaklaşmaya çalışırdı ama şu an aksine bana daha da sokulmuştu.

Zaman dursun istedim. Biz böyleyken, sarılmışken, Esim yanımdayken ... Çünkü biliyordum, zaman akmaya devam ettiğinde benden yine uzaklaşacaktı.

Neden hayatımın merkezinde onun olduğunu, neden onu unutamadığımı, neden onu bu kadar çok sevdiğimi sorguladım kaç defa. Bunun belirli bir cevabı yoktu. Bir insanı çok sevmenin belirli bir cevabı yoktu. Onu o olduğu için seviyordunuz ve sürekli hayatınızda, yanınızda olsun istiyordunuz. Çok sevdiğiniz için hayatınızın merkezi o oluyordu ve içinizdeki bir parça daima ona ait oluyordu. O, siz oluyordu. Ve böylece ne kadar istesenez de onu unutamıyordunuz.

“Çağlar, ben çok yoruldum.” Kafasını kaldırıp çenesini göğsüne dayadı.

“Artık yat ...” Tekrar sığındı bana.

“Hayatımdan çok yoruldum, annemden çok yoruldum... Ben...” İç çekti. “Ben kendimden çok yoruldum. Böyle yaşamaktan, böyle davranmak zorunda hissetmekten.” Gömleğimin ıslandığını hissettim. Ağlıyordu.

“Hatırlıyor musun, büyüyünce her istediğimizi yapacağımızı söylemiştin. Ben de bu sözüne inanmak istemiştım, her ne kadar imkânsız olduğunu bilsem de. Ama sonra ne oldu biliyor musun? Acı gerçekler, yaşanan kötü olaylar, mutsuz anılar; sırtıma, göğsüme, kalbime teker teker birer hançermişçesine saplandı. En derine kadar. Büyüdük, büyüdüm. Hayatın istediğimiz şeyleri yapmamıza izin vermeyeceğini anladım.” Burnunu çekti. “Ben yoruldum Çağlar.”

İç çekmeleri giderek küçük hıçkırıklara dönüştü.

Sadece sarıldım. Ne soru sordum ne de daha fazla konuşsun diye teşvikte bulundum. Bana ilk defa kendini bu kadar açıyordu. İlk defa biraz da olsa hislerinden, nasıl olduğundan bahsediyordu. İlk defa her şey yolundaymış gibi numara yapmıyordu.

Daha fazlasını öğrenmek, bütün gerçekleri bilmek istedim ama şu an bunu yapmaya hakkım yokmuş gibi hissettim. Sarhoş hâlden yararlanmak doğru gelmedi. Sabah uyandığında söylediklerinden dolayı herhangi bir pişmanlık yaşasın istemedim.

Dans ederken hareketleri gittikçe yavaşlıyordu ve bir noktada tamamen durdu. Bütün ağırlığını üstüme vermişti.

Yüzünü görebilmek için biraz eğildim. “Esim. Uyudun mu?” Evet, kesinlikle uyumuştum. Fazla sarsmadan kucağıma aldım ve salonda duran Rosa’nın yanına gittim. Bizi görünce gözleri be-lerdi. “Ah! Bunun böyle sonuçlanacağı belliydi.”

“Dans etti, konuştu, ağladı ve en sonunda uyuyakaldı.” Zaten bilinen olayın kısa bir özeti. “Odası nerede?”

İşaret parmağıyla yukarıyı gösterdi. “Üst katta, sağa dönünce tam karşıdaki kapı.” Birkaç adım atmıştım ki seslendi. “Yardım edeyim mi?”

Başımı salladım. “Ben hallederim.”

Aralık olan odasının kapısından içeriye taşıdım onu ve uyan-dırmamaya özen göstererek yavaşça yatağına bıraktım. Ardından ben de yatağın ucuna oturdum, onu izledim bir süre. Ellerim benden bağımsız bir şekilde Esim’in saçlarına doğru harekete geçmişti. Dokunmamak için zorladım kendimi ama çabam yar-sızdı, parmaklarım çoktan saçında gezinmeye başlamıştı.

Esim, yatakta kıpırdandı ve saçında olan elim yanağına değdi. Bir refleksle elimi geri çekecekken sağ tarafına, yani bana doğru iyice döndü ve elimi tuttu.

“Gitme.” dedi mırıldanır gibi. Kaşları çatıldı, dudakları seğir-di ve ufak bir nefes aldı. “Beni bırakmayacağına söz vermiştin.”

Tek kelime dahi edemez hâle gelmişim. Bu kadarı bana faz-laydı. Esim şu an kalbimle oynuyordu resmen. Sabah olup uyan-dığında bu yaşadığımız anlar buhar olup yok olacaktı çünkü. Ve bunları muhtemelen bir tek ben hatırlayacaktım.

Buzlarım çözüldü ve konuşmaya zorladım kendimi. “Neden böylesin Esim? Neden bu kadar zor olmak zorundasın?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından bir damla yaş sızdı gözünden yanağına.

“Hiçbir şey bilmiyorsun ki. Haklısın bana kızmakta.” Dudaklarını doğru düzgün oynatmadan konuştuğundan söylediklerini anlamakta zorluk çekmiştim.

“Neler yaşadın Esim? Neden bu hâldesin?” Kendime bu gece için verdiğim sözden dönmüştüm. Sormamam gerekiyordu ama sormuştum.

Lakin hiçbir cevap gelmedi. Artık tamamen uykunun kollarındaydı. Uykusunda bile huzur içinde durmuyordu. Ona ne olmuştu böyle?

Bu gece yapmamam gereken bir şey daha yapmıştım. Bir müddet daha onu izledikten sonra yanağına ufak bir öpücük kondurmuştum. Uyanık olsa beni öldürmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bana dakika gibi gelmişti ama başucundaki saate baktığımda yaklaşık üç saatin geçtiğini anladım. Tam da saate baktığım sırada Esim elimi bıraktı.

Yine.

Beni bırakan hep o oluyordu.

Sanırım bu kadardı. Gitme zamanım gelmişti. Yanından bir saniye bile ayrılmak istemiyordum ama her şeye rağmen, sarhoşken söylediklerine rağmen onun da isteklerine saygı duymam lazımdı. Uyandığında beni burada görmek istemeyeceğine adım kadar emindim.

Yatağın ucundan kalkarken içerisinin serinlediğini hissettim. Açık olan penceresini kapattım ve dönüp kapıya yönelmek üzereyken kitaplıkta gözüme bir şey takıldı. Daha doğrusu bir alan. Bunlar... Bu raf... Benim ona hediye ettiğim kitaplardı. Bir rafın tamamını benim aldığım kitaplara ayırmıştı.

Doğru düzgün görebilmek için bir ışık kaynağına ihtiyacım vardı ve şu an en yakınımıdaki şey bir üst rafta bulunan mumdu. Çakmağı da aramama gerek kalmamıştı çünkü hemen yanı başındaydı.

Kokulu olduğunun sonradan farkına vardığım mumu yaktım ve yere oturdum. Raftaki kitapların hepsine teker teker baktım. Yanılmıyordum, bunları kesinlikle ben almıştım. Ama yine de emin olmak için birkaç tanesini elime aldım ve kapaklarını açıp ilk sayfalarına baktım. Benim yazdığım minik notlarla doluydular. Ben kitaplara dalmışken bir anda kitapların üstünde, aynı rafta duran kutuyu fark ettim. Kapağı yarım açıktı.

Yapacağım şeyin özel hayat ihlali olduğunu ve bunun da yanlış bir şey olduğunu biliyordum ama dayanamadım. İçinde ne olduğunu çok merak etmişim. Ses çıkmaması için kutuyu yavaşça raftan çektim ve zaten yarım açık olan kapağını tamamen kaldırdım.

Ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama bunları gördüğüm çok mutlu olmuştum. Birlikte anılarımız olan küçük eşyalar. Bileğime taktığım saç tokası, ona verdiğim kitap ayraçları, minik kar küresi, dilek şişesi, ilk imzasında kullanması için aldığım dolma kalem, bir ucunu Esim'in bir ucunu benim taktığım kulaklık, ilk gittiğimiz restoranın ıslak mendil ambalajı, programı kullanmayı bilmediğim için tasarımı birkaç günümü alan ve üstünde o zamanlar çok sevdiği kitaptan alıntı bir cümle yazan kupa, küçük müzik kutusu ve birkaç şey daha.

Hiçbirini atmamıştı, saklamıştı.

Kutunun üst tarafındaki eşyaları karıştırmam bittiğinde alta sıkışmış bir kitap olduğunu gördüm. Zarar vermeden çıkarmaya çalışmak zor olmuştu ama başarmıştım. Bu kitabı da ben hediye etmişim ama neden diğerleri gibi rafta değil de kutunun içinde olduğunu merak ettim. Bunu diğerlerinden ayıran şey neydi?

Tam sayfalarını karıştırmak üzereyken yatakta bir hareketlilik oldu. Esim'in uyandığını sandım ve gerildim. Ama sorun yoktu. Uyanmamıştı sadece diğer tarafa doğru dönmüştü.

Sessiz bir oh çektikten sonra ilgimi tekrar kitaba verdim.

Arasında bir şey vardı. İlk önce ayraç sandım ama elime alıp arka tarafını çevirdiğimde bunun bir fotoğraf olduğunu anladım. Bizim fotoğrafımız. On yedi yaşında olmamız lazımdı burada. Üstünden koca bir on sene geçmişti.

Daha iyi görebilmek için muma doğru yaklaştırdım fotoğrafı. Esim'in beni yanağımdan öperken çektiği bir fotoğraftı. Yerde, çimlerin üstünde oturuyorduk ve fotoğrafın uç kısmında bir bez parçası görünüyordu. Tabii ya, bu ilk kez öpüştüğümüz piknikten bir fotoğraftı. Ve Esim bunu özenle saklamıştı.

Beni unutmadığını bu zamana kadar zaten anlamıştım ama şimdi bunları görmek kalbimde bir coşku patlamasına sebep oldu. Mutluluktan ağlamakla Esim'in yanına gidip ona sıkı sıkı sarılmak arasında gidip geliyordum ama hiçbirini yapmadım. Kendimi ona fazlasıyla açmıştım. Şimdi ise sıra ondaydı. Artık onun da bana birkaç adım atması gerekiyordu. Ve bunun çok yakın bir gelecekte olmasını umuyordum.

ESİM

“Günaydın Esim.” Çağlar yatağın diğer tarafında gülümseyerek bana bakıyordu.

Ufak bir çığlık eşliğinde doğruldum. “Ne işin var benim yatağında?”

Bezgin bir soluk verdi ve doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. “Söylemen gereken kelimeler ‘Sana da günaydın Çağlar.’ olmalıydı.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve sorumu tekrarladım.

“Dün gece neler olduğunu hatırlamıyor musun?” Dün gece, dün gece, dün gece...

Hayır, hatırlamıyordum ve neler yaşanmış olabileceğini düşünmek delirmeme sebep oluyordu.

Tereddütle başımı iki yana sallarken uyku mahmuru sesimle “Ne oldu? Dün gece yani.” dedim.

Yüzündeki gülümseme daha da derinleşti. Onu bu kadar keyiflendirecek ne olmuş olabilirdi ki? Onu öpmüş müydüm, onu hâlâ sevdiğimi mi söylemiştim? Yoksa daha fazlasını mı yapmıştım?

Ne yaptın seni aptal kız ne yaptın?

Boğazını temizlerken gülüşü azalmıştı.

“Hiçbir şey. Sadece senin uyumani izlerken uyuyakalmışım. Yemin ederim son hatırladığımda başucunda oturuyordum. Nasıl yatar konuma geldim bilmiyorum.”

Doğruyu söylemesi için tehdit eder gibi bakıyordum.

Ellerini başının üstüne doğru kaldırdı. “Yemin ederim, anlattığımdan daha fazla bir şey yaşanmadı.” Sonra ellerini indirip gövdesini iyice bana döndü. “Neden başka şeyler yaşanmış olabileceğini düşündün, merak ediyorum açıkçası.”

Tek kelime edemedim. Bu konuşmadan sıvışmam lazımdı.

Hemen üstümdeki örtüyü çektim ve yataktan kalkarken kekeleyerek “Burası benim yatağım ve sen de artık kalksan iyi olur.” dedim. Şaşkınca etrafıma bakındım. “Ben elimi yüzümü yıkayacağım, sen de evine gitmelisin.”

Banyo kapısını açmak üzereyken yerinden kımıldamamış Çağlar’a baktım. “Ayrıca Rosa’ya da görüneyim deme. Boş sorularıyla başımı ağrıtmayın yine.” Sırtırken kafasını sallamakla yetindi.

Banyodaki aynanın karşısına geçtiğimde üstümde dün akşamki kıyafetlerin kaldığını gördüm. Elimini karışmış saçlarıma götürdüm. Hatırlamaya çalışıyordum ama hiçbir an yoktu dün geceye dair.

Odaya döndüğümde Çağlar’dan kalan tek iz yastığıma sinmiş kokusuydu. Güzel, gitmişti demek.

On dakika sonra aşağı indiğimde mutfaktan sesler geliyordu. Acaba Rosa bu sabah nasıl bir ziyafet hazırlamıştı? Hafta sonuydu ve hafta sonları kahvaltı masamız harika olurdu.

“Günaydın canım ar-ka-da-şım.” Gördüğüm manzara hecelelememe sebep olmuştu. Tezgâhta uğraştığı şeyden bana doğru dönüp gözlerimin içine baktı.

“Arkadaşım kısmı biraz incitmiş olsa da sonunda güzel bir şeyler çıktı ağzından. Günaydın demek aklına geldi en azından.”

“Sen ...” Söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. “Sen ne arıyorsun bizim mutfağımızda?”

Önündeki kaptaki bir şeyi çırparken “Ah! Yapma ama. Dün yine bu mutfaktaydım ve sen bana iş yüklerken hiç de şikâyetçi değildin. Bugün kendi isteğimle yapıyorum diye mi sorun ediyorsun?”

“Dün başkaydı, bugün başka. Sakın haklı çıkmaya çalışma.”

Omuzlarını indirip kaldırdı. “Ben bir fark göremiyorum.”

Yanma gidip çırpıcıyı elinden aldım. “Derhâl çıkıyorsun evimden.”

Yaklaştı. “Tapusu senin üzerine değil ki?”

“Ne ... Bu da ne demek oluyor?” Bana yaklaştığı her milimde nefesimi kaybediyordum.

“Bu ev aslında Rosa’nın, senin de bildiğin gibi. Ve Rosa da bugün burada ne istersem yapabileceğimi söyledi.”

“Sıçanlar saldırırsın ona.” Ben sinirle konuşurken bu durum onu fazlasıyla eğlendirmişti ve evde yankılanan bir kahkaha atmasına sebep olmuştu.

Aramızda boşluk kalmayacak şekilde yaklaştı ve belimden tuttu. Yüzlerimiz birbirine çok yakınken konuştu. “Buna ihtiyacım var.” Birden geri çekildi ve kaptakini çırpırmaya devam etti. Dikkatimi dağıtarak çırpıcıyı almıştı benden.

“Seni kurnaz. Ne cüretle bu durumdan yararlanı ...”

Sözümü kesti. “Hadi Esim, masaya geç ve omletin pişmesini bekle.”

Her şey çok ani yaşanıyordu. Kahvaltıyı birlikte etmiştik, du-dağımın kenarına bulaşan çikolata sosunu silmişti, bulaşıkları birlikte -oldukça yakın bir konumda- yıkamıştık, dışarı çıkmayı teklif ettiğinde ilk günkü gibi bir anda kabul ederken bulmuştum kendimi. Ben hazırlanırken o salonda bekleyeceğini söylemişti ama birkaç dakikanın ardından kapımı çalmıştı ve saçlarımı taramak

istediğini söylemişti. Elbette kabul etmemiştim ama tarağı elimden çekip alınca başka şansım kalmamıştı.

Birlikte bir sürü kitapçıyı gezmiştik. Ellerimiz aynı kitaplara giderken birbirine değmişti, sayısını hatırlamadığımı kadar. Sahilde geri geri yürüyüp beni izlerken bebek arabasına çarpmasını diye onu kendime çekmiştim.

Ve bunlar gibi ufak yakınlaşmalarla dolu bir sürü an yaşanmıştı. Kalp atışlarım, yüzümdeki gülümseme ve karnımdaki kelekler bağımsızlığını ilan etmişlerdi. Hepsi kontrolüm dışındaydı. Benim isteklerime uymayı reddediyorlardı. Hepsi bana ihanet ediyordu. Hainler.

Akşamüstüne doğru yürümekten yorulmuştuk ve sahilde kayalıkların üstünde oturma kararı almıştık. Etrafta kimsecikler yoktu ve biz güneşin batışını beraber izliyorduk.

Uzaklara dalıp gitmişken elimde bir sıcaklık hissettim. Çağlar'ın elleri sıcacıktı.

“Esim, sence de buna bir son vermen gerekmiyor mu?”

Elimi çekmeye çalıştım. “Ben yapamam.” Ama çekemedim. Çağlar sıkıca tutmaya devam ediyordu.

“Esim, biz böyle güzeliz. Biz birlikteyken daha güzeliz, daha iyiyiz. Sen yokken ben, ben yokken de sen yaşayamıyoruz. Bunu biliyorsun, bunun gayet farkındasın. Lütfen artık yaşamamıza, tekrardan nefes almamıza, kalbimizin yeniden atmasına izin ver. Lütfen! Ben seni bekliyorum, hep seni bekledim.”

Yanağıma düşen yaşları sildi ve bana sıkıca sarıldı.

“Her şeyi bitirmişken ve yıkıp geçmişken bunu nasıl yapabilirim ki? Adil mi bu?”

“Hâlâ âşıkken ayrı kalmamız adil mi peki?”

Ben de ona sıkıca sarıldım. Kokusu burnumu doldurdu, sıcaklığı ısıttı beni. Başımı kaldırıp baktım ona, o da bana. Kafamı aşağı yukarı oynattım.

“Bu ne demek ol...” Cümlesini yarıda kestim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Bir yerden düştüm. Gözlerimi kırptırdım ve kafamı toparlamaya çalıştım. Çarşaf bedenime dolanmış hâlde yerdeydim. Dudaklarımın şekli ise... Birisini öpecek gibiydi. Ellerimle dudaklarımın üstünü kapattım hemen.

Hayır, hayır! Bu olamazdı. Böyle bir rüya görmüş olamazdım. Gözlerim yuvalarından fırlarken içimde bir inkâr süreci yaşadım. Ama olmuştu işte. Çağlar’la yakınlaştığımız bir rüyaydı ve onu kabul ettiğim sahneler vardı.

Avcumla birkaç kez başıma vururken söylendim. “Olamaz, olamaz, olamaz. Senin bilinçaltına tüküreyim ben Esim. Ne diye böyle şeyler görürsün ki?”

Yerdeki çarşafı toplarken, banyodayken de kendime söylemeye devam ettim.

“Tamam, romantik komedi yazarısın anladık da neden rüyan romantik komedi klişeleriyle dolu olmak zorunda? Bilinçaltım sana sesleniyorum, daha yaratıcı ve özgün olman lazımdı.” Dolaptan kıyafetlerimi çıkardım. “Ayrıca dram yazmıyor olabilirim ama rüyamda dram olmalı. Olmalı ki kafam karışmasın.”

Kendi kendime konuşmaya devam ettim, bir yandan da saçlarıma maşa yaparken Rosa’nın sesiyle irkildim ve parmağımı yaktım. Yirmi dört saat içinde ikinci yaralanma vakam. Bu iyiye işaret değildi.

“Sen gerçekten de sıyırdın.”

“Ah! Senin yüzünden elimi yaktım.” Parmağımı gösterdim. “Gördün mü bak.”

“Ufak bir el yanığından bir şey olmaz da beynindeki yanıkla nasıl başa çıkacağız asıl.”

“Beynimdeki yanık mı?”

“Evet tatlım, beynindeki. Sabahtan beri kendi kendine konuşmalarını duymadığımı mı zannediyorsun. Devrelerin atmış ve yakmışsın beynini.”

“Uğraşma benimle Rosa. Bugün hiç o havada değilim.”

“Sen zaten ne zaman ‘o havada’ oldun ki? Anca kaçmayı biliyorsun.”

Maşayı kenara bıraktım ve ayağa kalktım. “Sözlerine dikkat et Rosa.”

İsterik bir şekilde güldü. “Sözlerine dikkat et mi? Sözlerime hep dikkat ediyorum zaten ama kabak tadı vermeye başladın. Aman Esim’imiz incinmesin, aman kırılmasın. Hep bunun için uğraşıyorum, uğraşıyoruz. Ama sen bunların farkına bile varamayacak kadar nankörsün. Korumaya çalıştığın tek şey kendin ve bu da senin ne kadar bencil olduğunun bir göstergesi. Başkalarının düşünceleriymiş, hisleriymiş, hiç umurunda oldu mu? Varsa yoksa kendininkiler değil mi? Ama ne var biliyor musun Esim, bu dünyada incinen de kırılan da sadece sen değilsin.”

Sözleri kırıcıydı. Kırıcıydı ama haklıydı da. Haklı olduğunu biliyordum. Ve bu daha da çok canımı yakmıştı. Seneler sonra bunu benim dışımda birinin sesli olarak söylemesi korkutucuydu, üzücüydü. Ama ona hak verdiğimi söylersem ne değişecekti ki. Yıkığım şeyleri toparlayamazdım.

“Sınırı aşıyorsun.” Konuşmam tıslama gibi çıkmıştı.

“Evet, aşıyorum. Bir kere de sen aşsan mesela.”

Çantamı aldım ve kapıyı çarparak çıktım odadan. Bugün kafam hiç yerinde değildi ve eğer konuşmaya devam edersek kavganın büyüyeceğine emindim.

Cumartesi günüydü ve ben ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Sabah kafam o kadar dağınıktı ki neden durduk yere saçma maşa yaptığımı bile bilmiyordum. Gidebileceğim tek bir yer vardı: ofis.

Partinin ertesi sabahı ve cumartesi olduğu için bugün kimse-
nin işlerini yetiştirmeye çalışacağını sanmıyordum. Ve haklı da
çıktım. Ofis bomboştu, sessizdi.

Bilgisayarımın başına geçtim ve yazmaya başladım ama üç
saat geçmesine rağmen yüz kelime bile yazamamıştım. Boş boş
ekrana bakıp duruyordum. Temiz hava almam lazımdı. Bu yüz-
den terasa gittim. Bir müddet öylece oturdum, sonra bir ses işit-
tim. Birisi konuşmuştu. Ellerimin arasına aldığım yüzümü kal-
dırdım. Çağlar karşımda dikiliyordu.

“Beni dinliyor musun Esim?”

“Hı?”

“Neden bu kadar çok ofluyorsun, diye sormuştum. Dün içtik-
lerin fazla mı baş ağrısı yaptı?”

“Hayır, başım ağrııyor ama ...” Yanıma oturdu.

“Ahlata desem de anlatmayacaksın değil mi?”

Yüzümde çarpık ve buruk bir gülümseme belirdi. “Beni tanı-
yorsun artık.”

“Evet, yeni Esim’i artık tanıyorum ve depresif ruh hâlimden
bir türlü çıkamadığımı biliyorum.” Elini uzattı. “O yüzden kalk
bakalım, moralini düzeltecek şeyler yapalım.” Kafamı iki yana
sallarken elimden tutup zorla kaldırdı beni. “Bugün önemli iş-
lerin olmadığını varsayıyorum.” İtiraz etmeme fırsat bile tanıma-
dan sürükledi beni.

“Çağlar, bir saniye. Nereye gidiyoruz?” Sorum onu durdur-
muştu.

“Her neresi olursa. Eğleneceğin ve mutlu olacağın yerler ne-
relerse. Romantik komedi filminin oynadığı bir sinema, harika
tatlıların yapıldığı bir pastane, raflarında kaybolacağın bir kitap-
çı. Sen nereyi istersen.”

Dediklerini yaptık. Önce bir sinemaya gittik ama romantik
komedi yerine fantastik bir filme girdik. Ardından efsane tatlılar

olduğunu iddia ettiği bir mekâna gittik ki haklı çıkmıştı. Tatlılar efsanesinin de ötesindeydi. Her gün buraya gelsem birkaç günün sonunda kaç kilo alırdım kim bilir. Sonra hiç planda yokken beni bowling salonuna götürdü. Fazlasıyla hırslandım ve tabii ki kazandım. Sevinçten yerimde zıplarken Çağlar'ın boynuna atılmıştım bir ara.

Tamam, olay şu ki bu korkutucuydu. Günüm giderek rüyama benzemeye başlamıştı ve rüyanın nasıl bittiğini düşününce içim sıkışıyordu.

Akşam olmak üzereydi ki birkaç kitapçı gezmeye başlamıştık.

“Esim, bunu okudun mu?” Elimdeki kitabın sayfalarını çevirirken Çağlar'ın sesi dikkatimi dağıtmıştı ve kâğıdın kenarı parmağımı kesmişti. Bakışlarımı ondan alarak elime çevirdiğimde kanadığını gördüm. Harika. Bu gidişle gerçekten de sağlam parmağım kalmayacaktı. Parmağımdan çıkan kanı elimle bastırma-ya çalışırken Çağlar'ın dibimde bittiğini konuşunca fark ettim.

“Parmağını mı kestin?” Kesiği gösterdim.

“Maalesef.”

Ceplerini aradı ve ceketinden cüzdanını çıkarıp gözlerini karıştırmaya başladı.

“Ne arıyorsun?”

Biraz daha bakındı. “İşte bunu.” Elinde bir yara bandı tutuyordu.

“Cüzdanından çıkan bir yara bandı mı? İşte bu ilginç.”

Gülümsedi. “Bunu yanımda taşımayı alışkanlık hâline getirmemin sebebi, birisinin kendini sürekli kitapların sayfalarıyla kesmesiydi.”

Gözlerim yara bandını parmağıma saran ellerinden yüzüne kaydı. İş bitince o da bana baktı. Beni sevdiğini zaten sakınmadan söylemişti ama böyle ufak anlar beni paramparça ediyordu. Bana ne kadar değer verdiğini, beni gerçekten unutmadığını görmek kalbimdeki sızıyı tetikliyordu.

“Sen ...”

“Ben. Seninle ilgili en ufak bir detayı bile aklımdan çıkaramıyorum.” Her kelimedede daha da çok yaklaşıyordu.

Bunun sonunu biliyordum. Rüyamda görmüştüm. Yine benzer bir anda aynı cevabı verip aynı hareketi yapabileceğimi bildiğimden koştum.

Lafın gelişi değildi, koşma eylemini cidden gerçekleştirmiştim.

“Diğer tarafta fantastik kitaplar vardı.” demiştim arkama bile bakmadan giderken.

Elimde birkaç kitapla kasada sıra beklerken Çağlar da yanıma gelmişti.

“Kaçabildin mi bari?” Öksürürmüş gibi konuşmuştu ve sesi yüksek değildi. Anlamıştım ama yine de sormuştum ne dediğini. “Bulabildin mi bari? Aradığın kitabı diyorum.” Spesifik olarak bir kitap aramamıştım ama bu iyi bir kaçış şekliydi.

Kucağımda tuttuğum kitapları gösterdim. “Hepsini buldum.”

Hayır. Ne aldığımı bile bilmiyordum. Raflarda öylece dolaşmış ve elime geçen kitaplardan rastgele seçimler yapmıştım.

Çağlar kitapları inceledi. “Esim, bunların fantastik olduğuna emin misin?” Hem de hiç değildim.

“Şey yani birkaç tane farklı tür almış olabilirim.”

Çağlar aralarından birini çekiştirip kapağını bana doğru çevirdi. “Ne zamandan beri tarih kitaplarına ilgi duyar oldun? Nefret ederdin. Okurken sürekli uykun geldiği için şikâyet ederdin.” Değişen bir şey yoktu. Tarih kitaplarını hâlâ okuyamıyordum.

“Kendime ve tarih kitaplarına tekrar şans vermek istedim.” Yalanıma kendim de ikna olmak için gözlerimi yumdum ve başımı salladım.

“Peki şu?” En üstte durana dokundu. “Bunun sende olduğunu ve okuduğunu sanıyordum.”

“Okudum zaten.”

Bir şeyler uydurmalıyım, bir şeyler uydurmalıyım.

“Bu ... Bu farklı baskısı. Bazen koleksiyonerliğim tutuyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Koleksiyonerlik demek.”

“Hı hı, evet.”

Hayır, böyle bir huyum yoktu. Daha fazla soru sormadan kitapları da alıp çıktık. Elimden zorla aldığı poşetlerle arabasına doğru yürüdük. Kitapları arka koltuğa koyup kapıyı kapattı ve bana döndü.

“Esim, sorun olmayacaksa seni götürmem gereken bir yer var. Birisine söz vermişim de. Bir gün sana tekrar rastlarsam seninle görüşmesini sağlayacaktım.”

Biraz düşündüm. “Tamam ama bunu altında bir bityeniği yok değil mi?”

“Hayır, katiyen.”

“Peki, öyle olsun.”

Arabayı park ettiği yer bir ara sokaktı ve ben bu ara sokağı gayet de iyi hatırlıyordum.

“Yoksa burası ...” Kapıyı kapatıp ona doğru ilerlerken şaşkınlıktan dilim tutulmuştu.

“Seni deli gibi merak eden biri var. Benim dışımda tabii.” İki sokak aşağı yürümemiz gerekiyordu.

“Sen sık sık ziyaret ediyorsun herhâlde Fikret Amca’yı.”

Başını yana eğerken tek gözü kısıldı biraz. “Pek sayılmaz.”

“Ne kadarını biliyor?”

“Senin beni ne kadar acımasızca terk ettiğini ve senelerdir ortalıklarda olmadığını biliyor. Seni bulduğumu ise birazdan kendi gözleriyle görmüş olacak.” Şakacı bir tonla söylemişti ama içime bir hüznün çöktürmüştü. “Hadi ama, öyle bakma. Biraz şakalaşmaya hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Geri kalan kısacık mesafeyi de sessizlik içinde aşmıştık ve işte buradaydık. Birlikte çalıştığımız, tanışmamıza vesile olan, birbirimizden hoşlanmaya başladığımız yerdeydik. Zaman bu dükkâna uğramamış gibiydi. Dikkatli bakmazsanız hiç değişiklik yoktu sanki. Bir el omzuma dokundu hafifçe.

“İçeri girmeliyiz Esim.” Başımı salladım ve birkaç adım atmaya zorladım kendimi.

“Hoş geldiniz.” Arka taraflardan bir ses gelmişti. Yaşlı bir erkeğin sesi. Fikret Amca’nın sesi.

“Aman Allah’ım!” Fikret Amca’nın elindeki kitap yere düşmüştü. Bakışları bir bana bir Çağlar’a kayıyordu. “Ben doğru mu görüyorum yoksa yaşlılığım beni yanıltıyor mu?”

“O kadar da yaşlı değilsin Fikret Amca, abartma.” Çağlar, Fikret Amca’nın bu şaşkın hâinden oldukça hoşnuttu. “Sana onu elbet bir gün bulacağımı söylemiştim.” Çağlar’ın gözlerinde haklı bir gurur vardı.

“Esim kızım, gerçekten de sensin.”

Ağzımdan kelimelerin dökülmesi için çaba sarf ettim. “Benim Fikret Amca, benim.” Hızla yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. Bir anda ortalık gözyaşı seline boğulmuştu. O ağladıkça ben, ben ağladıkça da o daha çok ağlıyordu.

Senelerdir en çok özlediğim kişilerin başındaydı Fikret Amca. Zaman zaman ziyaret edesim gelmişti ama Çağlar’ın onunla iletişimi kesmeyeceğini bildiğimden kendime bunu kati suretle yasaklamıştım. Şimdi ise senelerin hıncını çıkarırcasına sıkıca sarıldım Fikret Amca’ya. Ağlaşmamız bittiğinde geri çekildi ve yüzümü iyice inceledi.

“Büyümüşsün, olgunlaşmışsın, daha da güzelleşmişsin ama fazla da değişmemişsin kızım.”

Çağlar’a döndü. “Demek başardın seni gidi âşık çocuk.”

Çağlar’dan sahte bir öksürük duyuldu.

Fikret Amca tekrar bana yöneltti bakışlarını. “Değdi mi be kızım seni bu kadar çok seven birini bırakıp gitmeye? Neler yaşadın neler. Kaç ay gece yarılarna kadar burada çalıştı, bir gün belki gelirsin diye. Kaç akşam burada ağlayarak uyuyakaldı ismini sayıklarken.” Çağlar’a baktığımda gözlerini kaçırdı. O gergin yutkunma sesini duymuştum. “Nerelerdeydin Esim kızım?”

Nerelerde miydim? Olmayı hiç istemeyeceğim yerde, görmeyi hiç dilemeyeceğim şeyleri görerek geçirmiştım birkaç yılımı. Ardından ise bunlardan kaçıp kendi kabuğuma sarınmıştım.

Cevap vermeyeceğimi anlayan Fikret Amca daha da üstelemeden beni masaya doğru götürdü. Çağlar da peşimizden bizi takip etti.

“Tekrar birlikte olmanıza sevindim. İkiniz de iyi insanlarsınız ve mutluluğu hak ediyorsunuz.” Huzur dolu bir ifade vardı yüzünde.

“Fikret Amca...”

Çağlar araya girdi. “Biz birlikte değiliz. En azından henüz.”

Fikret Amca ne diyeceğini şaşırmıştı. “Ah! Öyle mi?”

Hemen ardından beni nasıl bulduğunu, nasıl birlikte çalışmaya başladığımızı ve diğer tüm şeyleri açıklamaya başladı.

Beni nasıl bulduğunu hiç tam olarak anlatmamıştı. Ağzından dökülen her kelimeyi ilgiyle dinledim. Kaderin güzel oyununa bakın ki ilk kitabı buradan, Fikret Amca’dan almıştı. Bizim hikâyemizi -onun ve benim hikâyemi- ilk defa burada tutmuştu elinde.

İki insanın birbirinin kaderlerinde olması sözü böyle bir şey miydi? Bir şekilde birbirlerine mi çekiliyorlardı?

Fikret Amca ile hasret dolu sohbetimizin ardından onu düzenli ziyaret etmemiz için bizi iyice tembihledi, veda ettik ve kitapçıdan çıktık.

Kazanılmış bir alışkanlıkla sahil yolunda bulduk kendimizi. Kitapçıdaki işimizden sonra biraz kafa dağıttığımız ve nihayet

baş başa kalabildiğimiz sahil. Bu taraflara uğramayalı da yine çok uzun zaman olmuştu.

Etrafa kısa bir göz attım. “Burası çok değişmiş.”

Çağlar da bakındı ve başıyla onayladı. “O zamandan beri... Bir hayalete dönüştüğünden beri buralara hiç uğramadın mı?”

Tek kelime etmememle cevabını almıştı.

“Şurada hep oturduğumuz bir bank vardı. Ama görüyorum ki kaldırmışlar.” Bunu söyleyen bendim. Kendime şaşırmıştım.

“Evet, dört sene önce kaldırdılar.” Bezgin bir soluk verdi. “Ama şuraya yenisini koydular.” Elimden tuttu. “Hadi oraya oturalım.” Dediği banka geçtiğimizde elimi bıraktı.

Sessizlik içinde ay ışığının üstüne düştüğü denizi izleyip dalgaların sesini dinledik.

“Doğru mu? Gece yarılarına kadar orada çalıştığın, ağlayarak uyuyakaldığın...”

Çağlar parmaklarıyla oynamaya başlamıştı. “Bunları öğrenmeni istemezdim ama sana hiçbir zaman yalan söylemedim ve söylemeyeceğim de.” Bekledi biraz. “Evet, doğru. Ama o günleri aştım. Artık o kadar zavallı durumda değilim.” Kırgın gülüşü her şeyi anlatıyordu, konuşmasına gerek bile yoktu.

“Ben yaşattıklarım için üzgünüm.”

“Peki kendi yaşadıkların?”

“Sanırım hâlâ bu konuşmaya hazır değilim.” Gülmeye çalışmışım ama dudaklarımdan çıkan şey gülümsemek dışında her şeye benzetilebilirdi.

“Arkadaş olalım mı?” Bu, bu gece kendimi ikinci şaşırtışımdı.

“Sence olabilir miyiz?” Gökyüzüne, aya baktı.

“En azından deneyebiliriz. Böylece daha az saçma bir durumda oluruz.” Elini uzattı, ben de sıktım. “Anlaştık o zaman arkadaşım.”

“Anlaştık.”

Böylesinin bizim için daha iyi olmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ne olduğumuzun belli olmamasındansa arkadaş olmak daha mantıklı gibi duruyordu.

Hem arkadaşlık kavramı beraberinde bazı sınırlar da getirmiş oluyordu. Ve bu sınırlara şu sıralar ihtiyacım vardı. Tuhaf yakınlıkların olmayacağı artık kesinlik kazanmıştı.

İki saat daha oturduktan sonra Çağlar saatine baktı ve ayağa kalktı.

“Epey geç olmuş. Hadi, seni evine bırakayım.” Yerimden kalkmak üzereyken geri oturdum. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, yok.”

Yanıma oturup elini omzuma koydu. “Bir sorun olduğunu görebiliyorum, saklamana gerek yok. Hem arkadaşlar birbirlerine bazı dertlerini anlatabilirler.” Gözlerimi ellerimden alarak Çağlar’a çevirdim. Omzumdaki elini çekti. “Zorlamıyorum, sadece istersen söyleyebileceğini belirttim.”

“Rosa’yla kavga ettik.” Bir anda dökülüvermişti kelimeler.

“Önem derecesi nedir peki? Eve gitmek istemediğine göre ciddi herhâlde.”

“Ben de bilmiyorum ki. Tam kavga bile sayılmaz. O bana biraz sert çıktı, ben de kırıldım ve kapıyı çarpıp çıktım.”

“Sabah o yüzden kafan dağınıktı yani.”

“Evet.”

“Rosa’nın haklı olduğunu düşünüyor musun? Yoksa haksız mıydı?”

“Haklıydı. Sorun da bu zaten. Haklı olması daha da incitti beni. Senelerce benim gibi yarım akıllıyı çekti ve sonunda haklı olarak patladı.”

Yüzünü buruşturdu. “Kapıyı çarpman hoş olmamış.”

Güldüm. “Hem de hiç hoş olmadı.”

“Ne yapmak istiyorsun? Eve gitmeyecek misin yani?” Kimsemin olmadığını dank ettiğim anlardan biriydi. Herkesi kendimden uzaklaştırmıştım. Sadece Rosa kalmıştı yanımda. Ondan da uzak durmaya çalışmıştım ama buna asla müsaade etmemişti. Her daim yanımda kalmıştı. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Sadece Rosa vardı.

“Normalde bu konuda akıl alacak bir arkadaşım olmazdı ama artık sen varsın ve sana soruyorum. Ne yapmalıyım?”

Biraz düşünüp konuyu kafasında tarttı. “Meseleyi bilmiyorum ama onun haklı olduğunu düşünüyorsan gidip özür dilemelisin. Kabul edip etmemek ona kalmış ama bunu yapman gerektiğini düşünüyorum. Yine de sana bir şey dayatmak istemem. Tamamen senin kararına kalmış.”

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve o havayı bitirene kadar burnumdan verdim. “Öyleyse istikamet ev.” dedim ayağa kalkarken.

Anahtarla girmek yerine kapıyı çalmanın daha uygun olacağını düşündüğümünden öyle yapmıştım. İkinci çalışımın ardından kapı açıldı.

“Nedene anahtarınla girmi...”

“Özür dilerim.”

Dudakları düştü. “Asıl ben özür dilerim. Fazla ileri gittim. Ama herkes bu kadar mutluyken senin kendini bilerek mutsuz etmen sinirlerime dokundu.”

“Söylediklerinde haklıydın, o yüzden özür dilemene gerek yok. Haklı olduğun için o kadar kızdım. Bunları iç sesim dışında birisinin söylemesi gerilmeme sebep oldu.”

“Haklı olsam ne yazar. Yaşadıklarına şahit oldum ve o yüzden bu hâlde olduğunu biliyorum. Senin o sıçtığımanın evinde, o lanet annenle neler yaşadığını bir tek ben gördüm. Ve bunları bilen biri olarak bugün daha anlayışlı olmalıydım.”

Sıkıca sarıldık ve gözlerimizden akan yaşlar eşliğinde saatlerce birbirimizden özür dileyip tekrar tekrar barıştık.

ESİM

7 ay sonra...

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

İşler hiç de düşündüğüm gibi gitmemişti. Türü dram olan hayatım, romantik komediye dönmüştü. Bir flörtleşme oyununun içine düşmüştük sanki. Arkadaşlık kavramı hayal ettiğim gibi bir sınır çekmemişti aramıza. Aksine bütün sınırları yıkıp yok etmişti.

Çok fena yanılmıştım.

“Arkadaş” olduğumuz için birlikte daha fazla zaman geçirmeye başlamıştık. Dördümüzün düzenlediği etkinlikler, oyun geceleri, sinema veya tiyatro tarzı yerlere gitmeler, Fikret Amca’yı ziyaret etmeler, yemeğe çıkmalar, kitabın yazım aşamasının bitmesiyle daha fazla yan yana çalışmamız, bazı imza günlerime benimle birlikte gelmesi, keşfettiği güzel pastanelere beni de götürmesi derken birlikte bulduğumuz anların listesi katlanarak artıyordu. Ve bu anların birçoğu ufak yakınlaşmalar içeriyordu.

“Esim, düğünde ne giyeceğine karar verebildin mi?” İç muhakememden Rosa’nın sorusuyla sıyrıldım.

“Evet. Neden sordun ki?”

“Seninle aynı renk giymeyelim diye.”

Sesi holün karşısından geliyordu. “E, ne renk giyeceksin peki?”

“Tabii ki beyaz.” dedim bilerek fazla yüksek çıkardığım sesimle.

“Hıh, olamaz! Ben de beyaz giyecektim.” Giderek hızlanan adım seslerinden sonra nihayet odamdaydı. “Seni gidi yaramaz kız. Ne cüretle başrolü bana ait olan bir düğünde beyaz giymeye kalkarsın.”

Birbirimize bakarken zorla tutmaya çalıştığımız kahkahalarımızı saldık. Bütün sokağın bizim sesimizle çınladığına yemin edebilirdim.

“Başrol mü dedin sen az önce? Kendini gelinle karıştırdın herhâlde. Hatırlatırım, bu senin düğünün değil. Sizinki Rosa Hanım, tam üç ay on iki gün sonra. Başkalarının mevkisine göz dikme.” Cıkcıkladım. “Ayıp, ayıp!”

Omuz silkti. “Damadın kız kardeşi olarak tabii ki bütün gözler benim üzerimde olacak. Ayrıca bütün akrabaların en sevdiği kardeş benim.” Tek gözünü kırpıp dilini çıkardı. “Şimdi ciddiyete bürünelim. Bana hangi rengi giyeceğini söyle ya da seçtiğin elbiseyi göster.”

“Siyah.”

“İyy, cenazeye mi gidiyorsun?”

“Ya, öyle oldu. Kendime verdiğim sözler öldüğünden dolayı onlar için yas tutacağım.”

“Acaba siyahı ben mi giysem? Canım abimi başka kıza kaptırdım imajı vermek için.”

“Biliyor musun, daha harika ve daha yaratıcı bir fikir duymamıştım.” Sahte alkışlarımın sesi odayı doldurdu.

Gülmeyi kesebildiğinde sordu. “Cidden siyah mı giyeceksin?”

“Hayır, yalandı. Lacivert giyeceğim.”

“İyi, iyi.”

“Senin ne renk giyeceğini tahmin edeyim mi?” Beklentiyle bakmaya başladı. “Kırmızı.”

Başka bir alkış sesi daha doldurdu odayı. “Tekte bildin. Tebrik ederim.”

“Tahmin edilebilmesi o kadar da zor biri değilsin.” Bunu bir övgüymüş gibi sahiplendi.

“Düğüne üç, yola çıkmamıza ise sadece iki gün kaldı. Sence elbisem zamanında gelir mi?”

“Gelmezse kargo firmasını basarız.”

“Seninki ne durumda? Terziyle başın beladaydı en son.” İş yoğunluğumuzun ayrı zaman dilimlerinde olması sebebiyle alışverişe birlikte çıkamamıştık ve Rosa ne giyeceğini sır gibi saklıyordu. Ben ondan kasıtlı olarak saklamıyordum, daha dün sabah sipariş vermiştim. Eğer zamanında gelmezse veya üstüme olmazsa Antalya’ya gittiğimizde oradaki herhangi bir mağazadan elbise almayı planlamıştım.

“Merak etme, anlaşıldık sonunda.” Ses tonunun altında yatan anlamdan, aralarında ufak sayılamayacak bir tartışma geçtiğini anlamıştım.

Üç gün sonra Rosa’nın abisinin Antalya’da düğünü vardı ve biz de hem ailesine yardım etmek hem de biraz tatil yapmak maksadıyla bir gün önceden gidiyorduk.

Valizimi hazırlamaya başlamıştım çünkü son ana bıraktığımda illa unuttuğum bir şeyler olurdu.

Rosa, hazır odamdayken yanıma ne tarz kıyafetler almam gerektiğini konuşuyordu ve bu esnada zil çaldı.

“Kargon gelmiş olamaz, değil mi?”

İç çektim. “Keşke ama imkânsız. Daha yarım saat önce kargo-ya verildi. Gelmesi bir iki günü bulur.”

“Misafirlerimiz var desene o zaman.” Birlikte koşturarak kapı-

ya gittik. Rosa delikten bakıp deli gibi gülmeye başladı. “Bizimkiler birbirine sataşılıyor.” Merak edip delikten bakmak üzereyken kapı açılınca yüzüme vurmuş oldu.

“Ah! Acıttı” Alnımı tutarken Teoman’la laf dalaşına girmiş Çağlar beni fark edince hemen yanıma geldi.

“Ne oldu?”

Delici bakışlarımla Rosa’ya baktım. “Rosa oldu.”

Çağlar alnıma eliyle dokundu sonra da öptü. “Yok bir şey. Kaya gibi maşallah.”

“Daha birkaç ay öncesine kadar hepiniz, bunun benzeri bir durumda ölecekmişim gibi davranırken şimdi bu duruma geçtiniz demek. Eh tabii, el üstünde tutulmakta bir yere kadar.”

“Doktora gidelim diye üstelesem geleceksin sanki.” Çağlar haklıydı, gitmezdim.

Elimle ağzıma görünmez fermuarı çektim.

“Siz ikiniz neden tartışıyordunuz?” dedi Rosa.

“Ben tartışmıyordum, Teo kendi kendine tartışıyordu.”

Kendini gösterdi. “Ben mi kendimle tartışıyorum? Asıl sen benimle tartışıyorsun. Kravat takmam diye tutturdu beyefendi.”

“Takmak zorunda değil ki. Rahat bırak Çağlar’ı.”

Teoman hayıflandı. “Siz ... Siz ikinizin bir araya geldiğinde ne kadar çekilmez bir ikili olduğunı unutmuşum. Dayanılmaz bir durum bu.”

Rosa bir “öğk” sesi çıkardı. “Gerçekten de dayanılmazsınız. Üstelik bu sizin, tırnak işareti içinde söylüyorum ki arkadaşlık ilişkinizdeki durum. Ötesi kesinlikle daha korkunçtur. Ben bile unutmuşum.”

Çağlar’la birlikte kafalarımızı sağa sola salladık.

“Asıl siz ikiniz çekilmez bir çift olup çıktınız.”

“Neyse konuya dönelim.” diyerek ortamdaki gerginliği dağıtmaya çalıştım. “Şu kravat meselesi de nedir?”

Teoman ofladı. “Rosa’nın ailesi falan orada olacak, o yüzden takmamız lazım ama Çağlar kabul etmiyor.”

“Teo ben takmayacağım diyorum, sen ne yaparsan yap, bana ne. Rosa’yla üç ay sonra evlenecek olan sensin, ben değilim. İyi damat imajı çizmesi gereken kişi de sensin.”

“Çağlar haklı Teoman, o kişi sensin. Stresini başkalarının üstüne yöneltme. Evleneceği kızın ailesiyle böyle bir ortamda bulunursa o da o zaman takar.” Tamam, böyle şeyleri söylerken artık rahattım ama kalbimin üstüne basıyormuşum hissini aşmış değildim. Sadece normal davranmaya çalışıyordum.

“Bu gidişle kravat takmak için endişelenmeme hiç gerek kalmayacak. Kati bir arkadaşlık sınırında tutuluyorum.” Yumruğumu koluna geçirdim fakat tabii ki canı yanmamıştı ve bu durum hoşuna gidiyordu.

Çağlar ve Teoman akşam yemeğinin ardından gitmişlerdi. Birlikte mutfağa çekidüzen verirken Rosa bir anda elindeki her şeyi bırakıp bana döndü ve konuşmak ister gibi baktı.

Çağlarların yıkadığı bulaşıkları kurulayıp yerine koyarken yüzüne bakmadan konuştum.

“Söyle Rosa, söyle. Söyle ki sen de ben de rahat edelim.”

Boğazım temizledi ve küçük bir öksürük sesi duyuldu. “Esim.”

“Hı hı, dinliyorum.”

“Şey, çok sinirlenme ama ben annenle konuştum.” Kurulama bezini tutan elimin hareketi kesildi. Olduğum yerde dondum kaldım. Bu sırada Rosa’nın bana biraz yaklaştığını hissetmiştim.

“Ne konuştuğumuzu sormayacak mısın?”

Fayanslara dalıp gitmiş gözlerimi şükür ki kırpabildim.

“Ne konuştunuz Rosa?”

Sorumun üstüne biraz duraksadı. “Annenle konuşup aşman gereken bazı durumlar olduğunu düşünüyorum. Ondan kaçtığın müddetçe hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaksın. Yüzleşmen lazım.”

Sinir yüklü bir gülümseme uğradı dudaklarıma. “Annemle konuşmaya çalıştığımı zaten biliyorsun. Benimle konuşmayan oydu. Bu sefer ne değişecek? Yine bir kafeye gidip oturacağız, ben ona sorularımı soracağım ama o benim yüzüme öylece dik bakıp tek kelime etmeyecek. Bunu sadece bir kere de yaşamadık. Sayısız defa aynı sonuçlandı.”

“Bu sefer öyle olmayacak, inan bana.”

“Neden? Bunun diğerlerinden ne farkı olacak?”

“Ne olduğunu sorma ama bir şeyler anlattım Elvan teyzeye. Bence artık açık açık konuşmalısınız. Ayrıca anneler çocuklarının iyiliği için her şeyi yaparlar.”

“Bu bahsettiğin anneler içinde benimkisinin olmadığı kesin.” Umutsuzluk içeren kahkahamın sesi yankılandı mutfakta.

“Esim, lütfen. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın.”

Rosa mantıklı ve akıllı bir insandı. Üstelik bir kişinin sahip olup olabileceği en iyi dosttu ve asla boş ümitler içeren konuşmalar yapmaz, faydasız tavsiyeler vermez, gereksiz ısrarlardan kaçınırdı.

Sonunda annemden istediğim şeyleri duyabilecek miydim yani? Rosa bu şekilde konuşuyorsa sanırım öyle olabilirdi.

“Eğer annenle konuşmak istersen yarın saat üçte Minio Kafe’ye gidebilirsin. Orada seni bekleyecek.”

Daha da bir şey demeden çıktı mutfaktan.

Bütün işleri bıraktım ve odama girerek yatağıma attım kendimi. Bütün gece boyunca düşündüm, kafamda tarttım. Neredeyse bir senedir görüşmüyorduk.

Bir anda yüzü geldi aklıma. Zorla yedirmeye çalıştığım yemekleri yemediğinden, yediği zamanlarda ise anında kustuğundan bir deri bir kemik kalan yüzü. Gerçi ilk iki senenin ardından biraz toparlamıştı, son gördüğümde de epey sağlıklıydı ama yüzü aklımda hep o kemikli hâliyle belirliyordu.

Tüm kötü anıları atmaya çalıştım kafamdan. Yarın belki de umduğum gibi bir gün olurdu.

“Gidiyorsun!”

Hazırlanmış bir hâlde evden çıkmak üzereyken Rosa’nın arkamdan seslendiğini duydum.

“Evet, sana güvenmeyi seçtim. Umarım dediğin gibi olur.”

“Umarım.”

Kafenin girişinde kalakalmıştım. Elim kapıya gitmeye direniyordu. Ama girdim. Bunu yapabildim.

Etrafa bakındım biraz. Beni çoktan görmüş olan annem, elini kaldırmış sallamaktaydı. İfademe tebessüm kondurmaya çalışarak ona baktım ve yanma gittim.

“Hoş geldin kızım. Seni gördüğüme ne kadar mutlu oldum bilemezsin.” Baştan aşağı inceledi beni. “Her geçen sene daha da güzel bir kadın oluyorsun.”

“Yapma ama.” Gülümsemesi silindi. “Normal bir anne kız ilişkimiz varmış gibi davranmayı kes. Öyleymiş gibi davranman yaşanılanları değiştirmiyor.”

“Tamam, sen nasıl istersen kızım. Direkt konuya giriyorum o zaman.” Herhangi bir hareket veya konuşmada bulunmadan bekledim. “Çağlar seni bulmuş.” Herkesten nasıl saklandığımı biliyordu annem. Eh, ne de olsa o sebep olmuştu biraz da. “Bak ne diyeceğim. Bugün sen soru sorma. Onları başka bir gün cevaplarım. Bugün sadece beni dinle, tamam mı kızım?” Gözlerimi kırparak onayladım.

“Eğer gerçekten bu kadar âşıkсан, eğer gerçekten Çağlar’ı çok seviyorsan geri durma kızım, aşktan korkma. Aşk korkulacak bir his değil, olmamalı da. Ben Çağlar’ı sevdiğini biliyorum ama daha yaşın küçüktü ve bunları konuşmak doğru gelmiyordu. Sonuçta gençken duygular biraz uç noktalarda yaşanır. Ama onu

unutmadığını, hâlâ sevdiğini görebiliyorum. Ara sıra haberlerini aldığımı biliyorsun zaten, bunu saklamaya gerek duymuyorum. Neyse, biz konumuza dönelim.” Ortamdaki bütün havayı doldurdu ciğerlerine.

“Benim gibi olmaktan korkuyorsun, bizim gibi olmaktan. Ama Esim, sen çok farklısın. Sen benim gibi güçsüz birisi değilsin, Çağlar da baban gibi biri değil. Üzmekten, üzülmekten korkuyorsun, farkındayım. Bir süre iyi değildim ve bu sürede sana yaşattıklarım için gerçekten çok pişmanım. Elimde olsa zamanı geri alır ve daha farklı davranırdım. Ama öyle bir seçeneğe sahip olmadığım için bugün seninle konuşmak istedim. Belki bir yararı olur diye.” Ellerini masanın üstünde birleştirip oturuşunu dikleştirdi.

“Çağlar’la veya herhangi başka bir erkekle birlikte olmazsan sorun yaşamayacağım, sonsuza kadar mutlu kalabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun Esim. Hayatında biri olsa da olmasa da acı çektiğin zamanlar ve seni üzecek birileri hep olacak. Aynı şekilde bilmeden de olsa senin üzdüğün kişiler de olacak. Aşkta tek fark bazı duyguların daha yoğun yaşanmasından dolayı daha fazla acı vermesidir. Ama hayat devam ettikçe insan acılarıyla da yaşamayı öğreniyor. Hayatta hüznünler de olacak ki güzel anlarımızın kıymetini daha iyi bilelim. Ben babanla yaşadıklarımın, onunla geçirdiğim zamandan pişmanlık duymuyorum. Sadece ardından güçlü kalabilmiş olmayı dilerdim, hepsi bu. Ayrıca herkesin hikâyesi farklıdır. Seninkiyle benimki aynı olamaz.

Gelecek, çok ucu bucağı belirsiz bir yer. Sizin ilişkiniz nasıl ilerler bilemem, belki bir gün ayrılırsınız veya kötü şeyler yaşarsınız ama en azından yaşamış olursunuz.

Masallar hep aynı temele dayanır kızım. Bir prens ve bir prenses. Masalın sonunda ise hep birlikte olurlar ama hepsinin de yaşadıkları şey farklıdır. Asıl önemli nokta masalın başı veya sonu değildir, aralarda gelişen olaylardır. Masallardaki satırlar birbirinden farklıdır. Onları birbirinden ayıran ve özel kılan da

budur.” Titreyen eliyle bardağı sağlam tutmaya çalışarak suyunu içti.

“Her yaş alışında, hayatın aslında o kadar da uzun olmadığını, istediği her şeyi yapabilecek zamana sahip olmadığını anlıyor insan. Yani kızım, kaybettiklerin için pişmanlık duymaya bile yeterince zamanın olmayacak. Bu yüzden ne istediğin hakkında iyice düşün.” Çantasını aldı ve sandalyesinden kalktı. “Bugün sana söyleyeceklerim bu kadar. Gerisi sana kalmış canım kızım.” Beni yanağımdan öptü ve arkasına bile bakmadan gitti.

Bu konuşma süresi, annemle beş sene içindeki toplam konuşma süremizden bile çok daha fazlaydı. Açıkçası böyle sözler duymayı beklemiyordum. Psikolojisi son gördüğüm hâlden daha iyi gibiydi. Nihayet yaralarını sarabilmişti demek. Nihayet iyileşebilmişti.

Düşündüm.

Düşündüm.

Düşündüm.

Annemle konuştuğumuz gün, ertesi günü ve hatta Antalya yolunda bile. Kafamın içindeki sesler birbirine giriyor, kargaşa yaratıyordu.

Sözleri dönüp durdu zihnimde. “Çağlar’la veya herhangi başka bir erkekle birlikte olmazsan sorun yaşamayacağını, sonsuza kadar mutlu kalabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun Esim. Hayatında biri olsa da olmasa da acı çektiğin zamanlar ve seni üzecek birileri hep olacak. Aynı şekilde bilmeden de olsa senin üzdüğün kişiler de olacak.” Annemin bu cümleleri tekrar tekrar yankılanıyordu kulaklarımda.

Çağlar’la arkadaş kalırsam neler olacağını düşündüm. Çağlar’ı tekrar zorla uzaklaştırırsam neler olacağını düşündüm. Neler hissedeceğimi düşündüm. Ve bize bir şans daha versem ne olacağını düşündüm.

Eğer arkadaş kalmayı seçersem içimde hep bir burukluk olacağını, onu yine uzaklaştırırsam kalbimi kendi ellerimle parçalamış olacağımı ve bir şans daha verirsem kalbimdeki çatlakların kapanıp yerlerinde çiçekler açacağını anladım.

Cuma sabahı uçaktayken nihai kararımı vermiştim.

Ben Çağlar'la mutlu olabilirdim çünkü onu deliler gibi seviyordum. İçimdeki bu hissi bastırmak artık imkânsız gelmeye başlamıştı. Böylece onunla konuşmaya karar verdim. Eğer o da isterse bize, birlikteliğimize bir şans daha vermek istiyordum.

Bunu istediğini zaten biliyordum ama yine de iş ciddiye binince belki bazı şeyler değişirdi.

Kendi kafamda onunla konuşmak için bir plan tasarladım ve bunu kimseye söylemedim. Rosa'ya bile. İşlerin yolunda gitmesi gerekiyordu ve bunun için ben Çağlar'la bizzat konuşana kadar kimse bilmemeliydi.

Bana asırlar gibi gelen bir uçak yolculuğunun ardından Antalya'ya iniş yapmıştık.

“Otele gidip bir an önce eşyalarımızı bırakalım ve annemlere gidelim. Herkesi çok özledim.” Rosa heyecandan yerinde duramıyordu.

“Senin de bizimle birlikte otelde kalman mantıklı mı?”

Rosa parmağını salladı. “Gayet de mantıklı Çağlar. Hem bizim ev ağzına kadar doludur. Bütün akrabalar bizde ağırlanır. Düğün, kına veya nişan gibi etkinlikler varsa akrabaların başka yerde kalmasına izin verilmez bizde. Ne yaparsın, her ailenin değişik gelenekleri var işte.” Gözüne gelen saçını verdiği nefesle uzaklaştırdı. “Hem ayrıca o sinsi kuzenim Serena benim odamı çoktan kapmış bile. Yani lafın kısası, ailemin umurunda bile değilim.”

“Hani ailenin en çok sevilen kardeşi sendin.” Böyle durumlarda Rosa'ya takılmak ve onu kızdırmak hoşuma gidiyordu çünkü sinirlenince çok tatlı oluyordu.

“Yo... Sadece ufak bir fedakârlık yapmam lazımdı. Siz asıl düğünde görün hangi kardeş el üstünde tutuluyormuş.”

“Tamam aşkım, en çok seni seviyorlar. Ama benden çok seve-
mezler.” dedi Teoman ve küçük bir öpüşme anı yaşandı.

Çağlar’la ben yüzlerimizi buruşturduk ve iğrenir gibi sesler
çıkardık.

“Siz iki aşk böceği çok yılışıksınız ve de iğrençsiniz. Gözleri-
miz bu manzarayı görmek zorunda değildi.”

Çağlar eliyle gözlerimi kapadı. “Hadi Esim, gidelim. Bu man-
zarayı daha fazla görmene gerek yok.” dedi ve önümü göremedi-
ğim için beni yönlendirmeye başladı.

Biraz uzaklaştıktan sonra durdum. “Çağlar artık bırakabilir-
sin. Sadece biraz şakalaşıyordum, bu kadarına gerek olduğunu
sanmıyorum.” Elini çekmesiyle güneş gözlerimi yaktı.

“Mayıs ayında ne diye bu kadar sıcak olur ki hava?”

Çağlar omuzlarını silkti. “Bence havanın böyle olması güzel
çünkü bu, denize girebileceğimiz anlamına geliyor.”

“Öyle.”

“Ne dediniz?”

Görevli ekrandan ayırdığı bakışlarını bana dikti. “Rosa Yüce-
soy adına iki tane oda ayırılmış efendim.”

Rosa’ya baktım. “Her birimizin ayrı odası olacağını sanıyor-
dum.”

Arkadaşım, o çok aşına olduğum özür diler ifadesini takındı.
“Annemler öyle ayırtmış olmalı. Benim bir suçum günahım yok,
ben ayarlamadım.”

“Başka boş odanız yok mu peki?”

“Maalesef Rosa Hanım. Bir ajansın düzenlediği büyük bir et-
kinlik yüzünden o'dalarımızın hepsi dolu.”

Klişe bir sahnenin içindeydim. Ama beni bundan kurtarabilecek bir seçeneğim vardı: Rosa.

“Tamam, hiç sorun değil. Rosa’yla ben, Çağlar’la da sen kalırsın Teoman.”

“Ne!” Rosa’nın ağzı bir karış açık kalmıştı. “Bunu bize yapamazsın.” Teoman’ın elini bırakıp benim koluma yapıştı. “Esim, lütfen saçmalama. Teoman’la ben kalacağım tabii ki. Çağlar değil.”

Kulağına yaklaşp fısıltıyla dişlerimin arasından konuştum. “Senin Teoman’la kalman demek, benim Çağlar ile kalmam demek. Sence bu mantıklı mı arkadaşım?” Yapmacık ve tehdit dolu gülümsememi bozmamaya çalıştım.

“Senin iki âşığı ayırman mantıklı mı peki arkadaşım?” Sesi çaresizdi ve yalvaran tonundaydı. “Ben üç ay sonra evlenecek nişanlı bir kadını, seninle hâlâ bekâr gibi birlikte kalmak zorunda değilim.”

Hızla geri çekilip kolumu ondan kurtardım. “Öyle olsun, git ne istiyorsan yap.”

“Yapma Esim, ne demek istediğimi biliyorsun. Kırılmana gerek yok.” Erkekler durmuş şaşkın ve anlamayan gözleriyle bize bakıyordu.

“Teo, burada ne oluyor?” diye sordu Çağlar. Teoman ellerini hafifçe havaya kaldırıp kaşlarını kaldırdı. “İnan ben de anlamış değilim dostum.”

“Peki Rosa ama önce önemli bir kontrol yapmam lazım.” Re-sepsiyonda bizi merakla izleyen görevliye döndüm. “Odalarda iki tane mi yatak var?”

Tekrar bilgisayarına döndü ve bir şeylere tıkladı.

“Evet efendim, adınıza tutulan odalarda ikişer adet yatak var.”

İçime bir rahatlama geldi. Tek yatak olan otel odası klişesine dönüşmemişti durum en azından.

“Bak gördün mü? Hiçbir sorun olmayacak. Lütfen Esim, lütfen!”

Eğer Çağlar’la biraz yalnız kalırsam belki konuşmaya daha hazır hissederdim.

“İyi peki.” Saniyesinde boynuma atıldı. “Anlayışlı arkadaşım benim.”

“Oda güzelmiş.” Pek küçük denemeyecek otel odamızda küçük bir tur yapmıştım. Çağlar bana dik dik bakıyordu.

“Benimle aynı odada kalmak o kadar zor olamaz.” dedim.

Başını benden ters yöne, pencereye döndü. “Sandığından daha zor.” Kelimeler belli belirsiz, kısık bir tonda çıkmıştı ağzından ama uzun kulaklarım söylediklerini duymuştu. Fakat duymuş gibi davranamazdım.

“Bir şey mi dedin?”

Kafasını salladı. “Sandığımdan daha büyükmüş diyorum oda.”

“Hı hı, öyle.”

Biraz dinlendikten sonra odadan çıktık. Rosalar otelin önünde bekliyordu.

“Çabuk, çabuk. Gitmeliyiz artık.”

Biz aşağı inene kadar çoktan gelmiş olan taksiye bindik ve Rosa’nın ailesinin evine doğru yola çıktık.

“Rosa, burada senin için bir oda bile kalmadığına emin misin? Bu ev bizim kaldığımızın üç katı falan da.”

“Bizim aile düşündüğünüzden çok daha kalabalık. Babamlar üç, annemler ise beş kardeşler. Bunların eşleri, çocukları, gelinleri, damatları, torunları derken bu villaya bile zar zor sığıldılar. Anne tarafım İspanya’dan geldiği için zaten onların hepsini burada ağırlamak durumundaymışız. Çok şükür ki babam buralı da

akrabalarının birkaçının Antalya'da yazlıkları var. Onlar da geri kalan akrabaları evlerinde ağırılıyorlar."

"Vay canına!" Çağlar'ın şaşırması Rosa'yı güldürmüştü.

Teoman'a baktığımda havadan dolayı değil de gerginlikten dolayı ter akıttığını anlamıştım.

"Korkma Teo, her yerden Rosa'nın akrabası çıkıp sana sayısız soru sorup seni biraz sınayabilecek olabilirler ama sevimli insanlardır. En azından benim tanışabildiklerim öyleydi." Göz kırptım.

"Sağ ol Esim ya, valla çok rahatlattın beni."

"E damat bey, daha sızlanacak mısınız yoksa ailemle tanışmaya hazır mısınız?"

Üstünü başını çekiştirip saçlarını düzeltti. "Oldukça hazırım." Uzattığı elini tutan Rosa'yla önümüzden ilerlediler.

Çok cana yakın bir karşılamaydı, sanırsınız hepsiyle daha önce tanışıyorduk. Teoman da muhtemelen korktuğu gibi olmadığından rahatlamış görünüyordu.

Kalabalık, koyu bir muhabbetin ortasındaiken Doruk abi ve Belinay'ın gelmesiyle ilgi onlara dönmüştü.

"Canım abim." Rosa hemen abisine sarıldı.

"Ben de seni özledim ufak kardeşim."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Hâlâ bana ufak demeye devam mı edeceksin? Yirmi sekiz yaşında olmama, bir şirket yönetme, kendi başımın çaresine bakabilmeme ve yakında evlenecek olmama rağmen mi?"

"Bütün bunları yapıyor olman benden beş yaş küçük olduğun gerçeğini değiştirmiyor ama kardeşlerin bir tanesi."

Doruk abi kalabalık salonda gezdirdi gözlerini. "Ah! Esim de buradaymış. Nasılsın?"

"İyiym Doruk abi, asıl seni sormalı."

“Çok iyiyim.” Belinay’ın elini daha da sıktı ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Tanıştığımıza memnun oldum Belinay. Tebrik ederim.”

“Teşekkürler Esim, ben de tanıştığımıza memnun oldum. Senden çokça söz edildiğini biliyorum, bu aileden sayılıyorsun.”

“Beş yaşından beri Rosa’yla en yakın arkadaş olunca durum öyle gelişti.”

Doruk’a döndü. “Babalarınız da yakın arkadaştı, değil mi hayatım?” Öncelikle benim, ardından ise birkaç kişinin daha gülümsemesi silindi. Rosa onu uyardı. “Bu konu hakkında konuşmayız Belinay.”

“Ah! Öyle mi? Affedersiniz, ben bilmiyordum.” Suçluluk doluydu bakışları.

“Sorun değil Belinay ama artık biliyorsun.”

Doruk’un bakışlarını takip ettim. Yanımda oturan ve ne olduğunu çözmeye çalışan kafası karışmış Çağlar’a bakıyordu.

“Esim’in şu büyük aşkı Çağlar sen misin?”

“Abi!” Rosa’nın ikazı netti.

“Pot kıran ben mi oldum şimdi de?”

“Evet, Çağlar benim ama bahsettiğiniz tanımlamaya artık uymuyorum. Sadece arkadaşız.”

Dudaklarını birbirine bastırarak “Anlıyorum.” dedi Doruk abi. Gözleri tekrar odada gezindi. “Müstakbel eşin burada değil mi?”

“Buradayım Doruk abi. Tanıştığımıza memnun oldum.” Gergin bir el sıkışma anı yaşandı.

“İş seyahatine gitmek yerine nişanıma gelseydin Teoman’la daha yeni tanışmak zorunda kalmazdın. İnanılır gibi değil ama kendisiyle en son tanışan sen oldun. Bu büyük başarını nasıl tebrik etmemi istersin abi?” Rosa, abisinin iş yüzünden nişanına gelememiş olmasına çok bozulmuştu ve bunu her seferinde başına kakmaktan vazgeçmeyecekti.

“Ne desen haklısın Rosa, özür dilerim. Ama sana anlattım, çok büyük bir anlaşmaydı.”

“Biliyorum, biliyorum. Sen şükret ki işlerin yolunda gitti de anlaşmayı yapıp şirketini büyütebildin. Aksi takdirde burnundan getirirdim.” Doruk abi kendi kurduğu ve gelişmekte olan bir yazılım şirketinin başındaydı ve bu bahsini ettikleri anlaşma yurt dışında önemli bir konumda bulunan büyük bir şirketle yaptıkları anlaşmaydı.

Belinay’la da iş sayesinde tanışmışlardı. Şirket ilk kurulduğu zamanlarda bilgisayar mühendisi olarak çalışmaya başlamıştı Belinay. Başarısı ve yaptığı işler sayesinde yazılım müdürü olmuştu. İşlerle ilgilenirken sürekli aynı ortamda bulunan Belinay ve Doruk, bir süre sonra birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı.

Salonda çok fazla insan olduğundan konudan konuya atlanıyordu ve ben artık bunları takip edemiyordum. Uzun zamandır bu kadar kalabalık bir ortama girmediğim için kendimi boğuluyormuş gibi hissettim. Bunaldığımı anlayan Çağlar, beni elimden tutup kaldırdı. Odadan çıkarken Rosalar da peşimizden geldi.

“Esim, iyi misin?”

“İyiym Rosa, merak edilecek bir şey yok. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var, hepsi bu.” Tam dış kapıya yönelmek üzereyken üst kattan Liliana indi.

“Esim!” Ne ara o kadar merdiveni inip de yanıma geldiğini anlamamıştım ki bana sevgi dolu bir ifadeyle sarıldı. “Yüzünü gören cennetlik Esim’im.”

“Söz bir daha kendimi bu kadar özletmem Liliana’m.” Rosa hariç diğerleri garip garip bakıyordu. Liliana bunu fark etti.

“Ne diye öyle bakıyorsunuz çocuklar. Kızımın en yakın arkadaşı, benim de kızım ve aynı zamanda da en yakın arkadaşımıdır.” Liliana bu hayatta görüp görebileceğimiz en samimi, en sevecen ve en içten insan olabilirdi. Bugün daha iyi bir hâlde olmamı ona ve Rosa’ya borçluyum.

“Söyle bana, nasıl yardımcı olabiliriz, hangi işleri yapmalıyız?” dedim.

Liliana iki kolumdan da tutup beni kendinden biraz uzaklaştırdı. “Bunu duymamış olayım Esim. Sizi iş yapın diye çağırmadım. Keyfinize bakın ve doya doya gezinin.”

“Ama bugün gelmemizin sebebi...”

“Önceden gelmek istemeyeceğini bildiğimden Rosa’ya yardım etmeniz için bir gün önceden gelmeniz gerektiğini söyledim. Aslında bana kalsa bir hafta bile derdim ama Rosa buna inanmayacağını söylediği için bir günle yetinmek mecburiyetinde kaldım.”

Diğerlerine döndü. “*Bienvenidos¹ Çağlar. Bienvenidos damat.*”

İkisi de aynı anda “Hoş bulduk.” dediler.

Bir Çağlar’a bir bana bakmaya başladı. “Siz ikiniz... Nesiniz? Rosa’dan bazı şeyleri duydum ama kendi kulaklarımla işitmezsem inanmam.”

“Arkadaşız, Liliana.”

Şen bir kahkaha kopardı. “Beni güldürme Esim, birbirlerini deliler gibi seven iki eski sevgiliden arkadaş olmaz. Olsa olsa kendinizi kandırıyorsunuzdur.”

“Anne bunun ne yeri ne de zamanı.”

“Sorun değil Rosa. Ve Liliana, biz bunları aştık.”

Ciddileşti. “Neler yaşadığını bildiğimden çok konuşmak istemiyorum ama Esim, bu aşılabilecek bir durum değil. Erhan’la bana bakın, biz de birbirimize âşıktık ve sonunda arkadaşlıkla yetinemeyeceğimizi anlayıp evlendik.”

Rosa alnını ovuşturdu. “Anne, babamla ilişkinizi şimdilik kendine saklar mısın? Bırak onlar arkadaş kalabiliyorsa kalsınlar. Ben bile uğraşmıyorum artık.”

¹ Hoş geldiniz. (İsp.)

“Tamam, gidin hadi, gezin eğlenin.” Tekrar sıkıca sarıldı. “Konuşmak istersen veya bir büyük tavsiyesine ihtiyacın olursa her zaman buradayım.”

“Teşekkürler Liliana.”

Tam çıkmak üzereydik ki bağırdı. “Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

Bize dediğini sanmıştım ama sonra kızını ve Teoman’ı işaret ettiğini gördüm.

“Esimlerle gidiyoruz anneciğim.”

“Siz gidemezsiniz. Babanın duruşması bitmek üzeredir, gelir birazdan. Kızı ve damadıyla vakit geçirsin adam. Zaten İstanbul’da olduğunuz için doğru düzgün görüşemiyoruz.”

“Babam da sözde emekli olmuştu. Niye çalışıyor ki?”

“Çok büyük bir dava olduğu için bizzat kendisi ilgilenmek istedi ve ayrıca rahat batıyor. Sürekli oturmaktan sıkıldığını söyleyip duruyor.”

Arkadaşlarımız içeriye doğru yol aldı.

“Size iyi eğlenceler *amigos*.²” Elini havaya kaldırıp çılgınca sallamaya başladı. Bu kadının bazen olduğu gibi -yani bir büyüğümüz olarak- bazen de bizim yaşıtımızmış gibi davranmasına bayılıyordum.

“*Nos vemos* ³Liliana.” Ben de ona el salladım ve evden çıktık.

“Söyle bakalım, nereye gidiyoruz Esim?”

“Ben de bilmiyorum ki.”

“Üstümüzü değiştirip plaja gidelim öyleyse. Ne dersin?” Aklıma yapılabilecek daha iyi bir şey gelmediğinden kabul ettim.

Öğleden sonra olmuştu ve bu saatten sonra bir yerlere gitmek mantıklı gelmedi. Üstelik yol yorgunluğu denen illet, gerçektir.

² Arkadaşlar. (İsp.)

³ Görüşürüz. (İsp.)

Plaja giderek güneşlenmek ve yatıp dinlenmek hoş geliyordu kulağa.

Otele vardığımızda valizlerimizden kıyafetlerimizi çıkardık ama durum biraz garipti. Çağlar'la aynı odada bulunmak beyin hücrelerimi yakıyordu.

İkimizin eli de banyo kapısının üstünde ve temas hâlindeydi.

“Önce sen gir.”

“Sen giyin.” Aynı anda konuştuğumuzdan kelimeler birbirine girmişti.

“Ben banyoda giyinirim, sen de yatak odasında giyinebilirsin. Hazır olduğunda bana seslenirsin, ona göre çıkarım.” Önerisi hayat kurtarıcı olmuştu çünkü kafam gerçekten çalışmıyordu. Banyoya girdiğini gördükten sonra üstümü değiştirdim.

“Çıkabilirsin, giyindim.”

Çağlar banyodan üstsüz bir şekilde çıktı. Gözlerimi onun üstünde tutamazdım, bu büyük bir hata olurdu. Zorla da olsa bakışlarımı gövdesinden çektim ve pencereden dışarı baktım.

“Gitmiyor muyuz?”

“Efendim?” Konuşurken refleks olarak ona dönen başımı tekrar çevirmek durumunda kaldım.

“Plaja gitmekten vaz mı geçtin Esim?”

“Çalış kafam, çalış. Yalvarıyorum konuş.”

“Ha-hayır vazgeçmedim.” Bu da ne, neden kalp atışlarım bu kadar gürültülü?

“Çıkalım öyleyse.”

“Böyle mi çıkacaksın dışarı?”

“Nasıl?”

“Böyle işte. Yarı çıplak.” Başım yine sabit durmayıp ona kaymıştı. “Kahretsinler böyle işi. Dilini eşek arıları soksun Esim. Bunu gerçekten söyledin mi yani?”

“Nasıl gitmemi istersin?”

“Tişört giyebilirsin mesela.”

Yüzündeki gülümsemeden hoşlanmadım. “Plaj hemen dibimizde ama yine de senin için tişört giyebilirim Esim. Kıskançlıktan deliye dönmeni izlemek her ne kadar hoşuma gidecek olsa da sana eziyet etmek istemiyorum.” dedi ve doğruca bir tişört alıp üstüne geçirdi.

Diğer kızlardan kıskanmak aklıma gelen ilk şey değildi. İlk şey, kendime hâkim olmak ve yanlış bir şey yapmaktan kaçınma düşüncesi idi.

Çağlar iki havlu, güneş kremi ve işimize yarayacak ufak tefek şeyler daha koyduğu çantayı omzuna asıp kapıya yöneldi.

“Hadi, gelmiyor musun?”

Güneş, kum, deniz, Çağlar... Huzurun tanımı benim için bu olmalıydı. Bir saniye bir saniye, sonuncusu fazla kaçtı, geri alıyorum. Bunu söyleyebilmem için daha erken.

“Yüzmeye gidiyorum.” Hiç denize giresim yoktu ama hem kavurucu sıcakta ferahlamak hem de yalnız kalmamak adına Çağlar’ı takip ettim. Bu ona yakın olmak demekti ama olsun. Bu artık bir sorun olmamalıydı, kendimi geri durmak zorunda hissetmeme gerek kalmayacaktı yarın gece. Bu düşünce birden garip geldi, imkânsız. Sevgili olduğumuz zamana kıyasla daha fazla ayrı kalmıştık birbirimizden ve ben eski güzel günlerin geri gelebileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Böyle bir şeyi hayal etmek bile zordu.

Denize girerken hiç bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim. Su diz kapağıma kadar geliyordu ve şimdiden bacaklarımı boydan boya hissetmiyordum.

“Ay!”

Çağlar hızla yanıma geldi. “Ne oldu? Bacağına kramp mı girdi?”

Zaten titremekte olan kafam salladım. “H-hayır. S-s-su çok s-soğuk.”

Ben ellerimi hafifçe suyun yüzeyinde gezdirip suya alışmaya çalışırken Çağlar bir anda ayaklarımı yerden kesti. Gerçek anlamda.

“Çağlar ne yapıyorsun? Bırak beni. Hemen!” Göğsünü ve kollarını yumruklayarak ellerinden kurtulmaya çalıştım ama nafileydi.

“Yavaş yavaş ilerlersen asla tamamen suya giremezsin, bir noktada pes edip geri dönersin. O yüzden Esim, seni direkt suyla buluşturacağım.”

Ne yapacağı bariz bir şekilde ortadaydı. “Hayır, hayır, bunu yapamazsın. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Eğlenen ifadesiyle bana hiç bakmadan ilerlemeye devam etti ve sonra durdu. Hemen ardından da beni suya bıraktı. Yüzeye çıkıp saçlarımı yüzümden çektim ve sinirle ona baktım.

“Dalga geçmiyormuşum, değil mi?”

“Seni...” Bir kaşını kaldırmış bana bakıyordu, meydan okuyan bir şekilde.

Ve böylece ufak çaplı bir su sıçratma savaşı başladı. Benim hamlelerim onunkilerin yanında etkisiz kalıyordu ama pes etmedim. Sonuç olarak savaşı bitirdiğimizde ben bir litre kadar tuzlu, geniz yakan deniz suyu yutmuştum. Çağlar ise neşesine neşe katmıştı.

“Tamam, yeter artık. Beyaz bayrak.” diyerek bir elimi havaya kaldırdım, o da aynısını yaptı.

Eğlenmiştim. Gerçekten eğlenmiştim, bütün o yuttuğum sulara rağmen.

Sanırım buna alışabilirdim. Onunla sürekli yan yana olmaya, mutluluğu onunla paylaşmaya, onunla eğlenmeye, ona. Bütün bunlara yeniden alışabilirdim.

Yorgun düştüğümüz için denizden çıkıp şezlonglarda biraz dinlendik. Bir süre sonra boş boş yatmaktan sıkıldım ve yanıma aldığım küçük çantamdan bir kitap çıkarıp okumaya başladım. Henüz beş sayfa bile okumamıştım ki izlendiğim hissine kapıldım. Yanılmıyordum, Çağlar ellerini başının altına koymuş ve tek gözünü hafif aralamış bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarımı tekrar kitaba çevirdim.

“Ne oldu Çağlar?” Ufak bir mırıldanma ve yerinde kıpırdanma sesi duydum. Ona tekrar baktığımda oturmuş beni izliyordu.

Mecburi olarak kitabı kucağıma bıraktım. “Dökül.”

“Başka kitabın var mı?”

“Maalesef.” Dudağım yana doğru kaydı.

“Esim, Esim olalı böyle bir an daha yaşanmamıştı. Sen hep iki kitap taşırsın.”

“Biraz abartı kullanmış olsan da haklılık payın yok diyemem.” Ters çevirip dizime koyduğum kitabı kaldırdım. “Aslında bunu bile getirmeyecektim ama son anda ne olur ne olmaz diye alıverdim.”

“Yani cidden başka kitabın yok.”

“Yok işte Çağlar.”

“Ama ben fazlasıyla sıkıldım. Şimdi sen o kitabın dünyasında kaybolurken ben burada böylece yalnız kalacağım.” Hiç yapmayacağı kadar dramatik davranıyordu. “Beni sıkıntıdan ölmekten kurtaracak harika bir fikrim var ama senin nedense hayır diyeceğine eminim, o yüzden sormalı mıyım yoksa sormamalı mıyım diye düşünüyorum.”

“Her koşulda söyleyeceksin zaten. Uzatma da söyle.”

“Birlikte okusak nasıl olur?”

“Birlikte mi?” Kitabı tekrar kaldırıp kapağını işaret ettim. “Bu kitabı mı?”

Başıyla onayladı. “Ne olduğu umurumda değil, sadece zaman geçirmek istiyorum.”

“Olur.” Doğru duyduğunu teyit etmek ister gibi bir hâli vardı. “Birlikte okuyabiliriz, sorun değil.”

Şaşırmıştı ama artık böyle durumlara alışsa iyi olacaktı.

Şezlongunu benimkiyle birleştirdi ve oturarak yanıma doğru iyice sokuldu ama bir yandan da dikkatlice beni izliyordu, tepki mi ölçmeye çalışıyordu.

Biraz ondan tarafa yaklaştım ve kitabı ortamıza doğrulttum. Çağlar da bir ucundan tuttu ve böylece okumaya başladık.

Saatler geçmişti, hava hafiften serinlemeye ve kararmaya başlamıştı. Biz ise kitabı bitirmek üzereydik. Bütün kitap boyunca gözlerime dadanan o ağlama hissine artık engel olamıyordum. Kitabı çekip kapattım, bir kenara koydum ve ağlamaya başladım. Bu tahminlerimden de ötede acıklı bir hikâyeydi. Çağlar çantadan bir mendil çıkardı ve bana uzattı.

“Bunu bilerek yaptığını düşünmeye başladım.”

“Neyi?” dedim gözyaşlarımı silerken.

“Neden hep dram kitaplarına denk geliyorum? Sen daha çok fantastik ve romantik komedi seversin ama benim şansına hep dram denk geliyor.”

Kafamı sümüklü mendilimden kaldırıp Çağlar’a baktığımda onun da hüznünlü bir ruh hâlinde olduğunu gördüm.

“Bilerek yapmıyorum ama kader bir şekilde çekiyor sanırım.” Bunun ardından ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemez duruma gelmiştik. “Kız öldü.” deyip tekrar ağlamaya başladım. Çağlar birkaç mendil daha çıkarıp yanaklarımı ve gözlerimi sildi. “Şimdi ne olacak oğlana?”

“Okuyup göreceğiz Esim. Tabii şu an buna hazırsan. İstemiyorsan şimdi okumayalım.”

“Beni tanıımıyorsun sanki. Böyle bir noktada kitabı bırakıp başka şeylere odaklanabilir miyim sence?”

Bir elimde peçete diğer elimde kitapla okumaya devam ettim,

devam ettik. Son sayfasını kapattığımda kalbim sızlıyordu. Çağlar kitabı parmaklarımın arasından çekiştirdi ve kapatıp kenara koydu.

“İyi misin?” Akmaya müsait olan yaş dolu gözlerimle ona baktım.

“Neden bu şekilde bitti ki? İkisi de öldü ama...”

Mendil kutusu artık tamamen benim elimdeydi ve bitmek üzereydi. Yanımızdan geçip giden insanların tuhaf bakışlarını hissedebiliyordum ama aldırış etmemeye çalıştım.

Kitabı düşündükçe daha da kötü hissediyordum ve o an içimden gelen bir şeyi yaptım. Çağlar’a sarıldım. Başta bundan biraz çekinip gergin dursa da sonrasında gevşedi ve o da elini omzuma koydu, parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bu sakinleşmem için işe yaramıştı.

“Ne kadar şanslı olduğumuzun farkına varamıyoruz kimi zaman.”

“Öyle.” Parmakları saçlarımdan yanağıma kaydı. Ona daha da sıkı sarıldım. Bir daha ayrı düşmemek için dualar ederken içimden.

“Biz...”

Gelmekte olan neydi bilmiyordum ama onu durdurdum. “Yarın geceye kadar bizim hakkımızda konuşmayalım.”

Kafamı göğsünden hafifçe kaldırıp ona baktığımda kaşlarını çatmış beni izliyordu. “Yarın gece mi? Bundan ne çıkarmam gerekiyor.”

Gerilmişti, bunu hissedebiliyordum. Belki de yine yeniden kötü şeyler söyleyeceğimden korkuyordu.

“Daha fazla konuşmayalım, lütfen.”

ÇAĞLAR

“Esim, uyudun mu?”

Beni merak içinde ve içimden yükselen korku hissiyle doldurduktan sonra uyuyakalmıştı.

Bütün bu zaman boyunca uyurken onu izledim. Ona korkusuzca bakabilmeyi özlemiştim.

Bu ana sığınmak istedim. Sürekli yanında olmak, gözümü kapatırken son gördüğüm, gözümü açtığımda ise ilk gördüğüm kişinin o olmasını, sonsuza kadar birlikte yaşayabilmeyi diledim.

Yirmi dakika sonra hafif kıpraştı. Göz kapaklarını aralayabildikten sonra sersem bir şekilde etrafa bakındı ve hızlıca doğruldu.

“Ne kadardır uyuyorum?” Saçlarını geriye doğru atarak telefonunu aramaya koyuldu.

“Sakin ol Esim, sadece yirmi dakika oldu.”

“Ah, gerçekten mi? Öyleyse neden saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyorum?” Saati anlayabilmek için gökyüzüne baktı, hava çok kararmamıştı. Doğruluğunu kabullenmiş olacak ki başını salladı ve telefonunu aramaktan vazgeçti.

“Çok rahat bir yastık olduğum için öyle gelmiş olabilir tabii.”

Yanakları hafiften kızarmıştı. Ondan beklenmeyecek bir şekilde gülümsedi, içten gülümsedi ve sonra “Kes şunu.” diyerek eline ilk gelen şeyi -mendil kutusunu- bana fırlattı.

Hafiften gizlediği ama bunun için çok da çaba harcamadığı sırtışıyla etrafa bakındı ve gözleri bir noktada sabitlendi. Nereye baktığını görmek için kafamı biraz ileri oynattım.

Anlamamla beraber bana dönüp “Voleybol oynayanlara katılalım mı?” demesi bir oldu. Bir kere bile düşünmeden “Evet.” dedim.

Yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim bir arkadaş grubunun içinde oyuna katılmış olduk. Kişi sayısının eşit olması adına karşı takımlarda yerimizi aldık.

Hava kararmıştı ama oyun devam ediyordu. Biz de müsaade istedik. Bu kadar yetmişti çünkü Esim, oldukça yorgun gözüküyordu.

Potanın yan tarafına çıkınca bana doğru geldi ve koluma tutundu. “Formdan düşmüşüm, yaşlandık sanırım.” Dönüp oynayanlara baktı. “Şunlara baksana, hâlâ ne kadar da enerjik duruyorlar.”

“Kendi adına konuş, yaşlandığımı düşünmüyorum. Bende de hâlâ enerji var.” Sırtışımı silerek konuşmaya çalışmışım.

“Pislik.” Tuttuğu kolumu ittirdi, benim gibi gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

Omuzumuzda eşyalarımız ve ellerimizde terliklerimizle denizin kenarından yürüdük.

“Çok güzel bir gündü. Asla unutamayacağım bir gündü.” dedi.

“Çok güzel bir gündü, benim için de.”

Denizin hafif gelgitiyle ayaklarına vuran suya bakarak “Senin içinde bulunduğun zaman, mekân, olay bir şekilde güzelleşiyor. Daha iyi oluyor. Daha mutlu hissetmemi sağlıyorsun. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Beni bırakmadığın için.” dedi ve

hızlıca yürüyerek yanımdan uzaklaşmaya başladı. Arkasından kıkırtısını duyabiliyordum.

Kalp aritmi yoktu ama bu şekilde atması normal miydi? Atışların sesini kulaklarımın içinde duyabiliyordum. Söyledikleri zihnimde yavaşça ve defalarca kez tekrarlandı. Ayaklarım hareket etmeyi kesti. Nefes almayı unutur hâle geldim. Tek bir cümlesiyle beni yıkan kadın, şimdi yine tek bir cümlesiyle bana yeni bir hayat bahşetmişti. Ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım, her şey açıkça ortada olduğu hâlde. Çünkü böyle cümleleri onun ağzından bir daha duyabileceğimi düşünemez olmuştum. Ama o buradaydı, yanımdaydı ve bana az önce duyduklarımı gerçekten de söylemişti.

Bu, onun bana açıkça attığı ilk adımdı. Uzun zamandır beklediğim bir adım. Hayaliyle yanıp tutuştuğum an. Gerçektir. Hayal veya rüyadan ibaret değildi.

Zihnimden sonra kalbim de duyduklarımı kabullenmişti. Böylece ayaklarım tekrar hareket kazandı, ona doğru koşup sıkıca sarılmak için. Fakat ben onu yakalayamadan Esim birden denizden uzaklaştı ve dengesini kaybederek aniden kuma düştü. Ayak bileğini tutarken hızlıca ona yaklaştım. Eşyaları ve terlikleri bir kenara atarak yanına diz çöktüm ve bileğine baktım.

“Acıyor mu? Neresi acıyor? Ne oldu öyle birden? Bileğini mi burktun?”

“Çağlar.” Bir yüzüne bir bileğine bakıyordum. “Çağlar, sakın ol. İyiyim.”

“Bileğin acımıyor mu?” Başını salladı.

“Hayır bileğimde bir sorun yok. Sorun ayağımda.”

Bu sakın olmam için mantıklı bir açıklama değildi.

“Ayağın mı acıyor?”

Yüzünü buruşturarak ellerinin arasına aldı.

“Hayır, hayır hiçbir yerim acımıyor. Sadece...” Az önce bulunduğu yere iğrenircesine baktı ve tüyleri diken oldu.

“İyy, denizanasına bastım. Vıcık vıcıktı. İğrenç.” Derin bir soluk verdim. Bu kız benim fazlasıyla endişelenmeme sebep oluyordu her seferinde. “Hâlâ ayağımdaymış gibi hissediyorum.” İçinin rahatlaması için ayağının altına baktım.

“Meraklanma Esim, ayağın tertemiz.”

“Hayır değil. Orada, hissedebiliyorum.”

Çantadaki boş şişeyi çıkarak denizden su doldurdum ve gelip ayağına döktüm.

“Zaten yoktu ama artık kesin olarak gitmiştir.”

“Teşekkürler.” diyerek ayağa kalktı. “Ne olur suyun kenarından yürümeyelim, içim bir garip oluyor.”

ESİM

Otele gidip sırayla duş aldık ve temiz kıyafetler giyip yola çıktık. Rosalar davet etmişlerdi.

Eve adımıımızı atar atmaz bir curcunanın tam ortasına düşmüştük. Her odadan insanlar çıkıyor, hepsi bir şeyler konuşuyor ve evdeki hareketlilik ile gürültü asla son bulmuyordu. Bize kapıyı kimin açtığını bile bilmiyordum. Yoldan geçen biri öylesine buraya girse kimse fark etmezdi.

Bu kargaşada Rosa'yı bulmam imkânsız gibi gözükünce telefonla aradım. Birkaç çalışın ardından açtı.

“Neredesiniz?”

“Bahçedeyiz Esim. Sebas, bir saniye beni rahat bırakır mısın? Arkadaşımla konuşuyorum ufaklık.” Sebastian, Rosa'nın teyzesinin oğluydu ve Rosa'ya hayrandı.

Bahçeye çıktığımızda birkaç grup masa vardı. Hemen etrafı tarayıp Rosaları buldum. Çağlar'la yanlarına gidip oturduk.

“Sebas, tatlım artık gitmen gerek. Bak arkadaşlarım geldi. Hadi git de Melissa'yla oyna.”

“Ama Rosa...” Türkçe kelimeleri ağzından tam çıkaramadığı için daha da sevimli oluyordu küçük çocuk.

Rosa, karşı masadaki teyzesine seslendi. “*Tía, ¿puedes llevar a Sebastián? Por favor.*”⁴

Teyzeleri arasında en genç olan Clara yanımıza geldi. “Hadı Sebas, rahat bırak Rosa’yı.” Beş yaşındaki oğlunu zorla Rosa’dan çekip aldı ve uzaklaştı.

“Ne curcuna ama.” Hepimiz Rosa’ya hak verdik.

“Ailenizde herkes Türkçe biliyor mu Rosa?” dedi Çağlar.

“Sî. Dedem Türkmüş, o yüzden ailenin bütün üyeleri Türkçe bilir. Yengelerim ve enişterim hariç. Onlar da eşlerinden kap-tıkları kadar azıcık bilirler ama o kadardır, daha fazlası yok.” Rosa kaşlarını çattı. “Ay, bu ortama girince benim Türkçe bile epey bir kayıyor. Sanırsınız doğma büyüme buralı değilim.”

İki dilin karma bir şekilde kullanıldığı bu ortamda az da olsa İspanyolca bilgime rağmen benim bile kafam karışıyordu. Rosa’nın böyle olması çok olağandı.

“Çağlar neden öyle bakıyorsun?” Teo’nun sesiyle Çağlar’a döndüm ve gözünü bile kırpmadan bana baktığını fark ettim.

Elimi gözünün önünde salladım. “Çağlar, gözlerin mi daldı, ne bu hâl?”

Rosa önündeki kâğıtlardan birini uçak yaparak Çağlar ve benim aramdan uçurdu. Tabii Rosa’nın uçağı yaptığını bile fark etmeyen Çağlar, bir anda önünden beyaz bir cisim geçince irkil-mişti ve odağını benden çekip geriye sıçramıştı.

“O neydi?” Şaşkınlığı hepimizi gülme krizine sokmuştu.

“Bilmem, ne neydi?” Uğraşan taraf hep o olamazdı değil mi? Bunu yapmaya hakkım vardı bence.

“Az önce şuradan geçen beyaz şey.” diyerek aramızı işaret etti. Dönüp arka tarafa baktı, yeri taradı ama göremedi çünkü Rosa’nın mükemmel bir şekilde yaptığı uçak oldukça fazla yol

⁴ Teyze, Sebastian’ı alabilir misin? Lütfen. (İsp.)

⁵ Evet. (İsp.)

katetmiş olmalıydı. Bu kızın birçok alanda yetenekli olmasına artık şaşırıyordum bile.

“Uzaylıdır belki de kim bilir?..” Gülmemek için dudaklarımı kemiriyordum ama Teo ve Rosa kahkahalarını gizleyemeyince ben de onlara eşlik ettim.

“Çağlar, dostum gerçekten sende bir hâller var. Sabah seni böyle bırakmadık ama akşamına böyle bulduk. Ne oldu bu süre zarfında?”

Tamam, bunun cevabını sanırım biliyordum. Benim yüzümden bu hâldeydi, benim söylediklerim yüzümden. Ve böyle olmakta sonuna kadar haklıydı. Şaşkındı. Mutluydu. İkilemdeydi. Kafası karışmıştı. Bütün bunları yüz ifadesinden ve hâl ve hareketlerinden anlayabiliyordum. Herkes anlayabilirdi.

“Ben...” Bana baktı tekrar. Ne söyleyeceğini bilemez hâldeydi çünkü kendisi de tam olarak ne olduğunun farkında değildi. Emin olamıyordu. Evet, ona bazı şeyler söylemiştim ama fazla açık değildi cümlelerim. Bunu yarın akşama saklamıştım. Onu sevdiğimi söylemeyi, onunla tekrar ve sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi söylemeyi yarın akşama saklamıştım.

“Yarın akşam düğünden sonra konuşuruz Teo.” Bunları söyleyen bendim. Çağlar durumu toparlayamayacak kadar şaşkın bir hâldeydi.

Bunu Teo’ya da söylememin üstüne Çağlar’ın kafasını iyice karıştırdım çünkü bana çatık kaşlarıyla zihnimi okumak ister gibi bakıyordu.

“Tamam, bırakın şu neler oluyor konusunu da bu akşamın en önemli olayına dönelim.” Rosa, benim zeki, kafası hızlı çalışan ve durumu anlayan bir tanecik arkadaşım, sorular silsilesinden kurtulmamı sağlamıştı.

“Akşamımızın en önemli olayı neymiş bakalım Rosa Hanım?” diyerek konuyu resmen kapatmış bulundum.

“Okey.” Erkekler, anlamaz gözlerle Rosa’ya dönmüşken ben ne demek istediğini anladım.

Sandalyesinin altından çıkardığı okey takımını masaya koydu. “Geleneksel okey turnuvasına hoş geldiniz.”

“Geleneksel derken? Biz daha önce hiç birlikte oynamadık ki?” demişti Teoman.

“Hayır şapşal, bizim aileyi kastediyorum.” Diğer masaları işaret etti. “Neden herkes dörderli oturuyor sanıyorsun?”

Bu etkinliği biliyordum çünkü bir keresinde ben de bulunmuştum ama o zaman bu kadar kalabalık değillerdi. Şu anki mevcut nüfusun dörtte biri kadarlardı ve tatile gelmişlerdi.

“Her grup kendi içinde beş kez oynayacak, ardından grupta en yüksek galibiyete sahip kişiler birleşecek ve yeni bir oyun başlayacak ve bu oyun da beş el sürecek. Bunun sonucunda da kazanan kişiye ufak bir hediyemiz olacak. Bütün olay bundan ibaret.”

“Okey oyununa yeni bir boyut kazandırdık desene.”

Rosa Çağlar’ı başıyla onayladı. “Öyle de denebilir.”

Bütün gruplarda istakalar dağıtıldı, taşlar masaya serildi, beşerli seriler oluşturuldu, zarlar atıldı ve böylece turnuva başlamış oldu.

İlk oyunu alan ben olmuştum ama diğer ikisini Rosa ve Çağlar kapmıştı. Son iki elde iyice hırslandım ve bir tanesini kazanmayı başardım ama sonuncuyu Çağlar almıştı. İkiye ikiydik. Beraberlik. İşte bu karışıklığa sebep olmuştu. Bahçede dört grup vardı ve her bir gruptan yalnızca bir kazanan olmalıydı ki final aşamasına geçilebilsin. Bunu çözmek için bir el daha oynadık. Ben kazanmıştım.

Diğer grupların kendi içlerinde oynaması bitince farklı bir masada buluştuk ve ailenin diğer üyeleri başımızda toplandı. Ben iki el, Rosa’nın eniştesi Lucas bir el, on yedi yaşındaki kuze-ni Ricardo bir el ve teyzesi Clara üç el almıştı. Kazanan açık ara

farkla Clara'ydı, yine. Yine diyorum çünkü bir önceki katıldığım oyunda da Clara teyze kazanmıştı.

Ödül olarak bulunması zor olan iki tane konser bileti kazanan Clara, keyfine keyif kattı.

Oyundan sonra saatlerce süren sohbetin ardından artık kalkmak için izin istedik. Onlara kalsa sabaha kadar otururlardı ama yarın düğün vardı ve bazı kişiler erken kalkmak zorundaydı.

Rosa babasının arabasını alarak hepimizi otele götürdü. Yol boyunca herkes birbirine gizli bakışlar atıp durdu. Rosa aynadan bir bana bir Çağlar'a bakıyordu, ardından da Teoman'a bakıyordu. Teoman da aynı şeyi yapıyordu. Ve tabii Çağlar'la ben de.

Nihayet otele ulaşım da arabadan indiğimizde bu gariplik sona erdi. Erdi ermesine de Rosa beni lobide çekiştirip durdu. Bizimkilere de "Biraz bitki çayı içip geliriz." dedi. Dediğini yaptık da. Bitki çaylarımız gelir gelmez sandalyesinde uca kayıp bana yaklaştı ve kuşkucu bir sesle konuştu. "Bir şeyler peşindesin, önemli bir şeyler."

Çayımдан ufak bir yudum alırken gözlerimi kırparak dediğini onayladım.

"Aklımdan geçen şey olma ihtimali yüzde kaçtır acaba?" Odağını başka tarafa vermiş, kendi kendine konuşuyordu.

"Rosa, bana bak." Parmaklarımı gözünün önünde şıklattım. "Sana şu an açık konuşamam ama evet doğru, bir şey yapacağım. Önemli bir şey. Birisine bundan bahsedersem işler yolunda gitmeyecekmiş gibi hissediyorum. O yüzden ne sana tam olarak söyleyebilirim ne de sen Teoman veya herhangi birine aklımdan artık her ne geçiyorsa söyleyebilirsin. Bu dakika itibariyle yarın akşama kadar çenelerimizi kapalı tutacağız ve asla bu konu hakkında konuşmayacağız. Anlaştık mı arkadaşım?"

"Annenle konuşman sanırım iyi geçmiş. Buna sevindim. Ve anlaştık, şu saniye itibariyle susuyoruz." dedi ve dudaklarına görünmez fermuarı çekti.

Çayları bitirir bitirmez odalarımızın olduğu kata çıktık. Tam ayrılmış odalarımıza doğru yürürken bir anda geriledim ve Rosa'nın yanına ufak ama koşar adımlarla gittim. Arkasından yaklaştığımı hisseden arkadaşım döndü.

“Hayırdır Esim?”

Gerginlikten terleyen ellerimle garip hareketler yapmaya başlamıştım.

“Sanırım birazdan bayılacağım.” Rosa hemen kolumu tuttu. “Hayır, o kadar da gerçek anlamda değil. Ben sadece... Şey... Kabul, Çağlar’la aylardır arkadaş gibi takılıyoruz ama onunla hiç yalnız kalmadım, etrafta ya siz ya da bir başkaları oldu hep. Şimdi o odaya gidip kapıyı kapattığım anda yalnız olacağız. Aynı havayı soluyacağız, aynı odada uyuyacağız; belki bana sorular sorup duracak, belki de benden önce davranıp bir şeyler söyleyecek. Planımın bozulmasını istemiyorum, konuşan ben olmalıyım. O bunu hak ediyor. Çağlar bana değer verdiğini her seferinde çekinmeden gösterdi, şimdi de bunu yapan ben olmalıyım, ona değer verdiğimi göstermeliyim. Ama ya birazdan planlarım bozulursa?”

Rosa bir o yana bir bu yana salladığım ellerimi bileklerinden tuttu ve önümde sabitledi. “Esim, sakın olmalısın. Her şey çok güzel olacak, tamam mı? Buna gönülden inan ve derin bir nefes alıp sakinleş. Doğruca gidip yatağına yatacaksın ve hiçbir pürüz çıkmayacak. Eğer sana sorular sorarsa bu akşam beni susturduğun gibi bir şekilde Çağlar’ı da susturursun. Baktın o seninle konuşmak, açılmak -artık buna ne dersen- istiyor, öyleyse kati bir şekilde yarın konuşacağını söylersin. Bu kadar. Gerilmene gerek yok, sadece git ve uyu. Hepsi bu kadar. Anladın mı beni?”

Tuttuğu bileklerimi bırakır bırakmaz boynuna atıldım. Pek bir şey dememiş gibi gözükebilir ama yine de beni bir şekilde yatıştırıyordu.

Odadaydım. İçerideydim ve kapatmamın hemen ardından sırtımı dayadığım kapıdan ileri bir adım bile atamıyordum.

Ama sonunda başardım.

Başından beri endişelenmeme gerek yokmuş meğerse. Çağlar kim bilir kaçınıcı rüyasındaydı. Hızlıca elime geçen ilk pijamamı valizden kapıp banyoya yöneldim. Üstümü değiştirip kısa ve hızlı bir cilt bakımının ardından doğruca yatağıma yattım. Çağlar'ın bulunduğu tarafın tersine dönerek gözlerimi kapadım ve uykunun bir an önce beni ele geçirmesi için yalvardım.

“Esim, itiraf ediyorum ki bugün kafamı fazlasıyla karıştırdın.” Çağlar uyumuyor muydu yani?

Sustum, konuşmamı istemiyordum ama söyleyebileceklerini de merak ediyordum.

“Yarın akşam ne konuşacağız bilmiyorum ve biraz endişeliyim ama güzel bir konu hakkında olduğunu ümit ediyorum.” İç çekti. “Esim...”

Hadi söyle!

Sakın söyleme!

Beynimin içi tam bir karmaşaydı. Kendi kendime bir çatışma başlatmıştım. Söylemezse merakımdan bütün gece uyuyamazdım ama söylerse de planlarım suya düşebilirdi.

“İyi geceler.”

Bu muydu yani bunca gerilimin sebebi. Bir “iyi geceler” cümlesi mi? Her neyse, bu benim açımdan iyiydi. Önce benim konuşmam için tanınmış bir fırsattı.

“İyi geceler.” derken bile acaba demese miydim diye düşünüp durdum. Uyanık olduğumu ve söylediklerini duyduğumu biliyordu artık. Fakat kendimi bu kadar kasmamın maksadı neydi ki? Sanki ortada bir ilanıaşk varmış gibi durumu abartmanın sırası değildi. Yalnızca sıradan bir “iyi geceler” cümlesiydi. Bundan ibaretti.

Her kelimeyi, her cümleyi tartarak senelerce öyle konuşmaya programlanmış beynim için artık yenilik zamanıydı. Sonuçta bu

insanlar annem değillerdi. Akıl ve ruh sağlığı yerinde insanlardı. Normal bireylerdi.

Filmlerdeki gibi perdenin kenarından odaya, yüzüme doğru vuran güneşin ilk ışıklarıyla mutlu bir ruh hâli içinde gülerek uyanıp kollarımı yukarı doğru esneterek ayılmak isterdim ama bu bir film sahnesi değildi, benim gerçek hayatımdı. Ve gerçek hayatımda uyandırılma biçimim Rosa'nın kapıyı yumruklamasının ardından Çağlar'ın uyku sersemi hâliyle saçını karıştırarak kapıyı Rosa'ya açması ve Rosa'nın içerisinde birkaç defa adımın geçtiğine emin olduğum yüksek sesli cümleleriyle yatağımın ucuna oturması ve beni dürtüklemesi şeklindeydi.

“Sana da günaydın Rosa.” diyen Çağlar, alamayacağını bildiği karşılığı beklemeden banyoya gitti.

Bu sırada Rosa da beni sarsmaktan vazgeçmemişti. Sonunda pes ederek kalktım ve yerinde zor duran kafamı yatak başlığına dayadım.

“Rosa yalvarırım daha küçük kelimelerle konuş. Zaten azıcık uykuyla duruyorum şurada.”

“Tamam, tamam. Ama sen de çabucak hazırlanıp lobiye geliyorsun. İşimiz var.”

Sarsak beynim çalışmayı bırakmıştı sanırım. “Sabahın köründe ne işimiz olduğunu sorabilir miyim acaba?”

“Düğün saatine kadar Belinay'ın nedimeleriyle beraber sabahın düzenlediği parti ve fotoğraf çekimine davetliyiz.”

“Uff.” Saçlarımı karıştırıyordum. Bu kadar sosyallik benim için haddinden fazlaydı. “Ne ara nedime tayfasından sayılır olduk?”

“Haber yarım saat kadar önce geldi. Zaten onlar da bu etkinliği dün gece düşünmüşler. Biz evden ayrıldıktan sonra asla yatmayan vampir ailem Belinay'ın kafasına işlemiş bu düşünceyi. Ve bil bakalım bunu ilk başlatan kimmiş?”

“Tıa Clara.” dedik aynı anda. Bunu düşünmeye gerek bile yoktu. Kadın her konuda vardı. Aile üyelerinden Rosa’yı en çok Clara teyzeye benzetirdim. İkisi de birçok konuda yetenekliydi-ler. Harika birer organizatör olma ve her meseleye el atma yete-nekleriyle kesinlikle ruh ikiziydiler.

Çağlar’a, ben ses etmeden çıkmamasını söylememin ardın-dan üstümü değiştirdim. Dışarı çıktığındaysa ben girdim ve ha-zırlandım. Fazla uğraşmama gerek yoktu çünkü zaten saç, mak-yaj işini orada halledecektik.

Güzel zaman geçiriyordum ama bugün hiçbir şey gerginliği-mi alarak akşamı unutturamazdı. İçimdeki kelebeklerin kıpraştı-ğını hissedebiliyordum. Bu odada gelinden daha fazla heyecanlı birisi varsa o da kesinlikle bendim. Bu, hayatımı ikinci sefer ye-niden değiştiriyor oluşumdu.

“Kızlar alın şunları için. Akşam sizin de çok geç saatlere kadar uyumadığınızı biliyorum. Enerjiye ihtiyacınız var.” Belinay dü-şünceli ve iyi birine benziyordu. Birkaç tanımadığım arkadaşı ve Rosa’yla ben nedime takımını oluşturuyorduk ve Belinay, bize içinde ne olduğunu bilmediğim ama gerçekten enerji vermesini umduğum bir içecek karışımı ikram ediyordu. Bunun beni ayak-ta tutmasını umdum.

Herkes Clara teyzenin bu partiyi son anda hazırlamayı nasıl başardığını bilmeden saten sabahlıklarıyla odada eğleniyordu. Ben ise bir köşede durmuş onları izliyordum.

“Esim bize katılmalısın. Azıcık sohbet ve biraz da dans etsen ölmezsin.” Tam Rosa’ya itiraz etmek üzereyken kapı tıklatıldı. Kuaför ve makyöz ekibi gelmişti. Ben de böylelikle bu işten sıy-rılmıştım.

Gelinle ilgilenen grupla bizimkisi farklıydı. Belinay’la ilgi-lenecek kişiler belliydi, diğer çalışanlar ise her birimizle sırayla

ilgilenmişti. Benimle işleri bittiğinde gerçekten de güzel görünüyordum. Her zaman yaptığım sade makyajdan biraz daha yoğun ve ela gözlerimi ortaya çıkaran bir makyaj, üstten bir kısmı toplanarak dalga verilmiş uzun saçlarımla hoş gözüküyordum.

Fotoğraflar, videolar çekildi, şampanya patlatıldı -ki ben asla içmedim çünkü bir rezilliğe daha sebebiyet veremezdim- atıştırmalıklar yendi, sohbetler edildi; sabahlıklar çıkarılıp elbiseler giyildi ve tekrar fotoğraflar çekildi.

Hiç beklemediğim bir şekilde keyif almıştım bugünden. Ayrıca kafamı dağıtmak için de birebir olmuştu.

Son hazırlıkların, ruj tazelemelerin bitiminin ardından Doruk abi Belinay'ı almak için gelmişti. İkisinin de birbirlerine bakışları kalbimde ümidin tomurcuklanmasına sebep oldu. Aşkla bakıyorlardı ve birbirlerini çok sevdikleri belliydi.

Aşkın her ilişki için zedeleyici ve hastalıklı bir duygu olmadığına şahit oluyordum sanırım. Bir dileğim vardı. Ama bu, kendim için değildi. Birbirlerine olan sevgilerini gözlerinden okuyabildiğim Doruk ve Belinay içindi. Daima mutlu olmalarını, kendilerini ve etraflarındaki insanları yıpratmamalarını diliyordum.

Çiftimiz gittikten sonra biz de eşyalarımızı topladık ve odadan çıktık. Teoman ve Çağlar lobide bizi bekliyorlardı.

ÇAĞLAR

Nefesim kesilmişti.

Esim çok güzel olmuştu. Her hâli güzeldi zaten ama her biri birbirinden farklıydı.

Lacivert elbisesinin içinde ve her gün, her saniye bakmak istediğim gözlerini ortaya çıkaran makyajıyla nefes kesiciydi.

Ben öyle dalgın dalgın Esim'e bakarken yanımdan hızla birisi geçti. Dikkatimi Esim hariç hiçbir yere veremiyordum.

En nihayetinde Rosa'nın dürtüklemesiyle taş kesilmiş hâlimden kurtuldum. Bana içten gülümsemesi ve mutlulukla parlayan gözleriyle bakan Esim'e doğru hareket ettim. O da bana doğru birkaç adım attı.

"Çok güzelsin." dememin ardından ikimiz de tuttuğumuz solukları vermiştik.

Uzattığım koluma girmişti ve böylece bizi bekleyen araca yönelmiştik.

Düğün salonuna vardığımızda Rosa'nın kalabalık ailesi bizi coşkuyla karşılamıştı. Asla bitmek tükenmek bilmeyen enerjilerinin nereden geldiğini merak ediyordum doğrusu. Hepimiz bizim için ayrılan masaya geçmiştik ki Rosa'ya bir telefon geldi. Görüşmesi bittiğinde endişeli gözüküyordu.

“Esim, Belinay ağlıyormuş.” Bir anda tüm kanı çekilmiş gibi bembeyaz kesildi, o muhteşem gülümsemesi kayboldu.

“Ağlıyor muymuş?” Sesi her harfin ardından daha da kısılmıştı. Gözleri nikâh masasının olduğu yere kaydı ve yaşlarla doldu. Bir anı, kötü bir anı hatırlamış, kendi içinde boğuluyormuş gibiydi. Rosa’yı dinlemeyi çoktan kesmişti.

Elimi omzuna koymamla irkildi ve ne ifade ettiğini bilmediğim bakışlarıyla bana iyice baktı. Korku muydu, endişe miydi, kaygı mıydı? Belki hepsiydi belki hiçbirini. Zihninden neler geçtiğini, neler düşündüğünü anlayamıyordum.

Teoman beni oturduğum yerden kaldırırken gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı.

“Esim, bana bak. Bana bakmalısın.” Teoman boşuna çabalıyor gibiydi ama görüş mesafesine zoraki girince Esim gözlerini kırıştırdı ve toparlandı.

“Rosa’nın dediklerini iyice duydun mu?”

Esim, başını salladı. “Belinay ağlıyormuş.”

“Gerisini duymadığını tahmin etmiştim. Neden ağladığını duymadın değil mi?”

Zorla başını iki yana salladı. “Belinay’ın duvağı yırtılmış Esim, sadece duvağı yırtılmış. Beni anlıyorsun değil mi?”

Bakışlarını Teoman’dan ayırıp kucağına çevirdi. “Duvak. Yırtılmış.” derken gözleri giderek beleriyordu. Aniden başını Rosa’ya çevirdi. “Duvağı yırtıldığı için mi ağlıyormuş?” Dengesizce gülmeye başladı. “Başka bir problem değil yani?” Elini göğsüne koyup “Oh!” diye rahatladı.

Esim, çantasını da alıp kalkarken Rosa da bize mimikleriyle “yok bir şey” dermişçesine hareket yaptı ve peçeteyle su alarak Esim’in peşinden gitti.

Teoman kendi sandalyesine geçip yerime oturmam için işaret etti. Sersemlemiştim ve bütün bu kısacık andan ne çıkarmam gerektiğini bilemez hâldeydim.

“Az önce ne oldu?” Sorunun sesli bir şekilde dudaklarımın arasından dökülmesi beni de şaşırtmıştı.

“Bilemiyorum kardeşim ama Esim’in bir travması var gibi. Ve tahminimce bu travmasının da senden ayrılmasıyla bir alakası var.”

Nasıl bir travma Belinay’ın ağladığını duymasıyla tetiklenmiş olabilirdi ki?

Aylar öncesini düşündüm. İlk karşılaştığımız gün söylediklerini. Hayatında aşk istememesini. Aşkın yıpratıcı ve zarar verici olduğunu söylemesini. Bunları bugünle bağdaştırmaya çalıştım. Belinay’ın düğün gününde ağlaması ona ne ifade etmiş olabilirdi ki? Ama ikisi arasındaki bağlantıyı çözemedim.

Bir anda aklıma, aramıza koca bir dokuz sene girdiği düştü. Bu seneler hakkında en ufak bir fikre sahip değildim. Aylardır aramızdaki yılları yok saymıştık, görmezden gelmiştik. Ama bu uzun süreli kayıp, varlığını hissettirmeye başlamıştı. İyi ya da kötü, kimlerle neler yaşadığını bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni içten içe yiyip bitiriyordu.

İkisi de huzurlu bir şekilde masaya döndüklerinde rahatlamıştım.

“Neler oldu? Herkes iyi mi?”

“Çok şükür herkes iyi ve her şey yolunda hayatım. Her şey yolunda dediysem de duvak cidden çok kötü bir şekilde yırtılmış ama biz Esim’le birlik olduk ve olaya el attık. Duvağın zaten gelinliğe pek uymadığım ve günümüzde demode olduğu gibi bahaneleri sıralayarak gelini sakınleştirdik. Şu an daha iyi ve sonuç olarak artık ortada bir duvağımız yok. Bir de bütün bu düğün stresiydi falan derken içinde birikmiş her şey patlamış oldu. En azından rahatladı. Artık bütün gece boyunca daha iyi hisseder.” Teoman, yanına geçen nişanlısının eline rahatlatıcı bir öpücük kondurdu.

Ben ise ne yapacağımı bilemedim. Şu anki konumumuzda ne sıradan iki arkadaş sayılabılırdık ne de sevgili. İkisinin arasında belirsiz bir noktada sıkışıp kalmıştık.

Esim iyi görünüyordu, sanki on dakika önce o kısa ama garip an hiç yaşanmamış gibi. Rol yapmakta iyiydi ama arada dudağının kenarının titremesi onu ele veriyordu. Ona destek verdiğimi ve yanında olduğumu göstermek için şimdilik yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım ve elini hafifçe tuttum. Eline, elle-rimize baktı ve sonra da bana gülümsedi.

“Ah! İşte geliyorlar.” Rosa’nın verdiği haberle hepimizin yüzü girişe yöneldi. Belinay ve Doruk salona giriş yapmış ve nikâh masasına oturmuşlardı.

Onlar nikâh memuruna “evet” derken ben de Esim’i izledim. Her söylenen kelimenin ardından rahatlıyordu.

Doruklar, ilk dansı yalnızca kendileri ettiği için bütün konuklar yerlerindeydi ama şarkı biter bitmez dans pistini çiftler doldurdu. Tabii bunların içinde yerlerini ilk kapanlar Teolar olmuştu.

İlgiyle insanları izleyen Esim’e döndüm. “Esim, benimle dans eder misin?” diyerek elimi uzattım.

Zarifçe elimi tuttu ve kalktı. “Seninle bir ömür boyu dans edebilirim.”

Yine aynısını yapıyordu. Bizden bahsediyordu. Gelecek zamandan ve uzun bir andan. Mutluluğumun yansıması olarak ağızım kulaklarıma varırken Esim’i iyice kendime çektim ve ellerimi beline koydum. O da hiç çekinmeden veya düşünmeden bana yanaştı ve ellerini boynumun arkasında birleştirdi. Uzun süren sessiz bakışmalarımızın ardından başını göğsüme yasladı.

“Burada olmayı seviyorum.” Bir elini kalbimin üstüne götürdü. “Atan kalbinin etrafında olmayı.”

“Esim...” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, sadece ismi dudaklarımdan dökülüvermişti.

“Dans bitince benimle dışarı gelmeni istiyorum. Artık baş başa konuşmamızın vakti geldi.”

Alnından öptüm ve sıkıca sarıldım. “Konuşalım.”

Biraz *dejavu* yaşıyordum. Yine güzelce giyinmiş ve bir etkinlikte dans ediyorduk ve Esim, benimle konuşmak istediğini söylüyordu. Ama bu sefer başka olacaktı. Bu sefer kötü bir son yoktu. Bunu Esim’in yüzünden, tavırlarından ve konuşma şeklinden anlayabiliyordum. Fakat yine de seneler önce kalbimin o ufak köşesine yerleşmiş karanlık, bana fazla umutlanmamam gerektiğini söylüyordu. Bir kötülük seziyordu sanki.

Dansımız biter bitmez bileğimi yakalayan Esim, beni bahçeye çekmişti. Devasa ağacın altına, تنها bir köşeye gelmiştik.

Esim, gerginlikten parmaklarını sıkarken bir yandan da insanlar var mı diye etrafı kolaçan ediyordu.

Ona müsaade ettim. Söylemesi için baskı uygularsam çok daha büyük bir strese sokacağımı biliyordum. Kendisi hazır olunca söyleyecekti nasıl olsa.

Çevreyi taraması bittikten sonra havayla doldurduğu yanaklarını serbest bıraktı ve gözlerimin içine baktı. Artık hazırды.

“Çağlar, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.” Bakışları giderek daha kararlı ve kendinden emin bir hâl alıyordu. “Bizim hakkımızda.” Gözlerini bir saniye bile kaçırmıyordu.

“Geçmişte çok büyük bir hata yaptım ve biliyorum ki bunun telafisi yok. Ama geleceği farklı bir yönde şekillendirebiliriz. Eğer sen de istersen bunu birlikte başarabiliriz. Bazı... Bazı şeylerin üstesinden gelebiliriz. Ben seni hâlâ sev...” derken yabancı bir adamın sesi konuşmasını yarıda kesmişti.

“Esim.”

Tanıdık bir sestı ama bir anlığına kim olduğunu çıkaramadım. “Kızım.”

Esim, kesik bir nefes verdi ve sendeleyerek sesin geldiği tarafa doğru döndü.

“Baba.”

ESİM

9 yıl önce...

Balo günü

Hayatım her geçen gün daha da beter bir hâl alıyordu. Babam evi terk edeli iki ay olmuştu. Başka bir kadın için bizi, kendi karısını ve öz kızını terk edeli tam iki koca ay geçmişti. Biz uyurken ardında tek bir iz bile bırakmadan evden ayrılmıştı. Onu son görüşüm annemle salonun ortasında bağırıştığı ve benim gerçekleri öğrendiğim andı.

“Beni aldattın işte, neden her seferinde inkâr etmeye kalkıyorsun ki? Sizi gördüm, telefon konuşmalarınızı duydum. Neden bunu bana yaptın ha, neden bize bunu yaptın? Biz birbirimize âşıktık. Ama aşkı gerçek olan tek taraf benmişim demek ki. Seninki sadece bir yalandan ibaretmiş. Gerçekten sevseydin beni, gerçekten âşık olsaydın bana, başka kadınların yanına gitmezdin.”

Babam delirmiş gibi ellerini saçlarına geçirip çekmişti.

“Elvan, bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun, gerçeği kendine göre kurguluyorsun ve bir yalan yaratıyorsun, gerçekleri saptırıyorsun. Ben seni hiçbir zaman aldatmadım.”

Annem sinirle solumuştu.

“Hiçbir erkek aldattığını kabullenmez zaten. Karşıma geçip suçunu kabul ederek ‘Evet seni aldattım karıcığım...’ demeni beklemiyordum ne de olsa. Ama kendini haklı göstermek için bana yalancı gibi ithamlarda bulunamazsın!”

Uzun zamandır aralarında bir sorun olduğunu bildiğim ebeveynlerimin benden ne gizlediklerini işte böyle öğrenmiştim. Hayatımın sonsuza dek değişeceğini hissetmiştim.

Okuldan dönmüştüm ve bu duyduklarımın üzerine tek omzumda olan çantam kaymış ve gürültülü bir sesle yere düşmüştü. İkisi de aynı anda, çıkan ses yüzünden benden tarafa dönmüşlerdi. Endişe ve korku doluydu bakışları. Bir iki adım gerilemiştim, duyduklarım zihnimde tekrar dönerken.

“Kızım.” demişlerdi bir ağızdan.

Ama ben yapamadım. Konuşamadım. Babama hesap sora-
madım, anneme “Neden bunca zaman benden gizlediniz?” di-
yemedim. Sadece kaçtım. Ciğerlerimde sıkışık kalan nefesim ve
yitirdiğim dengemle zoraki bulduğum kapı kolunu indirip ken-
dimi dışarı attım.

Koştum. Nereye olduğunu bilmeden, hangi tarafa gittiğimi
düşünmeden. Kaçtım.

Mahalleden uzaklaşmıştım. Birkaç sokak ilerideki büyük par-
ka gitmiştim. Kimsenin olmadığı تنها bir köşe bulup kökleri
toprağın üst tarafında yer etmiş ağacın çıkıntısına oturmuştum.

Hava kararana kadar öylece oturup düşünmüştüm. Benden
gizledikleri, aralarındaki gerginliğe sebep olan mesele açığa çık-
mıştı nihayet.

Babam, annemi aldatmıştı.

Ama babam öyle bir insan değildi ki. Bunu ona kondurmak is-
temiyordum çünkü onu tanıyordum. Ya da tanıdığımı sanmıştım.

Bu, aşktan korkmaya başlamamın ilk sebebiydi ama en büyü-
ğü değildi. O akşam eve gittiğimde annem bacaklarını kendine
çekip kollarıyla sarmalamış, yere boş boş bakarak oturmuştu.

Çok fazla sorum vardı ama hem çekindiğimden hem de alacağım cevaplardan korktuğumdan hepsini yutmuştum fakat ben kapı eşiğinden ayrılmak üzereyken annem beni fark etmişti.

“Esim.” Beni durdurmuştu. “Şahit olduğun şey için, öğrendiklerin için özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim.” Sertçe yutkunup devam etti. “Biz... Biz boşanıyoruz.”

Gözlerinin parlamasına sebep olan tuttuğu yaşlar, ince yanaklarından süzölmüştü. Böyle bir durumda nasıl davranılır bilmiyordum ama annemi öyle incinmiş görünce yapabileceğim en iyi şeyin sarılmak olduğuna karar verdim.

Omzumda ağlayarak uyuyakalmasının ardından ben de gizlice, onu uyandırmadan ağlamıştım. Hayatımın geri dönüşsüz bir şekilde mahvoluşunun selamlamasıydı döktüğüm bu yaşlar.

Ertesi sabah uyandığımızda annem üstünü değiştirmek için gardırobunu açtığında babamın bütün kıyafetlerinin gittiğini görmüştü. Biz uyurken bütün eşyalarını toparlayıp evi terk etmişti.

Birkaç gün sonra babama boşanma davası açmıştı. Babam ona anlaşmalı boşanmayı teklif etmişti ama annem onu aldatan bir adamla hiçbir konuda anlaşma yapmayacağını söylemişti. Boşanmak için bile. Böylece uzun sürecek bir dava sürecinin içine girmişlerdi.

Annem iki ay içerisinde çökmüştü. Her gün yediği yemeğin miktarını bir lokma daha azaltıyordu. Uykuları düzensizleşmişti, işe doğru düzgün gitmiyordu, ev ve mutfak işlerini umursamıyordu. Geçen her günün ardından üstüme binen yük artıyordu. Bir yandan da derslerle ve üniversite sınavıyla uğraşmam gerekiyordu.

Yorgunluğumu ve mutsuzluğumu arkadaşlarıma ve Çağlar’a yansıtmamaya çalışıyordum ki kendi dertlerine bir de benimkini katmasınlar. Ama ne kadar başarılı olduğum konusunda emin değildim. Önümüzde geleceğimizi etkileyecek, yönlendirecek

çok önemli bir sınav vardı ve buna konsantre olmalıydık. En azından onlar olmalıydı. Kafalarını benim aile sorunlarımla meşgul etmelerine izin veremezdim. Bu sebeple hiçbirine anlatmadım. Hayatım normalmiş gibi davrandım.

Babamın evi terk etmesinden on gün sonra annem, bu evde çok fazla birlikte anıları olduğunu ve buna artık katlanamadığını söyledi. Böylelikle okuluma çok uzak olmama kaidesiyle kiralık evler araştırdık. Şanslıydık ki kısa zamanda bulabilmiştik. Sözleşme imzalanır imzalanmaz nakliye firmasını ayarlamış ve çok hızlı bir şekilde taşınmıştık.

Ama ben yaklaşık iki ay boyunca her sabah, o eski evimizde yaşıyormuş numaraşı yaptım. Çağlar sabahları beni almaya geldiğinde apartmandan çıkıyormuş gibi ya da o yoldan geliyormuş gibi davrandım. Fark etmedi veya şüphelenmedi. Perdeleri almadığımız ve satılık tabelası asmadığımız için dışardan bakınca taşındığımız anlaşılmıyordu. Üstelik her gün anneme karşı sergilediğim “ben iyiyim” tavırlarım sayesinde iyi bir oyuncu olmuştum.

Bugüne kadar yaşananlar bu şekildeydi ama dün bambaşka bir şey olmuştu. Zaten yemeyi iyice kesmiş olan annem kusmaya başlamıştı. Gün içinde durduk yere kusuyordu. Midesi boş olsa dahi. Gece uyumayıp saatlerce ağlamış ve bu sabah ise kendi kendine saçlarını kesmişti. Gördüğüm anda engel olmaya çalışmışım ama çok geçti. Saçlarının yarısını biçimsiz bir şekilde kesmişti. Kuaföre gitmeyi önermişim ama reddetmişti. Ben de o hâliyle kalmasına izin vermemiş ve onu bir sandalyeye oturtarak elimden gelen en iyi biçimde düzeltmişim.

Süpürgeyi alıp döndüğümde yere çökmüş, kestiği saçları eline almış bakıyor ve ağlıyordu.

“Benim saçlarımı koklayıp okşardı, beni ne kadar sevdiğini söylerdi.” İçinde saçları olan avucunu, tırnak izi bırakacağını bildiğim kadar sert sıktı. “Ama şimdi o kadına yapıyordur. O kadının saçını okşayıp onu sevdiğini söylüyordur.”

Sıktığı yumruğuyla defalarca yere vurdu. Bunu durdurmam gerekiyordu. Zor olmuştu. Zaten her gün her şey gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Bu akşam mezuniyet partimiz vardı ama ben hiç havamda değildim. Neşe saçan, gülüşen, dans eden, eğlenen, mutlu olan insanların, arkadaşlarımın arasına katılmaya hazır hissetmiyordum. Onlardan biri değildim, bu partiye ait değildim.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup mutluymuş gibi davranamayacağımın farkına vardım. Bu durumdan çok yorulmuştum. Artık daha fazla rol yapamazdım. Bunun için gücüm kalmamıştı. Tükenmişim.

Ama yaşadıklarımı kimseye anlatamazdım. En azından birkaç hafta boyunca. Bütün bu sınav meselesi sona erdiğinde Rosa ve Çağlar'la bu durumu paylaşabilirdim.

O ana dek de rol yapacak gücüm kalmadığını bildiğimden onlardan uzak durma kararı aldım. Partiye gidecektim ama eğlenmeye değil, ilişkimizi kısa süreliğine sonlandırmaya.

Rosa onların evinde hazırlanmamız için ısrar edince fazla düşünmeden kabul ettim çünkü evde kalsam biliyordum ki hazırlanamayacaktım. Annem, onu bu hâlde bırakıp eğlenmeye gittiğim için bana küsecekti ve burnumdan getirecekti. Kendi depresyonuna beni de sürükleyecekti. Buna izin vermemek için birkaç eşyamla hızlıca evden çıktım.

Aynanın karşısına geçmiş makyajımızı yaparken Rosa çekine-
rek sordu.

“Esim, sen pek iyi gözükmüyorsun. Kötü bir şey mi oldu?”

Solgun yüzüm canlansın diye sürdüğüm allığın fırçasını masanın üstüne bıraktım. “Bu gece önemli bir şey yapacağım, çok önemli. Ve çok kötü. Ama ikimizin iyiliği, özellikle de Çağlar'ın iyiliği için bu gerekli.”

Rosa da sürdüğü rujunu bir kenara bıraktı. “Esim, hiç hayırlı konuşmuyorsun. Endişelendiriyorsun beni.”

“Endişelenme, en kısa zamanda yapacak olduğum bu hatayı telafi edeceğim. Zamanı geldiğinde açıkça konuşacağız.”

“Arkadaşın olarak sonuna kadar yanındayım ama madem hata olduğunun farkındasın, öyleyse ne diye yapıyorsun?”

“Sana da şimdilik anlatamam Rosa. Çok yakında... Çok yakında sana da anlatacağım. Söz.”

Rosa bir şey dememişti ama kaygılı olduğu ve kendini zor tuttuğu belliydi.

Dünyanın en anlayışlı arkadaşıydı ve ondan sürekli bir şeyler saklamak kötü hissettiriyordu. Bunca senelik dostluğumuza ihanet ediyormuşum gibi geliyordu.

Güneş batmak üzereyken Rosa’nın babası bizi partiye bıraktı. İçeri girmeye ölesiye korktuğum için yapmadım. Mekâna yakın olan sahile gidip uzun balo elbisemle kumlara oturdum. Bir günün daha bitmesini seyrettim. Bugünden daha beter geçecek ve sanki yetmiyormuşçasına yeni dertler eklenecek yarını düşündüm.

Dakikalar gibi gelen ve sadece deniz dalgalarının huzurlu sesiyle kuşatılmış iki saatin ardından kalktım ve elbisemdeki kumları silkeleyerek partinin olduğu mekâna doğru yürüdüm. Bu sırada telefonuma bakmıştım. Rosa ve Çağlar’dan sayısız cevapsız arama ve onlarca mesaj vardı.

Rosa’ya, endişelenmemesini, kafa dağıtmak için yürüdüğümü ve şu an partiye gelmekte olduğumu açıklayan kısa bir mesaj attım. Mesajımı alan Rosa beni kapıda karşılamış ve boynuma atılmıştı.

“Ah Esim ah! Beni ne kadar endişelendirdiğinin farkında mısın? Birlikte gelmiştik ve sen bir anda kaybolup ne aramalarım ne de mesajlarıma dönüş yaptın. Emir senin sahile doğru yürü-

düğünü söyleyince nasıl rahatladım anlatamam. Yalnız kalmak isteyeceğini tahmin ettiğimden gelmedim ama konuşmak istersen ben hep buradayım, bil.”

“Sana sahip olduğum için çok şanslıyım Rosa’m.”

“Birbirimize sahip olduğumuz için çok şanslıyız arkadaşım.” Bu gece buradan ayrılana kadar akıtmayacağıma yemin ettiğim gözyaşından bir damla, sözüme ihanet edip akmıştı.

“O dediğin kötü şeyi yapmakta kararlı mısın? Belki kararını değiştirmişsindir.”

Başımı salladım. “Hayır, değiştirmedim. Yapacağım. Belki de her şeyi çöp edeceğim ve geri dönüşü olmayacak ama bütün ihtimalleri düşündüm. Yapmam, yapmamamdan daha hayırlı, inan bana.”

“Umarım dediğin gibidir.”

“Umarım.”

Bu işi daha fazla uzatamazdım, uzatırsam yapamazdım. O yüzden gözlerimle mekânı iyice taradım ve Çağlar’ı buldum. Hâlihazırda yavaş tempolu bir şarkı çalarken yanına gidip dans etmeyi teklif ettim.

Nerelerde olduğumu, neden bu kadar geciktiğimi sorguladı ama onu susturdum ve sadece bu dansa odaklanmasını istedim.

Şarkı bitene kadar ona sıkıca sarıldım ve aklıma kazımak istermişçesine yüzünü inceledim.

Şarkı bitti ve hareketli yeni bir şarkı başladı. Diğerleri dansın ritmine ayak uydururken biz öylece durduk.

“Esim, bir sorun mu var, neden öyle bakıyorsun?”

Direkt söylemeliydim yoksa cayardım, yapamazdım. Tuttuğum elini bıraktım. Bu, onu terk edişimin ilk aşamasıydı. Ama o henüz bunu anlamamıştı. Gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine baktım.

“Çağlar, ben ayrılmak istiyorum. Ben...”

“Yapma Esim, yapma. Şimdi olmaz. Sonuna kadar gelmişken dönemezsin.”

“Benden bu kadar.” İnkâr hâline girişmiş bir şekilde kafasını sallıyordu. “Bitti.”

Hızlı adımlarımla bir kere bile arkama bakmadan mekândan ayrıldım. Tam kapıdan çıkarken “Neden?” diye bağırdığını duymuştum. Kulak asmamak için direndim. Kaçışım kolay olsun diye içeri girmeden önce aradığım taksi, mekânın önünde beni bekliyordu. Zaman kaybetmeden bindim ve dümdüz sürmesini söyledim. Biraz uzaklaşınca durdurdum ve indim. Burası Kedi Kitabevi’ne yakındı. Ciğerlerime gecenin ayazını çekerek bizim bankımıza gittim. Bunun son oturuşum olacağını bildiğimden kalbimdeki hüznün daha da büyüdü.

Artık üstünde durmakta güçlük çektiğim topuklularımı çıkarıp bir kenara attım ve banka oturdum. Tutmak için çabalamayı bıraktığım yaşlar yanaklarımdan süzüldü, elbiseme düştü. Kalbim buz tutmaktayken içimde bir yangın vardı. Ve bu yangının alevleri, buzlanmayı eritmeye yetmedi. Kalbim, kurtarılamayacak derecede etkilenmişti.

Yarı ölü bir kalple yaşamaya çalışmalıydım. Ta ki ona tekrar hayat bahşedecek kavuşmaya kadar. Bir kavuşmamız olacağını düşünmüştüm. Benim Çağlar’a olan biten her şeyi açıkladığım ve onun da beni anlayışla karşıladığı bir kavuşma ama işlerin benim için hiçbir şartta iyiye gitmeyeceğini, geçen her günün bir öncekinden daha da kötü olacağını hesaba katamamıştım.

ÇAĞLAR

Esim neden babasına hayalet görmüş gibi bakıyordu?

“Canım kızım, Esim’im. Seni çok özledim bir tanem.” Murat amca iki adım atarak bize yaklaştı. Babası yaklaşırken Esim geriledi.

“Ne işin var burada?” Sesi kırgınlık barındırıyordu.

“Arkadaşımin oğlunun düğününe geldim tabii ki de. Ama özellikle senin burada olacağını tahmin ettiğimden geldim. Aradan geçen onca senenin ardından belki bana bir şans verip konuşmak istersin diye.”

Murat amca bir adım atmak üzereyken Esim bağırdı. “Sakın!” Kendisini geri çekmeye çalışırken ayakkabısının topuğu yamuldu ve düşmesin diye kolundan tuttum fakat hızla benden kurtuldu. Gözlerinde yine o bakış vardı. Beni terk ettiği zamanki bakışı.

“Sakın bana yaklaşma baba.”

“Ama kızım...”

“Hayatım, neredesin?” Yakınlardan bir kadın sesi geliyordu. Murat amca sesi duyunca irkilmişti ama bozuntuya vermemeye çalışıyordu. “Ah, buradasın demek.” Hemen hemen kırklı yaşlarının sonunda diyebileceğim kısa, kestane renkli saçları olan orta boylu bir kadın Murat amcanın koluna girdi.

İsterik bir kahkaha sesi duyuldu. Esim'den geliyordu.

“Bir de yeni karınla mı geldin buraya? Benim burada olacağını düşün­düğün hâlde.” Babasının yeni karısı mı? Neler dönüyordu burada? Esim'in ailesi hangi ara boşanmıştı? “Pes, vallahi pes. Sana diyecek başka kelime bulamıyorum.”

“Esim, aslında bildiğin, sandığın gibi değı...” İsmi­ni bilmediğim kadın konuşmuştu.

“Sen sus.” Esim işaret parmağını kadına doğrultmuştu. “Senin konuşmaya hakkın yok.” Kadın Murat amcanın kolundan çıktı.

“Sinem, şimdilik bizi yalnız bıraksan daha iyi olacak sanırım.” Kadının ifadesinde anlayış belirdi ve itiraz etmeden gitti. Esim yumruklarını sıkmış, babasına bakıyordu.

“Neden geldin, neden buradasın? Hayatımızı yeterince mahvetmediğini mi düşündün? Yine berbat ediyorsun. Bu akşam olmak zorunda mıydı?” Göz bebekleri deli gibi dönüyordu, ellerini bir o yana bir bu yana savuruyordu.

“Hayır kızım. Ben sadece sana gerçekleri anlatmaya geldim. Yaşananlar bildiğin gibi değil.”

Ellerini saçlarına geçirip çekiştirdi. “Hangi gerçeklerden bahsediyorsun baba? Asıl sen yaşanılanları, yaşadıklarımı bilmiyorsun. Annemle beni nasıl bir cehennem azabına sürüklediğinin farkında bile değilsin, değil mi? Ama karşıma geçip gerçekleri anlatmaktan mı bahsediyorsun? Yapma lütfen.”

“Esim, beni dinlemelisin, ben...”

Bütün gücüyle, delirmiş gibi bağırdı. “Git!”

Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefes alış verışı anormalleşiyordu. “Git dedim sana, git!”

Aralarındaki meseleyi tam olarak bilmediğimden karışmak istemiyordum ama karışmazsam her şey daha da kötüye gidecek gibiydi.

“Murat amca, sanırım şimdilik gitmelisiniz. Bu durumdayken konuşabileceğinizi sanmıyorum.”

Tekrar kızına baktı, sonra da yenilgiyi kabullenerek başını öne eğip yanımızdan uzaklaştı. Babası görüş alanından çıkar çıkmaz Esim, kendini yere bıraktı ve ağlamaya başladı. Toparlanamayacağını anladığımda ben de yanına çömeldim.

“Esim, neden bu hâldesin? Ben... Anlayamıyorum.”

Elinin tersiyle yüzünü sildi. “Yapamam.”

“Neyi yapamazsın?”

Çatılmış kaşlarıyla yere bakıyordu, bana değil. “Biz arkadaş olamayız Çağlar.”

“Bunu ben de biliyorum, o yüzden...”

“O yüzden artık görüşmesek daha iyi olur.”

Kırılma sesi yankılandı kulaklarımda. Her şey paramparça oluyordu. *Yine.*

“Neden?” Bu soruyu ona ikinci defa sormayı hiç istemezdim.

“Çünkü... Çünkü öyle olması gerekiyor, ben öyle istiyorum.”

Tamam, bu kadarı yeterdi. Her zaman kendi kafasına göre davranamazdı. “Hayatında bir şeyler oluyor ama bana asla anlatmıyorsun. Neden? Bana güvenmiyor musun?”

“Hayır, hayır.” Söylediklerime itiraz ediyordu.

“Öyleyse sorun ne? Anlatmazsan anlayamam ki?” Ciğerlerimi ılık havayla doldurdum. “Tam bana açılmak üzereyken baban geldi, yanında da bir kadın vardı. Sizi terk etmesinden, annenle geçirdiğiniz kötü zamanlardan bahsettin. Sonra delirmiş gibi davrandın ve... Ve bizden yine vazgeçtin. Bütün bunlardan ne anlamam gerekiyor? İlaç dolabındaki sakinleştiriciden ne anlamam gerekiyor?”

“Hiçbir şey anlamam gerekmiyor Çağlar.”

Saçlarımı geriye doğru çekiştirdim. “Beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Eğer amacın buysa her seferinde başardığını bilmeni isterim.” Bana hâlâ bakmıyordu. “Dokuz sene önce ne oldu, az önce ne yaşandı, hepsini anlatacaksın Esim. Bilmeye hakkım var.”

“Yapamam.” Ağlaması artık öfkeyle değil hüznle sarılıydı.

“Yapamazsın.” Yerden kalktım ve ellerimi silkeledim. “Yapamazsın demek. Ama ben yapabilirim.” Dikkatini çekmişim bu sözümle. Artık gözleri bende idi.

“Dokuz sene boyunca ne yaşadığımı sana anlatacağım. Emin ol ki senin de bilmediğin şeyler var. Hayatım sen gittikten sonra sıradan veya mükemmel değildi.” Merakla söyleyeceklerimi bekledi.

“Sonra da sen anlatacaksın. İkimiz de ne yaşadığımızı bilmeyi hak ediyoruz. Çünkü bütün bu olanlar ikimizin arasında. Birbirimizin hayatlarını etkiliyoruz Esim.” Evet demedi veya onaylamadı ama bir şekilde benden sonra onun da anlatacağını biliyordum. Altıncı hissim öyle fısıldamıştı kulağıma.

“Benim şimdiye kadar iyi olduğu mu sanıyorsun? Hayır, iyi değildim. Yaralısın, bunu gözlerinin içine baktığımda anlayabiliyorum ama buradaki tek yaralı sen değilsin. Gittiğin gece hayatımda, kalbimde bir karanlığa sebep oldun. Bazen sorun yokmuş gibi davrandığımda gerçekten de hiçbir sıkıntı yaşamadığımı mı sanıyorsun?

Seni aradım, her yerde. Arkadaşlarına ulaşmak için çabaldım, evine gittim -ki taşınmış olduğunuzu öğrendim- defalarca telefon ettim ama hiç açmadın. Fakat bütün bu kaçış çabalarına rağmen senden vazgeçemedim. Senelerce gittiğimiz mekânlara gittim, belki bir gün karşılaşırız diye. Editör oldum, belki günün birinde beraber çalışırız umuduyla. Zaman zaman eski evinizin önünden geçtim, geri taşınma ihtimalinizi düşünerek. İnternette ismini aratıp durdum, belki rastlayabilirim düşüncesiyle. Anne'nin kliniğine gittim, seni orada bulabilirim diye fakat kapandığını gördüm. Sana çıkan bütün yollar teker teker kapanıyordu Esim.

Sana ulaşamadığım, senden haber alamadığım her bir gün düşüncelerim gittikçe kötüleşti. Başına bir bela geldiğinden korktum. Aradan çok uzun zaman geçmesine rağmen izine hiç rastlayamayınca senin... Senin öldüğünü sandım. Aklımdan geçenleri

kontrol edemez olmuştum. Zihnimin içindeki bitmek tükenmek bilmeyen kötü düşüncelerle savaştım ama kazanamadım. Dikkat dağınıklığı ve kaygı bozukluğu yüzünden psikoloğa gittim. Günlere uyuyamadım, uyuduğum kısa zamanlardaysa kâbuslar gördüm. Hepsi de seninle ilgiliydi.

Şimdi, seni bulduktan sonra bile kâbuslarım sona ermedi. Ben... Ben seni tam kazanamadığım hâlde yine de kaybetmekten korkuyorum. Hâlâ daha bazı geceler uyku ilaçları sayesinde uyuyabiliyorum.”

Bakışlarındaki suçluluğu görebiliyordum. İstedğim suçluluk hissetmesi değildi, beni anlamasıydı.

“Sen gittiğinde beni de mahvettin Esim. Senden haber alamamak, iyi ya da kötü olduğunu bilememek beni bitirdi. En azından... En azından kaybolmasaydın, durumunun nasıl olduğunu bilseydim. Belki de o zaman bu kadar kötü olmazdım.”

Ağladığımı konuşmam bitince fark ettim. Esim yerden kalktı ve yanıma geldi. Yüzümdeki yaşları nazikçe sildi. Pişmanlık dolu gözleriyle bana baktı. Sonra onun da gözlerinden ince yaşlar süzüldü ve bana sarıldı. Bu sarılma, bir teselli sarılmasından daha fazlası değildi.

“Özür dilerim.” dedi. “Ben... Böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti. İyilik yapmak isterken işleri daha da beter batıracağımı düşünemedim. Ben, ben gerçekten üzgünüm. Böyle olsun istemezdim.” Bana sardığı kollarını geri çekti.

“Dokuz sene önce ailemiz yıkıldı.” Bakışlarını yine yere dikmişti. Sesi titrekti. “Bir gün okuldan geldiğimde annemler kavga ediyordu. Zaten aylardır aralarında bir gerginlik olduğunu biliyordum ama annemin ağzından çıkan o iki kelime...” Nefes almaya çalıştı. “Beni aldattın, demişti. İşte her şey o noktada başladı. Her şey o noktada bitti.” Tırnak kenarlarıyla oynuyordu.

“O gece biz uyurken babam bütün eşyalarını toparlayarak evi terk etmiş. Annem boşanacaklarını söyledi. Ortada çok büyük

bir sorun yok gibi duruyor değil mi? Sonuçta herkesin ebeveynleri boşanabilir.” İsterik, acı dolu bir gülüş çıktı ağzından. “Ama durum bu kadar basit değildi. Beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Babam o kadınla gününü gün ederken annemin durumu giderek kötüleşiyordu. Okul bitmeden iki ay önce aniden taşınmak zorunda kaldık. Annem yüzünden.” Bu dediği çok mantıksızdı.

“Ama seni her sabah evinden aldım.” diye itiraz ettim.

Başını daha da eğdi. “Numaraydı. Hepsi birer numaradan ibaretti. Anlamayasın diye her sabah o evden çıkıyormuş gibi yaptım. Son iki ay neredeyse her konuda rol yaptım.” Bir müddet konuşmadı. Sonra devam etti. “Annem gözlerimin önünde eriyordu. Yemek yemez, ev ve mutfak işleriyle uğraşmaz, işe gitmez, beni umursamaz olmuştu. Sonra kusma atakları başladı. Yemek bile yemediği hâlde her gün ama her gün safra kustı.” Anlatırken zihninde canlanan kötü anılar ona acı çektiriyordu. “Dilinde yer eden tek kelime ‘aşk’ idi. Kendi kendine sürekli birbirlerine ne kadar âşık olduklarını söyleyip duruyordu.” Sustu ve bana baktı. “Aşkın ne kadar zedeleyici bir duygu olduğunu gözlerimle gördüm. O duygudan korkmaya başladım. Böylece ondan kaçmaya karar verdim.” Gözlerini kaçırdı.

“Aşkın, sadece onu yaşayan iki kişi arasında kalmayıp etrafındakilere de zarar verdiğini bizzat deneyimledim. Annemin bakıcısı hâline dönüşmüştüm. Bütün yük benim omuzlarımdaydı. Evin bütün işlerini ben yaptım. Veteriner kliniğinin olduğu dükkânın kirasını karşılayamayınca daha küçük bir dükkâna taşındım, diğer çalışanların yardımıyla. Annem çalışmadığı için işler de azalmıştı zaten ama en azından elimizde bir gelir vardı. Babamdan nafaka almayı reddetmişti. ‘Beni aldatan adamın parasını istemem.’ demişti. Kısıtlı imkânlarla da olsa bir şekilde geçinmeyi başaramıştık.

Annemin... Annemin elle tutulur bir yanı kalmamıştı. Hastalıklı duruyordu. Suratı çökmüş, vücudundaki bütün kemikler sayılabilir hâldeydi. Yanından bir saniye bile ayrılamaz olmuştum.

Ayrıldığımda kötü şeyler oluyordu çünkü.” Sıkıca yumdu gözlerini. Boğazını temizleyerek devam etti.

“Ben o sene üniversiteyi kazandım. Kazandım ama gidemedim. Bir sene dondurmak mecburiyetinde kaldım. Annemi evde saatlerce yalnız bırakamazdım. O bir sene cehennem hayatı yaşadım.

Evden çıkmamak için direndiğinden onu doktora veya psikoloğa götüremiyordum. Sonra bir gün... Bir gün Rosa geldi. Ondan da kaçmıştım, senden kaçtığım gibi. Ama Liliana sayesinde bir şekilde beni bulmuştu.

Annem tuvalette kusarken ben de saçlarını tutuyordum, bu yüzden çalan kapıyı açamamıştım.” Elleri titriyordu. “Dakikalar sonra ‘güm’ diye bir ses duyuldu evde. Rosa ve Liliana yanında getirdikleri bir adama kapıyı kırdırmışlardı. Bizi bulduklarında banyonun zeminindeydik. Rosa beni hemen kaldırıp sarıldı ve salona götürdü. Liliana da annemle ilgilendi.

Evden çıkmayı reddettiği için Liliana tanıdığı bir psikologu eve çağırdı. Annem seanslara evde devam etti. Aydan Hanım’la, annem kadar olmasa da arada ben de konuşuyordum. Sakinleştiriciyi arada bir kullanmam gerekiyordu o zamanlar. Ama uzun bir süredir hiç kullanmadım.

Annemin durumu eskiye nazaran iyi olduğundan ben de sonraki sene okula başladım. Üç senenin ardından evden çıkmayı başardı. Bu gelişmenin ardından Rosa onunla yaşamamı teklif etti. Başlarda olumlu bakmadım ama annemi gördükçe dayanamıyordum. Yemek yemesi normale dönmüştü, tekrardan işe başlamıştı ve diğer şeylerde giderek normalleşiyordu.

Artık kendine zarar vermeyeceğine emin olduğumda Rosa’nın teklifini kabul ettim ve onunla yaşamaya başladım. Başlarda annemi ziyaret ediyordum ama sonra bunu bıraktım. Bir keresinde bana ‘Babanı hatırlatıyorsun.’ demişti. Babamı hatırlayınca ne kadar kötü durumlara düştüğünü bildiğimden onunla

görüşmeme kararı aldım. Arada sırada Liliana'nın Rosa'ya iletlediği bilgilerle yetindim sadece. İki sene önce birkaç defa annemle konuşmaya çalıştım. Aralarında tam olarak ne geçtiğini, ne zamandır babamın onu aldattığını, bunu nasıl öğrendiğini sordum ama her seferinde bana boş boş bakıyordu. Nihayetinde ben de vazgeçtim." Bitirdiğinin işareti olan derin bir nefes verdi.

"Benim hikâyem işte buydu Çağlar. Dokuz senedir yaşadıklarım bunlardı."

Dehşete kapılmıştım. Bu kadarını tahmin edememiştim. O incinmiş bakışlarının arkasındaki hikâyenin böyle olabileceğini düşünememiştim. Yarasının bu kadar büyük ve derin olabileceği aklıma gelmemişti.

Onca zaman bana numara yapmıştı ama ben kahretsin ki farkına varamamıştım. Bazen solgun göründüğünü fark ediyordum ama her seferinde akşam çok ders çalıştığını söyleyerek beni geçiştiriyordu. Şimdi o anlar teker teker gözümde canlanmaya başlıyordu. Kendi ördüğü yalan ağının içerisinde yaşadığımız iki koca ay.

"Ben nasıl bir aptalım da durumunun farkına varamadım? Bir de sürekli seni ne kadar sevdiğimden bahsederim. Ama senin gözümün önünde içten içe tükenmeni anlayamamışım. Ben..." Kendime olan sinirimden ellerimi sımsıkı yaptım.

Esim, elimi tutup gevşetti ve sonra bıraktı. Dağılan saçlarımı düzeltirken hafifçe okşadı ve yaşlardan parlayan ela gözleri benimkilere kenetlendi.

"Senin bir suçun yok. Anlamadın çünkü ben iyi bir oyuncuydum. Her defasında benim yüzümden kendini suçlamana izin veremem. Sana zaten bu kadar acı vermişken bunu tekrar yapmam. Hayır. Bunu hak etmiyorsun. Dediğim gibi ben çok iyi bir oyuncuydum, hepsi bu."

Şimdi anlıyordum çekincelerini ama yine de bazı noktalarda mantık bulamıyordum.

“Esim ...” Ona uzatmakta olduğum elimi görünce geri çekildi.

“Anlamıyorsun değil mi? Bizden neden olmayacağını anlamıyorsun?”

Dürüst davrandım. “Hayır, anlamıyorum.”

“Çünkü biz birbirimizi çok seviyoruz. Çünkü biz âşığız Çağlar. Çünkü ben sana âşığım.”

Bu itiraf kalbimi attırmamıştı çünkü kötü bir şeyin gelmekte olduğunun habercisiydi Esim’in ifadesi.

“Aşk yıpratır Çağlar. Üstelik sadece onu yaşayan iki kişiyle de sınırlı kalmaz, etrafındakilere de zarar verir. Ben annemin yaşadıklarını yaşamak istemiyorum. Ben, onların bana yaşattığı şeyi başkalarına yaşatmak istemiyorum. Bunca olaya şahit olmuşken yapamam. Buna hakkım yok.”

“Biz annenle baban değiliz Esim. Neden onlar gibi olacağımızı varsayıyorsun ki?”

“Çünkü onlar da öyle değillerdi.” Sesi yüksek ve öfkeliydi. “On yedi sene boyunca birbirlerini ne kadar sevdiklerine şahit oldum. Ama sonra asla yapmaz diyebileceğim babam, annemi başka bir kadınla aldattı. Yine yapmaz, güçlü durur dediğim annem gözlerimin önünde günbegün eridi. Kendi kızını, çok sevdiğini söylediği kızını umursamaz oldu. Aşkın, insana kendi çocuğunu bile unutturabileceğini gördüm. Bu ne kadar yaralayıcıydı, bir bilgin var mı?”

Geriye doğru üç adım attı. “Bu yüzden aşktan korkuyorum, bu yüzden onu istemiyorum. Bu yüzden biz birlikte olamayız Çağlar.”

“Ama bu gece bir şeyler olmak üzereydi, değil mi? Hayır deme çünkü sana inanmam. Biliyorum... Biz zaman geçtikçe yakınlaşıyorduk. İkimiz de sıradan arkadaşlar olmadığımızın farkındaydık. Aramızda daima bir çekim vardı ama bunu kendimizden, daha doğrusu sen kendinden saklamayı seçtin. Arkadaşlık ve

sevgililik arasındaki o bilinmez noktadaydık. Bu akşam bana açılacağından emindim ama baban gelince bir anda her şey değişti.”

Birkaç saniyeliğine bakışlarını kaçırdı ama kafasında kelimeleri toparladığı anda bana odaklandı.

“Sana her şeyi itiraf edeceğim, hem de her şeyi. Hatta bunca zaman kendimden sakladığının bile farkında olmadığım her şeyi.” Titrek bir nefes verdi.

“Bunca zaman kendime bile itiraf edemedim ama artık tüm hislerimi kabullendim.

Yarım Kalan Hikâyemiz’i yayımlanmadan altı sene önce yazmıştım ve asla yayımlamayacağıma dair yemin etmiştim. Çünkü o bizim hikâyemizdi, bize özeldi. Sonu ise tıpkı hayallerimizdeki gibiydi. Tamamen bize ait, özel bir hikâyeydi o. Bir gece yarısı anılarımız etrafımı sardığında, özleminden dayanamayacak hâle geldiğimde yazmaya başladım. Her bir kelimesi parmaklarımdan su gibi kayıp gitti. O satırları yazarken senelerdir olmadığım kadar mutluydum. Seni hatırlatan anılar, senin bulunduğu anılar bana zarar vermektense ilaç gibi gelmişti âdeta. İyileştiriyordu.” Söyledikleri ve yüzündeki o hayranı olduğum gülümsemesi içimi karıncalandırdı, midemi düğümledi, kalbimi duraklattı.

“Senelerce sakladım o kitabı. Ama özleminin ağır bastığı bir gün açıp okuduğumda Rosa’ya yakalandım. Okumak istedi ve ben basiretim bağlanmış gibi itiraz etmedim. Ya da artık anlıyorum ki basiretim falan bağlanmamıştı, öyle olmasını istiyordum. Çünkü eğer Rosa okursa başıma neler gelebileceğinin farkındaydım.” Elim bir refleksle yanağındaki yaşı sildi yine.

Elim tenine değince Esim gözlerini kapadı ve bir süre bekledi.

“Bunun çok güzel bir hikâye olduğunu ve derhâl yayınlamamız gerektiğini söyledi. Başlarda itiraz ettim ama beni ikna etmeyi başardı. Ya da ben ikna edilmek için bekliyordum zaten. O zaman kendimi kabullenememiştım ama şimdi gerçekleri söylemek istiyorum. O kitap sana bıraktığım bir izdi. Bir gün belki

bir umut okursun da bana ulaşmaya çalışırsın diye. Bunu içten içe hep istedim. Ve bir gün gerçekten o kitabı okuyup benimle iletişime geçtin, bana mesaj attın.” Ağzım şaşkınlıktan açılmıştı.

Esim’den ufak bir kıkırtı duyuldu ve dilimden çıkmayan ama ifademden anladığı soruma cevap verdi. “Evet, onun sen olduğunun farkındaydım. Yani kısmen. Rosa böyle çetrefilli işlere karışmaz, o olmadığından emindim. Yazışma tarzın aynı eskisi gibiydi ve sen olduğundan oldukça fazla şüphelenmiştim ama tabii yine bunu kendime sesli söylemeyi bırak, içimden bile itiraf edemiştim. Ve hepsi bu kadar da değil.” Ayak uçlarına bakmaya başladı, aynen suçlu küçük bir çocuk gibi ...

“O ilk imzamda bayıldığımda senin kollarındayken kokunu tanıdım. Endişeli sesini duydum ve gözlerimi azıcık aralamayı başardığım kısa bir an seni gördüm. İşte o an sen olduğuna kesin olarak emin oldum.”

“Öyleyse bana neden söylemedin?”

“Söylemedim çünkü korktum. Yanılmaktan korktum. Onun gerçekten de sen değil de bir hayal olmasından korktum. Her ne kadar gerçeği bilsem de içimde her daim bir ikilem, bir olumsuz düşünce izinsizce belirveriyordu. Ama artık kendime yalan söylemek veya kendimi kandırmak istemiyorum. Bundan gerçekten çok sıkıldım ve bıktım. İkinci imza günümde deli gibi gelmeni bekledim. İçimde oluşan o heyecanı kelimelere sığdıramam. O güçlü hissin altından kalkabilecek herhangi bir kelime yok.”

Sesindeki o büyük heyecan ister istemez gülümsememe sebep oldu. Benim ifademi fark edince Esim de güldü.

Bir süre dünyamız durdu, bütün dertlerimizi unuttuk ve birbirimize sevgi dolu gözlerle baktık.

Ama anı bozan Esim oldu. “Hepsi senin içindi. O kitabı yayımlamam, imza günü düzenlemeye karar vermem, şirkette birlikte çalışmamıza göz yummam. Evet, istersem ne yapıp eder seninle çalışmamanın bir yolunu bulurdum. Ama kendimi senden uzak tutamadım.”

Bütün bu bana büyülüymüş gibi gelen şeyleri söyledikten sonra bir anda ciddi bir ifade takındı. “Bu akşam kendime ve sana tamamen dürüst olacağımı söylemiştim. Şimdi sıra bir başka gerçekte. Ama bu pek hoş bir gerçek değil.”

Beklentiyle ona bakıyordum ama tavrından beni üzecek bir şeyin geldiğinin farkındaydım.

“Biz asla bir arada olmamalıyız Çağlar. Bütün bu yaptıklarından, kendimden sakladığım şeylerden sonra bazen benim aşkımın da hastalıklı bir boyutu olduğunu düşünüyorum. Tıpkı annem gibi. Evet farkındayım, belki tamamen onlar gibi olmayız ama yine de bir noktada onlara benzeyecekmişiz gibi geliyor. Ve ben yeni ve daha yoğun acılara, yaralara dayanacak gücü kendimde bulamıyorum. Bu kulağa fazla bencilce geliyor ama seni de düşünüyorum. İkimizin de artık acı çekmesini istemiyorum.”

Ağzımı açıp tek bir kelime bile diyemedim. Konuşmak, onu ikna etmek, vazgeçirmek istedim ama ne söyleyebilirdim ki? Bu kadar incinmiş, bu kadar acı çekmiş birisinin karşısına geçip nasıl olur da “Hayır, biz başarabiliriz.” diyebilirdim ki? Buna hakkım var mıydı?

Onun yaralarını sarmayı istedim fakat bunu yapamazdım. Yapamazdım çünkü bana baktığında daha çok acı çekiyormuş gibiydi. Birlikte olursak böyle şeyler yaşamayacağımızı biliyordum ama o bundan emin olamıyordu. Gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra nasıl emin olabilirdi ki zaten?

Bir adım daha geriledi ve titrek sesiyle “Seni seviyorum. Elveda Çağlar.” dedi ve savsak adımlarıyla gözden kayboldu.

Onu ikinci defa kaybetmiştim.

Bu sefer tamamen.

Bizim hikâyemiz burada son bulmuştu.

ESİM

İki hafta sonra...

Yalnızdım ...

Yapayalnız ...

Yıkıdığım duvarlarımı tekrar inşa etmişim. Unuttuğum, unutmak istediğim şeyleri hatırlamışım. Bunlar kendi gerçekliğime dönmemi sağlamıştı. Tekrar terk etmişim onu. Bu sefer geri dönüşü olmayacak bir şekilde.

“Esim, artık o yataktan kalkmalısın.” Rosa günlerdir beni hayata döndürmeye çalışıyordu ama nafile. “Odan ceset gibi kokuyor.”

“Sen de ceset kokusunu çok biliyorsun ya.”

Yatağımın ucuna oturdu. “Cidden böyle mi yaşamaya devam edeceksin?”

“Evet, ben bir sorun görmüyorum.”

“Ama ben bir sorun görüyorum.” Konuşmamak için çenesini sıkıyordu ama o Rosa’ydı ve Rosa aklındakini dile getirmeden edemezdi. “Madem bu hâle düşecektin, öyleyse niye Çağlar’la aranızdaki henüz başlamamış olan şeyi tamamen bitirdin. Kendine garzin mi var?”

“Rosa, bunu defalarca açıklamaktan yorulduğum ve sıkıldım. Lütfen beni anlamaya çalış.”

Annemin yaşadıklarından, bana yaşattıklarından sonra gidip onu dinlemiştim, söylediklerine kulak vermiştim. Ve evet, kesinlikle çok büyük bir hata yapmıştım. Dediği gibi masallar aynı temel üzerine kurulu gibi görünse de hepsi birbirinden farklı ve bambaşka hikâyeler anlatıyordu. O bambaşka hikâyeleri bizim önümüze küçükken güzel gibi sunmuşlardı ama öyle değildiler. Bizim bildiğimiz kısım genelde çocuklar için uyarlananlardı. Orijinal hâlleri ise dehşet vericiydi.

Kırmızı Başlıklı Kız’ın hikâyesinde onu kurtaran iyi kalpli bir avcı yoktu, kurdun kızı yemesiyle hikâye bitiyordu.

Bir prence âşık olan *Küçük Denizkızı*, sesini kaybettiğinden prence onu sevdiğini söyleyemiyor ve bu da yetmezmiş gibi prens başka bir prensese âşık olup evleniyordu. Küçük denizkızı kurtulması için deniz büyücüsünün ona verdiği hançeri prence saplamalıydı ama o bunu da yapamıyordu ve kendini denize atıp köpüğe dönüşüyordu, ölüyordu.

Kurbağa Prens, prensesi kendisiyle anlaşma yapması için kandırıyordu. Ondan sürekli isteklerde bulunmaya başlıyordu. Prens en nihayetinde sinirlenip kurbağayı duvara fırlattığında kurbağa, prence dönüşüyordu.

Sinderella’nın hikâyesi kan ve vahşet doluydu. Üvey kardeşleri ayakları Sinderella gibi küçük olsun ve ayakkabıya sığsın diye ayak parmaklarını kesiyorlardı. Masalın sonunda ise kendisi, prensin şatosunda ihtişamlı bir hayat sürerken üvey kardeşleri ise hayatlarının devamında kör dilenciler olarak sürünüyorlardı.

İşte ben bu gerçekleri unutmuştum. Hayatın tozpembe olabileceğine inanmak istemişim. Fakat gerçek hayat daima acılarla doluydu.

Kabul ediyorum, kimi insanlar şanslıdır, güzel bir hayat geçirirler. Ama benimkisi kesinlikle o hayatlardan biri değildi.

Aşkın bencilliğini kabullenemezdim. Kendim dâhil kimsenin hayatını mahvedemezdim.

“Hop! Daldın gittin yine.” Elini gözlerimin önünde salladı. “Bazen aklından neler geçtiğini çok merak ediyorum.”

“İnan bana, bilmek istemezsin.”

“Evet, bence de. Çünkü aşırı derecede karamsarlık içerdiğine eminim.” Tek çizgi hâline getirdiğim dudaklarımla başımı salladım. Oturduğu yerden biraz geriye kayıp benden uzaklaştı. “Şirkete ne zamana kadar gelmemeyi düşünüyorsun.”

“Bilmiyorum Rosa.” Bunu söylemeden önce biraz duraksamıştım.

“O, hâlâ işe geliyor ama hiç iyi görünmüyor.”

Bana, onu ilk terk edişimden sonra yaşadıklarını anlatınca yüreğim parçalanmış ve suçluluk bütün bedenimi sarmıştı ama hepsine rağmen onu ikinci defa terk etmiştim. Çünkü biliyordum, eğer yapmasaydım bizim sonumuz da kötü bitecekti. Bir-birimize âşıktık ve aşk zehirliydi.

Ben bütün çabamla hiçbir tepki vermeyince Rosa devam etti: “İki haftadır birazdan söyleyeceklerimi söylememek için çok direndim ama artık içimde tutamıyorum. Bunlar seni biraz yaralayacak ve sinirlendirecek, biliyorum. O yüzden şimdiden beni affetmeni diliyorum.”

Hızlıca bir nefes verdi. “Hani sen hep diyorsun ya ‘Aşktan ve vereceği zarardan korkuyorum, o yüzden birlikte olamayız, eğer birlikte olursak sonumuz annemlere benzer.’ diye. Şimdi ben de sana soruyorum: Zarar vermemek ve zarar görmemek için çıktığın bu yolda, aldığın bu kararla, ondan ayrılarak onu ve kendini gerçekten de koruyabildin mi? Bunu tüm ciddiyetinle ve samimiyetinle düşünmeni istiyorum çünkü ben size baktığımda iki ayrı enkaz görüyorum.

Şu hâline bir baksana, iki haftadır doğru düzgün yatağından çıkmadın, iştahın kapandı. Çağlar desen zaten çok ayrı bir kafada. İşe gelmesine geliyor ama sürekli dalıp gidiyor, sürekli hatalar yapıyor.

Siz birlikteyken mutluydunuz, iyiydiniz. Birbirinize iyi geliyordunuz, birbirinizi seviyordunuz. Ama şimdi ne durumdasınız. Gerçekten göremiyor musun Esim? Annene benzememek adına verdiği karar seni annene benzetti. Sen de onun yıllar önce yaptığı gibi yataktan çıkmıyorsun, akşamları sessizce ağlıyorsun, eskisi kadar yemek yemiyorsun. Artık gülmüyorsun bile.”

Söyledikleri zihnimde âdeta çivi çakılıyormuş hissi yarattı. Ben gerçekten de anneme mi benzemiştim? Hayır, hayır bu gerçek olamazdı. Ben, annem değildim. Ben, o değildim. Onun kadar bencil değildim. Bu imkânsızdı.

“Hayır, hayır. Öyle değilim.” Duvara sabitlemiş olduğum yaşlarla dolu gözlerimle kafamı birkaç kez iki yana salladım.

“Söyleyeceğim şey yine ağır kaçacak hatta belki daha da ağır ama gerçekleri görmem gerekiyor.” Meraklı ve ürkek bakışlarımla Rosa’ya döndüm. Duyacaklarımdan çekiniyordum.

Rosa ise benim gözlerimin içine bakamıyordu. Bir eliyle oynadığı çarşafımın kenarına çevirdi bakışlarını. “Sen bu hâlinle hem biraz annensin hem de biraz baban. Onu terk ederek hüzne boğman babana benzeyen tarafın. Kendini harap edip durman, hayata küsme ise annene benzeyen tarafın.”

Gerçeğin dehşetiyle irkildim. Rosa’nın söyledikleri... Kendime bir dış gözle bakmaya çalıştığımda kulağa doğru geliyordu. Onlar gibi olmak istemezken tam da onlar gibi olmuştum. İkisinden de biraz. Anılar gözlerimin önünden geçerken titremeye başladım. Ben nefret ettiğim iki insana dönüşmüştüm. Bunu göremeyecek kadar nasıl kör olabilmişim. Rosa yavaşça ve nazıkçe bana sarıldı. Titremem sesime de yansırken konuştum.

“Ben ne yaptım Rosa?”

Saatlerce arkadaşımın omzunda ağladım. Gözlerim kararırken kafamı yastığıma doğru kaydırıp “Her şey geçecek, daha da güzel olacak. Merak etme.” dediğini duyarak uykuya daldım.

Terler içinde uyandım. Biraz kendime gelmeyi başardığımda yüzümdeki ıslaklığın tek sebebinin ter olmadığını anlamıştım. Farkına bile varmadığım yaşlar gözlerimden süzülüyordu. Bir kâbus görmüştüm sanırım. Hatırlamaya çalıştım ama hatırlamadım. Belki de böylesi daha iyiydi.

Terden enseme yapışmış saçlarımı bir lastikle topladım ve artık üstüme üstüme gelmeye başlamış odamdan dışarı attım kendimi. Sersem gibi olan hâlîmle merdivenlerden düşmemek için korkuluklara tutunarak yavaş adımlarla indim.

Yalın ayak bahçeye çıktığımda günün ilk saatlerinin serin ve tatlı havasını tenimde hissettim.

En sevdiğim zaman dilimiydi bu. Birçok insanın uykuda olduğu ama kısa bir zaman sonra uyanacakları günle hayatlarında açılacak yeni bir sayfanın umut vaat eden çekiciliği.

Bunu düşünmeyi seviyordum.

Her bir gün olduğu gibi bugün de benim için yeni bir sayfa demekti. Üstüne istediğimi yazacağım bembeyaz, temiz bir sayfa.

“Gün daha pek aymadı ama yine de günaydın.” Rosa’nın sesi daha kuşların bile ötmeye başlamadığı bu sessiz anda irkilmeme neden oldu.

“Ah!” Başparmağımla damağımı kaldırdım. “Günaydın.”

Beni baştan aşağı süzdü ve ayaklarımı işaret ederek “Ne yapıyorsun burada, bu hâlde?” dedi.

“Yaşamı hissetmeye çalışıyorum.” dedim ayak parmaklarımı oynatıp topuklarımın üstünde ileri geri salınırken.

“Yaşamı hissetmek...” Gökyüzüne çevirdi kafasını. “Daha iyi görünüyorsun.”

“Açıkçası nasıl olduğumu bilmiyorum.”

“Peki şimdi ne yapacaksın? Ne yapmak istiyorsun?”

“Onu da bilmiyorum. Kendi oluşturduğum bataklıkta debelenip duruyorum âdeta.”

“Heh işte, bu benzetme tam da yerinde oldu.”

Aramıza giren sessizliği kuş cıvıltıları doldurmaya başladı. Yeni gün, uyanmak üzereydi.

“Neden bu saatte ayaktasın Rosa. Bu saat senin sabah sporun için bile çok erken.”

Birkaç adım ilerledi ve havuzun yanına gitti. Terliklerini çıkararak sağ ayağını suyun üstünde hafifçe gezdirdi.

“Uyku tutmadı. Sana söylediğim onca şeyden sonra içime bir rahatsızlık çöktü. Yatakta fenalık geldi. Koridordan tıkrıtlar geldiğini duyunca da seni takip ettim. Biraz endişelenmiştim açıkçası. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım.”

Yanına gidip havuzun kenarına oturdum ve tereddüde düşme fırsat tanımadan bacaklarımı suya soktum. Soğuktu ama acı veren bir soğuk değil. Yaşadığımı hissettiren, nahif bir soğuktu.

Rosa da yanıma çömeldi ama benim gibi bacaklarını suya sokmayıp bağdaş kurdu. Suyun yüzeyini incelemekten elini bana uzattığını hissettim.

“Bence artık bunu almalısın.” Eline baktığımda telefonumdan bahsettiğini gördüm. Günler önce kayıtlı olmayan bir numara aramıştı. Babam olduğunu bilmeden açmıştım. Benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ben ise telefonu yüzüne kapatmıştım. Ardından numarayı kaydetmiştim. Kaydetmiştim ki bir daha aradığında açmayayım.

Tam da tahmin ettiğim gibi sayısız defa aramış ve sürekli mesaj atmıştı. Seneler sonra anca mı aklına gelmiştim?

İki günün ardından sürekli ötüp duran telefonuma katlanamamış ve kapatarak Rosa'ya vermiştim. İrademi kırmamak için bunu yapmam şarttı.

“Bunu bana vermenin ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?”

Başını sallamıştı. “Babanla konuşmanın vakti geldi.” İç çekti. “Belki de olayları bir de onun gözünden dinlemen sana iyi gelir. Hikâyeler tek taraflı değildir Esim. Ve hiçbir olay anlatıldığı gibi değildir, yaşandığı gibidir. Bu yüzden diğer tarafı da dinlemelisin. Böylece gerçekler daha da berraklaşır.” Havuza baktı. “Ama bulanık suyun dibini hiçbir zaman çok net bir şekilde göremezsin. Suyun dibini görenler sadece, bulanıklığa sebep olanlardır. Gerçeğin tamamı onlarda gizlidir. Yalnızca bilinmesini istedikleri miktarda anlatırlar olayları. İşlerine geldiğinde, kimi zaman iyi taraflarının kimi zamansa kötü taraflarının üstüne örtü örterler. Nihai kararına varmadan önce bu söylediklerimi iyice düşün. Düşün ki bir daha pişmanlık duyma.”

Uzattığı telefonumu elinden almamla Rosa'nın kalkıp gitmesi bir oldu. Beni kendimle baş başa bırakmıştı. Düşünmemi ve bir karar almamı istiyordu.

Kuşların cıvıltısının ruhumu beslemesine izin verdim bir süre. Sonra kapattığım telefonumu açtım. Bildirimler yağdı ekrana. Şirketten mailler, babamdan cevapsız aramalar ve mesajlar, birkaç uygulamadan güncelleme uyarıları, kitaplar için açtığım hesaplarımdan gelen mesajlar ve yorumlar derken bildirim çubuğundaki şeritler katlanarak artıyordu.

Hepsini temizleye bastım, sonra da mesajlar kısmına girerek “Babam” yazısının üstüne tıkladım.

Bütün mesajlar birbirine benziyordu. Hepsi de “Gerçekleri bilmiyorsun Esim, sana anlatmam gereken şeyler var. Lütfen kızım, hazır olduğunda benimle iletişime geç.” şeklindeydi.

Gerçekler, gerçekler, gerçekler...

Sahi, neydi bu gerçekler? İçimdeki merak duygusu uyandı. Öğrenmenin tek bir yolu vardı: Babamla görüşmek.

Saate aldırmadan, uyandığında nasıl olsa görecektim diye düşünerek mesaj yazdım.

-Bugün müsait olduğunda buluşabiliriz.

Parmağım ekrandaki gönder butonunun üstüne bir gidip bir geliyordu. Şimdi yapamazsam asla yapamazdım. O yüzden hızlıca bastım.

Mesaj gitmişti.

Zamanın geçmesi için Rosa'nın sabah sporuna eşlik etmiştim ama hamlayan bedenim çok da fazla dayanamamıştı. On dakikada kan ter içinde kaldığım spordan sonra dinlenmek adına bir kitap seçip okumaya başlamıştım ama okuduğum cümleleri anlayamayınca kitabı kapatıp bir kenara bırakmıştım. Oturma odasına gidip kanepeye uzanmış ve televizyondaki kanalları gezmeye başlamıştım ama sabahın bu saatinde doğru düzgün bir program bulamayınca onu da kapatmıştım.

Nihayet saat biraz ilerleyip kahvaltı vakti yaklaşınca mutfığa gidip hazırlıklara koyulmuştum. Aklımdan ne geçiyorsa onu yapmıştım. Ocağın bir gözünde pankekler bir gözünde krepler ve bir gözünde omlet pişerken diğer gözünde ise çikolata sosu vardı. Fırında da içi peynir dolu milföyler pişerken Rosa yüksek sesli burun çekişleriyle mutfığa girdi.

“Harika kokular alıyo...” Gözleriyle etrafı taradı. “Esim, bunlar ne?” Şaşkınlıktan küçük dili tutulmuştu. “Sen kendinde misin arkadaşım? Burada bir sülaleyi doyuracak kadar yemek var ama biz, umarım farkındasındır ki iki kişiyiz.”

Omuz silktim. “Bütün suç geçmeyen zamanın, benim değil. Bu arada saat kaç?”

Kolundaki saate baktı. “Yediye gelmek üzere.”

Hâlâ sabahın körü sayılırdı. Bir şeyi beklemek neden bu kadar zor ve stresliydi?

“Bu hâlinin sebebi babanla görüşecek olman. Öyle olduğunu varsayıyorum.” dedi fırını açıp milföyleri kontrol ederken. “Bunlar olmuş.” Tutaçları eline geçirip tepsiyi çıkardı.

“Varsayımın doğru. Babama mesaj attım ama normal olarak bu saatte henüz bir cevap alamadım.”

Yanıma gelerek sırtımı sıvazladı. “Rahatla biraz. İçimden bir ses bu konuşmanın senin için iyi geçeceğini söylüyor. Altıncı hissimin ne kadar kuvvetli olduğunu bilirsin.” Her ne kadar kulağa kendini övüyormuş gibi gelse de bu bir gerçektir.

“Umarım iç sesinin dediği gibi olur Rosa, umarım.”

Bu kadar yiyeceğin bizim için fazla olacağı konusunda ısrar eden Rosa, Teoman’ı kahvaltıya davet etmişti.

Nişanlısı olmasına rağmen yine de Çağlar’la yakın arkadaş olduğu için bu iki hafta boyunca Rosa, Teoman’ı eve çağdırmama konusunda oldukça titiz davranmıştı. Ama bir şeylerin değişmekte olduğunun farkında olan arkadaşım, bugün bu davranışını bir kenara bırakıp Teoman’ı çağdırmıştı. Ben de itiraz etmemiştim çünkü hem hakkım değildi hem de belki Çağlar’ın durumu, benimle ilgili düşünceleri hakkında bilgi edinebilirdim.

Çalan kapıyı açmak için Rosa hızla mutfığı terk etti.

Onlar birlikte masaya otururlarken ben de krepleri masaya koymaktaydım. Karşılarına, daha doğrusu Teoman’ın karşısına oturma konusunda çekingendim. Bana lanetleyen bakışlarla bakmasından korkmuştum ama öyle olmamıştı. Aksine bana bakmıyordu. Bana bakmamak için çabalıyordu. Ve bu kesinlikle daha kırıcıydı.

Sessizce sandalyeme pusmuş bir şekilde yaptığım omletten yerken telefonum çaldı. Bir bildirim sesiydi. Hemen kilit ekranını açıp mesaja tıkladım.

-Tamam kızım, konum atarsan akşam yedide seni evden alırım.

Titreyen ellerimle ekranı Rosa'ya çevirdim.

"Bu iyi bir gelişme Esim. Nihayet konuşacağınız gün geldi." O sırada çatık kaşlarıyla bize bakıyordu Teoman.

Rosa anlatmak için benden onay bekledi. Hafifçe başımı eğip izin verince kısaca anlattı. "Çağlar..." Sesi bir anda çatallanmıştı. "Çağlar, o akşam babanın yanınıza geldiğini söylemişti. Konuşmak istememişsin. Sonra da..." Çatalını bırakıp boğazını temizledi. "Sonra da bitirmiştin, aranızdakileri." Yanlış bir şey söylemek için çabalıyordu.

"Batırdım, biliyorum. Yine. Ama bu akşam babamla konuşacağım. O zamana kadar ne yapacağıma karar veremem. Ama eğer konuşmadan sonra önemli bir karara, farklı bir karara varırsam batırdıklarımı toparlayabilir miyim, emin değilim."

Teoman söylediklerimi biraz anlamış gibiydi. "Bu sefer ne yapacaksan, yapmadan önce düşün. Çünkü Çağlar bir darbeyi daha kaldıramaz. Onu kararsızlıklarınla yeterince mahvettin zaten. Yıllarca kendini yemesine şahit oldum. Daha beteri olamaz dediğimde onu yine üzebileceğini tahmin edememiştim. Sana ondan uzak dur da diyemiyorum çünkü senden ayrı olduğu zamanlar daha da mutsuz. Bu sefer geri dönüş kararı verirsen o seni kabul eder mi, bilmiyorum ama denemene de mâni olamam. Aranızdaki meseleye karışamam. Ama şunu bil ki Esim, onu bir daha üzersen karşında beni bulursun. Arkadaşımı üzmene bir kere daha sessiz kalamam."

Rosa, Teoman'ın omzunu pırpıpladı. "Hayatım, sakın olmalısın."

"Rosa, Teoman haklı. İstediklerini söyleyebilir." Teoman'a döndüm. "Sana söz veriyorum, kararım ne olursa olsun Çağlar'ı bir daha incitmeyeceğim."

Onlar kahvaltılarını bitirip çıktıktan sonra ben de evde yapabileceğim ne tür iş varsa hepsini yaptım. Saate baktığımda altıya gelmek üzereydi. Hemen odama giderek hazırlanmaya koyuldum.

Ne saçıma ne de kıyafetlerime pek özenmiştim. Bunlar zaman geçsin diye bir bahaneydi.

Durmaksızın düşünmüştüm. Ona ne soracağımı, bana neler anlatabileceğini. Masada yaşanacakları, sinir krizi geçirebilme ihtimalimi, ağlayıp bağırabilme durumumu hayal etmiştim. Binlerce olasılıkla donatılmış zihnim kendimi susturmam için uyarı veriyordu. Rosa'nın kapıyı tıklatmasıyla irkildim.

“Hazır görünüyorsun.” Öyleydim sanırım.

“Yediye beş var. Yavaştan çıksan iyi olur. Baban birazdan gelir.”

“Baban birazdan gelir.” Bu cümleye senelerdir aşına değildim. Daha doğrusu “baba” kelimesine senelerdir aşına değildim. Şimdi bir anda hayatımın orta yerine bir bomba gibi düşüvermişti.

“Tuhaf hissettiriyor.”

“Ne?”

“Baba demek. Onunla birazdan buluşacak olmam. Birlikte yemek yiyip konuşma düşüncesi. Bunların hepsi tuhaf hissettiriyor.”

“Biliyorum ama alışacaksın.”

“Ya alışmak için bir sebep bulamazsam ...”

Dudağını bükerek düşündü. “O zaman ne yapacağına sonra karar verirsin. Sana daha önce de dediğim gibi, geleceği düşünmek ve planlamak yerine bugününü yaşa.” Bunu içimden tekrarladım. “İki dakika kaldı. Artık sahiden çıkmalısın. Belki de çoktan gelmiştir.”

Sarıldık, kapıya kadar beni geçirdi ve işte evden çıkmıştım.

Bahçe kapısını açınca tanımadığım siyah bir arabanın evimizin önünde beklediğini gördüm. Babam gelmişti.

Beni fark edince arabadan çıktı. Bana yaklaşmak üzere adım atacaktı ki kendini durdurdu.

“Merhaba kızım.”

“Merhaba.” demeyi başarmıştım zoraki bir şekilde.

Durum giderek garipleştiğinden hiçbir şey söylemeden arabaya geçtim. O da benimle birlikte hareket etti.

Yol boyunca sessiz kaldık. İkimiz de ne konuşacağımızı bilmiyorduk. En iyisi inene kadar böyle kalmaktı.

Araba durduğunda indik ve boğaz manzaralı restoranda cam kenarına ayırttığı iki kişilik masamıza geçtik. Yemeklerimiz gele- ne kadar konuşamadık. İkimiz de oldukça gergindik.

Formalite icabı aldığı tek lokmanın ardından konuştu. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum ama sanırım bir şekilde başlamam lazım.” Suyundan bir yudum alıp bardağı geri bıraktı. “Her şeyi anlayan için en başından başlamalıyım.” Titrek nefesiyle soluklandı.

“Bildiğin üzere annenle üniversitedeyken tanışmıştık. Ondan hoşlanmıştım ama o benden önce davranmıştı, ilk açılan taraf olmuştu. Bu cesareti beni daha da etkilemişti. Ne kadar öz güvenli bir kadın, demiştim kendi kendime.” Gülümsemesi samimiydi. “Sonra çıkmaya başlamıştık, okul bitince de evlenmiştik. Ve bildiğin üzere evlilik teklifini eden de annendi.” Bu hikâyeye bayılırdım. Kadın erkek ilişkilerinde tabuları yıkan hikâyelerden hoşlanıyordum.

“O etmese ben edecektim zaten ama annen benden hep bir adım öndeydi. Kendini ve isteklerini sakınmayan her tavrı beni büyülüyordu.” Bunları söylerken dudağının kenarı seğirmişti. “Sonra evlendik. Her şey harikaydı, hayatımız... Güzeldi.” Bir saniyeliğine gözlerini benden kaçırdı. “Sonra ben, annenin aslında hiç de tanıdığım gibi biri olmadığını gördüm. Farklı bir yüzünü gördüm. Takıntılı davranıyordu. İş için bile olsa, bir arkadaşımın eşi bile olsa kadınlarla konuşmamı istemiyordu. Defalarca kez kavga ettik ve sana hiçbirini yansıtmamak için çok çabaladım kızım. Annenin bu takıntılı hâlleri düzelmeyince boşanma kararı aldım.”

Bu hikâyede bir yanlışlık vardı. “Hayır, annem sen onu aldattınca boşanma kararı aldı.” Doğrusu buydu.

“Bilmiyorsun Esim. Gerçekleri bilmiyorsun. Annenin kendi kafasında kurduğu kadarını biliyorsun sen.” Kulaklarım yanlış duyuyordu, değil mi? “On bir yıl önce annene boşanma davasını ilk açan bendim.”

“On bir yıl mı?” Boşanmadan iki sene öncesinde babam anneme dava mı açmıştı yani?

“Mahkeme sonuçlanana kadar bunu senden gizlemeye karar verdim. Anneni de buna zorla ikna ettim. Eğer boşanamazsak kafan dağılsın istemedim. Çünkü hukuk sistemi fazla karışık. İçinde olduğum için biliyorum. Davanın olumlu sonuçlanmama ihtimali vardı. Ve öyle de oldu. Hâkim yeterince gerekçe göremediği ve annen de anlaşmalı boşanma istemediği için olmadı, boşanamadık.” Duyduklarım birer saçmalıktan ibaretti.

“Yüzündeki o ifadeyi biliyorum. Bana inanmıyorsun. Ama her bir anlattığımla bana hak vereceksin.” Tekrar derin bir nefes aldı. “Duruşmanın olduğu gün seni Rosalara yatıya yollamıştık. Üç gün onlarda kalmıştın. Konuşma arasında geçer de sen duyar-sın diye Erhan’a sıkıca tembih etmişim, bu meseleyi Liliana’ya anlatmaması için. Sen eve döndüğünde de ben şehir dışında çok önemli bir duruşmamın olduğunu söyleyip gitmişim. En azından sana öyle söylemişim. Annen tartışmalarımıza şahit olma diye böyle yaptığımı biliyordu.” Babamın söylediği her cümlenin ardından çenemi daha da çok sıkmakta olduğumu fark ettim.

“Dört gün sonra eve döndüğümde bir karara varmışım. Çift terapistine gidecektik. Terapiste gitmenin, boşanmanın aksine ilişkimize olumlu bir etkisi olacağını düşünmüştüm. Haklı da çıktım. Kısa bir süreliğine. Annenle kavgalarımız azalmıştı. Fakat sonra bir akşam davanın ayrıntılarını konuşmak için bir kafede buluştuğum kadın müvekkilimle beni görmüş ve çılgına dönmüştü. Onu aldattığımı iddia ediyordu. Durumu açıklamaya çalıştık, önümüzdeki evrakları gösterip bu görüşmenin sadece

iş için olduğunu söyledik ama inanmamak için direndi. Birkaç günün ardından da senin duymak için acil olduğunu söyleyerek, bilerek o saatte beni eve çağırdı ve buna şahit olmanı istedi. Böyle duyarsan bana değil, ona inanacağını düşündü sanırım. Ve planı kusursuz bir şekilde işledi. O andan itibaren yüzümü bile görmek istemedin. Sonraki kısımlar zaten bildiğin gibi. Boşandık.”

Babam bildiğim her şeyi tepetaklak ediyordu. Bunlar tamamen farklı şeylerdi, daha önce duymadığım şeylerdi. Ama hikâyede yine tutarsızlık vardı. Eğer annemi aldatmadıysa yeni karısı Sinem, o kimdi peki?

“Ama sen annemi aldattığın kadınla evlisin?” Bu soru anlamı barındıran bir cümleydi.

“Yanılıyorsun kızım. Birinci gerçek: Anneni asla ama asla aldatmadım. İkinci gerçek: Sinem’le iki sene önce tanıştık ve geçen yaz da evlendik.” Bunlar doğru muydu? Bu kadar fazla yalan söylüyor olamazdı değil mi?

“Bu anlattıklarına kuşkuyla yaklaşmanı anlıyorum ama yaşananlar bunlar kızım.”

“Öyleyse beni neden hiç aramadın?” İnce bir damla yaş yanığımdan süzüldü.

“İlk aradığım zamanlar yüzüme kapatıyordun. Sonrasında ise beni engelledin. Annenden zaten seninle konuşmak için istekte bulunamazdım. Sesimi duydukça çılgına dönüyordu. Birkaç gün geçti ve bu süre zarfında seni aramadım, sana zaman tanımak istedim. Zamanla düzeleceğini düşündüm. O birkaç günün ardından seni aradığımda böyle bir numaranın olmadığını söyledi bana otomatik ses.”

“Ben senin numaranı engellemedim baba. Evet doğru, başlarda açmadım ama hiçbir zaman engellemedim.”

Biraz düşündü ve aklına gelen fikirle başını ellerinin arasına aldı. “Tabii ya, Elvan yapmıştır.”

İkimiz de duraksadık. Yanaklarımı elimin tersiyle sildim.

“Eve geldiğimde taşınmış olduğunuzu öğrendim. Kliniğe gittiğimde kapanmış olduğunu gördüm. Okulun zaten bitmişti ve arkadaşlarının nerelerde yaşadığını veya telefon numaralarını bilmiyordum. En yakın arkadaşın olan Rosa’dan size ulaşabileceğimi düşündüm ama onlar da bilmiyorlardı. Dünya üzerinden silinmiş gibiydiniz.” Yaptıklarım hiç tahmin edemeyeceğim bir şeye sebebiyet vermişti.

Hayatta yaptığımız çok küçük bir hareket, önemsiz sanıp söylediğimiz en ufak bir söz kaderimizi değiştiriyordu.

“Ama sonra Rosalar bizi buldu. Liliana ve Erhan amca nerede olduğumu biliyordu, hatta Rosa ile birlikte yaşamaya başladım. Bunları nasıl öğrenemedin? Çok da istememişsindir belki.”

“İstedim Esim, istedim. Ama o sıralar hiç iyi değildim. Sana ulaşamıyordum ve hayatım tepetaklak olmuştu. Dikkat dağınıklığım şirkette birkaç probleme sebep oldu ve Erhan’la kavga ettik. Hisselerimi sattım ve şirketten çekildim. Başka bir şirkette iş buldum. Hayatımın tümünden değiştiği bu süreç çok zor geçti. Yeni boşanmışım, kızımın izini kaybetmişim, işte büyük bir soruna sebep olmuşum, en yakın arkadaşım la kavga etmişim; küçük bir kısmına sahip olduğum hisseleri de satarak istifa etmişim ve tamamen yabancı olduğum yeni bir hukuk firmasında işe başlamışım. Bunların üst üste gelmesi zor olmuştu.”

Aklıma bir anda şimşek gibi çakan düşünceyle doğruldum.

“Madem Erhan amcayla kavga ettiniz, öyleyse nasıl oluyor da Liliana’dan bir iyilik isteyip yayınevinin hisselerinin bir kısmını üstüme yapmasını sağladın?” Söylediklerim karşısında oldukça şaşkın görünüyordu.

“Ben Liliana’dan böyle bir şey istemedim. Yayınevinin ortağı olduğunu bile şu anda öğreniyorum.”

“Öyleyse neden Liliana bana senin istediğini söyledi.”

“Bilemiyorum.” Biraz düşündü ve ardından konuşmaya devam etti. “Büyük ihtimal bir iyilik yapmak istemiş ama kabul etmeyeceğini düşündüğünden böyle bir yalan söylemiştir. Ama belki de aklımdan bambaşka bir düşünce geçmiştir.”

“Ben sizin ayrıldığınızı yani senin istifa ettiğini ve şirketi bıraktığını bilmiyordum.”

“Erhan biraz ketumdur. İş konusunu pek kimseye açmaz. Belki Liliana bile bilmiyordur tam olarak aramızda ne geçtiğini. Zamanında iki tarafın da kendi şirketleri hakkında ne olursa olsun birbirleriyle konuşmama kararı aldıklarını hatırlıyorum. İş hakkında konuşmaya başlayınca hiç kavga etmedikleri hâlde birbirlerine giriyorlardı çünkü. Bu karar hâlâ geçerliliğini koruyordur belki de.”

Tamam, her şey mantıklı gibiydi. *Öyle değil mi?*

“Aklıma takılan bir konu var?”

Ellerini masada birleştirdi. “Bana her daim istediğini sorabilirsin kızım.”

“Madem bunlar yaşandı, öyleyse nasıl oluyor da Doruk abinin düğününe davet ediliyorsun?”

“Düğünden iki gün önceydi sanırım. Bir telefon geldi. Bilmediğim bir numaradandı ve ben de açtım. Arayan Doruk’tu. Numaramı nereden bulduğunu bilmiyorum. Belki de eski evrakların arasından bulmuştur. Benimle konuşan oydu ama arkada bir fısıltı vardı. Ona ne söylemesi gerektiğini fısıldıyordu. Bu kişi tahminimce Rosa’ydı ama emin değilim. Düğüne gelmemi ve senin de orada olacağını söyledi. Normalde Erhan’la yaşadıklarımızdan sonra gitmezdim ama seni görme fırsatını da geri tepmezdim. Böylece düğüne geldim.”

Bu anlattıkları çok fazlaydı. Gerçek sandığım şeyler tamamen yıkılmış ve üstüne yeni gerçekler inşa edilmişti.

“Bütün bunları bir anda öğrenmiş olman zor biliyorum ama artık daha fazla susamazdım. Aramıza koskoca bir dokuz sene

girmişken bunu yapamazdım. Masaya yaklaştı. “Yalanlarla dolu dokuz sene yaşadığın için çok üzgünüm Esim. Seni daha önce bulup tüm bunları daha önce anlatmayı çok isterdim.”

“Ben de üzgünüm baba.” Sanırım söylediklerine inanıyordum. Ya da belki de inanmak istiyordum. “Senin aramalarını görmezden gelmeseydim belki de çok farklı bir hayat yaşamış olurdum.”

Babam sesimdeki hüznü sezmişti. “Neler oldu kızım?”

“Sen...” Yine tırnak kenarlarımla oynuyordum.

İki hafta öncesine kadar hiçbir zaman sesli söylemediğim anıları tekrar anlattım. Babam, anlattıklarım karşısında dehşete düşmüştü. Surat ifadesinden kendini suçlu bulduğunu anlayabiliyordum.

“Neden böyle bir ihtimali tahmin edemedim ki? Ama ben Elvan’ın takıntısının sadece bana olduğunu sanıyordum.”

“Tüm bunlar sana olan aşkı yüzündendi zaten baba.”

“Hayır Esim, bu aşk değil. Annen hasta. Gerçek anlamda hasta, psikolojik sorunları var. Ben de birlikte terapiye giderken öğrendim. Annen OKB⁶ hastası Esim.”

“Ben... Bu aklıma hiç gelmemişti. Yani başta. Sen gittikten sonra durumu kötüleşince zaten psikologla görüşmeye başladı ama o zamana kadar bir sorun olduğunu hiç anlamamıştım.”

“Anlayamazdın da zaten. Bunu senden gizlemek için çok çabaladık. On altı yaşında bir de ebeveynlerinin dertlerine kafa yormanı istemedik.”

“Ama on sekiz yaşında hayatım birden tepetaklak oldu.”

“Özür dilerim kızım, ben böyle olacağım tahmin edememiş-tim.”

⁶ Obsesif kompulsif bozukluk; takıntılı düşüncelerin günlük hayatı, hatta yaşamsal aktiviteleri etkileyecek düzeye gelmesi sonucu ortaya çıkan ruhsal bir hastalıktır.

Aklımda dönüp duran düşüncelerle ne yaptığımı bilmeden elime aldığım peçeteyi katlayıp durdum.

“Yani bu hâle gelmenizin sebebi aşk değil miydi?”

Başını salladı. “Hayır kızım aşk değildi. Aşk sadece bir duygudur, çok sevmeye duyusudur. Ama onu zehirli hâle getiren bireyin kendi düşünceleri ve eylemleridir. Kendi yaptıklarının sorumluluğunu alamayan insanlar suçu daima duygulara veya etrafındaki insanlara yüklerler. Annenin de yaptığı bu. Dediği gibi biz birbirimize âşıktık.” Camdan dışarı bakıp birkaç nefes alıp verdi. “Anneni gerçekten sevmiştim Esim. Ama o bambaşka tarafını gördüğümde işler değişti.

Elvan’ın bu hâle gelmesinin sebebi aşk değildi Esim. Sebebi annenin hastalığıydı. Bu söylediklerimden sonra annenle aranın bozulmasını istemem. O ne olursa olsun hâlâ senin annen. Bu mesele ikimizin arasında kalmalıydı ama istemedenden de olsa sana sıçrattık.”

“Endişelenmene gerek yok çünkü annemle bozulabilecek bir aram yok.”

“Ama yine de bu konuşmanın ardından onunla da konuşmalısın.”

Bilmiyordum. Ne yapacağımı, ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Annemle konuşsam bile ne değişecekti ki? Zamanı geri alamazdık nasıl olsa.

Kapanmış iştahımızla zoraki yediğimiz birkaç lokmanın ardından kalktık. Babam beni eve bıraktı. Arabadan inmeden önce de adresinin, iş yerinin ve telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt tutuşturdu elime.

Sorunu yanlış yerde arayıp çok büyük hatalar yapmıştım. Annemle aşkı çok yanlış şekilde bağdaştırmıştım.

Yanılmıştım, her konuda. Şimdiyse batırdığım her şeyi toparlamalıydım.

Tabii bunun için çok geç kalmadıysam.

Ertesi gün uyandığımda farklı hissetmiştim. İçimde bir sıkıntı vardı. Kötü bir olayın habercisiydi sanki bu his.

Ya da belki de sadece dün hayatım tepetaklak olduğu için böyle hissediyordum.

Biraz geç kalktığım için uyandığımda Rosa evde değildi. Dün gece yalpalayarak eve girdiğimde bana neler olduğunu sormuştu. İçime kaçmış sesimle sonra anlatacağımı, bu akşam buna gücüm olmadığını söylemiştim. O da ısrar etmemişti.

Soğuk suyla yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Sonra da mutfığa gidip canım istemediği hâlde sağlığını korumak için birkaç bir şey kemirdim ve su içtim.

Bugün boştum. Yapmayı planladığım hiçbir şey yoktu. O yüzden Çağlar hakkında düşünebilirdim. Fakat bunu tavana boş boş bakarak yapmak istemedim. Kulaklıklarımı takarak bilgisayarımın kapağını kaldırdım ve haftalardır tek kelime dahi karalamadığım hikâyemi açtım.

Yazarken düşünmek iyi olduğum bir alandı. Kimi zaman düşünceler, izinsizce parmaklarımin arasına kayıp satırlarda yerini buluyorlardı. Birkaç defa farkında olmadan yapmıştım bunu. Şimdi de işe yarayacağını düşündüm. Yazdıklarım belki de beni doğru bir şekilde yönlendirirdi.

Sadece birkaç kelime yazmamın ardından evde bir ses oldu. Hızla kapanan kapının sesiydi bu. Ardından da merdivenlerde topuklu ayakkabı sesi duyuldu. Adımlar hızla benim odama yaklaşıyordu.

Birden kapım açıldı. Rosa nefes nefese kalmış bir hâlde karşımdaydı. Durum hiç de iyi görünmüyordu. Sabah hissettiğim şey, birazdan Rosa'nın dudaklarından döküleceklerin habercisiydi demek ki.

“Ben hazırım Rosa, söyleyebilirsin.” Artık hiçbir şey beni şaşırtamaz gibi geliyordu.

“Esim, acilen evden çıkıp onu durdurman lazım, tabii eğer istiyorsan.”

“Dur bir Rosa. Kimi durduruyorum, neyi istiyorum?”

“Çağlar. Çağlar’ı durdurmalısın. İstifa mektubunu masama koyduktan sonra odamdan çıktı, ben de onun peşinden gittim ama telefonu çaldı ve ben araya giremedim. Konuşulanlara kulak misafiri oldum. Çağlar gidiyor Esim, o taşınıyor.”

“Nereye taşınıyor?” Beynim şaşkına dönmüştü. Hangi birine şaşıracığımı şaşırmıştım. Çağlar’ın istifa ettiği sonradan yerini buldu zihnimde.

ÇAĞLAR İSTİFA ETMİŞTİ VE TAŞINIYORDU.

“O kadarını bilmiyorum ama asıl sorun da bu ya Esim. Onun izini kaybetmeden konuşmalısın. Ya senin yaptığını yapmaya kalkarsa?”

Benim yaptığımı sahiden de yapar mıydı? Kendini bir hayalete dönüştürür müydü?

Hayır, buna izin veremezdim. Gitmesine göz yumamazdım.

“Şimdi nerede peki?”

“Telefondaki kişiyle nakliye aracının yarım saat içinde evin önünde olacağı hakkında konuşuyorlardı. Ama ben buraya gelene kadar zaten yarım saat geçmiştir.”

“Ne? Neden daha önce söylemedin, neden telefon etmedin?”

“Aramadığımı mı sanıyorsun? Telefonuna baksaydın görürdün. Ben elimden geleni yaptım, şimdi sıra sende, git ve durdur onu.” Elime telefonumu kaptığım gibi hışımla evden çıkıverdim.

Evlerimiz birbirine uzaktı ve yolda trafik vardı. Bu gidişle yetişemeyecektim. Trafiğin tıkanıdığı bir yerde mecburen durmuştum ve hiç zaman kaybetmeden telefonumu çıkarıp Çağlar’ı aradım. Defalarca kez çaldı ama hiç açmadı.

Müsait bir alan bulur bulmaz arabayı kenara çektim ve koşmaya başladım. Bütün yolu koşarak katedemezdim. Ara sokakta durmakta olan motorlu bir kuryeye rastladım. Para karşılığında zorla da olsa onu ikna edebilmişim. Evin önüne vardığımda nakliye aracı hâlâ oradaydı. Çok güzel, onu yakalayabilmişim.

Gelmesini bekleyemeyerek asansörden vazgeçtim ve merdivenlere yöneldim. Dört kat çıkmamın ardından soluk soluğa kalmıştım. Ellerimi dizlerime koyup iki büklüm bir şekilde biraz soluklandım. Kata baktığımda kapısı açık olan daireden koliler çıkartan adamları gördüm.

Her biri bir öncekinden daha yavaş olan adımlarımla kapının önüne gelmeyi başardım. İçeri girdiğimde etrafta kimse görünmüyordu ve bütün eşyalar gitmişti. Hemen kapısı aralık olan diğer odaya gittim.

Oradaydı.

Ellerini başının altına almış, yerde uzanıyordu. Beni görünce şaşkına döndü.

“Esim.” Dirseklerini yere koyarak biraz doğruldu ama kalkmadı.

Nefes nefese “Seni yakaladım.” dedim. Ardından da gidip ellerimi ve ayaklarımı açarak yanına yattım.

“Neden buradasın?”

“Seni durdurmak için.”

“Ben anlamıyorum. Beni tekrardan terk ettin ve iki haftadır ne sesini duyuyorum ne de yüzünü görüyorum. Şimdi de gelmiş bana, beni durduracağını söylüyorsun.”

Şaşırmakta haklıydı. Ben bile şaşıırıyordum. Ne ara gideceği haberini almıştım, ne ara yola çıkmıştım da ne ara buraya varmıştım? O anların hepsi birer hayaldi sanki.

“Neden her seferinde kafamı karıştırıyorsun.”

Cevap basitti. “Çünkü benimki de karışık.”

Bir dakika boyunca sadece tavanı izledik.

“Neden geldin?”

Bunun cevabını zaten vermiştim. “Seni durdurmak için Çağlar.”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum. Gerçekten neden geldin?”

“Konuşmamız lazım. Bu sefer hiçbir detayı atlamadan.” İlgi-sini çekmiştim.

“Sana anlatmadığım bazı şeyler vardı. Öncelikle bunlardan başlayacağım ama sonrasında da yaşadıklarım, daha doğrusu öğ-rendiklerim beni buraya getirdi.” Kelimeleri düzgünce bir araya getirme yetimi kaybetmiştim. Ne söylediğimin ben bile farkında değildim.

Bağdaş kurup oturur pozisyona geçtiğimde Çağlar da aynısı-nı yaptı.

“O gece seni terk ettiğimde, dokuz sene önce, aslında ama-cım senden tamamen ayrılmak, bir hayalete dönüşmek değildi. Annem biraz düzelince ve şu sınav meselesi ortadan kalkınca sana gerçekleri anlatacak ve bir şans daha isteyecektim.” Bir anda nefesini tuttuğunu fark ettim. “Ama planlarım yolunda gitmedi. Annemin kötüleşen durumunu zaten sana anlatmıştım ama çok önemli bir detayı bilerek atladım. Çünkü bunu sesli duymak is-temedim ve başkasına anlatacak cesareti kendimde bulamadım.” Kendime kısa bir zaman tanıdım. “Annem iki defa intihar etme-ye kalkışmıştı. İki başarısız girişiminden de onu kurtardığımda ağzından çıkan tek şey babamın adıydı.

Ben çok korktum Çağlar. Belki de sana böyle düşünmem mantıksız geliyordur ama kimse yaşamadığı şeyi bilemez. Aşkın yalnızca zedeleyici değil, öldürücü de olduğunu görmüştüm. Yani öyle sanmıştım. Bu yüzden çok korkmuştum. Ama Rosa geçenlerde bana ne kadar büyük bir hata yaptığımı gösterdi. Ko-runmak ve korumak için aşktan kaçarken yaralanmış ve yarala-mıştım. Yaptığım hatanın farkına çok geç vardım.”

“Esim.” İşaret parmağımı dudaklarına götürdüm.

“Anlatacaklarım burada son bulmuyor. Ertesi gün babamla buluştum, dokuz sene sonra ilk defa. Bana gerçekleri anlattı.”

Babamın söylediklerini kısaca Çağlar’a anlattım.

“Bu hikâyeyi duymadan önce de sana gelecektim ama çekin-
celerim tamamen bitmediğinden iyice düşünmek istedim. Bu-
nun son şansım olduğunu hatta belki de ona bile sahip olamadı-
ğımı biliyordum çünkü.”

Ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Üzgünüm.” Ona yaptıkları-
ma rağmen hâlâ benim için endişeleniyordu.

“Ben de üzgünüm Çağlar. Bu olaylar başladığından ve an-
nemle babam boşandığından beri çok fazla yanlış karar verdim.
Babamın telefonlarına cevap verseydim biz hiç ayrılmak zorun-
da kalmayacaktık. Ve ben bütün o kötü anlara şahit olmak zo-
runda olmayacaktım belki. Belki de şu an birlikte çok mutlu bir
hayat yaşıyor olacaktık.”

Saçlarımın arasında gezdirdi parmaklarını. “Birlikte çok mut-
lu bir hayat yaşayabiliriz Esim.”

Kalbimi tekleten o yedi kelime...

“Yani...”

Parmağıyla burnuma dokundu. “Yanisi benim şapşal hayale-
tim, tekrar birlikte olabiliriz.”

Nefesimi durduran o yedi kelime...

Kahkahası yankılandı bomboş evde. “Bazen aptal olup olma-
dığımı sorguluyorum. Bu an da o anlardan biri. Her seferinde
beni terk etmene rağmen nasıl oluyor da kendimi senin yanında
buluyorum? Nasıl oluyor da her şeye rağmen senden vazgeçemi-
yorum.”

“Sanırım buna aşk diyorlar. Çok sevme duygusu.”

“Aşk.” diye fısıldadı, bana en güzel gülümsemesini sunarken.

Elini yanağıma koydu ve hafifçe okşadı. O anda birbirimize doğru çekildik. Yanaklarımdan mutluluk gözyaşları süzülürken dudaklarımız buluştu. Çok nazik bir öpücüktü bu. Yeni hayatımızın selamlamasıydı âdeta. Hayaller ve umutlar barındırıyordu. Mutluluk, heyecan ve aşk içeriyordu.

Hayatımızda açtığımız yepyeni bir sayfanın ilk satırlarını doldurmuştuk bu öpücükle.

Birbirimize bağlanmıştık tekrardan.

Kötü anılara veda edip iyi anılara hoş geldin demiştik.

Böylece satırların arasında *yarım kalan hikâyemiz* yıllar sonra devam etmeye başlamıştı.

Gelecekte Bir Kesit

ESİM

Beş sene sonra...

“Gelecekte göreceğiniz en ufak bir an, duyacağınız en ufak bir bilgi kısıntısı hayatınızı tepetaklak etse, bütün doğru bildiğiniz şeylerin aslında yalan olduğunu öğretse neler olurdu, hiç düşündünüz mü? Ben de düşünmemiştim ama gelecekte kesitler görmeye başladığım andan itibaren hayatımın eskisi gibi olmayacağını farkına varmışım.

Zihnimde kısa süreliğine görünen o görüntüleri nasıl ve neden gördüğümü anlamaya çalışırken bir yandan da hayatımdaki sırları ve gizemleri çözmeye çalışmam gerekiyordu ki tam da bu kördüğümün ortasındaiken bir anda çıkagelen eski sevgilim işleri daha da karıştırmıştı.”

Odada büyük bir çılgılık yankılandı.

Gülmemek için kendimi tutmamışım. Rosa’nın her kitabının yayımlanmasından sonra verdiği abartılı tepkilere bayılıyordum.

“İnanılmaz, inanılmaz, inanılmaz...” Elindeki kitaba sarılarak deli gibi dönmeye başladı. “Hâlâ elimde tuttuğuma inanamıyorum.

Gelecekten Bir Kesit kitabın şu an resmen elimde.” Gerçek olduğuna emin olmak için kitabı defalarca inceledi.

“Gerçek. Gerçekten de gerçek.”

“Evet canım arkadaşım, son derece gerçek.”

Koridordan endişe dolu bir ses duyuldu. “Anne!”

“Esim teyzenin odasındaız Melissa. Gel buraya.”

Melissa pıtı pıtı adımlarıyla koşturarak odaya daldı. “Ne oldu anneciğim, neden bağıırıyorsun?”

Rosa kızına sarıldı ve geri çekilir çekilmez kitabı gösterdi. “Bak kızım, bu Esim teyzenin yeni kitabı ve bugün matbaadan çıktı. Ne kadar güzel, öyle değil mi?”

Melissa kitabın kapağını biraz inceledi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

“Teyze, bu kitap çok güzel görünüyor. Senin kitaplarını okuyabileceğim yaşa gelmek için sabırsızlanıyorum.”

Rosa kızına sıkıca sarıldı. “İkinci en büyük hayranını yetiştiriyorum Esim Hanım. Bana büyük bir teşekkür borçlusun. Ona okuma yazmayı yeni öğretiyorum ama daha şimdiden en sevdiği yazar sensin.”

“Demek ikinci en büyük hayranımsınız Melissa Hanım. Peki öyleyse size bir sorum var. En büyük birinci hayranım kim?”

Melissa o tatlı gözlerini büyüterek parmağıyla annesini işaret etti. “Tabii ki annem.”

“Gel bakalım buraya.” diyerek kollarımı iki yana açtım ve Melissa da hemen koşturup bana sarıldı. “En büyük ikinci hayranım olabilirsin ama benim favorim sensin küçük cadı.”

Rosa darılmış gibi bakınca “Senin pabucun, bu güzel kızı doğurduğun anda dama atıldı Rosacığım.” Uzaktan bir öpücük yolladım.

“Aman canım, kendi kızımı mı kıskanacağım sanki. O ben, ben o. Ne fark eder. Senin asıl endişelenmen gereken başka bir küçük cadı mevzusu var.”

“Anneciğim!”

“Tam da üstüne.” Rosa haykırdı. “Dediğim gibi.”

“Ecmel, odamdayım kızım.”

Küçük bir cimcime daha odaya girmişti.

“Neden hepiniz buradasınız ve beni çağırmadınız?”

“Rosa teyzen yine çıldırdı.”

“Ne yapabilirim ki Ecmel, annen harika bir yazar.”

“Biliyorum teyze.” Ecmel gözlerini devirdi. “Bunu bilmeyen mi var? Bana hiçbir şey bilmeyen küçük bir çocukmuşum gibi davranmayın.”

“Emredersiniz komutanım da siz nereden biliyormuşsunuz ve o bilen herkes kimmiş bakalım?”

“Babam bana annem hakkındaki haberleri okuyor teyze. Onun çok popüler bir yazar olduğunun farkındayım. Bir sürü insan kitapları hakkında güzel yorumlar yapıyor.”

“Demek baban sana benim hakkımda haberler okuyor küçük hanım.”

“Evet, hem de her seferinde.”

“Peki bundan niye benim haberim yok?”

“Bilmem, şimdi söylüyorum ya işte.”

Melissa’nın ayrıldığı kollarına Ecmel atladı.

“Babam senin hakkındaki o güzel yazıları okurken gözlerinin içi gülümsüyor anne. O yüzden o kitapları okuyacağım günü iple çekiyorum.”

“Ecmel, teyzeciğim sence de dört yaşındaki birine göre fazla olgun değil misin?” Ecmel düşünmeden başını iki yana salladı. “Cevap alınmıştır.” diyen Rosa ağzına görünmez fermuarı çekti.

“Bence ikimiz de dört yaşında gibi davranıyoruz anne.” dedi Melissa. “Hadi gel Ecmel, yapboz yapalım.”

İkisi de el ele tutuşarak odadan çıktı.

Rosa, kızlar odadan çıkar çıkmaz küçük bir çığlık kopardı. “Bunların tatlılıkları gerçek mi ya?”

“Şüpheli mi var Rosa?”

O sırada Çağlar içeri girdi. “Hayatım, hâlâ hazırlanamadınız mı?”

“Hazır sayılırız, değil mi Rosa?” Rosa başıyla onayladı beni.

Çağlar dudaklarına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. “Çok güzel olmuşsun.” Kapıdan çıktıktan sonra arkasından bağırdı. “Ama biraz daha oyalanırsak o güzellik boşa gidecek çünkü Liliana bizi kapıdan kovacak.”

Rosa ile baktık ve bu bilginin doğru olduğunu bildiğimizden aynı anda kafalarımızı salladık.

Sonra Rosa’nın gözleri kapıya bakarken daldı. “Şu hâlimize baksana. Kim derdi ki beş yıl sonra bu hâlde olacağımızı. Resmen bizden birkaç ay sonra aniden evlendiniz ve biz bir ay arayla doğum yaptık. Kızlarımız da bizim gibi en yakın arkadaş oldular. Karşılıklı evlerde oturuyoruz. Canım eşim yani Teoman ülkenin en iyi iç mimarlarından biri, benim yayınevimi hâlâ gayet başarılı ve her sene giderek büyüyor, senin seneler sonra tekrar yazdığın tür olan fantastik-bilimkurgu kitapların rekor ilgi topluyor ve Çağlar, aylık özel kitap kutuları tasarlayan bir şirket kurdu. Şu hayatımıza bir bak. İstediklerimiz her şeye sahibiz.”

Rosa bunları teker teker sayarken gözlerim dolmuştu. Acı dolu senelerin ardından nihayet karanlık kuyumuzdan çıkıp güneş ışıklarıyla kuşatılmıştık. Hep hayalini kurduğum mutlu, huzurlu bir aile ve hayata sahiptim artık.

Günün üçüncü kucaklaşması Rosa’yla oldu. O da dolmuş gözlerle ve bana sarılıyordu.

Güldüğümünden dolayı düzgün çıkmayan sesimle “Maşallah diyebilir miyiz?” dedim.

Ardından bir maşallah ve nazar duası seansı başlatmış olduk. Böyle bir konuşmanın ardından mutlaka yapardık bunu.

Gözyaşlarımız yüzünden bozulan makyajlarımızı çabucak toparlayarak aşağı indik. Kızlar babalarının kucaklarındaydı. Bizim geldiğimizi duyduklarından kapının başına geçmişlerdi.

Bu manzaraya bayılıyordum. Ecmel ve Çağlar, hayallerimdenkinden bile daha güzel bir aileydi benim için. Onları bir arada bana sevgi ve gururla bakarken görmek çok hoşuma gidiyordu.

“Bir saniye, pastayı unuttuk. Hemen alıp geliyorum, siz araçlara geçin.” Onlar evden çıkarken ben de mutfığa doğru ilerledim. Bir torbaya ağlayan pastayı bozulmayacak şekilde yerleştirdim. Evet, artık tekrar yapıyordum o pastayı. Çağlar hiç sıkılmadan her hafta istiyordu çünkü.

Bir elimde çantam bir elimde pastayla evden çıkmak üzereyken gözüm salonumuzdaki büyük kitaplığa ilişti. Koca bir raf âdeta bana sesleniyordu. Onlar, benim her baskıdan aldığım ilk kitaplarımdı. Ama özel olmalarının sebebi bu değildi. Onları elimde aldığım gibi Çağlar için imzalamıştım. Seneler önce ona bir söz vermiştim çünkü. Her ne kadar o zamanlar ayrı olsak da yine de içimden gelmişti bunu yapmak. Bir gün o kitapları Çağlar’a verebileceğimi içten içe biliyordum. Ve nihayetinde bunu yapabiliştim.

Birlikte çok fazla anıya sahiptik ve her geçen günle bu anılara bir yenisini daha ekliyorduk.

Her ay gerçekleştirilen geleneksel aile yemeği için Lilianalara gelmiştik. Gerçi aile, bizi tanımlamak için küçük bir kelime gibiydi.

Lilianalar, Doruk abiler ve onların çocukları, Rosalar, biz ve her ay dönüşümlü olarak gelen annemle babam.

Babamla görüştükten yaklaşık iki hafta kadar sonra annemle konuşmuştum. Haksız olduğunu ve bana karşı çok yanlışları olduğunu itiraf etmişti. Hastalığından da biraz bahsetmişti ama hiçbir zaman bunun neden kaynaklandığını anlayacağım kadar anlatmamıştı bana yaşadıklarını. Belki de herkesin her sırrını bilmesek daha iyiydi. Bu hayatta her şeyi öğrenmemize gerek yoktu sonuçta.

Zamanla annemle aramı düzeltmiştim. Başlarda her ne kadar onu fazlasıyla suçlasam da bu suçlamaların kimseye bir yarar sağlamadığını görmüş ve bundan sakınmışım. Tek istediğim hayatımın huzurlu devam etmesiydi.

Babamla da o konuşmadan sonra görüşmeye devam etmiştik. Aramıza giren seneleri dolduramamıştık, dolduramazdık da ama onun yerine içinde bulunduğumuz anı yaşamayı tercih etmiştik.

Şimdi ikisi de sırayla bu yemeklere katılıyordu. Bir araya getirmeye hiç çalışmamıştık, çalışmazdık da zaten. Onların yan yana olması belki bir problem çıkarırdı, belki de çıkarmazdı bilemiyorum ama öngöremediğimiz eylemlerde bulunmaya gerek yoktu.

Babamla birlikte eşi Sinem de katılıyordu yemeklere. Tanışmadan önce onun kötü biri olduğuna dair bir ön yargıya sahiptim ama bu bir ön yargı olarak kaldı çünkü gerçekten de iyi birisiydi. Benimle veya bir başkasıyla konuşurken sevecendi ve nerede nasıl konuşması gerektiğinin bilincindeydi. Hiçbir pot kırmamıştı ve sofrada huzursuzluğa sebep olacak tek bir kelime çıkmamıştı ağzından. Sinem'i sevmiştim.

Liliana'nın beni yayınevine ortak yapması gizemine gelince... O da bir nevi açığa çıkmıştı. Liliana senelerce annemin psikologuyla birtakım şeyleri konuşmuş ve bazı çıkarımlarda bulunmuş. Babamın suçlu olmadığından tamamen emin değilmiş ama annemin, babamı benden gereksiz yere uzaklaştırmış olabileceği-

nin farkına varmış. Babama saf nefret duymamam ve aramızdaki bağı tamamen kaybetmemem için sanki bunu babam ayarlamış gibi göstermiş.

Yemekler yenildi, sohbetler edildi, kahveler içildi. O sırada çocuklar da oyun oynadı ve uykuları geldi. Babaları onları, Liliana'nın evinde onlar için ayırdığı odaya taşıdı.

Babamlar ve Lilianalar bizim gibi yaşlılar için saat geç oldu, diyerek yanımızdan ayrıldılar.

Çağlar'la masadan kalktık ve bahçede biraz uzağa giderek çimlere oturduk.

Kafamı kaldırıp yıldızların güzelliğini görünce yere uzandım. Çağlar da aynısını yaptı ve ben de başımı omzuna doğru yasladım. Çağlar elimi sıkıca tuttu ve öptü.

"Bunu seviyorum. Yanımda olmanı seviyorum."

"Ben de. Ben de bunu seviyorum."

"Başından beri hakkımız olan hayata artık sahibiz Esim."

"Bu aşamaya gelene kadar fazla zorluk yaşadık ama yine de hayatımı hiçbir şeye değişmem."

"Bizi biz yapan yaşadığımız her şeydi. Belki de ilişkimizin bu kadar güçlü olması için kaderin bize oynadığı bir oyundu bu, kim bilir..."

Artık yaşadıklarımız veya yaşattıklarımız için özür dilemeyi kesmiştik. Özürlerle anları çürütmek istemiyorduk. Yaşananlar yaşanmış ve bitmişti. Şimdi zaman, bu güzel hayatı yaşama zamanıydı.

"Seni seviyorum Çağlar."

"Seni seviyorum Esim."

-SON-

